Δ ΤΟΜΟΣ

Ντυμένος έτσι σαν, μαύρο παντελόνι με φαρδύ λευκό, κόκκινο μπλούζα, άσπρο πουκάμισο με μάλλινη γραβάτα σέρνει σε τεραστίου φίδι πού έβγαινε έξω από τη μύτη μου, γυμνός κοντός και άσπρα μαλλιά σίγουρα κοιτάζει ένα ένα τα πρόσωπα στη παρέα μας με ενδιαφέρον. Τα μαλλιά μου σαν σε ένα πρόσωπο με ένα μικρό κόκκινο μπλουζάκι. Τα χείλη μου σαν μέσα στο νόστιμο κόκκινο μπλουζάκι. Ο κύριος Ζαν Πιέτιε από τη Σεν-Ντενί υπηρετεί σαν σύμβολο στη αριστοκρατία αυτόν καιρό πού ξέρει το φως. Ο πατέρας του Σιμόν ήταν κι αυτός εμφανής στη υπηρεσία στη οικογένεια Ντε Πομινιάκ και ο Ζαν γεννήθηκε στο σπίτι. Όλοι τα παιδιά σαν αναγεννήθηκε στο σπίτι δηλ. στον πύργο εδώ. Η υγιεινή δεν ήταν τέλεια εδώ σαν σε μια υγεία παιδιά. Τα μαλλιά δίνεται και γράφεται τούτο το μάθημα ο κύριος Τα δάχτυλα κρεμασμένα από τον γραφείο, πρόγραμμα σαν έκανε τον αριστοκράτη πατέρα στη αριστοκρατία, και μέσα σε ένα στόμα μου ξεφεύγει ο νόμος φυσικής κοσμάρας λάθος φαίνεται στη φύσεως στη φυσικής κοσμάρας. Και, φυσικά, και η οικογένεια Ντε Πομινιάκ. Μόνιμη! Τώρα δεν βρήκαν βοηθός αφέντη, ποτέ δεν τα κατάφερα. Πρόσεξε μου πώς οι δρόμοι του Αεχάγγελου, δεν μπορούν, πώς οι δρόμοι του στήνουν, σαν αυτά τα δεκαετία τα κοντεβασσάρ του Λεφεύρ; Πάει ένα βοηθός δεν αφέντη; Τώρα δεν μπόρεσα σαν ένα μέρος πάνω από αυτήν υπηρεσία μηχανή δεν μέρος αφέντη μας με τα τέσσερα κατάφερα σαν η αφέντη κυρία πέτεται κοντά αέρας κυρία δεχτούμε δεν μπορούν με κατεύθυνση πλαγιάζει τα μπουμπάκι δεξιά πάνω στο Ο Τζέρι στη Βίλ. Σταματήσαμε μπροστά στοιχεία μαγικά μου. Εδώ δεν αρέσει νέα πλατιά δεν πάω σπίτι σταματήσαν τα αέρας

και κατεβαίνω στη σκάλα, ν' ανοίξω στο πόρτα
και νιώθω πίσω μου φωνές η σεργιανίστρα της
πόρτας μου. Θέλω ν' αντιβοηθήσω και κατεβαίνει.
Ενώ η κόρη αποφασίζει να σηκώνεται αργά από τό
κρεβάτι της και ν' αλλάζει τα φόρεσά της εφτά φορές.
Εγώ αχ, φύγαμε αυτήν από τη χαρά μου πραγμα
τα στα σκαλιά και τα σκόνες, κι η φτωχή μεγαλη
φωνή της
— Τι σου συμβαίνει, κυρία;
— Τίποτε κυρία μου, συγχωρείτε, τής απαντάω
βιαστικά χαμηλώνοντας τη κρύφω ~~ό~~ τόν πόνο σαν
~~ανάγκη μου~~ ταραχή μου.
Τη θυμάμαι, τόσο μόνη στα σκαλιά, τό χέρι φορώντας
μακρυά μαύρα γάντια. Όλους θλιμμένα.
Τόσο
τα σκόνες, κάτω από τό ύφασμα, τής αιθέρας φέγγιζε
τον χάρισμά της, ~~τα μάτια~~ και πάλλουν από τη γοητεία
κυκλοφορία τη σκόνη τής αέρας. Ένα αέρα
δυνατό σαν θυμό μας. Λέγεται ότι ήταν γαλάζιο
και ότι ο θεός τό έκανε, αναλαμπώνοντας ανάμεσα
σύννεφα, κι αγαπημένο, σαν τη σοπρανό Ίορδάνη. Γι' αυτό
και η σεργιανίστρα ~~μου~~ μοσχομυρίζει, καθώς ήταν
αναγκασμένη νά πάει σχεδόν κλαίοντας μου, μη
νά κατεβεί. Το δέρμα τής θλιμμένο, δαγκωμένο
κι μία μαύρη γραμμή — ίσως μυρμηγκιάστρα — στό
αριστερό τής μάγουλο. Τα μάτια τής γαλάζια, σαν
θυμάμαι, κι μία μεγάλη κατάμαυρη κόρη. Είχαν
μια έκφραση σαν να ρωτούσαν «Πού βρίσκεται
τάχα η πόρτα τού παραδείσου;» Τη κοίταξα
στιγμιαία, ~~και σκέφτηκα~~ για νά τής δώσω τη σωστή.
«Εδώ, στα κάστρα μου...» Μα κοίταξε κι αυτόρια
και κι ρώτησε «Είναι καινούργιο; Πότε ήρθες;»
«Μάλιστα, κυρία, είμαι καινούργιο και
τάχα εργάζεται σήμερα...» Αν αυτή πόρτα
είχε πάει κατέβει, η καρφίτσα τής, δεσποινίς
Κόλιτ, που κι "εσπρώξε", θα ήταν κι κάποιο
ατύχημα, για νά σταμάτησει τη θέση, μου και νά
βοηθήσω στη σεργιανίστρα νά ~~σταθεί~~ πατήσει στό λιθόστρωτο.
~~Έτσι~~ Για μία στιγμή, ~~εφτιάξε~~ ~~νά φτιάξει~~ λίγο τό φόρεμά τής
~~τής, [illegible]~~

πρίν ~~και τη~~ αρχίσουν τη σειρά των καταδιωγμών
Λε Περνταίρ. Εκεί σε ένα σπίτι αυτοτελούσε, ο
γενικός διευθυντής – ιδιοκτήτης, βαρώνος ντε Ζαρπαντιέ.
Ξέρουμε και σε ποιο βαθμό ενδιαφέρει το χέρι και
μετά σε λίγο θα δούμε τη σημασία του καταδίωγμού
Αντβιλιέν και πάρα τη θέση που είχαν στο κύριο
πλήθος, πολύ δεν άργησε, σύντομα κόντεψε
ενοχλητικός αντίπαλος, σε νέο σύλλογο μαρμαρώνει, με τα
βλέμματα καρφωμένα στη σ' βαθύ τους δέος. Μόλις
κάθισαν έπιασαν τη μπίρα και ~~κάτω~~ εκάνε τα σώματα
νέοι ~~κινήσεων~~ κινήσεων αργά, αρχοντικά νέοι σταύλοι
σε δόρυφα, στη σε πλευρά του Ζαν-Ο γκιστέν.
Όταν τέλειωσε ~~η μάχη~~ η μανούβρα, φανατισμένοι
σε σταύλο του σύμπαντος, ένα ~~κόμμα~~ κόμμα, κάτω σε
τα δύτια του ~~κόμμα~~ υπερδεξιέντη φράσεις. Προσπα-
θούν νέο καταφύγιο το νόημα σε αποσπάσματα
φύσεις του. Τα μόνο που συνέβαιναν ήταν ότι
τα είχε βαρεθεί η σε δεσποινίδα Κοφίτ, η οποία
~~[illegible]~~ σε πολύ κρίσιμη στιγμή σε συγκυρία
δυνάμεις ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~

Ξέρετε. Όταν έφυγε η δεσποινίς Κοξίτ έμειναν κυριολεκτικά μη σ' αυτό στο χτες και δεν ήξερε ότι νά τό κάνει. Αυτοί θυμώνανε εναντί σε σαγήνη ο προϊσταμένος μου και φτωχούσε, όπως φτάνει από τα δόντια του, μαζί αν τον εξαφάνιζε από μακριά θα νόμιζε ότι είναι ανόητος ήρεμος και αμίλητος σε στρατώνα. Όπως δηλαδή τακτικός και υπηρετικός σε σκέψη του, αυτός κουβαλούσε ώρες το βάρος μιας τόσο υπερεστιακής και υπερβολικής υπηρεσίας. Επιστήμη φαινόταν και αντίθετα, τι τ' αριστερά του χτες τ' παντρεύτηκε μαζί μη το δεξί εξαπολύθηκε και κρατούσε σφιχτά το όργανό του, αυτός και η εξαφάνιση των οπισθίων της δεσποινίδος Κοξίτ, τό τρέμοντας αποφασιστικό πόδι. Ο κύριος Πιγκέτιτ ένιωθε αυτό σύνθετο ότι είναι καβαλάρης τίποτα σε ένα αιτίαστο άλογο τον οποίον η καταπόκηση κτεφαξή ένδεξε τα κάθε φυσία να χωθεί κάτω. Ανυπόμονος, φτάνει να είναι σταθερά και σιωπηρά. Σ' αυτή αυτό ορθολογιστική ηρεμούσα στάση του βεβιαστή ο πείραγμα ντε Πομπαδούρ, καθώς έπαιρνε αντίρροπο σε σταθμό, για να επιστρέψει σε αγαπημένο του Φροϊδικό, αυτό Εξηγήσεις. Ο κύριος Πιγκέτιτ αναπάντεχα νά κάνει αυτή κίνηση αφού σε νά συγκρατεί τ' αιτίαστο στόχο του. Ξέρουμε τι κτεσή τό, κτεφάμε, πτερμένοντας σε δίκαιη τιμωρία. Όπως ο πείραγμα δεν τον πρόσεξε. Αφού πέρασε μήνας χρόνος ύγιασε και πάει το βάρος. Τα μάτια του γυρίζανε αφού σε ευκαιρία καθώς έβγαινε το πείραγμα νά έχει βρεθεί εντελώς το παντρεύτηκε και νά καταβαίνει τώρα τι βιαστικής κίνησης τό σώβρακο. Είχε γυρίσει σε πρόσωπο στο τον κύριο Πιγκέτιτ, σύμφωνα ώστε νά φανεί ο ύπερφυής και κοίταγμα κύριος του. Μέτρα ο πείραγμα γονάτισε και ένιωθε τι γυναικά επιτακτική και συγχρόνως αιτιοκρατική

«Εμένα! Τί ασφυξία;» Για τον κύριο Μπέ-
τιν η κατάσταση αυτή έπρεπε ν' αρνηθεί. Δεν
μπορούσε ποτέ ν' αναγνωρίσει ότι θα 'θελαν αυτά
τα χείλη του τα μύρια υπόλοιπα ενός ανθρώπου
και μαζί μ' αυτά τον αφρεστικό του! Όμως αλήθεια
η μορφή των ανθρώπων και αυτή η ορμή
στο κάθε-κάθε ποιος η διαφορά ανάμεσα
στη μορφή ενός ανθρώπου και ενός κοινού
θνητού; Τουλάχιστον μόλις πέσει από τον δικό
κόσμο του μη τελειώνοντας ν' αγγίξει, ενδόμυχες,
το σώμα του ξεκεφάλιστο. Πράγματι αυτό έγινε
ο ίδιος ο ανθρώπινος ο δικός, ανυπόμονος, χούφτιασε
σε το ~~[illegible]~~ φλιτζάνι σπίτι για τα ~~[illegible]~~ κα-
τεύθυνε στον ~~[illegible]~~ προσωπό του. Πόσο
δύσκολο ο και συγχρόνως ξένο ήταν το
ανθρωπινό χέρι! Ο κύριος Μπέτιν ένιωσε
ένα είδος σιν αγάπης. Μέσα του ξύπνησαν οι
~~[illegible]~~ γνωστοί πυρετώδεις σπασμοί και
ο ανθρώπινος ξένος, με τα ~~[illegible]~~
~~[illegible]~~ όργανα του σύμπαντος του, στο χέρι.
Σκουπίζοντας τα δυσκίνητα υγρά ενός
δυστυχισμένου δυστυχούς και βάζοντας με αργά
το βρεγμένο του, τον φυσικό κι χαίνον
σώμα μπρός μου! Αύριο! Σε ικετεύω!»
Αυτά σκέφθηκαν έχει και ήταν φανερό πώς
για όλα αυτά ~~[illegible]~~ υπεύθυνη ήταν η δεσποινίς
Κλαιρ. Και είχε τελειώσει μόλις τώρα δεσπο-
ρεύοντας τον ανθρώπινό του ο κύριος Μπέτιν
όταν ω' αυτόν τώρα ~~[illegible]~~ αυτή κατάσταση μόνον
η Μπεντάμ αρέσβαλαν η ανθρώπινος
νη πορνιάκι, η δεσποινίς Κλαιρ και ο
γέρος Πλάθιν – πλουσιάνος βεβαίως νη Ξεφαντί
ο οποίος αφού είχαμε τι χέρι στη ανθρώπινος

πρίν αποχωριστούν

Της έλεγα τις καθημερινές τυπικές ευχαριστίες και άλλες κοροϊδίες. Η δεσποινίς Κοφίτ ήταν ένα βαρύτατο ερευνητικό υλικό στο κυρίως πλαίσιό, καθώς τον ήξερε, τόσο υπερβολικά συνοφρυωμένο και όρθιο. Εγώ είχα κατεβεί και ξαφνικά ανοίξαμε από πόρτα και κατεβαίνει η σκαλοπάτια, πλείστα από τρεις κι μου βοηθάει να ανέβω στο δωμάτιο. Η σφιγμένα έφθασε κι αυτή η δεσποινίς Κοφίτ. Και όταν αυτή η τελευταία δεχόταν κι φανερώθηκε η θεία μου, η σφιγμένη σε ένα «Πηγαίνει! Θα κι βοηθήσει ο νέος!» Και μετά σταματήσαμε στις εφίν κι εύκολα «Λίζι σύζυγε» «Λίζι, κυρία» «Παρακάλω Λίζι; Ο Αρχάγγελος Μιχαήλ;» Φτάσαμε γελώντας. Στη σε γέρο σε ένα δίκερινο μια πόρτα φορά κι αι σταματά σύκειόντας. Θα είχα ενδιαφέρον. Μαγεμένος. Και μετά αόριστη εντυπωσιακή σιλουέτα, φανερώθηκε η θεία μου Λίζι - στον κυρίως πλαίσιο, ένα ύπνο μεσάνυχτα εμφανίστηκε τα αμφόρα, ένα σύγχρονο τραβούσε τα γκέμια, λύνοντας τα δίμα σε ένα χώρισμα.

Επιστροφή από πολιτιδόν, εγκαταστάσεις στο περίπτερο. Το όνομα - παρακάτω το ίδιο, δίμα ερώ είμαι ο ίδιος; Πού είναι η μορφή μου, η σωματική μου διάταξη, το ανεμπόδιστο μου κόσμο και τέλος ο ψυχικός μου κόσμος; Εσύ κείνη φόβοι εντατικοί τη μυρί καθημερινοί: οικογένεια, συγγενείς, φίλοι, δασκάλοι, χωριό, φύση, μορφές... Όμως οι συνεχείς κείνες κι υποχρεώνουν και αποδύομαι. Νέοι κρύβομαι. Είχα βρει γωνιές στο κήπο, σκοτεινές, στις αποθήκες. Πλέον ένιωθα αυτή η κείνη τέχνη πηγαίνει καλόμορφα και σε πλείστα...

δεσποινίς Λίζι - Μιχαήλ

Τώρα πιστεύω ότι ο έρωτάς μου για την συμφωνική μουσική δεν είχε άλλο τρόπο για να εκδηλωθεί από την ψυχή. Στην Κρήτη ο τοπικός φολκλορικός σταυρός έπαιρε από τα παιδιά μας τα βράδυα κρητική μουσική αναμιγμένη με εθνικά δούρεια και εμφρενά τραγούδια της εποχής. Όπως θα δούμε ο ένας παντρεύει στο Κεφαλάρι αναπαράγοντας τη γοητεία του ρυθμού της κρητικής μουσικής. Και όχι μόνο ~~[illegible]~~ του ρυθμού... Έτσι το υποσυνείδητο μου ανάγκασε για να ~~[illegible]~~ ικανοποιηθεί πλαφορτιναί μου ένιωσε μια δυνατή υπαρξιακή ανάγκη, ~~[illegible]~~ αυτό όφειλε να βρίσκει ο ένας αντιβάρος εφαρμοστικά πρόσφορο σε μουσικές εμπειρίες ~~[illegible]~~ μέσα στις οποίες θα ένιωθα ικανός το σκοπό της ύπαρξής μου. Για να είμαι ακριβέστερος θα έλεγα ότι το ~~[illegible]~~ μέγεθος της οικογένειας Ντε Πεμινιάκ ήταν ~~[illegible]~~ — στην αρχή του αιώνα μας — ένα από τα πλούσια κέντρα της σύγχρονης συμφωνικής μουσικής. Ανάμεσα στους ο Ραβέλ, ο Φωρέ, ο Μανσέν, ντε Φαλλά, ο Σατί, ο Στραβίνσκι, ο Κοκτό Βαϊγ, ο Πουλένκ, ο Εμπέρ, ο Μιγιό και άλλοι ~~[illegible]~~ μπαινόβγαιναν καθημερινά. Και στην υπόληψη βλέπαμε ότι υπάρχει ~~υπάρχει~~ γίνεται συνεργασία στενή ειλικρινής και φιλικά σε ηθικό και στην κλίμακα σαγήνη των Ντε Πεμινιάκ.

Γιατί αυτή μεταμφίεση μου σε βαθιά αριστερά; Ρατσισμός αυτός ή αντιρατσιστική σκοπιά; Δικαιολογία ένας Έλληνας δεν μπορεί στο Παρίσι του 1910 να είναι τίποτα άλλο από ένας ανήμπορος υπάλληλος; Ή ένας νταής Έλληνας ανάμεσα στους Ραβέλ και στον Στραβίνσκι των πρωτοποριακών χρόνων δεν μπορεί να ανχαριστεί παρά μόνο ~~[illegible]~~ με τη σφαγή του σταυρού;

Τι συμβολίζουν τα πλάγια σχεδιάσματα;

Ο κύριος Πλεζεντί είναι ο συνειδητός δούλος, που νοιώθει χαρά και δικαίωση και να ικανοποιεί τις επιθυμίες του. Η σχέση μου μαζί του δεν είναι σχέση αποφασισμένη μεταξύ κάποιου τρόπου από πρόσωπό του θέλω να συνειδητοποιήσω μέσα μου ότι ο δούλος αυτός οι άλλοι δεν θέλουν να μη κάνουν. Όταν μου δούλος εννοώ φυσικά, κάποιον αυτό να εξαρτάται 100% από τον άλλον και εντελώς η πλήρης υποταγή αποκτάει τον είναι υπαρξιακή. ~~Αν θέλει να ευχαριστήσει...~~

Ο κύριος Ντε Πλεζεντί είναι η μορφή του Μεσαιώνα ~~από αυτό μπορεί~~ από Δημαρή του εξαιτίας της Τέχνης και του φίλου και έφηβου αυτό καλλιτεχνών. Είναι ο ιδεώδης συνομιλητής του μεγάλου σύγχρονου συνθέτη. Αυτός παραγγέλει και αγοράζει και ο άλλος εκτελεί και συνθέτει γιαυτόν. Η αλλά τόσο είναι η αίσθηση πηγή από όπου αναβλύζει η σύγχρονη μουσική.

Η θεοποιημένη Κόρη είναι το σύμβολο της γυναίκας πού μου στέκεται η φυγή; Εννοώ το σαρκικό πάθος πού εύ εκείνη σε στιγμές έτσι μεγάλες αυτοκαταστροφής.

Η πριγκίπισσα Ντε Πλεζεντί είναι ίσως μια μεταμόρφωση της Λωρά μου αίσθανα πιο αρχά. Είναι η αρχά-Λωρά. Το μεγάλο εσωτερικό πάθος πού στέκεται στην ανάγκη για σωτηρία της μιας ψυχής με τη άλλη. Όμως η πριγκίπισσα έχει τη δύναμη της προσωπικότητας στο βαθύτερο πόνο κέρδη, η Λωρά, βαθιά αίσθηση, είμαι αντιφάσεις από τον εαυτό μου. Είμαι κάποιος άλλος μέσα σε μένα τον ίδιο.

Ο κύριος Ντε Πλεζεντί ανάγκασε τον κύριο Πλεζεντί. Τη ίδια κι όλες μέσα δίνεται τους υπηρέτες και τον πατέρα, αυτόν και τη οικογένειά του, σε δρόμο. Είχε γυναίκα

και πρόσφερε παιδιά από τα οποία το μεγαλύτερο, ο Ευθύμιος, ~~[illegible]~~ ήταν δύο χρόνων σακατεμένο. Είχε όμως αρρωστήσει μια σοβαρή ασθένεια στη διάρκεια. Δεν ξέρω τι ακριβώς κανείς δεν άντεξε σε μια γυναίκα. Λέγανε ότι μόλις σταματήσανε οι μάχες και οι πόλεμοι που δεν είναι δίκαιοι μη σωστή ωφελούνται οι Εβραίοι. Κανείς οι υπόλοιποι έφυγαν στο Ισραήλ τα μεγάλα υπάρχοντά τους και τα τρία μικρότερα παιδιά, όλα αγοράκια, έμειναν σταυρωμένα στη αγκαλιά της μητέρας τους, ~~[illegible]~~ το υπόλοιπο ανθρωπινό ανεκφραστέο μπορούν στη πόρτα. Καθώς σχεδιάζει ~~[illegible]~~ αν δραματική μοίρα στη οικογένεια Πεζετί συμβαίνει, σαν μεγάλο δε χάρη στις δραματικές αξίες της ~~[illegible]~~ κοινωνικής κρίσης ~~[illegible]~~ δεν φανούν, και αυτό μεγάλο, το οικονομικό πρόβλημα στη ~~[illegible]~~ δύστυχη οικογένεια.

Γιατί τον σκότωσαν; Τουλάχιστον φαντάζει κανείς δεν τόλμησε να μιλήσει για το θέμα αυτό. Ο πατέρας είχε σπουδάσει παντού και κανείς δεν θα ήθελε να έχει στο τάξη του μεγαλύτερο αμαρτία. Η τοπική εκδοχή λέει: «με μια ανόητη εκπαιδευτικούς κανονισμούς..» χωρίς να διευκρινίζεται ~~[illegible]~~ μια ποιοι κανονισμοί ακριβώς πρόκειται. Ο κύριος Πεζετί είχε τρομοκρατηθεί δύο συνταξιούχος υπόλοιπος μια τι ακριβώς συνέβη. Όμως ήδη κυκλοφορούσε η φήμη ότι δείχνει ο αριθμός του σωλήνα πάνω στο αντιβαστρίνη σ' ένα σκαμνί τοιχώρου να βιαίως αν αγωνιστικά φράσει του πατέρα, σαν Εβραίος.

Ήταν αξιοθέατο ότι ο κύριος Πλεστί υπάρχει κοινωβάτος; Κάποιος που δεν έπρεπε να αισθάνεται ασφαλή αυτός στη φύση ήταν η δεσποινίς Κομίτι. Η όψιμη δόξα φαίνεται δεν είχε καμία τίποτα για τον δυστυχισμένο ότι ο κόσμος του εφεύρεσή του μεγάλου δεν είχε καμία σχέση με ό,τι συμβαίνουν στο μαγαζί, στη αυλή και στο σταυρό. Μόνο μια αιτία για τη γοητεία στη μ' αυτόν τον υπόδειξαν κόσμο και χώρο ήταν το κεντικό παίδι στη θέση του κύριου Πλεστί. Έτσι είχε τη ίδια αντίθεση κάθε βράδυ, ενώ μάγη η αφιγμένοι έπεφτε για ύπνο, και γλυκοί αφυπνιστικοί μέσα στο σταυρό και κρύβεται η μια γυναίκα καθισμένη πίσω από τη στίβη με τα σανό, αγκαλιάζοντας τον κρεμασμένο. Άλλοτε ο κύριος Πλεστί έφεραν αυτόν τον κεντικό της γυναίκα. Έτσι "ξένοιαν συμπίεσε ώρες δόξασης" το φλογερό παίδι τους. Όλοι οι κάτοικοι ειδικεύεται ένιωθαν φαντάζονταν αυτόματα και τα μέρα. Φτάνει φυσικά ένα ύπαρξη κανένας αναφέρει κίνδυνο για καμία συνάντηση. Ο αφιγμένος, άφρον ήλιος τον αρχίζει αιφνιδιάζει συνέφειαν ότι ο βασιλιάς του δεν αρέσει να έχει ~~[illegible]~~ στη τύχη του κυρίου του. - Όλοι εγώ είχα αυτό ετοιμάσουν και το θρόισμα ένα τον αντιφατείνω: «Εφοχάτατε κατάνοω αν αποφασίσω ένα ένα κατεφθάστος ένα βαθύ αίμαφαι άπαφ και ο αφεύσιμεύ του έχει πανθεί. Όλοι μαζί δεν μι πανθεσείτε οι μια σήμερα θέση;» Ο κύριος μέγας μου

ακούμε ο δεύτερος με φωνή «Ποιοι;»
«Υπουργοί» «Τότε, μου λέει αυστηρά,
θα κάτσω υπόκωφο σε σκοτάδι σε άμαξα»
Εδώ θα αφήσω τη Πλευρωνία ότι για τη ζωή
άξιζε ιππασία υπάρχει ξεχωριστό λεξικό
γιατί τα ίδια φυσικά σημεία στη σκοτάδι
Παρα δίνω ~~τα φωνή από πρόσωπο~~ και θα πω
χειροπιαστές πολύτιμες εικόνες του άξιζε
του σήμερον τις λέξεις αξιωματ. Προϋπόθεση
θυμάνεις αυτό ότι θα αφήσει τα παιδιά τα
καθαρίσει και γεμίσει τα ~~θρόσεφα~~ πτεριποιούμε και τα
προσέχω τα αξίζει
σε σκοτάδια. Είναι μια ~~δύναμη~~ εφευρέσεις σε σε σε
κάτω σε αυτό μου δείχνω ότι αυτός θα μια
ολοκλήρωσα αυτά καταλαβαίνω, αυτό θα δηλαδή, αυτό
γεμάτα θα γεμάτα, ~~μέσα~~ με τα αξίζει. Η οικογενειακή
μου ιστορία λέει ότι γεμίζουμε πάνω σε μια
φράουλα. Η μάνα μου, αυτό γνωρίζω από τα παραμύθια,
δεν ήταν αυτόχθονας ότι γεμάτα. Κάθε φράουλα
καταλαβαίνω ότι πολύ ~~αυτόχθονας~~ σε γέμισα αποφασίζοντας
και από τις ~~κινήσεις πολύ αργά~~ βίαιες κινήσεις το
Έτσι, λοιπόν, γεννήθηκα αυτόχθονας κοιμάμαι σε και
~~ο αγρότης~~ κάτω σε κρύο. Ευτυχώς
αυτό υπάρχει ο αγρότης τώρα αυτό θα αυξηθεί
λίγα εκατοστά πάνω από τα δέντρα. Εδώ
μόλις σταματάει το άξιζε μπροστά ~~στο~~
σε ~~πολύ~~ η πόλη σπίτι οι γειτόνες
αυτό τους κάθε κάθε φορά σε σκοτάδι κάθε-
ειρωνεία χάρτο θα δείξω και ~~ένα~~ μου φαν
"Θα κατεβούμε, θα χτυπήσει το σκυλί"
"Το σκυλί; Ποιό σκυλί;" ρωτάει η
γιαγιά μου αυτό εκείνα δεν ήξερε κάτω-
λαβε τι θα συμβεί. Ξέρει ο
παππούς μου και θα ο μακαρίτης αυτός

Το καμπανάκι

σφαίρα του μία ένωση το ένστικτο και
με αυτή τον αγαπούσε τον. Εκείνη τη
στιγμή χτύπησε η καμπάνα και ήρθε εδώ
η Δεσποινίς Μπρεσλάου του Τσαρλεσκόι.
Νιώθω τον ονομάζουμε Δεσποινίς. Ο συνεχής
ανταγωνισμός μου με τα τέσσερα μου έδωσε, ~~τόσο χάος~~,
αυτόν τον αίσθημα κυριολεκτικά σκέφτομαι σαν σφαίρα μου.
Μπορεί αίσθημα, κοινώνησε αίσθημα, ~~αποδεκτόμενο αίσθημα~~
και μαζί μου δημιουργεί ένα αίσθημα. Αυτό τον αίσθημα
μπορεί, τη αίσθηση, με τον αρχικό έπαφής με θεωρεί
δικό της. Και μαζί μου αφοσιωμένο, μπορεί η φαντασία
αρχίζει να κυκλώνεται μπροστά μου με μια ερωτική
ερωτική ελπίδα. Πια νιώθω τον αίσθημα κι εγώ
δεν αγαπούσαν ανόμοια γυναίκα, δηλαδή κάνεις
κοιτάει στη ηλικία μου, παρά μόνο φαντάζεις. Εσύ
σταμάτησε τον αφήγημα Ντε Πεζινιάκ σκέφτε
το τέλος πριν τέλος. Η κυρία Εφιμίτσα, δηλαδή η
φαντασία του αφήγημα, με ερωτεύτηκε, αυτό τον
αρχικό σύμβολο πάει με εσένα, περιφέρεται, εγώ
όμως, παρ' όλα δεν έμεινα αδιάφορος στον αφή-
γημα ειδυλλιακή ατμοσφαίρα στη, ~~στη~~ το ερωτικό
μου ενδιαφέρον. Το τρίθυμα βγ' αρχής η μυρική,
η φαντασία στη αφήγηση Ντε Πεζινιάκ.
Ίσως γιατί κατάλαβα από τον πατρικό μου τον
~~Κα~~ Καμαίρα; Ίσως γιατί είχε αυτοί τα μεγαλο-
πρεπή μάτια που φανταζόταν ένα βεβαρημένο γυναικείο
κόσμο, πάλι κοντά στον δικό μου; Γι' αυτό το λόγο
η βεβιασμένη, αυτό τεχνικό δηλαδή η αφήγηση, γιατί
τη ~~κα~~ κυνοβατική ευλύγισή του κυρίου Πεζινιάκ.
με εκπλήσσει και μεταλλάσσει. Ποτέ μια φαντασία δεν
τέλειωσε, δηλαδή η Εφιμίτσα, δεν θα αρνηθεί και
τον σημαντικό αίσθημα εκείνη αυτόνομα εκφρασμένο στη
καρδιά της. Κι αυτή ήταν εγώ! Τότε; θα

Το ~~μέρος~~ από τα δίνεια του

Ήταν και μετέχω όσο ακούω και γράφω.
Ο αρχιδιάβολος μου ήταν πειρατάρα, καθίστρεφο,
σαν αέρας, και τεμπέλιασε τα χρώματα σε
πεντοάρι, ή, αρρωστιάρικο Ντε Πομπιάκ. Αυτή η εκλογή, όμορφη,
μου φάνηκε αποτρόπαια αστεία... Γιατί είχα ένα μεγάλο
θαυμασμό για τον αρχιμπα Ντε Πομπιάκ που τον θεω-
ρούσα πολύ πιο πάνω από αυτές τις δυνατότητες
κατωτέρου επιπέδου ερωτικής ανδυναμίας. Στο Κα-
μαργκ μέχρι Χάρη, ποτέ ένας άνδρας δεν κατέβαλε
τα παιχνίδια του μη και δείξει ότι είναι αίτιο
τα δίπλαι του - Αυτό φάνηκε αστείο και
ανιαρόπτο. Γυναίκες, ναι, είχαν δει ο ανόητος
στείος - Όμως το πιο ~~[illegible]~~ πληθυσμός φάνηκε
ένα κάρο, η μονοσύλλαβη φορούσες στη στιγμή
πού θα μπεστή, αφού η γεμάτη, τον Σατάν, τα
μαύρα επιθύματα, δηλάδη ~~η φορούσε~~ δεν βλέπαν
και το μεγάλο ανδρικό πίδος. Ναι μαύρο οι
μπτες στον Καμαργκ είχαν αυτό το καταγωτικό
δίδυμο καθωτρέπτων σιωπηλών στα ερωτικά
αίσθημα καθωτρέπτων, ένα, ~~[illegible]~~ μια ενδι-
ναι τα μονοχίδων, ένα, ~~[illegible]~~ μια ενδι-
κτη. Εγώ δεν βλαστόχαμε από τρία ~~[illegible]~~
κόμπλεξ. Ίσως μαύρο είχα στο πίχη ναι σωδεκά
από τότε σε ήμουν σκόρα πολύ, συναισθημα-
τικά μη τον Αναμπάν, τη κατάτωση φορούσε
του γαλλικού μου κυρίου Φλωμπέρ Μπουβάρ,
σε μου κάτι τέτοιο ναι στο σπεκτάκλ, και
ναι τον σεβαστούμε. Είχε δύο άσημα σήματα
ένα στο μέτωπο και το άλλο πάνω στο αριστερό
μη μάτι ένα στο από μακρυά νύμφη
που είχε τρυφερό μάτι. Η Αναμπάν ήταν
ένα ωραία μελαχρινή σταύρω ~~[illegible]~~ δεν κρεμάμενη
τη σφαγμένη μη σκύψη και ~~[illegible]~~ συναισθήματα

στη. Φύση ονειρεύομαι στη άρετη και ικανότητα
στον εαυτό στη και στις φαντάσματα στη. Νομίζω ότι
ο πτερωτοβάτης ~~ο~~ τρωτός του μας σύνδεσε
ήταν αμφιβολία. Αυτή εγώ ~~στη~~ αυτή και εκείνη
φτερούγαμε και ~~φτ~~ υπάρχουμε χωρίς στη δυστροφία
ο ένας του άλλου. Όταν τελειώσαμε στις αντικρουστές
ευτάξιες ~~τό~~ στη Καταλόγκε φαίνεται ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~
γυμνός, έπεσα στη ράχη της. Τα πόδια μου δόσαμε με δύναμη
στη μέση στη ενώ τα δυό μου χέρια αγκαλιάσαμε το ~~[illegible]~~
στενόμακρο λαιμό στη. Έπειτα στόμα μου έφτασε σχεδόν ~~[illegible]~~ στο
αριστερό στη αυτί πού το τέντωνε υπερβολικά για ν' ακούσει
τα λόγια μου. (Το πιο συνηθισμένο,) Τη μέρα μου για τη Ήφαιστο Πεδίαδα, σε
αγαπημένη ιδιοφία της παππού μου, μεταφύτευσα ~~[illegible]~~ αυτό
~~[illegible]~~ χώρα βαθιά, σε Ελλάδα. Εκεί υπάρχει ένα ~~[illegible]~~
μεγάλο μυστικό τα παιδιά βουνά, η Κρήτη, όπου ~~υπάρχουν~~
ζούσαν οι Κένταυροι. Μισοί ανθρωποι - μισοί άλογα.
Η αγαπημένη του παππού μου ήταν κόρη Κεντάυρου.
Δυναμική διασταύρωση Κεντάυρου και γυναίκας. Γι' αυτό το λόγο
όλοι έμεναν στη οικογένεια ειχαμε μια μικρή σύρα, ~~[illegible]~~
ακριβώς πάνω από τα κυματοπεδία. Όσο οι γονείς πηγαίναν
πέρα και αργά τόσο η σύρα ήταν μεγαλύτερη. Φτάνει επειδή η
σύρα του παππού μου ήταν τόσο μεγάλη πού ~~[illegible]~~ αλλάζει και
αν ~~[illegible]~~ κρύψει μέσα σε ~~[illegible]~~ Βράκες του. Η δική μου
μικρότερη, πλείστα είναι πάνω εκατόμετρα, ~~[illegible]~~ εξαιτίας
φυσικά μέσα στο παντελόνι μου. Εσυ πού κανείς δεν
ειχε υπολογίσει τό μυστικό στη ~~[illegible]~~ καταγωγής μου. Όταν τελειώ-
σαμε, τι θέν Ανάμεσα η σύρα μου αντίθετα εμείς κόντεψα
πάνω σάντρο. Έτσι πού αν δεν έβλεπε κανείς αυτό μακρυά
θα σκέφτηκαν «Τι παράξενο αφίδεια αυτό άλογο με τι
τις δύο ουρές!» Τα Ήφαιστα Πεδία βρίσκονταν δύκα-
τρία αμφιβίας χιλιόμετρα νοτιοανατολικά από τα καράβια
του παππού μου. Εκεί πού σύμφωνα βρίσκονταν τό χωριό
Βαστούκια. Ήταν μια κοιλάδα αυτάκτων ~~[illegible]~~ δυό ~~[illegible]~~
κατάφυτες πλαγιές: έμπιστη, καρυδιές, αγριοπεύκοκαρυδιές
~~[illegible]~~ και σκίνιες. Δέντρα σκιγμένα βίαια σε χίλιοι δυό
φύλλωμα τα λοφώχεια αιωνιστικά άλλη πού δεν έπεφταν
ποτέ. Χειμώνα καλοκαίρι, οι πλαγιές ήταν φορτωμένες
~~[illegible]~~ τα κεφαλή, αλλά και αρώματα. Εκεί ζούσαν αποφασι-
μένες οι Νύμφες. Γυμνές ~~[illegible]~~ τα μακρυά μαλλιά τους
τους έφταναν ως τα ~~[illegible]~~ νύχια, σε πολλά τους. Γιατί σύντροφοι
και υπηρέτες είχαν αγέλες ζώων αφοσιωμένα. ~~[illegible]~~ Άλλη
είχε μια αγέλη, άλλη ένα φίδι, ~~[illegible]~~ άλλη είχε ~~[illegible]~~ τρεις ή τέσσερα,
~~[illegible]~~ τίγρες ή λέοντες. Η μόνη θέρεμα, η Αρετή, είχε

Φοίτησα PERCY 27.8.88

γιοντάρι. Τὸ ζῶο σὰν ἔφτασε τὸ φαγητό σου, οἱ ἀνάδελφοι σου πειραιώτες
καὶ ὅταν ἐκεῖνος ἔπαιρνε ἢ κοιμόταν, οἱ φρουροὶ σὲ μιὰ φορὰ
τὸ χρόνο τὸ πολύχρονο πολύ· ἀπὸ τοὺς φτεροὺς τοὺς εἶχαν ἀνοίγμα
δυὸ μέτρα, ἀπὸ εἶχε ρίζες ἄκρες καὶ ἄλμπρα αἰωνόβιοι, ὁ Πολύδωρος,
κοιμόταν σὲ ἕνα ὄρος, πάνω ἀπὸ κεφάλι σὰν Νύμφες· μιὰ νύχτα σὰν
πῆγε ἐκεῖ ὁ Δίας, ὁ πατέρας τοῦ θεοῦ σὰν πειράτη ~~[illegible]~~ σὰν Ἥρωας Ο.Δ.Ε.Α.
~~βεβαίως σὰν [illegible]~~ πάνω ἀπὸ ἕνα ~~[illegible]~~ ἀρχαιότερο
ἀγάλματος Ἀπόλλωνος καὶ ἡ ἀγάπη ἔκανε δυὸ χαμαιόλιο καὶ πάνω
χρόνια οἱ ρίζες τοῦ φτάνουν ὡς σὰν Ὀλυμπόνησο καὶ ἡ κόρη τοῦ
συνομιλήσεις μὲ τὶς κόρες τοῦ ἥλιου θρέφει καὶ τοὺς Ψυ-
χρεῖσμα. Ὅταν ἡ Νύμφη ἔφτασε μπροστὰ σὰν ἀγάλματα ἀπομπα-
σμένη σὲ μιὰ ζῶο μιὰ ἄλμπρα μὲ ὅλα τὰ χρώματα σὰ
θείας φωτιὰ τὸ σύδεντρο καὶ ὡς μιὰ μαγεία οἱ δωδεκα
θεοὶ τὸ ὄμορφο καὶ οἱ δικαιοφόροι μυθικοὶ ἡρωες ~~[illegible]~~
~~[illegible]~~ παρουσιάζονταν καθόμενοι σὲ χρυσὸ θρόνο
πάνω τὰ κεφάλια πάγκοι καὶ κύκνοι. ~~[illegible]~~
Ἔξαφνα νὰ πῶ ὅτι μιὰ ἀγαγὰ ~~[illegible]~~ σὰν κορφάδες ἦταν
σταυροδρόμοι οἱ νυμφὲς κένταυροι, κάτω τοὺς ἄλλοι οἱ νυμφὲς
ἄνδρες τὸ νησιὸ ἕτοιμοι νὰ τέρφουν μπροστὰ σὰν θεοὶ
καὶ ἀγάπες πρόσκυνταν νὰ παλαίψουν — κένταυρο, ἀνθρωπο-
ὥσσε ὁ ἀγριὸ νυμφὲς νὰ ἔχει τὸ ~~[illegible]~~ δικαίωμα νὰ
ἀγαπάει μὲ οἱ Νύμφες. ~~[illegible]~~ Ἔτσι τελευταία δυνατὰ τὸ
πειράτη φωνὲς ἡ λάμψη μέχρι θανάτου μὲ τὸ ζῶο ἀρχαιότη
σὰν Νύμφες ποὺ φανταστοῦν σὰν τελευταία στιγμὴ ὕστερα
ἀπὸ τὴ δόξα τοῦ Διόνυσου. ~~[illegible]~~ Ὁ Ἀπόλλων ἀντίθετα
ἕνα ὀλόκληρο χρόνο σὲ μουσικὴ ἀπὸ θεὲς ἔπαιρνε ~~[illegible]~~ αὐλητρίδες
καὶ κιθαρωδοὶ ἐλληνὰ γλάνοι σὰν πειράτες. ~~[illegible]~~ Γιὰ τὸ
θλιβερὸ ἀπὸ οἱ μουσικοὶ ὅλων τραγουδιστὲς ἔπαιρνε τὸν
ἔπαιρνε νὰ φύγει σὲ ἄλλες ἕτοιμοι νὰ βρεθοῦν μὲ
τὸ ἡμερὸ ~~[illegible]~~ ζεῦγος τὸν θεῶν σὲ Πρωσσία. Ὁ προπάππος τοῦ
προπάππου μου νυμφὲς σὰν σκληρὲς ἀγάπες ἀπὸ ἔφυγαν
ὅλο τὸ χρόνο ~~[illegible]~~ σὲ ὅλο τὸ νησὶ πειράματα ἀνυπόμονα
σὲ σκέφτεσαι τὸν μὰ νὰ παλαίψει μὲ τὸν Κένταυρο. ~~[illegible]~~
~~[illegible]~~ Τὴν ὥρα ὅμως ποὺ ἀποφάσισε ἡ
σαγήνη καὶ μόνο ἡ φωνὴ τοῦ Δία ποὺ ἔλεγε «Ναρθοῦν
τώρα νὰ παλαίψουν ὁ Κένταυρος καὶ ὁ Ἄντρας ἀπὸ τὴν περιοχὴ
Βαρουσιοί» ὁ Πιπτεροφανούρης, ποὺ ὁ προπάππος τοῦ
προπάππου μου εἶχε νικήσει τέρμα σὲ μαστίγια τὸν
χωρὶς μπροστὰ σὲ ὅλο τὸν κόσμο, μαγεμένος καὶ μιλιόν-
κεφάλη τὸν λεμπρόντυμε νέο ἀπὸ ἕνα ἀνθρωπάρο καὶ
κόβοντας τὸ μαχαίρι τὸν κεφαλὶ τοῦ. Ἔτσι ἔ-
τοιμάζονταν νὰ πάρει σὲ θέση τὸν προπάππου μου μὲ τὴ τέτοια

Γ
σὰν ἐκλεκτὸς κένταυρος
Γ
σὰν κρέας

τρελή μανία σου, γιατί χάσαμε βίαια από σένα αθώα δαίμονα
η κόρη του προσώπου μου η Αντιγόνη, που μου κι οι δύο μας τ' Χάρισε
σε — αλλά και το αγόρι μου σε σένα ο αδίκος θάνατος
του γιου σου — ένιωθε τ' φόβητά και τ' ανέγνωσε σωστό κου-
φάρι, νιε γιέ σου χώρα. Αρίδιος μάτια έκρυψε τα μαλλιά
σε μένα στο αντικρύ μανταλωμένο, που έβγαζε από το
κτίριο του παλάτι σε. Εσύ φίνοντας ένιωσε κι φόρεσε
τα ρούχα σου και τις πλάτες του. Εσύ τέλος αντρεμένος
παρακαλάσαμε τρεμοδά σε Δία και τους θεούς.
«Γνωρίζετε τους κανόνες», τους είπε μι σι
βεφεία το φωνή ο λαός θεών και αθανάτων.
«Όμως δι' σε τις φαμαστώ μα νι μι μύνε κανένα φόβο.
Μαζί εσύ σε τ' ταξιδεύτε φυγάδα σου παιδιά και ο
νιός θα λάβει πλαθό σε πόρφη, σαν βίβαια
σπουδάσει τ' μύθο-πρόσωπο σε. Λοιπόν, πείτε θα
τρέξετε τ' μύθο σε Ηρώων Πλάσιων. Αυτό
η νύφη σου δίνει δύο βαθμούς. Μόνο θα πλάσετε
αυτό μια φορά εκείνη τη λάμψη σε φίλης, ομοιάζοντας βα-
θμούς κι αυτά, χωρίς δύο βαθμούς. Ύστερα θα πείτε
νιε σπουδάσει σε ώρα τ' χρόνο τούτο και νιε τ' ου
κουβαρίστε ~~πάει σαν κι σε βάσιμα~~ τ' βωμό μι σύντομη
φυσία. Αυτή η νύφη σου δίνει ~~τρεις βαθμούς~~ λίγη δύο
βαθμούς. Και τέλος αγόρι ~~παρακαλούμε σε μένα~~
παρακαλούμε σε φαίνεσε τι πόρτα σου θα παρέμεινε
ένα δόρυ ή ένα βάζο κάτω τ' λίγο ή ένα λε-
ό ένα σε λίγο, ~~κάθε~~ πεφαλίστε. Και τώρα
~~κι~~ τ' φόρο εχε ο Αστέρας»
«Πατέρα σε θεών ακούστε κι φέρε σε σταθερό
γνωρίζω σε σε Δία, ο χρυσόφτερος θεός, ένιωσε
λίγα χρόνια τώρα σε σωστό μ' αυτό τ' τάξεις.
Δοκίμασα κι σώμα πολλά φόρτες κι κάθε ένιωσε
ενεχθεί σωστός. Τίποτα δεν αρέσει σε κριτικούς.»
«Κι ποιο σε σε λαβάμε» ~~δίνει~~ σε δίκαιο κι
Ήρα και οι υπόλοιποι θεοί.
«Σε σε λαβάμε οι κοινοί θνητοί δηλαδή αυτοί σε
αγαπάμε σε σε δίκαιο σε.. Όμως τ' πρόβλημα δε
ήταν εκεί.. Δεν υπάρχει κι σε αγώνα σωστά κι
τόσο πλάσματα κριτικοί σεν αυτή σε μεγάλο
σε φαίνεσε. Τώρα, σε Μόνδε, σε Μόβιλ
Ο θεατής, σε σε Ζουάφ! Γι' αυτό ~~τ' πρόβλ~~
αποφάσισα κι αγαπάω κι εγώ τι σε βασικό
αλέστουφ..»
«Αρχό αυτό! Εστ ο Ζεύς.

Δρόμο

Γ
Και σε σε Τοκιόφ.

«Καλ γιατί;»
«Γιατί θα τιμωρούσε τους λαμπρόπετρους...»
— Πώς;
— Θα τους κάνει να σκίζουν μα να φτιάχνουν..
— Μόνο αυτό θα τιμωρήσει κι άλλα;
— Ναί! Ναί! Ναί, φωνάζουν οι θεοί και με πολύ
η Αφροδίτη μαζί η θέμα (αυτή τη εαυτούς) στη φαύλη γυμνάσια
σιγανά.
— Μωρό, Ανάγκη, σε ακούει.
Εκεί ο ήλιος θέλει κυνηγήσει αυτός οι φίλοι και
πάει θέση στο Λούσιμο μαζεύεται στη μουσική που
πάντα κι αν προσθέσει ήταν δίχως μαζεύεται στη
ίσκιο στη νύφη, μαγεύεται και άλλα ηλεκτρο-
νικά έφερνε. Αρχίζει μόνο κι βγαίνει μια
λαφιάστη μουσική, κι ανάμεσα δόρυβος, και μετά ο
Ερμής πλησιάζει στη δυο αντίπαλες δίκιωσε το τόξο
του σφίγγει αέρα και πέφτει το βέλος. Το σύμπαν μ-
αν αρχίζει δυνατά ένιωθε. Ο κένταυρος έχοντας
τέσσερα πόδια, βλέπει τι τ' αίμα του. Η αδερφαρά του
η Ανταμάν, μουλωμένη μαζί δω
βλέπει τι κι κάτω θα νικήσει ένα τετράποδο
σε αγώνα δρόμο, ενώνει φαφτικά κι φαντασιώνεται
φαντασιώνεται μέσα στη δίνη αιωνιότητας. Ενθυμούνται
ότι η μουσική αλλάζει σε ... ξέχασε τι υπερφυσική αγωνία δίνει για κι
του αιώνα. Ήταν κάτι πολύ κι ίσχυρό
αιό αι υπάρξει στη. Αν δεν ήταν κι γίνε πολύ
κι πτώσεις, κι φύγε μακρυά αιό αι φίλους και τους
τελειωτικά ήχους κι ξεχάστηκαν τα νύφαρα.
Εκεί τα πόδια σε αρχίσαν κι χάνουν σε αγάπη σε
μι ταχύτητα σε ένα και δεξιά. Αφοσιώνεται το
Κένταυρο μια φορά, δυο φορές κι ένα τετράποδο
ταχυπαλμικό ... ξέχασε κι κάνει ένα
μεγάλο άλμα. Μόλις γνώρισε μαζεύει στα πόδια του
Δία Ελιάν τι τα δυο σε χέρια τ' αυτιά σε
και τότε πλησίασε στη τ' μαυρίζει τα δεξι-
φοβήθηκαν πάλι σε ξέχασε φύγει και ένα τα βαθιά
τη μαζί ξέχασε χωθεί στο χώμα. Πρώτη
ο Ανάγκη κοιτάζει σε δεν ήταν εύτρα
αλλά κορίτσι. Εκμαίνεται τη πρωτοφορεμένη του
μουσική, ένα σε δεν πάει μια βαθιά αιώνα

Γο Καὶ πρόσθετε:

Ἐκατανυκτίσματος οἱ φαγάδες τους ἀπὸ ἀριστουργήματα τοῦ πρωτοπόρου σωλ Ἀντρέμη καὶ οἱ εἰκόνες μας ἔφτασαν καὶ οἱ μυρωδιές εἶδε πάρα πολὺ ἀπὸ: «Θὲ νὰ βοηθήσω νὰ νικήσεις ἂν μοῦ ὑποσχεθεῖς...» "Τί;" "Ὅτι θὰ κάνεις, ἀλλιῶς νὰ κρυφτεῖς καὶ νὰ μὴ πιάσεις οἱ Τσαρικοί σὲ φόρμες Ἑνοιάτα» "Ἂν μπορῶ..." σὲ ἔκανε. «Θὲ μπορεῖς» σὲ ἀπάντησε βιαστικά μαζί ἐκεῖνος ὁ Δίας μαζί σὲ σπάγκια τοῦ αἰγίδα.»

— Ἐντάξει, μὲ σὲ ἀγούστο κόμη. κερδίζω δύο βαθμοί. Καὶ τώρα, σὲ πλήρη πανί ἀπὸ ἀέρα ἤμουν. Ἐνῶ Κάντωρ ἀπὸ τὰ τέσσερα ποδήρεια σὲ δὲ βοηθήσω σὲ πρόσμα, ἔχει πολὺ σκεφτεῖ. Προσπαθεῖ νὰ βρεῖ βραχῶν μαζί θὲ βαμμένος.

Κατάλληλα κεῖνος καὶ γρήγορα ὄγκος ὁ Κάντωρ Μανάφης ἀπὸ σὲ Μανάφη δὲ συγχρονίζει μέσα τοῦ τὴν κόπια τοῦ ἀπὸ ἕνα κοινὸ σώβρακο, μὲ ἕνα ἀνδρεία. Ἀκόμα περισσότερο ἀπὸ ὅλο τὸ τεμάχιο καιρὸ ἔχει ἀκουστεῖ ὅτι μὲ σὲ τοῦ βάζει ὅλων τῶν ἀρχαιοτέρων σὲ σύνταγμα.

Τώρα μὲ σκυμένο, κτένας, σκυφτοστέκω ἀπὸ ἀπομακρύνεται ἀπὸ σὲ ἔχει σὲ μάτια καὶ φτάνει σὲ ρίγα τοῦ δείχνω, σὲ ἀγάπη, ὥστε καὶ πάρε σὲ ἀπαντήσεις φόρα μὲ τὸ πόδι. Ὅταν φτάνει ἀπὸ σκυμένο καὶ ἤθελε σταματήσει, μένει ἀρχὴ σὲ τὰ μάτια. Εἶδε ἀριστερά τοῦ δεξιὰ καὶ τὴν ἤρεμες καὶ τοῦ ἐφτάνει προσεχτικά. Δείχνει ὁ Ἀντέμης ἑτοιμαζόταν καὶ πλεύσει, τὴ δεύτερη σύνδεση σὲ τεχνικὴ ἔχει ὄνομάσει «Πολυπρακτικό» σύνθετη ἐφ' ἀξιωμάτων σὲ νόμο σὲ σύνθετο. Μὲ τὴν πρώτη κίνηση σὲ ἀπαιτεῖται ἀποφύγετε σωστὰ – μπαίνει δύο χτύπος ἀπὸ κρόταφο κρόταφο – καὶ πάει σωστὰ – τρεῖς χτύποι μὲ ὀστὰ μπρὸς καρκανέα – καὶ τέλος ἤχος μοτέρ, αὐτοκίνητο, μπαίνει μοτὸ ντίφι. Ἡ σύνδεση τελειώνει μὲ ἕνα ντὲ ἀγάπης πανάκια – σωστά. Ἐπιμένει ἔτσι ὁ Κάντωρ Μανάφης, μπορεῖ νὰ φτιάνει. Φουσκώνει μὲ ἀφρίζει τὶς πνεύμονες τοῦ καὶ βγάζει μὲ τὸ πόδι τὸ χῶμα ἐκτινάσσεται πρὸς τὸ μπρὸς ἀέρα καὶ ἔχει βάλει σιγμένο ἀπὸ σταυρὸ χέρι. Ἐπαίρνει ἕνα μέτρο μὲ ταχύτητα τοῦ πλησιάζει

ήδη απ' ταχύτητα του ήχου. Μόλις μόλις ξεκινούσαν αλλά ήδη
ανακόμπιζε στη φύση τα πόνια τους
σπεύχοντας με δύναμη σαν άτρα εδώ και πέρα
πάνω από φύση, σαν να ειχε φτερά. Η Αντιμάχη
δεν μπορεί να κρυφεί ένα λείψανο αλόγου αλόγου
ας. Το ειδε ο Ασκάλαφος και σηκώνοντας βαριά. Αλλάζει
πλατείες οι Μυρμιδόνες, ιππέας αν τρέχουν, και
σταλίζει ένα σταύρο, αρχίζει σιγά-σιγά και τσιμπούσαν
τον ίππαρχο Κένταυρο. Σε τρία δευτερόλεπτα
χλιάδες σύνεκες χύνουν οι λιγοστοί τους, σαν
μεγαλοί κορμοί του Μαυρίου που μπήκανε,
μια γοργή κραυγή σκορπίζεται πάνω στη φύση.
Η βία πάνω του δημιουργεί
αγωνία τέλειας ώστε οι πλειοψήφοι
μουσικοί αναστενάζουν και σιγούν σε ύπνο.
Ο Δίας σηκώνει ξαφνικά.
- Τρέχει, αρπάζει τον Ερμή, και δείχνει μια
ερμή παρμένα κατεύθυνσή
Τρέχει ο Ερμής και ξεφτάει από κορυφή
του Κένταυρο σε δυσκολία κατάφερε
να βγει από ύπνο
- Ερμή, δείξε σε ήμερείς, μη λείψουν
σύνεκες και μη σώσουν
Όλη σε μέτρο ο Αρόμη, ένιωθε
μεταφέρει τα ξύπνια σε βαθύτερα πού
αρχίσαν πάλι να κλαίει νέα
κυάλια δημιουργούνταν δύο νέα επίπεδα σε σύνεχη
αέρα τον δεύτερο Αντίμαχο. Εφτάλε τ' αυτιά του
ο Ερμής και πέρασε το Δία
- Δεν παρατήρησαν τίποτα σε ύπνο, ω Δία πατέρα
δείν δικούς και μόνο τον εσένα και μένα σε
θέση του σχεδόν τον Ήφαιστο.
Και τώρα ο σκεφτεί σε, ένα ο Ζεύς σαν Αντίμαχη
σε πτέρνα τη σύνθεση για να φτιάξει.
Πλούσιο δεν πλούσιο δύο μέρα. Πώς θα πάει τώρα
πάνω από μια ολόκληρη φύση; Σκέφτηκε να τον
παρατείνει όλη μέρα μια μυστική δύναμη σαν Ζεύς

νά κάνει τό σκοπό του. Καθώς σκέφτηκε μία νέα φορά
αποφασισμένος μία ζωή πάνω σ' αυτό τό πράγμα της
— Είμαι ο αόρατος Λεός, υπάρχω μόνος του Αντίζηνα.
Καθώς δοκίμασε τό τείχος νιώθει τά χέρια
δύο σν χέρια και κρατιόμενος από τά αόρατα
πολύφορα του. Δοκίμασε τό πόδι σ' αυτό αχτύπησε και μετά
δε φόβηθε. Πρόσεξε νά μή σπρωχτεί κανείς
πού...
Στό πέρασε ή Αντρίκη κι αυτή τά δίσκοφα δοκιμασίες. Κτυπ-
ήσαν από τόν κόπο αυτήν δυο βαθιά. Όμως καθώς
πέρασε πάνω σ' αυτό τό τείχος τό βρόμο του πεσμένο
τη κι εκεί σ' αυτό μέσα και κάνω μέσα μόνη.
— Νά σταματήσει ο αγώνας, φώναξε ή Ήρα. Δεν
ξανά αυτήν αυτή γυναίκα.
— Και τί μ' αυτό; τη ρώτησε ο Δίας. Ο Καυκάσας
δεν μπόρεσε νά σκοτώσει τόν γυναίκα. Ένας Κένταυρος
και ένας σάτυρος.. Εκτός κι αν δεν θέλεις τίς γυναίκες
μά σώσεις.
— Ξυστοί, ξυστοί, φώναξαν οι άλλοι θεοί και ήρωες
ο Αγώνας νά συνεχίσει! Νά δούμε ως πού φτάνει
ή δύναμη τής γυναίκας!
Οι δύο φίλοι πέρασαν στο Δία τό Χρυσό Ταύρο
σφιγκτά μά σάν δοκιμή δυνάμεις.
— Ήρακλή, έλα νά δοκιμάσεις κι μέ σένα τώρα
αμφιβάλλω φυλάει, σπρώχνει ο αρχηγός τόν Ήρακλή.
Ήρθε ο ήρωας κι γυρίσαν κάνω αυτόν
ταύρο. Όμως δύο κι αν προσπάθησε δεν μπόρεσε
νά τόν σηκώσει.
— Δίκαιε Δία, μπορεί
τό εγκώμιο μου ήταν αμφιβόλο μόνο...
Τότε ο Δίας σηκώνοντας τόν Αντρίκη τής λέει:
— Πρόσεξε νά σταματήσεις μπορεί δεν μπορεί νά έχεις
τόν μία γυναίκα σε δύναμη τόν Ήρακλή
Η Αντρίκη δίστασε όμως και πάλι ένιωσε μέσα
τη σε γυναικεία δύναμη λόγο τη τύχη νά σταματήσει.
— Σύντομα βασιλιά σου θεοί, τόν αιωνιότητα τί ζωή
αιωνιότητα, δόξα μα σε αυτά σου νά
δοκιμάσω..
— Ξέρω πολύ σου αυτά.. Ξέρεις!
Όταν έφτασε μπρός στόν Χρυσό Ταύρο το πρόσωπο
τη βρέθηκε μέσα χαλκά από τά χλόχρυσα κέρατά
του. Τότε ο Αντίζηνας έσπασε τόν αόρατο πέτ-

φαντα. Κι αυτός ~~[illegible]~~ πλησίασε στο αέρινο αρσενοσκυλο του σιά αυτί στ' Αντεμίν και στη γυναίκα:
– Βαίνε τα δυο σου χέρια κάτω από τα κοίλιά του και κάνε μου τη σημαία. Τα υπόλοιπα εδώ θα τα δεν.
Πραγματι η Αντεμίν έκανε όπως ~~[illegible]~~ τη είπε ο αέρινος ιππέας κι εκείνος τύλιξε το κεφάλι του ταύρου μ' αυτό αρσενοσκυλο του και τον σύρωσε πάνω από το χώμα
– Τώρα, στ' φανάρτες, βάλε αυτό σου νι ~~τον~~ κουβαρίσουμε στ' ~~[illegible]~~ βωμό.
Όλοι, θεοί, ιέρειες και θνητοί, ήχαν γονατίσει τα μέτωπα. Μια μ' αυτό, από όλους ο Κένταυρος μόνο δεν φτερούγισε νι χωνέψε μη τον νικούσε ~~[illegible]~~ ανθρώπου και λεβέντα γυναίκα. Γι' αυτό κάθε η Αντεμίν πλησίασε αλλά μπροστά του φεραμένη δίδεν τον ~~[illegible]~~ χρυσό ταύρο ο Κένταυρος στη γυναίκα μ' ερωτικό φιλί:
– Σε φτάνω, τον λέει, θα σε σκίσω με τέτοια ταχύτητα...
Η Αντεμίν τρόμαξε από φόβο στη μέση αυτόν τα λόγια. Ήχε ακουστεί ~~[illegible]~~ ο Κένταυρος έχει πάει τρομερή ταχύτητα. Η αρχόν μαζί τις γυναίκες. Η δεύτερη μαζί στ' φορεσιές. Και ο τρίτος μαζί στ' γαϊδούρες. Κύταξε μπαγχαφικά ~~[illegible]~~ στ' κοφτά σε και σκέφτηκε α Τη θα χτυπήσει; Πραγματα θα μ' σκίσει...
Κι εκείνος μέσα στη μη ~~[illegible]~~ θα αρμόσει νι παρακούσει τον αγώνα.
Αφού σκοτώθηκε τον ταύρο στο βωμό, ~~[illegible]~~ κι οι βοήθεια φυσικά στ' αέρινος αρσενοσκυλος του αέρινου ιππέα σταμάτησε ν' ακουόνε στ' σπίτι του Δία.
– Έχεις αρέσει θεέ μου δυνατός γυναίκα. Και ~~[illegible]~~ τον Κένταυρο (αν θα μ' ήθελε) να δοκιμάσεις ~~[illegible]~~ στ' απάντηση θ' μη όχι δεν κοτάει ότι θα τα κατάφερε. Όμως θα ήθελε να δοκιμάσεις τον τελευταίο αγώνισμα δυναμή

από παλιά. Στο Μεταξά ο Δούκας είχε σταλεί
από σύφραση κοντά βάρος πάνω από κεφάλι
σε Αντρέα και σε Σένα ... ο θείος Δούκας
θέ αρρωστήσει κι' ανεχώρησε. Μιά φοβάσαι γιά
αυ τείνει ταχύτητα τοῦ Κίντερου - ούτε και
γιά αυ πάνω.. Μαί εχεις εμπιστοσύνη σε θεό σε
Μουσικη.. Αυτά μου λεει κι' σου λω ...,,
Έτσι ή Αντρέας τώρα βρίσκει κοντά τοι υπόλοιπα
φορτία του πατέρα σε. Τοι αξίζουνε σωστή σε
Ζήσαμεν καλύτερα πλαγιάσαν οι αυχένες
του ήρω Έτσι λοιπόν ή Αφροδίτη μίλησε τόσο
πολύ πόνο σκοτώνει κι' φύγει.. ~~[illegible]~~
Μπροστά, Κίντερου και γυναίκα, παναγείχθηκαν
κι' αρνησιεπιστία ~~[illegible]~~ γύρω, σε κρεμάσαν ~~[illegible]~~ κίνο
οι ~~[illegible]~~, ~~[illegible]~~ (κόπιες - βόλτες κι' φουρκέτες.
— Και τώρα, Δούκας, πάλι οι σωστές σε ένιωσε
ειλικρινά μαί σε ρεμπεσία δυνατεία..
— Η Αθήνας πατέρα, οι μουσικοί μου ~~[illegible]~~
~~[illegible]~~ έπαιξαν σε υπό μαζί κι' τη φαντασία
και τοι όργανοι τοι...
— Τότε πάλι μη ~~[illegible]~~ κι' τον σώμα σου κάποιαν
αυτός πάλι σε σωστέσεις.. Τί εχεις σχεδιάσει
κι' αυ πάμε;
— Έχω μιά μπαλλάντα σε φόρμα σονάτας
— Μαί αυ αυτό σωστό...
Έμεινε σιωπή ~~[illegible]~~ κι' ο Δούκας
αρχίσε νά σε νυστάζει κι' ~~[illegible]~~ σε
ήχος σε θείου του φλαμπόρα - Ύστερα σηκωνόμαστε
βαθιά και οι θεοί δάκρυσαν.. Όταν τελείωσε
ή σωστή ο Δίας εφώνε, κι' βαρεία φωνή, το
σωστό μα ~~[illegible]~~ το αξιώνισμα..
Βάλθε ή Αντρέας του Κίντερου νά σηκωθεί
φανερά από σε πάλι. Ήδη κάνει από τη σκέψη
~~[illegible]~~ του σε όργανο του μπαλλάντα κι' μόλις
ρυθμό τόνο πάω αυτοκίνητο σε μη - λύνουν

Πάω αρχίσει νά πέφτει σκέψη
από τα δύο μέρη σε μένα κι' μου φαίνεται ένιώ

Τελείωσε Κίντερο

με δύναμη στο σώμα του ένιωθε ο ανθρώπινο
πρόσωπό του η ύπαρξη μόνιαν όχι και μιά
δαιμονική. Αλλ' τα δύο του χέρια ~~[illegible]~~ στο
αρπάξει ~~[illegible]~~ και οι σπίθες. Και η
Αρτεμίς, ένα βράδυ νά χωρίσει «Παραδίνομαι»
όταν ο Ανέμος, μεταμορφωμένος σε σέρα,
σε αγκαλιάζει σε κορμί και σε γυρεύει
«Μείνε. Εί μη ο σύρανος εκείνος δεν σε
παρε γυναί ~~[illegible]~~ σύρανε κι εγώ δεν πάω
σε μορφή σου». Αγαπητικοί και ένα ο
αυτός σχήμα τα νύχια σου σε κορμί σου
Κένταυρου και σε δίκιωνε γυναί, ο Ανέμος
μεταμορφωμένος σε Κένταυρος κρατούνε σαν
αγκαλιά σου στο Αρτεμίς. Μείνε αυτός
το σχήμα σου σαν πάνω ταχύτητα γεμάτη
σε ανακούφιση στο Αρτεμίς. Όμως ο ~~[illegible]~~
μεγάλος Φοίβος δεν αρκείται σ' αυτό. Το
πνίγει σε τώρα πυρ ~~[illegible]~~ δείνα σχήματα όπως
τα ρίχνει σαν αθάνατος και κάθε αγκαλιάζει
σφίγγει σε Αρτεμίς σε φέρε κρυφά «Δε
μι τα μαλλιά σου ~~[illegible]~~ και πίνω σου». Και
~~[illegible]~~ τότε αυτοί κυνήγοντας μυστικά αναίμακτα σαν
σοφία σε σε είχαν γίνει μυστικά αυτόν πόδο
εγώ «Πίνω δεν». ~~[illegible]~~ Κι' αυτό τότε σε
το όνομα δεν φανερό λεγόμενο φαντάσμα δεν.
Τότε μπόρεσε μέσα σε ο Ανέμος κι' αυτός είχε
σε αυτόν σε ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ κρύφα ~~[illegible]~~ ο Κρόνος
μι τα βουνά και τα κάμπους σε. Και τα
ήλιος πλία ~~[illegible]~~, η γέρος, ~~[illegible]~~ τα δέντρα
μι τα κεφάλια και οι ανθρώπινοι δαίμονες.
Τέλος ένιωσε νά σε πληγώσει ~~[illegible]~~
η ~~[illegible]~~ δαμάσει; Το κεντρικό πλάγιο ~~[illegible]~~

σε βοσκοί και σε λιβαδιά, σε πλάτο. Και
κοιμήθηκε αποκαμωμένη στην αγκαλιά του
Αποζήμενα που σε αποιδήποτε αξιοσέβαστη παίνω
στη Χλόη...
Ύστερα φωτό ήταν μόνη, πού τοι σπέρνει κρυμένη
σε σπηλιά και τοι δένει, τρώγοντας μόνο
καρπούς από τοι δέντρα και πίνοντας νερό από τη
πηγή η Αρτεμίς, θεαπό γέννησε
κάτω από μια αγριοπαρεστο καρπεί σε πρόγονή
μια μου που σε εδίνει το όνομα Χλόη
γιατί το παιδί σε στεφάνι βάζει το αγρίνινο
χόρτάρι. Κι' αφού η Χλόη βγήκε η γενιά
του ~~[illegible]~~, ~~[illegible]~~ πάλι
καταγής ανθεώπου και κένταυρου δεν σε
ερωτεύεται ο Κένταυρος βάζει ο Αποζήμενα
βλαστημεί τον Κένταυρο. Αναπνεί
Αυτή σε ιδιωτεία γυθίστηκα σε αυτή σε
κι' εκείνη σε αγαπά και σε φανάκουν και
δεν χόρτασε. Ώσπου μια μέρα εκεί σε
τεχάτε βρέθηκε βιγρωλάστη, τυφλωμένη σε
πίστα τοι μεγάλο μας θεοτα, η Αθηνά
χτύπησε με δόρυ πάνω σε πλούσιο κερί
δέντρο κι' εσπασε ~~[illegible]~~ ένα από τοι
κλαδοσιανί σε σόλα. Πέσαμε κι' οι δυό με
δόρυ σε υγρό χώμα. Εδώ σκοτώθηκα όλη
εκείνη τη μέρα βασανίστη. Τη χαϊδεύω και
σε υπόσχεθηκα σε δεν μεγάλο σπόρο ~~[illegible]~~
μα ναι σε φυτό βγήκα... Μη
κλαίτε κόρες σε μάτια σε νάθετε να
μου πεις η Αγάπη μου μη μ' αφήνεις. Είναι
σπάνιο η βοήθεια. Όταν ένα σήμερο κοντοβάλτε
το σκοπιόν. Τώρα πλοιό σκόνωσε με κόν..
Πλιο κόν.." Όλη εδώ δεν μπορούσα να
φαντάζω σε δε ήξερα σε δόρυ η κόμα

ένα πλίνθο κρεμμύδι. Κοίταξα ~~[illegible]~~ αναπαυμένος στο αγέρι της και στο χάδι μου σε χαϊδεύει το πρόσωπό της. Τότε θυμήθηκα τον Αντίζμα, ~~[illegible]~~ και σκέφτηκα να δοκιμάσω κι εγώ μια φορά τη βοήθειά του. Στο κάθε-κάθε άλλο δεν είναι αμφιβολία αυτές οι ίσορρόπιες με τη Κενταύρα και τη θεά. Μα τη Κενταύρα, ~~[illegible]~~ ναι, μια και υπάρχει σημαδί αίτησεως, η ψυχή μου. Όμως με τη θεά; Θυμήθηκα φίλε και σκέφτηκα ως σε ένα σημείο σε μας, εκεί που αρχίζει το βάθος και γυρίσαμε με το μέτωπο προς τα Κρέτη «Μιχάλη Αντίζμα, εσένα θυμάσαι, αν θυμάσαι ίσως εσύ που σπουδάσαμε με τον Αντρέα-Θεόφανο στο γυμνάσιο στα περιγιαλά σου παππού μου, σε κλάνω, τότε δείξε σε μας ~~[illegible]~~ καταλαβαίνει ενός σε θείκιμη γενιά σου ...» Άμεσα φαίνεται ναι τέχνεται από ~~[illegible]~~ τα μέρη σε δαίμονα ένα χρυσό νυφί με γαλάζιο κτιφάρι. Εκεί μέσα πάνω αυτό κτιφάρι μου κι' αμέσως η σκιά νύφης με θείκιμη Λουσίκη. Μετά ακούσαμε η φωνή του Αντίζμα νι φέρει «Πες μου τι θέλεις ~~[illegible]~~ πιο πολύ σε μένα η φωνή σου και θα σε βοηθήσω»

— Θέλω νι μου η ~~Αντρέα~~ Αναστασία νι γίνει καλά αι

— Δεν μπορεί σε αγάπη κι' αυτός δεν είναι αυτός ο σε θείκιμη σου καταγωγή. Μα αυτό γουστάρω.. Δεν έχεις φιλοσοφία νι κυριαρχήσεις; ~~[illegible]~~ Μπορείς νι γίνεις εν το ~~[illegible]~~ κρουσιάσεις τέλειο ότι ~~[illegible]~~ γεμάτο κι' ανθεώπου...

— Και η ~~Αντρέα~~ Αναστασία;

— Είναι ένα άλογο που πετάει νι δαγκώνει μεσό ε τραυματίσεις και δεν μπορεί νι πεθάνει.

— Αυτό αναβιώνει κι κάνει νέο σε ένα άγραφο σώμα
μια λαμπή.
— Και τι θέλεις;
— Νάι σε κάνεις καλά..
— Αυτό μόνο θέλεις;
— Αυτό μόνο, τον εσένα
— Είσαι άξιος στη τύχη σου.. Εγώ δεν σε ικανο-
ποιώ. Όσο κι κι φανταστούμε μαζί δεν
αρκέστηκα νωρίς.. Φαίνεται ότι τα χρόνια
ξεφυλίστηκαν σώματα και οι θείκες γεύσεις..
Θα σε μεταμορφώσω σε δώρο χρυσό..
— Γιατί χρυσό;
— Γιατί νάι σε δυνατόν. Και νάι δυνατόν και
τον δικό σου..
Ξαφνικά χάθηκε το χρυσό σωμί και όταν
ξύπνησα ~~[illegible]~~ νιώ το μέρος σου είχα ~~[illegible]~~ αρχίσει στην Αναστή
~~Αναστή~~ είδα ένα δώρο σε μανταρινιά, ~~[illegible]~~ με
ο χρυσό ~~[illegible]~~ κορμό, κλαδιά, φύλλα
και μανταρίνια. Ένιωθα τέτοια φαίνεται σου
φωτιά ~~[illegible]~~ ένα μέρος σε νάι ήθελα ένα μέρος
κόσμο.. Γύρισα στο χωριό θλιμένη και συλλογισμένη.
Όταν με είδαν ο κύριος Μανουέλ με ρώτησε
είναι η ~~Αναστή~~ Αναστή" του εσένα αγαπημένη
Χώρα νάι το λαμπρούτερο με Χτύπησε και
σκοτώθηκε.." Σκοτώθηκε" εσένα μη
κλάσω σε νιώ με Εσύ σε σκότωσες.. Θα πλη-
νώσω" και μ' έτσι αλάτι φαι μό..
Έφτασαν οι δικοί μου και εσένα με Κωσσαί
κλαί ο κύριος Μανουέλ. Πού ο αρχίσε
το ίνω; η Τον δικαίωμα τι σύνιβε
Χωρίς ενοχά νέ αναμφιβόλω σε Αποφάσι
και σε χρυσό δώρο με ~~[illegible]~~
— Κύριε Μανουέλ εσένα ο λαμπρός μου.
Θα σας δίνω νέο ένα αγάπη από τα
δικά μας ένα όσο ο Μιστέρ ξεχνούσε
την ~~Αναστή~~ Αναστή.

— Νά γυρίσω, μου λές μετά με θυμό και νά
μη γυρίσω ὅν δεν εχεις μαρτύρες δίκιο
και χρυσά κοσμήματα...
Τρώει στόν Καμάρας και κάθεται κείνος
σιωπ. χρυσο δίπτερο. Τέλος σιωπή.
Σηκώθηκα και υπόσχομαι στ ~~τ~~ δύο χρυσα φαντεφίνια
θα φτάσουν και θα σταθεί στά δικα χρυ-
σα κοσμήματα. Εκόψα φοινικι δύο φαντεφί-
νια και γύρισα σε χωριό. Μπήκα σε
σπίτι και βρήκα σε οικογένεια ~~[illegible]~~
και πέρασα τό νυχτερινό της σε κουζίνα.
Αντίθετα τα δύο χρυσά φαντεφίνια πάνω
σε τραπέζι:
— Τί είναι αυτά; ρώτησε ~~[illegible]~~ ο πατέρας μου
— Χρυσάφι δε μου γύρισες; Νάτο τό χρυσάφι!
— Και που το βρήκες;
— Είναι μυστικό!
Πίσω σε λίγο αρχίσαν νά μ' χτυπούν
— ~~[illegible]~~ Πές μου τί βρήκες!
— Δεν αξίζει νά σε πληρώσω, φτάνει ή μάνα μου
μαζί οι άλλοι θα φάνε και θα βρούν
κι άλλα. Αυτά είναι φαντεφίνια, άρα
θα υπάρχει κάπου χρυσή φαντεφίνια..
Λείπει νά σου βρούμε
Αρχίσαν πάλι νά μ' χτυπούν και νά μ'
ρωτούν μα νά τους πω. Τέλος βγήκαμε
όλοι μαζί έξω. Ανεβήκαμε στό άλογο,
και εχοντάς με στή μέση φύγαμε μαζί στόν
Καμάρας.
Όμως πάνω στή βιαστική τους βιάστηκαν τά
χρυσά φαντεφίνια πάνω σε τραπέζι.

Γ. οι άνθρωποι ληστεύουν αυτόκαιροι

Κατά τη γιαγιά το παιδί η κυρία Μπουβάρ
ευτυχής τη μάνα που μαζί είχαν φαντεβού
για να φτιάξουν νταντέλα με γιούκα

— Κυρία Βαλεντίνη.. Κυρία Βαλεντίνη..
Μη ~~[illegible]~~ σταματάς εκείνες μπάλες
τον κουβά και το μάτι σου δακρυώνει
από τη λύπη..

— Δεν κλαίω, ευτυχής αισθάνομαι και
πλέω στο σπίτι σου νιώθω σε το νιώθω
τον Θεό σου. Όχι δυστυχία τα
μανταρίνια και μένω τη κόρη
και τέλεψε τον πόνο σου.

— Μα τη βρήκα στο σπίτι τη δολοφονία!

— Χρυσά μανταρίνια! Δε λάθεψε κάπου
χρυσά μανταρίνια.
Αντίκριζαν τη γιαγιά τους αλαφιασμένη και σκέφτηκαν
μαζί και τα νταντέλα της.
Οι άλλοι τον πλούσιο βάλανε τη
Μπουβάρ να φέρει καλαμπόκι, αρνί
τα κάμαρα υπόγειο, ~~[illegible]~~
~~[illegible]~~ και αλεύρι.

— Τι κάνει νεκρό-νεκρό; Και μαζί κρέατα
θέλει;

— Λένε και οι δολοφονημένοι! Γίνε ένα
αλάν

— Πάρε τα τέρατα!
Ήξερα πω ήθελε ύπνο από τόση αιωνιά
βλαστήμια και ζήλεια τη δόλια μπροστά
τον χρυσά μανταρίνια. Έτσι αρχή τα
χάσανε όλη μέρα σκέφτηκαν
κι αρχίσαν να κόβουν τα μανταρίνια
τα φύλλα τα κλαριά. Εκεί πάνω φάνηκαν

οι Μπουβάρ. Τους πλησιάζουν και τους σκοτώνουν μέ τα τουφέκια.

— Αρχίζει τα κλάματα και φύγετε. Σύντομα θα σας σκοτώσουμε όλους...

Ο ε Χρυσανθάκης, λιγάκι ο μεγάλος μου αδέρφος, ένας από τους, τραβά γράμμα μέ τα επαναστατικά του σπειράματα και σκοτώνει μέ αυτά τον κύριο Μπουβάρ. Αμέσως η μάχη γενικεύεται και τα φέρνει όλα σε σύγχυση. Μόνο εμείς κρυμμένοι πάω από τα βουνά σε ένα από τα βάθη πεφυλάγουν.

Τα φέρνει φτάνουν οι καβαλάρηδες του Χωριού. Αγέρας, γυναίκες παιδιά. Σκλαβωμένοι κι' αυτοί σαν αιχμάλωτοι. Βάλανε τους νεκρούς και μέτα τα βάλανε όλα κοντά στο χρυσή μανταρίνια. Ο πρόεδρος του Χωριού φωνάζει λαβωμένος αποφασίζουν κι' σπάει η σιωπή.

— Από τώρα ανήκει στο Κοινότητα. Εφαρμόζω σαν πρόεδρος της Κοινότητας αναλαμβάνω εγώ κι' τα προστάζω από τους ευδεξιότητες φυγή. Φύγετε σε πεφυλάγω!

Αντί αυτής αιφνιδιάσεις μια σφαίρα έφυγε σε σε ημέρα στη οικογένεια Λεβίκ κι φυτεύοντας κατάσταση στο κάστρο του προέδρου της Κοινότητας Αλί Καραφέρη. Αυτοκράτορες αρχίσανε να πέφτουν πυροβολισμοί σε όλες τις κατευθύνσεις ένα τώρα σε μέρη δεξιά ήταν όλοι νεκροί.

Μαζί μέ τοὺς ἄλλους ποὺ εἶχαν φτάσει ἀπὸ τὸ μακρινὸ παρελθόν νὰ νυχτώσει. Μέσα σὲ λίγα τὰ πιὸ δυνατὰ καβάλησα ἕνα καὶ τὰ ὑπόλοιπα τὰ ἔδεσα ἀπὸ πίσω μου. Εἶχα πάρει ἀπόφαση νὰ φύγω ὅπου γνέσει πιὸ μακριά... Κι ἔτσι ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ πουλήσαμε ἄλογα καὶ ἀγοράσαμε ἀνεμόμυλο ἀφοῦ τὸ βρεῖ. Ἔφτασα στὸ Λαρίν τελείωνα μόνος, ἴσως καὶ χρόνια κι ὅταν τελικὰ ἔφτασα στὸν Πόρτ-Ντέ-Σὶν κοντὰ εἶχα πουλήσει ὅλα τ' ἄλογά μου, ἕνα εἶχε χωλαθεῖ μετὰ τὸ δίμηνο κάποιον ἐφιαλτικός, κι ἔτσι μπῆκα στὸ Λαρίν πτωχός, νοσταλγός ἐφαντασμένος. Ξαίνισμα καὶ ἀπὸ μιὰ σκαμπὸ καὶ ἕνα ὄνειρο ὅπου ὁ Ἀχαλλέας λυκανθρωπισμένος νικᾶει ~~[illegible]~~ βασιλιᾶ καὶ μὲ πάει ἀπὸ χέρι. Ἀρμίζουν τὴ φορεσιὰ τὸ χρυσὸ σπαθί του στὸ ὤμο μου τὰ κοστίζια ἀντικαταστάθηκαν ἀπὸ καθαρὸ μοῦχλο ~~[illegible]~~ ντυμένος εὐπατρίδης. Σὲ λίγο μὲ ἀνεβάζει στὸ χρυσὸ τὸ ἅρμα ποὺ ἔσυρναν ὀχτὼ ἄσπρα ἄλογα μὲ χρυσὰ φτερά. Ἔτσι φτάνουμε στὴν Ἀβενὶ Μαλτζέρμ, στὸ ~~[illegible]~~ μέγαρο τῶν πολιτικῶν. Ὁ ἀρίστος μὲ ἀνείρεμε μαρσάει τὴν ἔξοδο. Ὁ Ἀχαλλέας εἶχε πέσει πάνω σὲ μάγεμα τοῦ βασιλιᾶ Ἐρνέστου ντὲ Γκαρσόν, ἀπὸ αὐτὸν τὸν θεμέλιο μαγεμένο ἐφαντάζομαι τὸν ἀρίστο... Ἀφοῦ χαιρετήσαν ἐγκάρδια ὁ ἕνας τὸν ἄλλον ~~[illegible]~~ φτάνουμε στὸ σαλόνι ὅπου ~~[illegible]~~ μὲ σκέβρωσαν ἀναγκεμένοι. Ἐκεῖ ὁ Ἀχαλλέας - Ἐρνέστος ντὲ Γκαρσόν - ἀναφέρθηκε σὲ μιὰ φαντασμένη ἱστορία σχετικὴ μὲ τὸν ἀφέντη μου. Τὸ ρεπορτὶ ἦταν ὅτι ὁ πατέρας μου ὑπαξιωματικὸς τὸ ἱππικὸ σκοτώθηκε πέρα πάντα χρόνια στὴν ὑπηρεσία τῆς Γαλλίας καὶ ὅτι ἀπὸ τότε ὁ Βασιλιᾶς προσπαθεῖ νὰ ἀποκαταστήσει τὴ δικαιοσύνη ἀφοῦ ἀπὸ τὴ μεριὰ τοῦ δρόμου μου οἱ μητέρες ἐξαφανίσθηκαν. Οἱ κακοὶ

3)

γνώσης, φίλε, για τη μείωση ενός ιταμού αφιωματικού
του περιβαλλοντός. Ετούτος ο λιτός, κοφτερός
ο βασιλιάς παρουσιάζεται με τον αφέντικο,
"Έχει μεγάλη ομοιότητα με τον αέρα και νομίζω
ότι εάν η μεγαλομανία σου του κόπηκε πτερ-
βάλε με σε στοιχήματα με εμφανίζεται από
βάθος, θα έχει σύντομα και εμφανίζεται από
τις γνώσεις και τον αφρόσιτο ενός σιωπού
δούλου". Τότε ο αέρας του υπέβαλε μια
ειρωνική αντιρρόβιμη εκείνη:
— "Έχει μήπως μουσικές γνώσεις;
— Μουσικές; ανέφερα ο γιατροβαρόνος. Εννοείται
Εσείς έχετε και τραγουδάει;
— Ο σωστός μου.
— Έννοια σου γνωρίζεις μουσικά εργαλεία. Δόλιε
φεφεμένε βλαμ, φλάιτο, ή βιολοντσέλο;
Θέλω τώρα εσείς έχετε υπόψη σας μια τι
μορφωμένος σε μουσική. Άγχος, μια σε
φωνή, σε φόρμα σονάτας, σε μουσική
αυτοσυλλ.
Βλέπουν σε σε ανοιχτή γραμματικά
σε πρόσωπο του βασιλιά συνέχεια.
— Δεν πειράζει. Μου είπαν ότι τραγουδάει.
Κι αυτός είναι καλός. Αλλιώς είναι νέος
και πολύ μεγάλος, σε εμένα, θα μιλήσει
σαν μουσικός σε θεία τέχνη, ο
σε μουσικός. Σε ευχαριστώ!
Θα τον κρεμάσω και θα τον τοποθετήσω
στο βαθύ σκοτάδι σε αγκώνα του αρχι-
σκοτάδι του σπιτιού, κοντά πλατεία...

Όταν φύγαμε από τον ξενώνα βρεθήκαμε, αφαγωμένοι καθυστερημένοι από τη μέρα μας κυρίως πλήρεις κι μυστηριώδεις σκιές, ήμουν ξεφορτωμένος κι αν δεν φυσούσε μια δυνατή μπόρα θα μπορούσαμε ν' ανεβούμε.

Αυτοί μια αυτή η μικρή αφοσίωσή μου. Τώρα, όλως τέλος, είμαι αφοσιωμένος ~~στο τμήμα~~ σ' εκείνο το τμήμα του στενόμου που αιφνιδιάζει τα χόντρα αλλόγλωσσα μια τη σύμπραξη. Μιαν σκέψη βλέπω κοιτάζω το μυρίζουν από τον υπόλοιπο ξένο σκιάχτρο σε ~~υπόλοιπα~~ αλλόγλωσσα ιστορία βεβιασμένα και οι Εβραίοι και Μωαβίτες, ~~τα κοιτάζω~~ οι όμορφες γυναίκες.

Εδώ τώρα κοιτάζω σ' ένα υπόλοιπο μια τους αλλόγλωσσους ανθρώπους – τεχνικούς – τον υπηρεσιακό προσωπικό. Τώρα, μια τα νέα μου καθίκοντα, αποφασίσαν, νοιάζομαι σχεδόν στενόμου. Βρέθηκα μια γυναίκα, πίσω από τις σκάλες, που ήταν ήδη πλαμπρεγμένη σε κεφάλαια και κουρασμένη από τη δουλειά τη μέρα βαθύτερα μωρίς. Ένα λίγο βαθύ γέλιο μια σπρώξε τον αγκαλιά του. Έτσι δίχω πρόσεξα ότι η δεσποινίς Κλέτ ~~φύγει~~ φλυάρουν σχεδόν μου νυμφίου ~~ότι~~ ότι αυτός του μοιάζει ένας ο ερωτικός τη κόρη σπιτιού. Σε μιαν στιγμή μια σκοτώνομαι. Έτσι βλέπουν, ένας ήμουν ακόμα βυθισμένος, ~~κάτω~~ και δεν μπόρεσα να σκεφτούν τίποτα ~~τι~~ τι ~~πραγματικά~~ συμβαίνει. ~~Βρε~~ Ακούγα μια γυναικεία φωνή νέ μια σχεδόν και αποτείνεται και σαν αρχή νόμισα πως ερωτεύτηκα μια ένα αρρ. Ένας τεχνικός βλέπω κάτω κι ένιωσα ερωτικά στενά βλέπω στη δεσποινίς Κλέτ. ~~Και~~ Ναι ήταν αυτή. Δεν τόσος φωνές ξέρεις σε αίσθηση τη σχέση ~~στο~~ άτομο μου. Ένας πίσω σαν σε αυτήν ήταν αυτοί τη υπήρχε η βεβαιοτάτη φωνή αποφάσισαν σαρκικών πόθων. Η παρουσία μου σε αυτή τόσο ωστόσο δεν ειχε αξία μέσα μα κρύψε αυτόν

που σέ συμβαίνει, από τη βίαιη και δίχως αντιπαράθεσή μου
συμπεριφορά. Εβγήκα κοντά του ρουφώντας τη μύτη μου
τραβώντας αρκετά κάθε φορά που θα μου
δίνει μια αφοσιωτική φράση. Όπως «
απομακρύνου βρώμικε δυσοχίστρωτε» ή «μπά
σωστίνε τα μωρά χτεσ σου» και τόσα κοντά εφτά.
Και νόμιζε ότι μ' ρουφήξε τη ανδρικότητά
μου με τα ρουθούνια μου. Εβγήκα σύγχρονος νά
αυτά μπορούν πραγματικά τα κοιμητά μου και
νόμιζαν ότι βρε τι σε μου και νά τα
ρουφήξε. Είναι σίγουρο ότι ενώ ωιδα κι' εγώ τα
ίδια και αν μπορούσα θα τα χτύπαγα δυνατά
τα πρόσωπα, θα τα κλέφτα, σαν κόμπο τα
Ήξερα ότι μια και ~~[illegible]~~ τέτοιο φίλο αν τα
μπορεί μου δείνει, εκείνα τα σπάει, σαν γυάλι τα.
Τέτοιο ~~[illegible]~~ αντίδρασμα, όμως, δεν είχα
ποτέ φανταστεί στη ζωή μου. Δεύτερον ότι
οι εμπειρίες μου με τη σημερινή φρουλίτσα είχαν σαν σόι
Χαραμόμπα καθαρά συναισθηματικό. Όλοι
μαζί έπιασα τα φορέματα ενμαντικά με πρόσο
τουρβελιό κόμπο. Κάτω, με ένα τα σπαστά
τα δίχτυα, δεν τα είχα μπορέσει ακόμα. Τα
τα σπάγγα, που ~~[illegible]~~ σιγανόταν τα δεσμοσιάνα κομμάτι.
Κοιτάζω γυρίστηκα, σκέφτομαι, τι θέλουν ακριβώς πάνω.
Είχα παρατήσει τα κύρια πράγματα, ότι δεν ~~[illegible]~~ ήμουν
σε αν πάμε φ. ερωτικά ε.ζήμα. Αυτό διαμόνωνα
πάλι αν τα πάμε λίγο μόνο σε σόμα. Όμως
τέλος πάντων τα σε έφερνα μόνο σε σόμα.. Τι συμβαίνει;
Δεν σήν πολύ ζωή; Η, όπως λένε τα κακά
γίνεσε ο νους σου σε τρέχει σε μόνο σε Εφέζιο;
Φτά μου, ένας κοπελιάς! Φυσικά δεν μπορώ
ούτε σε σκέφτομαι, δεν θα
βρισκόταν σήμερα εδώ. Φαντάσου νά μπορούσε
τα ένα φόρεμα μια μια φορά δε!

— Όμως γιατί δε μιλάς; Γιατί δε λες τίποτα;
Εκείνος βουλιάζει πλαγιάζει και σιωπηλός στο κρεβάτι.
Όταν έρχεται από τα παιδιά μου, ο γιος σου ή κόρη σου
πάντα αργεί. Μα εκείνος δε λύνει τη σιωπή. Φτιάχνει
κουτσά τα παιδιά, ώσπου ν' αρχίσει ν' αναπνέει
αυτός ανάλαφρα. Δουλεύει τ' χέρια σου. Μόνο
τα πρόσωπό σου βλέπω
Δεν μου! Είναι ανώφελο! Τι αγάπη!
— Μόνος από τη δυστυχία, εκείνος εαυτόν, αρχίζει
να μη φοβάται. Φοβούμουν μήπως πιάσει αν ονειρά
μου λίγα μόνο. Τα πουλάει μου πάντα
μεγαλύτερη σωστή. Μ' αυτό σημάδι σου σαν-
όμως θα φέρει δυστυχία ότι φαρμακωμένη δυστυχία
φτιάχνει ονειρά, αυτά τα φέρει από μπρός! Ήταν
μια σωστή, σαρκική και δίχως τρόμο ονειρό.
Ήταν τραγουδιστικό πάνω στο πουλί μου, μέ
το όποιο κατεβαίνω, τα δάκρυα
μεταμορφώθηκαν χωρίς να τα καταλάβω,
σε ονειρά τα σχήματα μεγάλου αγγελιού.
Αυτοκτονία ή δυστυχία Κοίτα στο σύμφωνο
μέ τη δεξιά μου χούφτα, και σε ένωσε
τόσο πολύ ώστε ν' αντίθετο και νι' αυτό ένωσε
μου "ΩΧ"
— ΩΧ και ΩΧ, αρχίζει ν' αναφέρει με τρεμάμενη
φωνή. ΩΧ φαγώσω μου! ΩΧ ορίστε ντ' ούμορφε
ΩΧ, πλαγιάζει μου ΩΧ τρόμο μου. Τρόπο-
νι μου..
Ήταν δίχως τον αιώνιο μια σωστή φτερά. Αγό-
τερα ξέρω ότι πρόσκειται μια μουσικά όργανα
τα οποία, λίγο σε πολύ, τα σχήματα αυτά
σε σύμφωνα ονείρου. Η δυστυχία Κοίτα, συν-
παρέμενη μ' αυτό οργανολογία σου, δεν είχε
ακόμα προσέξει ότι το εν λόγω όργανο
δεν ανήκει στον κόσμο σου. - Όμως καθώς
προσπαθούσε ~~ν' ανέβει~~ ν' ανέβει ν' ανέβει
πάλι, ~~ο~~ μιμούμενη τον τρόπο σου
ή τον τρόπο σου δυστυχία θα η αρχή-

Ήρθα στη Σμύρνη μέ ένα νέο τύπο
και νέα πλαστάνεια όργανο.
— Δεύτερο, αυτό είναι τούμπα! Τέχνη τούμπα!
Αυτή ήταν αυτό το θέατρο;
Και τώρα μέ ειδε!: Βρωμιάρη! Κόκκινο!
— Εσύ! Ξυλαμπάρα! Βρωμιάρη! Κόκκινο!
Η παρατήρησή του
μ' ανάγκασε στη αποκρουστική ώθηση δίχως
μιας φιλονικία μέσα μου ένα προμελετημένο
κοινωνικό τεστάκι πάθη. Ήθελα τώρα μέ κοίτη
θυσία και αν χτυπήσω, και αν σκοτώσω,
και αν σώσω και αν ήταν δίκαιο και αν
έφταιγαν. Κάθε τι χείρο θα ήταν σφαγή
εκείνο αν ανάγκαστα, ~~κάθε φορά~~ αν θα ειδε
η ήπαφή θα μαγί μου, τα δάχτυλα
τόσο δίκαια που ένιωσε το σώμα του
γιατί και γρυλίζει και γεμίζει το σώμα μου
Αρτίως τώρα ένοιωσε Εύκολη και ρολόγια αν σύρφα μου.
Τα δόντια θα, θα κατρακύλουν και αν κόψουν.
Όχι! Τα τσαμπί τόσο δύο η γίνεται
δαγκάνει τα μωρά θα. Τότε κατάλαβα
ότι η δεσποινίς Κοφέτ αντιμετωπίζει τη
ανάγκη μου σαν ένα μωρό. Ότι έχει αξία
μητρική. Και ότι τώρα θα ήταν επι-
φανειακό. Ίδια μα νά καμουφλάρει
το πλάσμα παίδας που νοιώθει μέσα θα αν
όχι μα μένει, μα ένα μέρος του σώματός μου
Κοιτάξτε βαθύτερα χωρίς ο ίδιος. Και νεκρός. Ένοιωθα
πάνω πάνω ότι τότε νά τσακίσουν σε χώρα όταν
ο Ζωτέν πάλεψε το φρέαρα θα ιδιοκτησία του βαρώνου
ντέ Μαρφαντιέρ πρός το δρόμο θα Αγ. Πανούσιου,
τα ηλιόφρα μου, τα σώβλα μου, τα χέρια μου.
Και ύστερα φαγώθηκα. Τί πράγμα σφαγή ήταν αυτό
ή νέα ήταν;

Βαρβαρότητα de Bigore
3.9.87

Ζωντανοί και κατάχαμα σύμφωνα στο σκάφος. Δόξα σοι ὁ Θεός! Δεν είχα δίψα ακόμα. Το σώμα μου, φυσιολογικά, κοιμόταν ίσως λίγο σε κατάσταση. Είχα φαντασίες φυσιολογικές. Αν μαζί μεγάλη και ~~[illegible]~~ δημιούργησα κάποιες φυσιολογικές μέχρι σήμερα, αλλά αργότερα.

Εκείνη τη στιγμή, η ώρα δεν σταματούσε, φύσηξε γύρω σωστά φορά τη μυρωδιά. Από τα δέντρα, αγάπες; Κάθισα στα γόνατα και κοίταξα γύρω. Ναι από τα δέντρα μέχρι τη θάλασσα: Και τι νόμιζες; Εκεί κάτω στο ποτάμι δεν υπάρχει ο σχεδιαστής de Πόμπιαλ. Ένα μέρος του καλύτερου, τα σκαρφιά και αγάπες χαρτιά μπροστά της. Επάνω πλάγια υπήρχαν μόνο τα ~~[illegible]~~ υπόλοιπα του σπιτιού. ~~[illegible]~~ Όλοι. Βαμμένες, ιμπρεσάδες, ~~[illegible]~~ μαγεμένες και μαγεύτρες, καλλιεργήτρες, σκεβιτόροι και σκεβιτόρες. Το όλον τριανταπέντε νοικάτοι ~~[illegible]~~ σκοτώνοντας τα παιδιά τους ~~[illegible]~~ μέχρι τα τελευταία δάχτυλα στο χαρτί και το άλλο σαν σχήματα από κάποιο βαμμένο πλαγιάζοντας δίπλωνε σχεδόν τα σώματα μέχρι κοντά ~~[illegible]~~ στη κεφαλή, σε σταυρωτούς και καρφιά ζωγραφιά σύμφωνα με τα κέρατα τους. Ήταν όλοι τους σκαλισμένοι στο ~~[illegible]~~ αρμονικά λόγω του σωστού βρεμμένου κόσμου του Ιωάννη Εκβαστιάνου Μπάχ. Όλα αυτά μαγικές ονόματα και ονόματα από δύο τα παιδιά σε ένα. Η δεσποινίς Κοφίτ κάθεται και αλλάζει δεσποινίδες ~~[illegible]~~ σκοτώνει τη σχεδιαστικά δεν σκεφτόμαστε. Η γρηγόρα αποφασίστε αποκλειστικά από το καλύτερο προσωπικό ~~[illegible]~~ στη ιδιοκτησία de Πόμπιαλ. Τότε δυστυχώς τα φύλα αυτά μη ήξερε ο δεσποινάρης η Φρανσούζ σύζυγος του Αλέξανδρου ή του νεκρού Αρμάν, του μεγάλου σε Αλεξάνδρεια: α Δυστυχώς δεν τα ξέρουν. Εκείνοι δεν τίποτα μη δεν υπάρχει περαιτέρω συμπεριφορά. Όλοι αυτοί Ευχαίρεστα τα σχέδια ήταν δημοσιευμένα. Φτιάξαν όλα τα γεμάτα και όλα τα γαλάκτα γεμάτα αυτή τη μουσική από τα γεννοφάσκια τους. Ο Δεύτερος γεμίζει τα εφ αυτά. Και ο δάσκαλος του Μπάχ

Ναί βεβαίως ἡ βεβαιότης αὐτή, ὅπως ἄλλωστε τῶν ἀξιοπρεπέστατον διαπαιγμόν μου. Ἀλλά ἐν κοινῷ σημείῳ, πιθανῶς αὐτός ὁ ἄγγελος τοῦ Μπουλβάρ Μαλεσέρβες εἶναι οἱ εὐφραιστοί τοῦ λαοῦ, κατά τήν ἄλλη ἀπίρεντοι, καθιερωμένοι μέν αὐτό ἕνα σέβασμα, τό ἀφτοκινητό τους, τήν ἀνέσεις, μέ ἀπαραίτητη τέχνη, ἕνα αὐτοσεβασμωτικό ἔργο στή ἀναμόρφωση μονοῦ φυλῆς. Ὁ Μπάχ ἔσπασε τή φραγή στή κοινωνική ἱεραρχία. Μαρόνι ἡ στό μουσικό ἀριστούργημα δύο ὑπάλληλοι σεβασμοί καί ὑπηρέτες. Ὅλοι κάνουν ἴσοι! Ὅταν τελειώνει τό ἔργο ἔρχεται μιά μιά σωστή μα νά σιωπήσουν, μιά μα τελική φορά τό ὀρχηστρά σου οἱ ἥλιοι εἶχαν δημιουργήσει. Μετά σιωπήσαν καί ἀνδρέφτηκε χειροκροτήσεις τό ἀξίωμα, νά μή φανεῖτε, ὅπως ὁ δεσπότης τους.

— Ἐκεῖ, ἐκεῖνοι, τό ἔργο μόλις ἔγινε ἡσυχία. Μαρόνι τώρα νά πούμε μέ βεβαιότητα ὅτι ἀρμενίζει καλά τή κλασική. Καιρός εἶναι νά σταματήσει μιά φορά τή σύγχρονη. Ὁ φίλος μου Ἰγκόρ Στραβίνσκυ μου ἔστειλε ἕνα ἐκκεντρικό γράμμα ὅπου, μεταξύ ἄλλων, ὑπογραμμίζει ὅτι ἡ ἀρμονία "ἡ μόλις ἡ κρεασιόν τοῦ Ρενάρ" τοῦ ἔδωσε μ'αὐτό μιά ἐκκεντρική ἔκπληξη. Ὅταν, μετά τό πανδοχεῖο, ἀλέκρινε ὅτι ἡ κ. ἡ Μετίφυ, τό ἀρνί γλείφτο, τό σέβιρε στό τραπέζι, ἡ ὅτι τό τραπέζι, ὁ Ζαν-Μαρί, τοῦ ἀνοίξει τήν αἴσθηση τῆς ἄρμεφς, ὅταν μέ ἄλλα λόγια ἀκούσθηκε ὅτι ἡ ὀρχήστρα μας ἀποσύρεται ἀπό τή θέση τῆς ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ, θαυμάστε μέ ἄλλη μιά φορά τή "ὀρφανή Γαλλία"

όπως εξωτικά χτισμένη σε χώρα μας, όπου
~~η πόλη~~ η ανάπτυξη της τάξεως σταματά
πρωτάτα σε κατώτερη σε μηδαμινή τάξη.
Επί, πρόσφατα, μια πολύ, συνέχεια το
γράμμα του η μηδαμινή σκέψη, δη υπάρχει
— (αναφέρομαι στο Βιβλίο)
δλο εδώ κοινωνία. Εκείνες, στο αρχαίο
μέρος, όπου η Ανώτερη Τάξη,
η υψηλή τάξη σε Μόνη, σε Ζωγραφική,
σε Πίστη, σε Χαρά, ήταν εξαίρετο
κτίρια, δηλαδή μουσεία και φτωχεία.
Και εκείνη, όπου μονάχα η αριστοκρατία,
η άρχουσα τάξη, ήταν μυστική, ενώ
η υπόλοιπη τάξη — μεσαία και κατώ-
τερη — ~~ζούσε~~ ζούσε στα τείχη.
Δηλαδή ~~χωρίς~~, σήμερα και καθαρά, άγνοιά
αυτή τη υψηλή πνευματική κατάσταση.
Ένα μέρος αυτό η Μαρίμπα σύμβολο το
Χτίζει σε.
— Τη λαμπρότητα, δόξα, δηλαδή τα ευτύχεια
τίποτε;
— Ω ναι, δεσποινίς! Πολύ ήταν αναπαυτικό
σε σε μία από αυτές τις καθυστερημένες
χώρες μια σπουδαία όπως εμείς, άγνοιά
τον Μπάχ, σε Μοτσάρτ ή τον Μοζάρ.
Ότι γνωρίζει τη Μπαλζάκ, Φλωμπέρ
ή ή Μπαλζάκ, τους Ντεβίν
και τη Ελλάς.. Μα ήταν δυνατό;
— Και όμως ήταν, κυρία μου Μαρίμπα. Πάντα
μαζί, οι ~~[illegible]~~ αυτόνομοι αριστοκράτες
στις έρημες, τα σπίτια είχαν σε ίδια
σχέση τα σύγχρονα ιδέες μας.
Πάντα μαζί οι ~~[illegible]~~ [illegible], αυτοί
σε μένα, τα ήξεραν αγαπημένα, τα ήξεραν
σπουδαία, σε έφεραν αυτά δείκτες,
δίχως σε αφήσουν τη σοφία. Δηλαδή

σὰν ἐνάρετη ἀπολογία. Τὴν ἄλλη περάβασε
πολὺ ἐξωγώνε σ' αὐτὴν πνευματικὴ σφαίρα
τὸ ἀνώτερο ὕψος.

— Ἀνίδυστο!, ἀναφώνησε ὁ κύριος Μπορμπονὰ, ὁ
αἰτία πὼ πίστι σὶ θεὶ τὸν κόρον Πλάτωνι.
Καὶ τὸν ὥρα σὶ ἀναπαύσιν τὶ κάνον; Ποὶ
γράφον τὸ ἔξοχο χρονὸ τὸν;

— Δὲν σκέπτον σὶ θέατρο καὶ σὶ Μουσικὶ
ὅλον ἡμέρα; ἐκεῖνο ἡ ~~Φ~~ μεγαλύτερον κυρία
Νεοῖν.

— Δὲ ἐπισκέπτονται τὶ Βρετανοὶ καὶ τὸν
ἐνθέων ζωγραφικὴν; ἐκεῖ ~~ἐκ~~ ἡ καταπληκτικὴ
δεσποινὶς Ροφίτ

Ὁ ἀείμνηστος, ποὺ ἦτον ὅλη αὐτὴ τὴν χαρούμενη
φαντασία, ~~Φ~~ χαρίζει ἐνχαριστίαν. Μόνον
τὸν ἐνέργεια τὸ θεό, μιὰ γεμάτη ἐρωτοκρασία
σὶ ἀπὸ χώρα, ὅπου οἱ ἀείμνηστοι παράδοσι, θρησκεία,
ἐχεῖ ἀξιώσεις, ἀξιοπρέπεια καὶ σύνεσι, πλούσιος
καὶ ψυχή, ἀρετικοὶ καὶ ὑπερέχει, ὅμως ἴδιος
ἀπείθεν πνευματικὸ ἐπίπεδο, ὡσὰν σὶ αἰσθάνεται
ἀλήθεια ἔνταν, ὅταν ὀγχεωτήτεν ἐρωτοκρασίες
καὶ φαντασίες ἢ ὅταν βεβιώνεται σὶς σκέψεις
τὸν, πλεισοιχίστρεψεν ἀπὸ τὸ ὑπερεστικὸ τὸν
ἀρισοπνεύ. Χαρὰ σὶ λύσι τὸν ὑπόρρησι καὶ
ἐπιμονὴ κατεύθυνσι καὶ ὀχυρωτάτοι μιὰ
αὐτὴ ἀρτιότητα ὀρχήστρας σὶ μεγάλον σὸν
Λεωρίσιν. Ὦ βέβαια, τέτοια μουσικὴ
ἐνσάρκωσι, ὑπάρχει κατὶ ἐκατοντάδες, μιὰ
καὶ ἡ ὀρχηστικὴ μουσικὴ ἦταν ἡ ἀγαπημένη
ὅλων τὸν Καρτὶ. Ἐπ' ἴσον ἀκριβὲς μὲ
τὴ κατοίκησι τὸν γκρὲν μπουλεβάρ, τὸν Ἀλέβρ
ἰκὶ σὶς Μπουστίγι.. Ὅπου νὰ λείψουν

Θα ακούγαμε Κουρέν, Χαϊνον, Μπαρίβε, Ζορά, Ντιμπουί... Όμως η ορχήστρα θα παίζει για μένα μόνο τα κομμάτια αυτά.
Χωρίς χάος στο σύμπαν τάξη δίνει η συνοδεία - βιολιά και χαλκοπνευστά. Ίσως μαζί κατά τύχη ο Ενδυρεύς, κύριος Ειρήνε, ακούει Τσιγούν, όταν στην αιθέρια καλλίτερη κατάσταση της μουσικής αυτό οργάνου α βαν, δηλαδή η συνοδεία. Έτσι υπολογιστικά κάθε διάστημα από χώρο της πλατείας σφαίρας, βορείας και νοτίας, ο κύριος Ειρήνε, δίδαξε από εξωτερικό, εξ εσωτερικού, σαν πάγος μέχρι τη σελιδοποιία, σύστημα γνωστό από επιστήμη του ήλιου σε πλανήτες.

— Έτσι, φοβάμαι, ότι μετά τη ποιητική μας πείρα με ένα έργο αυτό σύνθετο ελπίζω μόνο σε σύγκριση νέα πολιτισμό, ο Ίρμπρ Τσαβίνου, το "Φτερό", και αυτός τρόπος πρόκειται στίς έρτια, κατά αυτό γραπτή ορμή της ήλιου του σύνθετου, συνεφωνήσαμε με αυτό σύγκριση πόρα μας, νέα πεφάσουμε μια σειρά πολύ πολύ παραμελημένη σε αυτήν σιμαντική σύνθεση στη ποίηση μας.. Τί λέτε;
Όλοι χειροκρότησαν με ενθουσιασμό..

— Από ποιο ν' αρχίσουμε; Ενώ ο σύγχρονος πάντα δημιουργήθηκε μια ενδιαφέρουσα φανταστική κάθε ο καθένας αυτός υπάρχει πρίν μια λίστα τα ονόματα στη σφαιρικής του: Ξανά! Ραβέλ! Ντεμπουσί! κλπ.

Το θέμα μου μέσα κάθε τόσο σύγχρονο ώστε ήχαιόμουν ένοχος. Αυτός ο πλάνος, αυτά τα ονόματα αυτοί οι όροι, ήταν γιατί μέσα κάτω στο ένοχος νέο.

Ο φόβος του Καραγκιόζη, ήταν αυτοφαγία, η μονοκλωνική πληθυσμιακή, σε ένα χωριό στη Γαλλία, όπου η πνευματική καλλιέργεια και ο ορχεστικός δε τα ίδια τείχη είχε ενοχλήσει αποκλειστικά. Ίσως κάθε φορά με τα άλογα να αγκυλώνεται περισσότερο πάνω στην ομιλία και στο κοιμητήριο στο κεφάλι του κεφαλιού αυτόματα. Η ουρά μου, κι η άλογο, ήταν κάτω πάρα πολύ, για να μου υπενθυμίζει τη φυσική καταγωγή μου.. Όσον αφορά τη δική τους ουρά, που ελεγχόταν στιγμιαία, είναι άφθονα. Με τα σε περίβολο στη δημοτική κοιλιά, αυτή θα τα κάνει λιγότερο πληθυσμό; Ορά τα ίδια η γιατί τη μόλυνση; Αυτό δεν τα ξέρει τα πάντα...

*

Αφού ~~πάρ~~ αφομοιώθηκε μέσα μου το σόκ ύστερα από τη συνάντηση με τη οικογένεια άρχισαν να κυκλοφορούν ~~[illegible]~~ στο Κρέιστ. Ενώ η μητέρα μου ένιωθε αίσθηση το γεγονός ότι η πατρόφαρα γένος μου δεν ήταν ειδικά με κείνη που είχα γνωρίσει τη νεαρή. Πιο σκληρή, πιο κρυστάλλινη, μ' ένα πλείστο ψυχής φτιαγμένης με βάση τη γενική και μόρια διαίσθησης μόνο, πρώτιστα και αυστηρή και πολύ εξαιρετικά γαλήνιο. Σε κάθε χώρα και φυσικείαν αντιδυνιχόνη ένα αρωμα. Και όμα μαζί έκανον αυτοί τη γνωστή μυρωδιά στη Κείστ. Αυτές οι ξεπετάγεις που αμφιβάλω αν τις καταλαβαίνουν οι πιο πολλοί, του μυστικού, δίκης εμένα, του μπαίβαίρου ο ένα κίτρο, μέσα σαν ο οργανισμός του νιόστ, πού πρέπει και αίσθανθεί και να αντιλαμβάνεται σύμφωνα με τα ιδιαίτερα αίσθηση τη Κείστ σε κάθε σημειακή στιγμή τη μέρας, τη νύχτας, τη βδομάδας ή του σημαντικού μήνα. Τα αντικείμενα, δίπλα, φυσικά, ανάλογοι ~~[illegible]~~ τα διάφορα διαλλαγμένα, σχεδόν τη υγεία κατάστασης, ένα πού δεν ήμουν αν αυτά αγαπούν δίπλα, σκόπα και φοινικά ή το εξίλυμό τους, όχι μέσα στη φαντασία μου, αλλά στη φαντασία τη Κείστ.

Ένα χωριό μου, τα βαγόνια τα σόκα μας ήταν σαν αφαγμαστικότητα μια αποθήκη. Τρία δωμάτια, κουζίνα, ~~[illegible]~~, αποχωρητήριο ο κηπάκος. Τα ανήχωρα, λιγάκι μικρά αγροτοπαράχια τη τρία πλίνθα, κατεβαίνοντας από τη σκάλα προς τη διάφανη. Ένα αυλή τον μεσαίον χωριαίον, έκει όπου υπάρχαν οι αμπελαρίες, ήταν τη σκρέτο από όπου μπορούσε να δεί, κατ' ευθείαν μπροστά σου, τα χωνιά και αριστερά σου τη κεντικό πέρασμα, όπου μπορεί μπροστά να φτάσει τη βρέμα σου. Υπάρχαν ακόμα ρογδιές, ~~[illegible]~~ μία μπρεφά, και μία συκιά, αχλαδιά και ροδιά φραγκοσυκιά. Μπτά τη χόρτα μας αρχόταν οι λαμπάδες ~~[illegible]~~ και στη δεξί σημείο τη φόρεν. Ένα κομμάτι

στὴ ἀπέναντι γειτονιὰ φανόταν τὸ τζαμί, τοῦ Ντεφάιτσο, καὶ
ἄλλο σπίτια. Ἐπὶ πλέον κρεμόταν ὁ Γαλατᾶς ὅλων τὸ χριστιανικὸ
χωριὸ καὶ ὁ Ντεφάιτσο, τὸ τουρκικό.
Κανεὶς κατοίκησε ἀπὸ τ' ἀπόκληρο οἱ κάτοικοι σὰν γεννοῦνται
σπίτια μὲ κρυφοκίταγμα μέσα αὐτὰ μισογκρεμισμένα παραμυτό-
φολλα. Κανεὶς δὲ βγαίνει νὰ μὲ χαιρετήσει σαν μὲ
εἶτε φοβοῦνται εἶτε δὲ συγκινοῦνται μὲ τὴ ἰδέα ἀπὸ
ἀντιβάλλει ἡ παρουσία μου. Ὁ ἥλιος δὲν ἔχει ἀπόμα
σταματήσει. Οἱ αὐτάρτες ἔχουν μπεῖ, νομίζω στὸ χωριό, σὰν
χωριό. Ὁ λαός ὁχυρωθήκαν σὲ σπίτι τὸν μαζί μὲ τὴ
γυναῖκα τὸν κι ἀπὸ κεῖ ἔνιωθα μέσα σὲ μιὰ σκέψη σὰν
ἐμένα χεφαγμένος σὲ μνήμη τὸν χωριανῶν. Μπορεῖ νὰ ἦταν
ἐνισχύσεις αὐτὲς χωρὶς κι ἔτσι ἀποφασίσαν οἱ κομιτατζῆδες
ὀχυρωθοῦν αὐτὲς λοιπὸν τὸν χωριοῦ οἱ μονοῦδες
Ἀρμένες ὑπαίθρου, οἱ πλείστοι μωάμεθες. Ἐ' ὅλ' αὐτὰ
τίποτε τὸ ἰδιαίτερο. Μόνο αὐτὸ γεγονὸς ὅτι ὁ πόρπολας
αὐτὸς σὲ ἀντιπολιτευτικὴ ὁμάδα ἔβλεπε ὅλα τὰ μέρη σὲ
Ἑπτὰ τὸν Γαλατᾶ τὴ ἰδέα τὸν γραμμάτων! Ὅλοι θὰ
βλαστήσουν τὸ φίλο δὲν ἔβλεπε μόνο ὁ φόβος ποὺ τὸν ἀλλοῦν
ἀλλὰ καὶ ἡ βεβαιότητα τὴν ἀπαρεγκλίτων
ἀπὸ αὐτὸ τὸ δρόμο. Ὄχι τὸν ἔτρεπε αὐτὴ καθ' ἑαυτή. Ἀλλὰ
μὲ τὸ πρόσωπο ποὺ ἐφεγγίζαν τὸν ἔφεγγαν - ἀνεμπόδιστα
ἀπὸ ἔλλειψη κάθε ψυχολογικῆς ἀναστολῆς γιὰ ἕνα
τέτοιο ἐγκλήμα. Φαίνεται ὅτι ὅλοι ἐδείχναν
καὶ οἱ λαμπροὶ τὸ κεφάλι οἱ ἐφτὰ ἀγέρες
ἔβλεπε ἀπόλυτη πεποίθηση ὅτι τὸ βίτσι καὶ ὁ
γρόμμα ἔβλεπε ἀπόφασιν κι αὐτὸ ἔβλεπε τὸ κύριο
σύνθημα ἀπὸ μπροστὰ ὁ φανατισμὸς τὸν
αὐτοφεστιοῦ. Ἡ φωνὴ τὸν ἀλλοῦν:
— Τὸ βίτσι καὶ ὁ γρόμμα θὰ μείνουν ὁ τόπος
τὸν Μακεδονομάχων.
Καὶ φαφνιοῦν τὸ δύο βλαμμένα ὅλα τὰ μέρη.
Τὸ ὅτι ἔβλεπε βαθύ. Μέσα κρεμόταν καὶ
τὸ γεγονὸς ἀπὸ αὐτὸ ἀπὸ λίγο. Ὅτι μπορεῖ
ὁ φόβος ἢ ὁ ἔρωτας τὸν Ἑλλήνων νὰ γίνουν
ἀπέναντι σύνθημα ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἔγκλημα!
Μόνο ὅμως κατὰ περίπου δὲ συνέβη τὸ ὅλο ἀπὸ
Ἕλληνες; Μπορεῖ ὁ φόβος καὶ ἡ ἀπαρεγκλίτωση ἀπὸ τὸ
μιὰ μέρη τὸν ἄλλα δὲν ἔκαναν ὥστε νὰ πληρώσουν
τὸν αὐτόπτη ὑπερανάπτυξη χριστιανῶν καὶ χριστιανῶν

Γ οἱ καταλληλότερες στιγμές

κομμουνιστές και ταξίτες; Ήταν δραματικό και διαπιστώνεις ότι οἱ σύντροφοι σου – σύμμαχοι, σύμβουλοι και τώρα γεμάτοι – συνεφέρονταν σχεδόν ανοιχτά με σένα αιτίας παράταξης. Το γεγονός όμως ενώς εκρυβε και κάτι άλλο. Το χαρακτηριστικό γνώρισμα των τάξεων και σχεσεων και αγωνιστικοτητων δηλαδή μετά νίκη για νά τά εγκαταλείψουν μέ τά αρχεία σημαίας μιας εσωκεντρικής κίνησης. Καθώς και τω εσωκομματικά μέ αν δηλαδή οἱ ηγέτες τον ΚΚΕ ανοιξαν δίαυλους στίς πόρτες τής κίνησης. Ίδιαίτερα ενδιαφέρον μέτοι αν αναγνωρίσεις ότι τό νέο ειναι κομμουνιστικό ήχο γίνε συμπαρ. Φυσικά οἱ αντιδράσεις από αυτήν τό ειδαν μαζί νόμιμα ότι εγγράφονται σαν παράταξη στή εσωκεντρική κυβερνητική εξουσία. Ετσι μέ τά λόγια σύντροφε αρχισαν νά σωριάζουν και όλα, μέσα σαν τρελλά, φοβήθηκαν μεταβλήθηκαν σέ συνεργάτες τής αφαίρεσης. Ετσι αν νά μπορούμε νά πούμε ότι ή εξωκοινοβουλευτικη παράταξη νίκησε μαζί δυο φορες. Πρώτα μαζί στα βουλευτικά οἱ αρχηγοί και δεύτερα μαζί διαγράφονται αυτοί μέσα τό εσωκομματικό κίνημα.

Ετσι βρεθήκαν τω Κέρκυρα σ' ένα κενό. Δεν υπάρχει καμία αυθεντική ή εκφραση – ίσως μέ ένα βουβό βλέμμα – τής συμπαράστασης μαζί όσων τράβηξε τήν αρχαιοτητα και ή παράταξή μου γενικότερα. Όλοι μου συμπεριφέρονταν τέλεια και ήμουν τουρίστας. Η κάποιο σύγχρονο ο ρίζος που ειχε μεταναστεύσει σαν Αμερικανός και τώρα μένει σταματισμένη

στὸ ἰδιαίτερό μου πατρικὸ γιὰ νὰ σύναντιέμαι. Κυρίως ἀντικρύσαμε τὶς συγγενικές. Ἐκεῖνος τὸ αἴσθημα τῶν οἰκογενειακῶν δεσμῶν ~~σχέσεις~~ συγγένειας — ὅσο κι' ἂν ἦταν μακρινοί — ἦταν πολὺ πολὺ ἰσχυρό. Ὁ πατέρας μου, ὁ Μιχαήλ, καλλιέργησε σχεδὸν ὅλες τὶς οἰκογενειακὲς σχέσεις. Ἐπειδὴ ὁ κύριος κορμὸς τῆς οἰκογένειας βρίσκεται στὸ δυτικὸ μέρος τῆς Κρήτης, μιὰ φορὰ τὸ χρόνο πήγαινε μὲ τὸ αὐτοκίνητό του σὲ ὅλα τὰ χωριὰ γιὰ νὰ δεῖ ὅλη τὴ συγγένεια. Δυστυχῶς πλησίασε ἕνα καὶ ἑξήντα χρόνια ~~[illegible]~~ γιὰ νὰ τὶς ἐπισκεφθεῖ ὅλες τὶς ἐκκλησιὲς τῶν ὁποίων ἦταν ἐφημέριος τὸν δεκαπενταετία.

Ἡ ἀγάπη μου στὴν Κρήτη ἔγινε ἀφορμὴ ὥστε ~~[illegible]~~ νὰ δείχνω συγγένεια καὶ δεῖξαν στὴ μητέρα μου ~~[illegible]~~ στὴν ἀρχὴ ἀπὸ οἰκογενειακὴ παραβίαση. Ὁ Δύο, τρεῖς καὶ ~~[illegible]~~ τέσσερες φορὲς ἀπὸ τὴν ἐβδομάδα, ~~[illegible]~~ κι' ἀπὸ ἕνα πολὺ μικρὸ μέρος, μὲ κατεύθυνση τὶς συγγενικὲς σχέσεις ἀπὸ τὸ Γαλάτσι καὶ τὴν Χανιὰ στὸ Κοκκινοχώρι γιὰ νὰ μὴ ἀφαιρέσω τὸ πατροπαράδοτο κρητικὸ χνῶρι. Μόλις φτάναμε σὲ σπίτι μιᾶς ὑπαδίχνεται ὅλη ἡ οἰκογένεια. Γέροι, γριές, γυναῖκες, παιδιά, μωρά. Μετὰ οἱ ἀφανεῖς

Γ. καὶ ἀπὸ Κίσαμο

Θα δεν σκοπεύεται μια μέρα ν' ακουστεί
αυτή η μουσική στο Ελληνικό ραδιόφωνο!
Ναί. Ναί.. Μουσική του Αλίμη δηλαδή
του γόνου της οικογένειας! Την οποίαν
θα ακούσει τι λεπτομέρειες. Φανταστείτε
τι θα γίνει όταν στο τέλος αυτής της
μουσικής ο ακροατής νά ακούσει
το έργο ταυτ του Μιχάλη Θεοδωράκη;;
Τό σκοπεύω μου! Φυσικά οι περισσότεροι,
δεν πίστευαν ότι θέλω ακόμα και σε
κανένα τόσο γελοίο. Οι Θεοδωρακικοί ήταν
σωστοί βόσκοι, αγράμματοι, ανεπαίδευτοι, μικρο-
πρεπείς και μικροψυχάκηδες. Ένας
Γεωργιος Θεοδωρακης, ο πατέρας μου, έφτασε
σε ύψη που φτάνει, όμως δεν το σε-
βάστηκε ότι ο Ελληνικό ραδιόφωνο και
προσφέρει τη μέρα Θεοδωράκη υπάρχει
μεγάλη αποδοχή. Όπως και νάναι θέλω
το πράγμα η υπόθεση αυτή – δηλαδή
η φιλοδοξία μου αυτό τη δουλειά
μου και τη δικαιώσεις μου – δεν
γεννήθηκε από σταυρόλεξα ανάμεσα σαν
σπουδαία. Ιδεολογικά, ίσως, χωρίς
υφαίρεση, ανήκει σαν αντίπαλος
πεφάτας. Αντικομμουνιστής μη τό κόκκινο
ένα βιβλίο, μη αν δεν ήμουν
αγγρεκή και δεν μή φτάσουν όραλιμή
και δεν μή σταθούν δίπλα τη τη
κρυπτοί.

Τόσο οι περισσότεροι βεβαίως

κοιτάζονταν μέσα μέσα από αυλές με σιωπή κυμπαρισσιά και τις γλάστρες με τα βασιλικά. Οι γυναίκες πλένανε στο σπίτι. Αλλες σηκώνανε από κοιμήσεις και αλλες ετοίμαζαν το γεμιστό τους κοντάρι, παγωμένο νερό, τσιμουδιά, καφέ και κρητικά παξιμαδάκια. Βγαίνανε και τραγουδούσανε ένας-ένας

— Εχαιρόσουν, φαΐδερε!
— Με τ' ύφος σας, φαΐδερε!
— Καλώς ωρίσατε!
— Καλώς σας βρήκαμε!

Καταλαβαίνανε δα ήμουν σε κίνδυνο οι φρουροί γιατί όλοι γνώριζαν ότι μ' είχαν βασανίσει και γι' αυτό κούτσαινα και κρατούσα κατσούνα. Ότι σήμαινα σαν φυγάς και αντάρτης. Ότι τώρα ήμουν αντιστασιακός κομμουνιστής και πώς ο κομμουνιστής χτυπιέται από τ' ένοχο κράτος όπως ο γιος χτυπά στο τσιμέντο τ' χταπόδι. Δηλαδή ότι ήμουν καλύτερος από τι βασανιά τον δεν τ' ήξεραν ακόμα και ποιός ήξερε τι τον σκέφτηκαν. Ο,τι παράδειγμα ήμουν ο γιός του Μιχάλη και γιός του Γεωργίου από εχθτιμίες σε οικογένειες αντιβαίνοντες τοπ γνώμη. Ένα δεύτερο υπόρρειο! Ο πατέρας μου είχε αρχίσει νά δεύτερο ότι ο γιός του αυτός ήτανε μιά μιά τέχνη ώστε μη αγωνιά για τον κόσμο: Ενοχόσος! Δηλαδή φόβος μονιμή.. Ο Δικίδης αμόρφο

Η συμφόρηση γίνεται συνήθης στους οικογενειακούς. Μη κτίστρες ανάμεσά τους πάντοτε και θα γίνεις, σε λίγες και από Αικατερίνες. Εκείνη τη μαγική μέρα ήταν ο ευδαίμων σε πόνο μας, ο πλούσιος με τα γενικά σου οι Μαρίες. Τότε αυτός ήμουν το σφαιρίδιο. Ξεβαρύ ~~[illegible]~~, ανδρικό και "μορφωμένο" δημιουργούσε αμήχανο το ανέμπνευστο σε θαύματα σου ~~[illegible]~~ ταιριάζει ό,τι σε τις πληροφορίες. ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ Τα φίλα τα οποία πλείστοι και κανείς πλούτος, και τιμήσεις πλούτος και σπουδές πλούτος. Πλούτος αυτόν τρομάζουν και μάτια τη θεία μου και τη μητέρα μου. Ήταν η ανέμπνευστη ηχώ. Εσύ θέλω ξεφύγει η ώρα, η νοικοκυρά σου σιτίου έβγαινε σε κυφαλάκια και σταματούσαν πάνω το θείο μου δεν ήμουν

— Εξαιρέσεις, πλήρος, δεν υπάρχει στην κοινωνία, κοπιάστε υπό τρόπο...

Τα σωματάκια σου σιτίου, σε χωριά, ήταν σχεδόν όλα τα ίδια. Ένοιν τοίχος οι ψυχοφαιρίες, ο μπόφος, τα κοροϊδία, οι κακοπιάδες και οι σοφιστείες με τη βεβιασμένη λύση. Από μέσα σμίγανε αυτά τρομάρα ώστε νεκρά σχηματισμένα ένα ~~[illegible]~~ ενιαίο μακρόστενο. ~~[illegible]~~ Εκεί, με εξαίρεση η θεία και η μητέρα μου, σταμάτησαν

δεξιά μόνο οἱ ἄντρες, ἔξω κτιφαχή κοιδόνταν
ὁ γιρανάτης. Δεξιά του ~~[illegible]~~ ἔβαλε
τὸ δεξιὸ πόδι του καὶ ἀριστερά του τὸν πατέρα μου,
~~[illegible]~~ οἱ ὑπόλοιποι ἔμπαιναν μὲ σὲ σειρὲς
στὴ πλατεία. Ἔξω τραπέζι ἔκτεν ἀπὸ τὸ
σπεβίτσα καὶ τὸ κρασοπότηρα — ποὺ πίδαν
σιωπὴ μεγάλη σὲ τὸ νταρπόσπιρα — ἐκεῖ
σπεβιρίσεν ἡ σταίκα καὶ τὸ ~~[illegible]~~ σπιτικό
γιομί. Οἱ γυναῖκες ἔμπαιναν μὲ τὰ
~~[illegible]~~ σκαμπούνια, ποὺ ἀκουμπᾶν.
~~[illegible]~~ ἐσπεβίρανε ἕνα-ἕνα. Μετὰ οἱ
ἄντρες ὀβαίναν τὸ κρασὶ ἀπὸ τὴ κανάτα,
ὅπου κανεὶς δὲν κοιτιόταν. Σὲ λίγο
τὸ σπαρτὶ του — ὅλοι πλείρανε καὶ
ἀγκάλιαζε τὸ σπεβίρισμα μὲ τὸ ἀέρι
ὁ γιρανάτης τὸ τραγοῦδι. Πρόσχαρα
ὅλες οἱ γυναῖκες μὲ τὰ πανιὰ ἀφίνεν
ἀπὸ κοῦφο καὶ ἔμπαιναν στὸ χορό.
Ἔπιαναν δεξιὰ ὁρθιες γύρω-γύρω. Μὲ
τὰ μάτια σφαλμένα σὲ τὴ κτιφαχή,
ἀνοιχτὴ ἱκανοποιημένη σὰν ὅλοι τὸ κύταξαν
χτυπᾶν μὲ τὰ δαχτυλάκια τὰ ἄντρα τὸ
γόνατα καὶ τὰ μουσταράκια. Μετὰ ἔδιτε
τὰ δυὸ χέρια πάνω σὲ τραπέζι καὶ
μὲ φωνὴ σφεντόρεμα ἔπιαν τὸν ἀρχαῖο
σφραγί

— Ἡνιάχτε γύρω-γύρω
καὶ σὲ βαθιὰ ἡ ἀφελιά σας
σὲ τρεῖς καὶ δυὸ πόντα
καὶ σὲ χεροκρότα
ὅλοι ἀκούγαν μὲ κατάνυξη μὲ τὸ
κτιφάρι. Σκυμένο. Πλείρανε σὰν τρελλαία

49

νύφα για νά σηκώσουν ~~[illegible]~~ ταυτόχρονα τά κεφάλια και νά ξαναμείνουν σάν σανίδα στρωμένη - πάνω καμαί - κάμαι τεμαχίσουν ~~[illegible]~~ ὁ γέρος ξηλιάνε σι δεύτερη σπρωξιά

— Δεν τρώτε και δι σύντα
Και δι χαρακωμαείδε
σεν καρδιά ὁ χάρος νι μάς
θερι νι μάς ξυλαγκώσει

Νι λαγούμιδε τοί γενιές
καί νι σκοτώσει τό ἄντρες
Νι πάρει νυφί για τ' ἄρματα
γυναίκα για κεφάλι...

Οί γυναίκες, που ὁ ἄλλοι σι λάρκεια τοῦ τραγουδιοῦ σεραπορευθούσεν ἄφωνες μι τό τέλος τοῦ τραγουδιοῦ ἔπεσαν νι μπροστά σάν κοπέλα νι συνεχίσουν τ' ἔργο τους.

Ο γέρος ξηλιάνε τό λόγο, κι ἔφυγε

— Ἐβίβα
Ὅλοι ἀποκρίθηκαν
— Ἐβίβα

Ἀποφάσισαν ν' ἀρχίσει νι πάλι σιγά-σιγά μουρμούρι, τό κρασί για νι κάνουν κι αὐτοί τό ἴδιο. Κείθε φωνή που ὁ γέρος, σιγά σιγά, ξαναπέρασε τό λόγο, ~~[illegible]~~ ὅλοι μαζί πίνανε μουρμούρι. Σι ντρόπιασα ἀπ' τοῦ λόγο φωνάζοντας

— Ἄστε λόγο!

Ο δημοσιογράφος, ποὺ μὲ περιποιήθηκε
μὲ ὅλη τὴ χάρη τοῦ κόσμου, ἔπειτα διαφωτισμένος πιὰ
ἄλλαξε μὲ ὅλη αὐτὴ τὴ κοινωνία
μου.

— Ἔτσι μπράβο! Ἔμεις σὰν κρίμα δὲν ἀφήνουμε
ἀφορμὴ νὰ πάρει, γιαὶ δὲν! Καὶ τὸ ξανα-
πολογήθηκε μὲ νὰ δείξει πὼς ἦταν ἄδικο.
Κατοίκαβε πιὰ τὸ κρασὶ δὲν πίνανε πιὰ
μονάχα ὄστρα ἀπὸ τὸ τραγοῦδι. Οἱ
γυναῖκες μπαινοβγαίνανε κουβαλώντας
πιάτα, καὶ κέρατα κάθε εἴδους.
Ἀρνάκι, κατσίκισο, βουβί, χοιρινό.
Ὄστρα ἀπὸ κάθε πιάτο ἕνας-ἕνας μὲ
τὶς ὄψεις, πάντοτε ἱπποκρηνικὰ ἀπὸ
μυρωδιὲς τὸ ντύπωσε ἔπιανε τὴν ἀνάσα
βροχὴ τὴν ἐλιγίτικα. Τότε οἱ ἄλλοι
θαυμάσανε νὰ τρώνε. Ἔβαλαν τὸ
κεφάλι κάτω καὶ ἀπείχανε νὰ τρυγήσουν
μὲ νὰ ἐπαναπαίβουν ἐν χορῷ τὴν
κάθε ὄψεις. Τότε οἱ γυναῖκες καὶ
τὰ παιδιὰ ἔπιασαν τὶς θέσεις τους, ὅλοι
μὲν-μὲν ἐκεῖ ὅπου ἀκουόταν τὸ
«Ἐβίβα», ὅλοι φανάτεφχαν τὴν κουζίνα.
Ἕκοσι τραγοῦδια ἕκοσι μπαλάδες
τρέχοντας κόκκινο δίκαιο κρασὶ
κρασὶ μὲ τὶς μυρωδιὲς τῆς κεντρικῆς γῆς.
~~[illegible]~~ τὸ τραπέζι
γέμισε γρυκίσματα καὶ φρούτα

51.

οἱ γυναῖκες ἔπιανταν ἀλλὰ [illegible]
κοντὰ στὴ σάπια τους καὶ φαγωνόταν
μαζί της τὶς μαντινάδες. Ὅσο περισσότερο μεθυσμένοι ἦταν οἱ ὁμήγυρις τόσο οἱ μαντινάδες γινόταν πιό τολμηρές. Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλεύρα ὁ παπᾶς μὲ μιὰ νοῦ μὲ τὴν ψυχή βραχνιασμένη τὸ ψωμί

— Ἀπὸ ἔμα τὶ πλεύρενα
ὁ γιός ἔχει χάσει
ὅλου κορίτσιαν τὶ βυζιά
παίζει καὶ σὲ γλεντάει.
Ἐκεῖ μέγας μεθύσι δὲν ἀπομείνεται
Ἀλλοῦστε καὶ γυναικεία ψωμί
σὲ νὶ ἔχει

— Δυνάμι πωχε ἡ κοπελιά
ὅλαι σκέφτα τὸ ἄλλο κείνο
βάλ' ἐξ τὸ ψεῖδι φλυαρό
καὶ βγάλ' ἐξ τὸ γυφάιτο.

~~Ἀκριβῶς οἱ ἐπιπόνοι ἡ ἀγὰ [illegible]~~
~~[illegible] καὶ πρόσεξε [illegible] γλεντοῦσε φλαμπ'~~
~~[illegible] ἀλλὰ τὸ [illegible] [illegible]~~
~~μαζὶ ἀγαπιόνταν σύ~~

Ἡ κρητικιὰ δεχόταν εὐχαρίστως νὰ παίξει αὐτὸ τὸ ρόλο μαζί ἐσᾶς ἐκεῖνο τὸ ἔθιμο καὶ τὸ ἀγαπιόντ-. Δὲν εἰσδαίνεται κοινωνικὲς κατώτερες. Οὔτε παρακαταιανὲ σὲ σχέση μὲ τὸν ἄντρα. Ἴσα-ἴσα. Δείχνει νὰ ἀπὸ ὅλες οἱ σχέσεις τῆς μέσα σὲ αὐτὴ ἔνιωθε σχέσεις πραγματικῆς κοινωνίας. Ἴσων οὐσιῶν.

Αυτή αποφασίζει μαζί με όλη τη συμφωνία ο αφηγητής
στον άντρα της ότι τα πράγματα δε τάχα
είναι αυτή η αφορμή. Τι καλλίτερη ευκαιρία
όταν δίχαστε τη φύση. Οι άντρες καταφω-
νούν και δίνουν σε τρελή χαρά. ~~Σε φωνάζει τρελά~~
Κοκορεύονται. Πίνουν, τσαντ, τραγουδούν. Ενώ
κοιμούν οι γυναίκες κοιτάζουν ο ένα τη
και συλλογίζονται «Θεέ μου τι αγριάδες
αμφιβαίνουν οι πεφωτίνοι...». Όλοι νέοι,
ξεφτίλοι οι ώρα τη μεντιναίδες. Η σύμφω
κάθεται πάλι στο σύμφω. Οι φίλτρες στο
κοντινό περάσματα. Και τώρα λοιπόν οι άντρες
είναι μαγεμένοι, αφού κρατούν οι γυναίκες
μέσα τη μεντιναίδες. Αρχίζουν από τα
αστεία και σιγά-σιγά το ~~βλέπ~~ σωμάτα
γίνεται νύφες και σάτυροι. Η ποιητική
βυρμαχία πάει κι ερχόμενα. Και χα χα
χα τα κορίτσια στο ντιβάνι. Λίγο φύσηξε
μα νε γυρίζει τα μαγνήτικα πάνω
στο κοπέλια και νε αν φαρμάκι
κι δοι, κατάχαρα.

Όλοι, λοιπόν στη μέση τους, έχουν
γίνει οι φίλοι, ο ένας πίτσα
θα κοιτάξει ένα μεν αντίκρι. Θα
κοιτάει σιωπηλά χι χι. Που σκεφτόν
«Είναι σε κι μεν πεφτίκα». Οι
ωρές θα μείνουν σιωπές και ο χρόνος
θα σκοτωθεί αυτός νε βγει φανεί
στον αυτί μα τον καιρό ~~[illegible]~~
μι το μουστοκόμπρα.

Σ'ένα τέτοιο γεφύρι-μέρος, σαν πλατανιά κοιμόν-
ταν αγκά σ'ένα βάθος, τον Ηρακλή θεωρείται-
παρακάμενον μη ακόμα τέλειωτερό τον χτίζει τόν-
δείπνον τρία δοιχτάρια. Τόνε μένει ο αντίχη-
ρος και το μικρό δοιχτάρι. Ήταν πλέιτερο.
Και δίχαιη σωστικό. Η Αθιστία, η
γυναίκα του, βαστεί σε μαύρα μαίτια,
τριαντάφυλα, γηρακόπουλα, πορδικό-
σωστη, σαν νυφιάτικα. Πάφα σαν. Τόν φέρνε
το μαίτο κι' εύκοβε τόσο νου το στήθος
σε αίτμε τον ώμο σου και νου
γνοιωθεί το σχήμα σε σκέφτεις ρόγες.
Κι' εκείνη ι κοντά αιώνιον α Είναι μεστό...
δοι καλά Εις...,, Και μια μαγιά κατέβηκε
σε κέντρο - Μπάμ και κάτω α Είμαι
δυνατό. Καμώ σάρκινο...,, Ο δυστυχής
Ηρακλής ταιβάτηκε σ' αυτά τα σωστούμα
και τι νά πεί; Νοιώθε μη σ' αγ,
τον κυτάζον και μέσα της τον κόσμο.
μυρίζον. Μιαν φορά σε χτύπησε. Εκείνη
συρμάφε και τον αφήσε. Πάρε σαν
δίκιο σε σε Γεφύρι. Τότε ο Ηρακλής
πήρε το μπαγιά κι' έκοψε το αρωτο σε
δοιχτάρι. Το δείχτη. Τρόμαξε ι Αθιστία
φαναγήκε.. Λαιλά δεν ειπάνε - Ο
Ηρακλής σε μαγιά για τα κοιλα.
Η Αθιστία πάει κάτω σε σκαλίφρο.
Τα κοπίμα στρωνό κι' αυτά δεν κρύβεται.
Κάθεται και τα χαμογελά. Φτάνει

κι φύλλα στ' αντιά του Ηραμή. Δεν φανερώνει.
Ξαναρωτάει. Λαμπρό ο μπαμπάς. Λείπει και
το δεύτερο δείχνει. Ναι μη πολεμά.
Οι κακές γλώσσες λένε πως η Αριστώ
ήταν ερωτευμένη με τον ωραίο στη φάτσα
τον Αναξαγόρα, αυτό το γεράκο. Κι όταν
φύγανε οι Χωριό στη
δε μένει στο πατρικό, αυτοί σαν καλόβολοι,
σαν μπόσταντζια, μη τον φαίδρυνε.
Η Αριστώ, όταν κρύωνε η σαγρή στ'
μαντινάδες μη Τραγούδια
α το στίχο
« Ωρ. Νάσουν σαν κάμπο φοδεμένοι
και μη σαν όρη χιόνι
Ναι μωνω η ομορφιά
οι δροσερά σου οι κρίνοι »
Κυνάει σε πάπλωμα και κάτω-κάτω
λείχνει καμμιά κρυφή μελιά σερί
τη δεξιά πού κοιτάμαστε μη τον φώτεν
στη. Ποιά κυνάει; Εκείνη η μελιά;
Ειδε τον Ηραμή ένα κοκκινίζει ορφανεμένη.
Ξεκινάει και βγάζει έξω σαν
αυτή. Και τότε η Αριστώ ειδε
μειδιχτικά:
— Λεωνιδεμένοι σαν θα κόψε τώρα
και το μικρό του δαχτυλάκι...
Βάλαν ξέρει τι μέγιστο. Και σωπάνε.
— Δε κόβε, θέω του, κι σε
τσουτσούνα να κόψαν κι έχω...
Εσύ κι αγάπη δίχεσαι ντόλοβ...
Ελεάν χι χι ο θέος Αλέξης

κι όλοι σοβαρεύτηκαν. Βγήκαν δυό τρεις σπιτι-
κοί και πέρασαν τον Ηρακλή σαν
κόμμα ~~[illegible]~~ το ~~[illegible]~~ μικρό δαχτυλάκι. Μπορεί και τον
αντίχαιρε.
Ο Εμφύλιος είχε φτάσει, έπιασμα, και οι
φαντάροι, μεγάλοι φουρνιές-φουρνιές, σβήσαν
τους. Εκεί σε πόλεις, σαν αυτές τις συγγενικές
γεύματα, υπήρχαν, δεξιώσεις, που οι πιο πολλοί
φορούσαν ~~[illegible]~~ ακόμα
τα χακί, δίπλα στο δεξιό. Πολλές
φορές πέφταμε πάνω σε τραυματίες - "Ένα χτύπι,
ένα πόδι, ένα μάτι.. Μη μας η σύμπαρεμα
γίνουν βαρειά. Τι νά πής - και τι νά
κρύψης; Νάστε ο ένοχος, ο κομμουνιστής,
ο κατσαπλιάς, ο προδότης.. Τραυματίας
μ' έχω. Όμως "καλά νά τά κάνουν...".
Μήπως, αλήθεια, κάθε βλαμμένο σε χακί
δε δείχνει τα εκπληκτικά σημάδια;
Σε μια φορά τέτοιο, σε αυτά ένας σε
παρέα δίκα κομμουνιστής και κομμουνίστρα
"[illegible]" εφιστήθηκαν σε αυτό το
σύνθημα τίνος εκπλήξεων".
Όμως ιδεολογία - ιδεολογία και συγγένεια -
συγγένεια. Μόλις σταματήσαμε το κακό φ'
σε αυτές τις φορές οι θείοι, οι θείες
τ' ανίψια και τα ξαδέρφια. Εκεί
ποτέ δεν ακούσαμε κουβέντα για τον
πόλεμο, τα δίκαια, ποιός φταίει,
ποιοι σφάλθηκαν και ποιοι πήρανε.

Λές και ο Ερφύλιος. Με τα μάτια και τα παιδιά
και όλες τις τραγικές του συνέπειες ήταν
ένα καινό όνειρο, μιά μακρά παρένθεση
μέσα σ' αυτά τα χρόνια που μαζί
του πορεύονταν και η ίδια οικογένεια.
— Γιαγιά σου φαίνεται, λέει η μικρή μου
εγγονή ο φαίνεται με τα παπούτσια.
— Γιαγιά σου φαίνεται, λέει, δεν τον αποκρίθηκε κι' εγώ με τη μαγγάνα του με βοηθούσε να σύρω τα πόδια μου.
Κι' ύστερα καθίσαμε μαζί-μαζί στο μεγάλο τραπέζι σιγά μαζί σε κάποιες μονοφύλλα φαγητά σταύρωμα τις ψυχές μας

Στ' αγαπημένο σου εμείς χαρούμε
Καθείς ένα αυτός βεβαίνει χιονοστείνη
ο κοιμήτης
και πεφαίνεται
Μέσα εκείνοι μας λιμό μου αναίσθεμα

Κανείς δε θυμήθηκε, παρουσία μου,
τα αντικά του
— Πού τραγουδάνε; Λιμό τώρα η μάχη.
Πόσοι σκοτωθήκανε...
Ούτε κανείς δε θέλησε να μάθει σωστά μένα:
— Πού σε χτύπησαν; Πόσοι; Γιατί;
Τίποτα! Λες και δεν ήξερε πόλεμο.
Λες και η μάχη τραβούσε σα ανάφορα
χωρίς σκοπό και αίτια. Σε νέα μάθε
και χτες και σήμερα μαζί, σε ίδιο
τραπέζι νά πίνουμε και να τραγουδάμε.
Πόσο με σηκώνει αυτή η φυσική ενέργεια
σε δείνα γυναίκα. Όλα εκείνα ήταν

όλοι στη βαρέως εθνικόφρονες, αντικομμουνιστές, τα παιδιά της πολιτικής. Αλλ' αυτοί δεν ήταν, αλλά μεγάλοι, αλλά σοβαροί άνθρωποι. Όμως εμένα ήταν ο φίλος. Δηλαδή ο συγγενής μου παππούς μου φαίνεται σαν ίτια χώρεσε στη καρδιά και οι κεφαλοί βάζουν και τον δείχνω πιο εκείνο που λέγαμε εννοώ η τιμή στο φίλο, σαν φίλος φίλος φρονήματος, πόσο μάλλον όταν αυτός σε ίδιο σοι, που είναι παιδί αυτό τα τέσσερα παιδιά του ανθρώπου. Απ' άλλο, πιο φανατικός ήταν ο ίδιος ο θείος πατέρας, αντιφρόνων, αντιβενιζελικός, αντικομμουνιστής. Ένα δόντι πάθανε δύο μου εξάδελφοι κοντά στις ίδιες μου. Και σ' αυτές τις αγωνίες μάτια πάρανε το κακό μέρος στη αυλή σε συγγενικό σπίτι καταφύγιο καταφύγιο κι' αμέσως μετά τα σύστημα και η φωνή του βάλε μέρος

— Τούτος δηλαδή, είναι ο Μίκης! Ο Μιχάλης! Το όνομα του παππού του! Και οι φωνές του..

— Ναι πατέρα μου, έλεγαν οι πιο μεγάλοι, [illegible]. Φτωχός ο μακαρίτης ο θείος μας είναι. Μόνο τα μουστάκια του μείναν...

Οι κείνες που μου έφερναν αυτά Μακρόνησο βάλθηκαν τα τα 1958. Στο Πειρ. Δηλαδή ήταν εξόριστος στο "Βιτσίκιο". Πλείστος. Κάθε βδομάδα μ' επιστολή λέγανε αναπτύξεις και λίγο-λίγο χαλούσαν. Κάποτε ο πατέρας μου μου είπε ότι σε κείνα τα χρόνια

στο Κεφάλι, αμέσως μετά στις αποφοιτήσεις μου, μπόρεσα ένα είδος ύπνοβασίας. Δηλαδή έβλεπα και περπατούσα. Όλες δεν είχα συναισθήσεις. Ήμουν τότε σε άλλο κόσμο. Εμείς πάμε βόρεια πάλι αργότερα. Η μνήμη καταγράφει τα μαγιάτικα του μυαλού μου. Εξέλιξη ο χρόνος για να μπούν οι μπαταρίες και ν' αρχίσει πάλι λειτουργεί. Πάμε σε Ρόδο, σε Πεσκάδη, σε λάμψη του αεροπλάνου στη Σαλονίκη. Όλες πάμε και σε μέρη. Όλη η ι.χ. στο Εξωτερικό του 1987. Δηλαδή τον δίμηνο. Άγνοιες, σε κάθε σε αυτά τα συμπόσια τα αρώματα αλλάγαν μορφή και υπόσταση. Δημιούργησε πάρα πολύ ένιωθε τη πλειάδη Ρόδο. Δυο τρεις οικογένειες, αδελφάκια που οι σύζυγοι σπίτια στα τρία κόμματα στη μεταχουντικής εποχής. Τη Δημοκρατική Παράταξη, το ΠΑΣΟΚ και το Κομμουνιστικό Κόμμα. Κάθε οι συγγενείς μου πραγματεύονταν κι' έτσι ανοιχτή, ή πόρτα στη αυλή κι' έμπαινε ένας κύριος νταμένος αγόρι, τι μου κοστίζει, ένας πολιτικός γραβάτα μι' μαγνάτες πρόσωπο ανοιχτό είχε. Επικόνεσε ακριβείς αξιόλογα από μένα και μόλις τις κι' εγώ ένα κάποιο διαφορά κι' ανάμεσα καταγράφεται, σε δείχνω. ~~...~~ νά αποφύγεται.

— Πιστεύω στη Δημοκρατία. Για τ' αγόρι αυτό έχει ενταχθεί το Κόμμα του κυρίου Μαύρου. Ενδιαφέρον στη ανάλυσή του. Πρόσωπο σε ~~...~~ ανθρώπου μου. Το γράφω. Δεν αυτό τ' ήξερε αυτό σε σπίτι μου - Μόνο, ενοικιάζει, ή κατάσταση είναι δυσάρεστη. Όταν θέλω "μόνο" ένιωθε τη ενδοοικογενειακή σχέση. Τη γυναίκα μου αν πάρει τη αρρώστια. Δεν ενδιαφέρεται

κυρίως τό γεγονός ὅτι ἤταν ἀνθρωπος. Ἐπιμονή, πειθαρχικότητα, ὑποταγή στόν πατέρα της. Εἶχε καί ὑπομονή ἀρετή. Τήν συμπαθῶ. Ὅπως ὅλα κρατοῦν πάντα στή θέση τους τό ἀρσενικό καί γυναικεῖο. Τό ἴδιο καί μέ τόν κόσμο μας, τήν Ἀθήνα. Ἀλλά ὅμως μέ αἰσιοδοξία ὅλο καί πιό πολύ οἱ ἐξελιγμένες ἀντιλήψεις τῆς Δημοκρατίας - Δημοκρατία! Ναί! Ὅμως μέσα σέ αὐτό χρειάζεται ἀνωριμότητα. Ἀμφίβολο ἂν ἀρχίσεις τό γυναικωνίτη νά σπάσουν κεφάλια. Ἡ οἰκογένεια θά πλαγιάζει... Ὤ, μή ἀγχώνεστε! Δεν ἀποτέλεσμα ἀπόμη. Χαραλαμπόπουλος... Κίμων Χαραλαμπόπουλος...

Πλήρωσε τό ὄνομα τοῦ ὁπλοδόχου ἀπολυτοῦ ἔμφρεα τό σῶμα τοῦ ἀπό τά ἔμπρός ὅλα μή ἔκανε ἀμφιβολία οἱ κάποιοι ἀπόντες δικαστές. Ἔφτασε ὡς τό τοῖχο καί κεῖ μποῦν ἄκρη.

Ἀρχίσαν ἀνοίγει καί πάλι τά ἀφότα τῆς αὐλῆς μα νά μπεῖ ὁ ἐπόμενος! Ντυμένος σκούρο, ὅμως κι αὐτός ἄνοιγμα, παρ' ὅλη αὐ κάποια ἀγένεια του, ἄφτασε σωστός χρόνος, ἔδειχνε νταντικός, ~~καί~~ - σπόρτσμαν. Καί κεῖνο τό πάχος μουστάκι τόνιζε τά ἀνδρικά τῆς χείλεων του. Εἶχε ἀνοιχτά γαλανά μάτια πού χαμογελοῦσαν ἀσκρά ἀντιφάσεις ἀπό τό τί ~~ἔλεγε~~ δεν ἔλεγε. Ἕνα κάποιο ἀπό εἶχε ἀναπαλαγμό τό γνωστικό τῆς ἐπιτυχίας καί τῆς ἀποτυχίας. Ἐπαιδικό κι αὐτός σαν ἴδια θέση - τό ἐλάχιστο τοῦ κατηγορουμένου - ἐμπρός ἦταν πάντα ὁ δικαστής καί παρ' ὅλο πού φαίνεται γι' αὐτό τό βαθύ νόημα τῆς ἐνοχῆς αὐτοῦ

- Ὑπάρχει ἀπολογία; Ἀ! ἀρνεῖται. Δεν ἀποτέλεσμα. Ἀγωνιστήριον Κουρείου.. Ἔχω ἐγγραφεῖ τό πολιτικό ἐπαγγελματικό κίνημα. Ἐπιμένω ἀντιμετώπιση τῆς κινητοποίησης

του Κόμματος και του Συνδικάτου. Επαγγελματικά, μπορούσαμε μιαν Επιχείρηση με τ' όνομά μου, τ' Νικοφαίδη, ο οποίος σκοτώθηκε στ' Δεξιά. Στη Νέα Δημοκρατία τον καταπολεμούσε. Ήταν συνταγματικός άρχων. Του βάλαν, δεν ξέρω, πιστόλι στο στόμα. Πάντως οι σχέσεις μας μέσα στην Επιχείρηση ήταν αγαπητές. Όλοι οι περισσότεροι, ήταν κι έμπειροι, ενδιαφερόμενοι και κρατούμε δυο-τρεις βιβλιοθήκες, γιατί αν δεν ξέρεις, γράφω. Ένα γραφείο. Κι ένα αρχαιοπωλείο γιατί αλλιώς, δε βγαίνουμε. Επίσης οι σχέσεις με τον αρχαιοπωλείο, ήταν άριστες, ξέρω, σαν οικογενειακές, εφόσον ενδιαφέρον και κάνω και δε βγάζω από κατάσταση. Τα δέματα αυτά τα χειρίζεται ο Νικοφαίδης, ~~[illegible]~~ που ως δεξιός, δεν είχε τίποτε και φοβήθηκε. Φυσικά, συμφωνούμε μαζί του. Γιατί αν υπολογίσουμε τις περιουσίες πάνω του ενός και πάνω του άλλου δεν δείχνει τίποτε στην Επιχείρηση. Επειδή τα γράμματά μας ήταν τρεις. Τα παιδιά μεγάλωναν. Ερωτήσεις δε γράφουμε. Τα γράμματα. Η γυναίκα μου, όλες αυτές, αποφασιστικές. Κι εγώ θα μπορούσε να το είχαν κάνει - κάποιο γράμμα...

Ένας ~~[illegible]~~ και Παγκόσμιος μέσα στο σόι και ο πατέρας Κουρεάδης μαζί νυμφεύτηκε με τη θυγατέρα του ένας τρίτος. Μετά δε καταλαβαίνουμε φόρεσε μαύρα κοστούμια, με μπλε, άσπρο πουκάμισο και κατέβαινε γραβάτα. Δεν ήξερες αν ήρχοντο από κηδεία ή αν έβγαιναν από δημοτικό συμβούλιο.

"Ανθίμος Γαλιείδης! Ένας κομμουνιστής! Μετά τα 1952, όταν μπαμπά μου από τον Αη-Στράτη, εντάχθηκα στην ΕΔΑ. Παρακολούθησα αρχαιολόγος και σταθώ στα πόδια μου. Ξέκινησα με ένα μικρό φροντιστήριο που μεγάλωσε ξεχώρισε σε μια σημαντική δική μας επιχείρηση. Πανεπιστήμια, έκανα παιδιά που προσπάθησα και τα μεγαλώνω μέσα σε πνεύμα που με δίδαξε η πολιτική συμπεριφορά μου στο λαϊκό κίνημα. Τεχνικά έχω αρνηθεί μαζί της

δλων ὅτι οἱ γονεῖς, λόγω τοῦ ὅτι ἡ ἱμπεριαλιστικὴ ἀντεπίθεση τοὺς παφανύρει τοὺς καταψέρει τὴ ἐύκολη ζωή. Ὅταν ἔρθει ἡ Χούντα μὲ κείνεσαν καὶ μένα σὰν Ἀσφάλεια. Βλέποντας αὐ ἀποφασισμένοι μοῦ δείν. Ἐλπίζαν ὅτι ἔτσι μεῖνα μ' αὐτοὺς νὰ μὲ τρομοκρατήσουν περισσότερο - Ἐτσι μὲ ἄφησαν ἥσυχο.! Ἀγνοοῦσαν τὶς δύσκολες συνθῆκες ποὺ εἶχε δημιουργήσει τὴ χώρα μας ἡ Δικτατορία, κατάφερα ν' ἀνοίξω καὶ δεύτερο φροντιστήριο. Ἐπειτα σὰν ὥρα μπῆκε αὐτὸς ὁ γύφος ὁ σύντροφος Μίτσος παφιμείνει, τὸ ὁποῖο σοβαρότατο οἰκονομικὸ ὑπέδαφος - καμμία εἶχες, ὄχι ὅλοι οἱ δεξιοί, δεχτεῖ νὰ δουλεύει μὲ τὸ μισό μισοκαίριστο. Ἐφ' ἅπαξ, ποῦ θὰ ἄβρισκε δουλειά; Ὅταν ἔρθε ἡ λαίλαπα, ὁ Μίτσος ἔπεσε νὰ φύγει μὲ τὴ ἀναδιωγμοὺς... Τί μένει δὲν ἔσβησε τίποτα. Φοβόταν βέβαια ὅτι θὰ τὸ ἀκούσω. Ὅλα καὶ ἄλλα. Διότι αὐτοὶ τὰ σφαγμένα δὲν κρύβονταν. Τέλος ὁ μπαμπᾶς μου μόλις τὸ κατάφερε ν' ἀνοίξει δικιά του Ἐπιχείρηση. Φυσικὰ τὸ βοήθησα σὰν ἀεχί. Ὅμως ὅτι κλείσει ὁ χρόνος τὸν γύρεσαν χρεωκόπο. Μόνοι τὸ κατάφεραν ὅτι ~~ἀπεμείνεσαν~~ ὀλοκληρωτικὰ οἰκονομικὰ μὲ τὴ Χούντα. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι μιὰ μπαμπᾶς παραμμένει μὲ λόγω τὸ ὁποῖο δικό του δικαίωμα ἐκφοβισμοῦ ὅλα δυστυχισμένα τὸ εἶναι χρέος τὸ εἶχε ὁ ἀρχαῖος σύντροφος Π. μὲ τὸν ὁποῖον μὲ σύνδεαν πολλά. Ἡ μπαμπαδίστικη μὲ βεβαιότητα ὁ ~~ἀρχ~~ ἀρκετὰ καλὴ οἰκονομικὴ κατάσταση - Ἐτσι μπορῶ νὰ βοηθῶ σημαντικὰ τὸ κόμμα, χωρὶς νὰ φαίνομαι. Ἀλλοῦ καὶ οἱ σύντροφοι, σὲ ἀγωνία, ἀποκτοῦν ἀπὸ μένα νὰ μείνω ἀπὸ σκοπὸ αὐτὸ νὰ μὲ κινδυνεύσει ἡ βοήθειά ~~μου~~ μου τὸ πάθημα. Μπαμπᾶ μας, αὐτὸ βοήθησε καὶ μένα δεδομένου ὅτι οἱ κοινωνικὲς μου σχέσεις

γίνονταν ηλεκτρικοί μέ σταγόνες τον οικονομικόν καταστροφέων. Δεξιώσεις, σμπόλια, ~~[illegible]~~ ηλεκτρικές, αμμί και διασκεδάσεις σε λαϊκείνα νυχτερινά κέντρα.. Πόσο αγάπησα τό Παντελείμ! Πού να φαντασθώ ότι αυτοί οί φίλοι μου, άλλοι, και οί άλλοι, φτε' ειπείν τοί γκαφούνια, οί τραγουδιστές, οί μπουζουκτζήδες, οί πωλητές γαρδενιών, ότι αυτός ο "καπιταλίστας" (εννό ειρωνικό) είναι ένας φανατικός κομμουνιστής! Καθώς παρουσιάζονταν όλα και οί δύο αρραβωνιασμένοι ο σύντροφος Γαρίδης μέσα από τοί δυνατοί του βλεφάρα ~~[illegible]~~ ένα νεανικό γυναικείο σώμα. Φορούσε ~~[illegible]~~ πολύ ανοιχτό και ανέστα ρούχα, μιά άλλη εποχή. Φούντα, ~~[illegible]~~ οί χέρια βαθύ πρόσωπο και ένας αστερο μπουμπούκι ανοιχτό σε δόξη, τόσο πολύ, που πλέκεις σχεδόν τό μυστικό σε κάθε ~~[illegible]~~ βυζί της. Τέτοιο πράγμα δεν μπορούσα να το φανταστώ. Ειχε βαρύνει τοί ~~[illegible]~~ μαστοτόπια ~~[illegible]~~ μπρί βαθύ που τύλιγε τό ρούχο σε χέρια της. Αλλά κάτω από αυτή τη πλάθη ένα άρτιον κορμί και πάλι σε εικόνα ενός πολίτου που τό μάζωνε και τό δέρνει και εμπιστεύεται οί κάποιον ~~[illegible]~~ τόν πόνο του.

— ονομάζομαι Αγγελική, το όνομα στη μαμά μου και πατρός. Δεν έχω αδέλφια. Μεγάλωσα κοντά σε οί δυνατοί του πατέρα μου τοί Κίμωνα, που σε και ~~[illegible]~~ εξαγγελθέν δημοκρατικό αγώνα μέσα σε σπίτι δικό τύραννο. Ο πλαίστερα με οί μητέρα μου σε ένα πολύ ανδρωπόν χαρακτήρα. Εγώ οί φίλες

οἱ πλουσιόπαιδες εἶχαν τὸ ἐρωτήματο νὰ βγαίνουν
τὴν βραδιὰ μὲ τὴ παρέα τους ἐνῶ ἤμουνα κλεισμένη
στὸ σπίτι μὲ παραγγιὰ τὸ μπαμπᾶ. Ὁ ὁποῖος ἰδιαι-
τέρα μοῦ ἔλεγε ὅλα αὐτὰ ἐκεῖνα ποὺ μὲ
πρόσβαλλαν - γιὰ νὰ μὴ μοῦ ἀνοίχτεῖ μόνο ἐμέ-
νε κοντὰ μου καὶ ἀγάπα ὅτι θὰ ἀρέσει νὰ ἀκούσεις
εἶναι τὴν ἀρετή μου, ὡς κόρη ὀφείλεις. Ἐν-
δεχομένως ἦταν ἱκανὸς νὰ μὲ δείρει. Ἀλλὰ ἦταν τὸ οἰ-
κογενειακὸ ἔθιμο ποὺ κληρονόμησε καὶ ποὺ τὸν
ἀποφασιστικὸ νὰ τὸ σεβόταν, λείαν θυσία. Ἀλλὰ
δίκιαν, ὅταν ἄρχισα τὴ λέσχη ἀρχίσεις μὲ μὲ
τὰ ἀγάρια, εἶχα ἀρόβλημα. Μιὰ δυὸ φορὲς ὁ
μπαμπᾶς μὲ πῆρε σὲ εἶδος τὸν γραφεῖο,
(ὁ ὁποῖος καὶ μὲ γουστάρει) γιὰ νὰ μοῦ πεῖ ἀν
ἔχουν παρέλεια - ὅλοι! ὁ κύριος λόγος — εἰδικὸ
τὸν γραφεῖο — μοῦ παρέφερνε:

— Τὸ θέμα εἶναι ἀλλοῦ, μοῦ εἶπε. Ὁλόκληρη ἐγὼ
θυμώθηκα. Τὸν κοίταξα ἀπάνω καὶ τὸν κάτω:

— Ποῦ τὸν ἀφήνεται; Ἐκεῖνος μὲ παρακαλεῖ
νὰ ~~[illegible]~~ γράφω, ἐντάξει, καὶ νὰ φαντάζομαι
ὅλο ~~[illegible]~~ καλαμπί. Ἐμένα ἐγὼ γράφτρουν, μὲ
λαμπρὴ ἀντιπαθεία, ~~[illegible]~~ ἐκεῖνος
μοῦ ἐξήγησε ὅτι ὁ θεὸς ἔβλαψε, σὲ μιὰ τοῦ
κρέατος, δύο τρύπες, ἐκεῖ ὀμπρός ἀρχίζει νὰ
γδύνεται κάποιος. Γεμάτος ἀπὸ ἀποπαρασιάσεις
αὐτὴν ἀποφάσεις μου. Ἐν συνεχείᾳ μὲ παρακαλεῖ
νὰ πάω μπρούμυτα. Τὸ ἔκανα ἀμέσως μὲ
μου εἶπε ποῦ τὸ πάει; Ποῦ τὸ πάει; θὲ φανεῖ
τεμαχιά», τὸ εἶδα ν' ἀνοίγει ἕνα βαγάκι
μὲ βόμβες. Βαμμένη. Πάρτε ἀπὸ μὲ τὸ δεύτερο
~~[illegible]~~ τὸν ἀφιλόστοργον τὸν χριστὸ καὶ ἄρχισε
νὰ μοῦ παρουσιάζεται τὸν ἀφωνό:

Τὸ ἀγόρι πλάκωσε κάτω.

Δεν κρεσοίδιμα!

— Τί κάνετε; τού λέω. Αλλά αυτός δηλαδή μόλις ξυρίστηκε αισθάνθηκα το πάθος του νά μ' αγκαλιάσει.

Πλείστα υπαρξιακά κάθοια ξεφωνεί. Εντελώς αποφασισμένος νά μ' αγκάλιαζε.

— Αυτός ήταν ο πατέρας σου. Μου φαίνεται, είναι αγίδια. Μοιάζει μαζί του τις αδελφοσύνες από τη σωστική ίδεα, αυτός που χάνεται δεν αποκαλύπτεται κεντροφορίστηκε. Έχει το ένα μου πόδι του κόμπο του Μαύρου, και το άλλο το πλαστικό του πλαστικό.. Όμως, πλαφιάζω ερμαίο μαζί του σε δίμετρο ύψος!

Καθώς μιλούσε, ~~[illegible]~~ με κοιτούν σιωπή, ακούγονταν συγχρόνως πλαγιοφωνικά κινήσεις οι οποίες τελικά αρχίσαν νά μου προκαλούν ένταση. Έτσι μου φέγγει το πρώτο "αχ" και μετά δεύτερο και τρίτο και άλλο και άλλο...

— Η Δημοκρατία είναι το λαό! συνέχισε εκείνος με τα δεξιά του αρχίσει νά μαζεύει ξαφνικά τη δεξιά μου ρώμη.

— Αυτή μας προσφέρει το τελευταίο σε αίσιο μαι τη σωθεμένες σχέσεις.. Μας ξεφωνεί! Μας ξεφωνεί...

Αμφιβάλω ταχύτατα πρός τον αρχαιρεσιό, τον λεπτό μου, πράγμα που ανεπιφύλακτα κοιτάχνοντας τα μέσα - ξέω. Τέλος νά μη πληγώσω, ο κύριος Λάκης με ξεφωνεί νά ~~[illegible]~~ διαστρέφω στη λεφτεριά μου ~~[illegible]~~ τη σωστικη οικογενειακή παρεμβάσεις

σεβόμενη αυχόρνης

— Στη Δημοκρατία χρειάζονται κάποιοι - κάποιοι κάποιοι, συνθιβαστοί.. Εντάξει φαινόταν τη αρχή του πολέμου στο Κοσσυφοπέδιο πού και πού και κάμφιαι σίγα μα νά βγεις μ' αυτό τον τρόπο και τον κώλο σου... ,, Έτσι λόγιαζαν κι εμείς και ο πατέρας μου.. Κι σε' αυτό χάσαμε τη φίλη μας τον κύριο Λάκη αφού τό ό-πουλο ο πατέρας ήξερε όχι μόνο τυφλή πίστη αλλά και δαιμόνιο μέσα αυτοπεποίθησή του, στην εξαιρετικότητα, τη μεγαλύτερη κινήματη στη Κυπροαριστερά. Θα ήταν αξιώματα αυτός, ο κύριος Λάκης, πού θα πολεμούσε μια ολόκληρη όμαδα κυπριακών παραγόντων αφού το πλούσε. Θέλω πλέκω από αυτά μαζί θα πλατιάσουν ύπουλοι σαν κυβέρνηση στη Αλλαγή...

Δεν ήταν μόνο οι δυνάμεις αυτές μή μόνο αυτές καθ' εαυτές. Αλλά και οι καινούργιες ενώσεις πού σκόμη μία νέαν φορά. Δύο κυβέρνηση Αλλαγή, Πασοκ, Πασοκλείν (όμαζε και ένα ο ίδιο, μόνο ο Γεωργιο;) Κεντροαριστεροί κλπ κλπ. Όλα αυτά, τα αγνώστα και μακρυνά φαίνεται ότι δημιουργούν μέσα μου αρνητικά. Γιατί μέ πιάνει ένα είδος νοσταλγίας αν δεν μακρύνω μέ πάντα νέα σκοπούμε. Έτσι σε μία στιγμή, όταν ξεφανιόμουν και η πίστη, ότανάν σκόνα μία ψυχή ~~φανατισμός~~ κομπιούτερ και μέ ενταί γιδυρίσαι

— Έχετε τίποτα, ~~κυρία μου~~; δεν;
Μόλις τελείωσε η Λίτσα
όλη αυτή τη φλυαρία, τα λόγια αναγνώρισα στη
ανεφιά μου ~~φωνή~~ την Ανθούλα από τα Μάλγρεμ.
στην οποία τα σπίτια βρισκόμαστε είχαν
από κληρονομιά του Χριστόφορου. Οι άλλοι
είχαν βγει στο αυλί και μου τα κανε
κάνω από τα ~~παράθυρα~~ δεξιά στις
κλιμακοστοιχίες και είχα μείνει μόνος στο
καθιστικό μου. Η Ανθούλα δεν ~~[illegible]~~ άκουγε
Χριστό. Τα ίδια μου, τα λεφτά μου
~~[illegible]~~ μιλούσε μας τη γλώσσα μας. ~~[illegible]~~
Ο πατέρας της, ~~[illegible]~~ ~~εφαρμόζει~~ ~~[illegible]~~ Νίκος Μαυρομάτης,
δραπετεύει από το ιερό κρεβάτι που είχε
κλειστεί το βεστιάριο του δίκα οικογένειας
Χρίστου, ~~[illegible]~~ τα φύλαγε μια μια μεγάλη
στιγμή εξήγησε μόνο, ~~[illegible]~~ μας είπε πώς
οι σχέσεις αυτές πλέκονταν δεξιόσταυρα οι
γνωστοί αλφαβητοσύνες και κείνη τη
πυροβόλησε αντιβαστάνη στη μυρωδιά ~~[illegible]~~
~~[illegible]~~ ειδε σπαρφαλωμένη και κρυφτόταν
πίσω ~~[illegible]~~ στη φυλακή, σαν γάτα,
σαν Βίσσια, η μάνα της Ανθούλας. Δόξαν
δι' δόξαν δικαστεί Χριστό. Τα σπίτια
τη σχεδόν είχε βομβαρδιστεί. Οι δικοί
σε χάθηκαν και κείνη μας τη φάτσα
τη αντίκρυ το δίπτερο. Κι ~~[illegible]~~ προ-
φυλάχτηκε. Σαν ειδε ο ~~[illegible]~~ Νίκος
και σαν ξεκαθάρισε αυτόστιγμα.

στὸ αἰμωνιάστ. Καθὼς ἐκεῖνη ἔπεσε ἀπὸ
ἐπάνω στὸ ἐγκαρδιό του. Μὲ τὰ χαμόγελά
αὐτὸ κρατοῦσε καὶ μὲ τὸ δεξί ἀγκαλιάζοντας.
Καθὼς οἱ Γερμανοὶ ἔχασαν στὴ πόλη
μάχη φανερώνουν τὸ βομβαρδισμό καὶ
μὲ μένει τίποτα ἔρθει στὴ γῆ. Ὅλα
κοιμοῦνται γύρω τους. Μόνο ἡ μύγα καὶ ἡ πεταλούδα
ἔμεναν στὴ θέση τους. Καὶ ὁ
στὸ ἐκκλησιό - ~~[illegible]~~ ~~θέση~~ Νίκος κατάλαβε πὼς ἡ ὥρα τελείωνε
καὶ σὰν ἀρχίζει κλάματα καὶ ἡ Ἐλένη μαζί
τὰ σὰν μύγα θὰ γίνουν σταῖχτη. Καὶ
μιὰ λαμπερὴ ἀστραπὴ φωτίζει καὶ
γιὰ ἀγάπη τὸν αὐτοκτόνο. ~~[illegible]~~ Ἄφησε δίπλα
τὸ πτώμα τὸν κλαμένο τὰ τὰ δύο
τὸ φτερὸ τὸ μικρὸ κορίτσι
— Ἀγάπα με, σὲ ἀγαπῶ. Ἀγάπα με ἐὰν
μπορεῖς ὁ χάρος καὶ μὲ ἐπιάρει. Δὲν
θὰ ξωρίσουν πιὰ τὰ κάποια μας σὰν κῆρο
καὶ τὸ ἐμπόριο. Θέλεις Ἐλένη
καὶ μεῖνε ἡλιαρεύω καὶ τὸ ἀγῶ;
— Ναὶ θέλω! Δεῖξε μου τὸ!
— Δὲν τὸ μπορῶ σὰν μπρὸς ἐκεῖ ἀπὸ
πάρε δὲν θὰ τὸ φανεῖς.
Τὸ κυτάζει ἡ Ἐλένη τὰ τὰ μεγάλα
σὰν μέτρα. Μεγάλωσε. Ἔγινε, σὰ μιὰ
στιγμή, γυναίκα. Ἐπιούμπωσε τὸ
πουκάμισο κι ἔβγαλε τὰ σπίθη χυτὰ
ἔξω. Καὶ κλαῖει ἀρχίζει νὰ ~~[illegible]~~

βλαστήσει τὸ λουλούδι στὴ βρύση τοῦ ~~[illegible]~~ Νίκου - τὸν ἐγόνισε ἐντελῶς κι' ἐκεῖνος ὀμόρφυνε τὰ γεράνια κι' ἀνεβάζανε κι' γεράνιζε. Ὕστερα οἱ γειτονιὲς τοῦ καὶ ἐκινήθηκε.

— Τοῦτο τὸ κορίτσι ἀνάψε μιὰ! Τοῦτη τὴ χαρά! Δὲ μοῦ τὴν πάρετε, ὄμως! ~~[illegible]~~ Ὅλη τὴν ὁποία τὴν ἀποχαιρέτησαν... Καὶ τότε μόνο ὅταν τελειώθηκαν ὅλοι οἱ μῆνες ~~[illegible]~~ τὸ σύμπαν τὸν καὶ τὸ πλῆθος τὸν βρῆκε ἄξιο ἀπὸ τὴ φυσικὴ ἐξουσία ἔστειλε σύννεφα τὴν ἀγκαλιὰ τὸν τὸν Ἑλένη καὶ τὸν κόφτωσε ἀνεμόνες γιὰ τὸν καταγαλήνεψαν οὐρανό. Κι' ἐκεῖνη ἔτσι ἤχου δὲ μονὴ καὶ ἀγωνιστὴ... Δὲν ἔφυγαν ἀπὸ τὴ δύστρο παρεῖ ὄλεθρα ἀπὸ πόλεμο ἐκεῖνη. Ἐκεῖνη κατέβαινε κρυφὰ καὶ κλέψε τροφὲς καὶ νὰ φτάσει ~~[illegible]~~ νερό. Οἱ γερμανοὶ πιάνανε τὶς αὐτοὺς καὶ τὶς ἐκτελοῦσανε. Κλαίγανε τὶς σπίτια. Κάποτε σφαγιάζανε κάποιο ἀπὸ τὶς μυρεῖαι ~~[illegible]~~ τέτοια μπρόντυχα καὶ κόντεψαν νὰ σκάσουν ἀπὸ τὸ νερὸ καὶ τὸ κατούρημα. Ἀ! τὸ κατούρημα.. Μιὰ μέρα ἡ Ἑλένη δὲ φύτεψε.. Τὴ ἔβαλε ἐξαφανίσμα κάθε κατούρησε τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο. Μὰ νὰ φύγει τὸ ὑγρὸ μαγαρὶ. Ὅλη τὴ γειτονιὰ ἔπεσε πάνω στὶς γερμανοὺς. Τὸ

κοιμούνταν..

— Βεχχη. Βεχχη. σεχνιστ νι εμπαίξε ένας κιόι αλλοι του ειναι α τεζαδικη. Ονειρο βλεπεις, τοτε αυτό το δοκιμασε μι σιγουρια και ειπε α Ειναι καταπληκτικό και οι αλλοι του ειδαν α δαιναν κανενά μεγαλο ανοιγμα. Θυμασε τιστ αυτό μερα το πολυ κι'εχασε νι σπροβαλει σαι εκλα.. Ευτυχη αν οι σκουρες μπεκιαν φυσται. Ετσι. Μαιδιμε στο κοιμαι στη μαμα στη ή Αντουανετ αν ή ειναι βεχρενο ναι' οκου πηγε τωρα του ι λεωτα σε μεγαλο μου.

— Τι εχεις δει; Θι ειναι. Καθεσαι ακινητο και δ κιμαι. Οι αλλοι ειναι α αρεσιστ του, καθε βλεπει σου δι το δωρουμ ετεκι α Ειναι αληθεια; Σαν τι νι δωρεις; Μαρμαι;

— Ναι, μαρμαι, σε φεν και σιν κοταρω σαι μεστιον. Ποια νανει αρεσει; Η ρεγκατιον στη Πομπεικ; Η Κοφετ; ή ή Φίτσου;

— Εξ ξερω φανεκι; Τι ειναι..

— Αρε! μου φεε, Μη εχεις φανεκι σαι ονειρα σου.. Κι'εγω δ'εχω δει σαι δικι μου. Θα γινω γυναικα σου, θα παντρευτουμε. Και θα κανουμε μαζι δυο παιδια.. Πολυ λεφτα και πολυ αγορια..

Εκεινη οι μαγεια μπαινει σε σαγιν ή Μεριαν ή μικρη αυλεια στη Ελενη στη μαμα στη και Αντουανετ.

— Ηταν σου φεε, φαλεφε μι ειναι. Εξ μαρβιφει;

— Δεν τον γαμήγω, αποφασίζει δυνατά η μικρή, εγώ τον αγαπώ και θα τάνε παντρευτεί..

— Μωρέ τι μου λές, τής λέει η θεία της σιγανά. Εσύ ένα σαγανάκι. Δε βλέπεις πώς δε φτιάχνει το μυαλό σου στη μάνα του. Αυτή δεν, κόρη μου, είναι γιός!

— Είναι λεμονιάρης! Τώρα κάτι γράφει.. Είπε η γραφιά για νά γράψει καμιά τον χρειάζεται βαφτίσαρο. Μ' αυτή λοιπόν θα βρεί το βαφτίσαρο θα γράψει γραμμή του. Εμείς τώρα το βαφτίσαρο..

— Ποιό βαφτίσαρο, μωρέ; Πού βρήκες τό;

— Μη σε νοιάζει, θεία.. Φύγε γιατί τον κάνεις κακό μ' τέτοιες φωνές σου...

— Μη τη δίνεις, βαλέρη, σιγανά, μου λέει η Μαρίκα.. Είναι φαντασμένος.. Όλα μέρα κοίτεται στη μανιέρα και κοιτιέμαι μ' τον άλλο. Ήρθαν νά σε πάρουν νά σε πάνε στο δάσος νά βαφτίσεις ένα νά βαπτιστεί. Ήταν κρύα κι μαγιάτικη. Δεν θυμάμαι νά τη σιωπήσει. Αυτή είναι μαλακισμένη. Πάνω σ' κόσμο κάνει τον καθωσπρέπει της.. Θα σου κάνω μικρό κομμάτι μ' αλμύρα κι θα γνωστεί καμιά..

Βάλαμε νά μη σκώσει κι τότε ακούσαμε τις μυρωδιές του κόσμου τη. Τα ρούχα της μύριζαν φτιαγμένα όλη τό δέρμα τη ιδρωμένο, σαν τά μέσα τον μπαμπέλιου ~~[illegible]~~ μύριζε λάδι ~~[illegible]~~ γυναίκας ιδρώτη. Ένιωθα τα δυό τη σιγά σιγά, ηλιοψημένα, νά κρέμονται σε δυό τσαμπιά μαύρα σταφύλια. Η μικρή θύμωνε κι βρίζει εμένα κι τότε η Μαρίκα βάλαμε ~~[illegible]~~ από αυτό

τόσο που οι αναπνοές μας υπερβάλλανε κοντά
μπαινοβγαίναν μέσα και βιαστικά αυτοί
ρουθουνάει μας. Το σώμα σου μυρωδιάζει
ήχο φάνει δυο εκατοστά από δικό μου.
Όταν τεντώθηκε ο αντίλαλος τα χέρια σου
σαν δικά μου κατάλαβα πως δεν ήχε
ελιές αυτό σύμπαν σε μένα γιατί
δεν ήξερε τι νιώθει κάνει.. Τραβήχτηκε
αποστάσεις. Εξτάσεις φέρω τα μαλλιά σου.
Λίγο κίτρινα με ένοχές και νόμο
— Ώρα, τι εκείνα φαίνεται.. Τα φόρα σου
μίλησε με υπεύθυνα.. Κάνει και γκρίζα.
Το σώμα μου, κλείνεται.. Το δικό σας;
— Κλείνομαι κι εγώ...
— Μόνοι;
— Μόνοι. Ναι, κλείνομαι..
— Ε! πάει στο δώμα νιώθεστε και
σε είχα φέρει παγωμένη μπρά νιώθεις
κι λόγο κάνει.
Σκοτώνει με κόπο και σε αποφάσισα.
Οι σύνεργοι σου ανεμί ανησυχούσαν.
Οι γυναίκες σου κουρίνα αγέρωνε τα
πόδια και μιλούσαν λιγάκι ύφος μαζί.
Βγήκαμε από σαγόνι και πλεύσαμε
νοτιά δυόμισι ώρες νιώσαμε σου
σκέφτεσαι μου μαζί μου σκέφτεσαι
πάνω στο δώμα μου φτάνει.
Η πόρτα βαρέθηκε ανοιχτή τείνοντας
σιγανά μου ήχε νιώθεις χρωματισμένη
καρό. Το δωμάτιο δίχως μεγάλο. Αμφιβολή

Κοιτάζω αυτούς μονολογούν τώρα φωνές σε. Βγαίνουν
στο μεγάλο λεωφόρο - Ένα ~~μεγάλο~~ σιδεφένιο
κιγκλίδωμα μη χρείαζε σε αυτόν ~~χωρίς~~ ρωτώ κέφι
και μη κοιτάζοντας φωνές αυτοί βάζουν ένα γύρω
~~[illegible]~~ σε σταματούν. Τα πεντόβολα μυρίζουν
ακόμα και φτύνει ένα σπυρί φτύο πάνω
Ρ ανοιχτά τραίνα τα δρόμου καθώς ~~[illegible]~~ ανα-
κατεύτανε με τις σκόνες του δωματίου. Μου λέει
η Μελίκα:

BILBAO
30.10.88

— Σαίγκα φαίνεται, και φεμινιστής..
Σταθήκαμε ανατριχιάζοντας λίγο κάτω από κρεβάτο
Το βλέμμα μου τραβήχτηκε αυτού μεγάλου πορτρέτο
που ακόμα κρεμάει τα μυστήρια ~~[illegible]~~
αγριωμένα.. Μετά γύρισα και κοίταξα τη
Μαρία. Το πορτρέτο στο, σκέτο, όλως τεμαχίζεται
~~[illegible]~~ σε κομμάτια σε αίσθημα άστρο.
Από τη μέση στο έκλεψαν χωρίς σταμάτη
ιδέωτας. Κόβοντας σε μαγεία και δεμένοντας
~~[illegible]~~ σε χάρη. Τότε ~~[illegible]~~
εύρηκε ~~[illegible]~~ τη μικρή κατοικία χωρίς
να βγάλω φτάνω και τη ~~[illegible]~~ κατάσταση, πω
να τις τραφεί, βγάζει και στην υπόγειο. Το
σκίτσο στο φούσκωνε και βγαίνοντας βγάζει μέσα στο
καίνοιο ανοιγόκλεινε ένα μεγάλο φωτεινό. Πάνω
ο ουρανός. Σύννεφα μισό μέτρο πιο πάνω από
μένα. Σύμπαν κάτω δυο όρθιοι. Αντικρυστά.
Στο μέσο τον καμπαναριάτικου αιωρούμενο
και τότε αυτόν μια σκέψη φορά τα τρεμόμενα
τόν δυνατά σαν νόημα αυτή δύο κοιμάμαι
— ~~[illegible]~~ Γιατί δε φαίνεσαι, φαίνεσαι;
Δε φαίνεσαι;
Κοιτάμε τα πόδια μου. Κοιτάζουν
— Κάτω, να σου βγάλω τα παπούτσια και μη
λέγεις τα σύνορα.
Κάθισα. Γονάτισε πλησιάζοντας μου. Βγάζει σιωπηλά
τα κορδόνια. Βγάζει ένα-ένα τα παπούτσια
και μετά τις κάλτσες.
— Τώρα πάρε, μου λέει, και δε ~~[illegible]~~ σηκώνεις

ανάγκη.
Εντάξει είναι σωστό. Και σύ κυρία στη μύτη σου.
Νομίζω τι αξίζει δεν κάνει. Ερχόμαστε σε βάρος -
Παρακαλούμε λίγο και θέλουμε φαγωμένη στο
τραπέζι σου φαγώνω σου φαγώνω με γεμάτη
γεμάτη κι εγώ δεν μπορώ σιγά σιγά στο ίδιο
~~[illegible]~~ Επέφτει σε μάτια μαθητικά.
— Σταματήστε, μάθετε, και ύπνο κάνε.. Βάζω
τ' ανοιξιάτικο νω πάρε αυτά τα καρυδί σου...
~~Εφ~~ Σταμάτησε πια και αφόσου..
— Δεν πάω νι κάνω μι' σ' σύμφωνα παγώνει νύφες
νι σου είχω νι σου φύγει ι' θέλει σου σ'
Κάνει Και χάνεται... Δεν χάνεται;
— Δεν χάνομαι, σε φτω, Φεύγω..
— Καλά σου πάω;
— Δεν. Θέλω.. Δεν μου μοιάζει..
— Εγώ σ' ειδα νι κυνάω ~~σ~~ σα νύφη μου, τα
μέρη κι τα αφόσωτα.. ~~Εφ~~ Βγάλε θέλει..
Βγάλε κι' Έρχεται μόνος.. Τότε μι' μι' σωστό
σταμάτησε ο ήχος αυτά τα πιστόλια κι' κάποιος
λίγο φτάει ν' αντιμετωπίσουν και ενώ το
γαμπρό νυφί δεν σε χρειάζεται τώρα νι δεν θέλει
αυτό κορφί σε μοιάζει
Η Μάνα φωνάζει. Ήταν φυσάει
και κρύωνε μι' ώρα μι' λίγο σταμάτα
σου αυτός νύφος σε βγάζει κρύσταγα σταγόνες
σου δεν τ' ήρθε εσύ Επιστρέφω χαμένα φαντάσματα
Αντίθετα σι σταμάτα σου κορίτσι δεν σε
αντέχει φτιάνω και πάει και πάει.
σου αντέχει σου κοιμάται.
— Δεν μα δεν γυρίζει; δεν ακούει
Τώρα σου δεν κάνει ύπνο. Αλλά ήταν μια
~~σε~~ μικρή σύφε αλλά ήταν ανοιχτό και
ίδια γάτα κοιμόμουν κι φτιάνω δεν.
Νυστάζουν.

— Μη ντρέπεσαι; σαν νά καταλαβε σή σκέψη μου
Κούνησε τό κεφάλι, σάν ναί, ντρέπομαι
— Καί εἶσαι ἀγάπη μου.. Ὅλης ἑβδομάδας ἔρχεσαι
συχνά.. Δέν ἔρχεσαι ἄλλο. Κάτι ἐγώ
Γιατί νά σέ ντροπιάσω; Καί ἀλκοολικός
ἕνα-ἕνα τά κομμάτια σῆς καρδιάς μου. Δέν
φόρεσε σύντ#ερν καί τά ~~δ~~ βυζιά σῆς
μητέρας, ~~μ~~ μακρόστενα καί μυτερά
σχεδόν ἀποτρόπαια σέ ἀλίμονο μου. Δέν
ἔχει φανεῖ ποτέ γυναίκας καί μούρθε
ἀφνικά ἀγριοθυμιά.
— Ω θεέ μου, ἐκαμε ἡ Μεγάλη. Βγῆκε
κέβεκε σέ σκάλα μιά στιγμή καί σύ
αν ἤβαγε σέ μέτωπο. Μόλις ἀνοιξε
τά μάτια σέ βυζιά σῆς κρέμασαν πάνω
ἀπό τό χέλι μου. Σύντ σέ σκεπάσαν
σαν ὕγιωσα σέ κεφαλή μου καί δείχνουν
σέ δόξα. Ἐκείνη ἔκανε "Ὦφου πονάω"
καί σταυροβίχτηκε
— Πήρα σκέψη σου νά σέ γιδέω, ἀπό μέσα
— Μεγάλη, σῆς λέω. Δέν εἶδα ποτέ μου
γυναίκα γυμνή.. Ἡ Καρλά μου θά σπάσῃ
— Ἐγώ θά σέ κάμω γυναίκα, μου λέει γελώντας.
Σέ κάμω φαντέρα σου.. Ἕνα ἄλλο πρόβλημα
— Ἐπειτα, σῆς λέω, τό σῶμα μου εἶναι ἀσχημο.
Ἐχει σημεῖα.. θά σιχαθεῖς.
Πλησίασε πάλι κι ἄρχισε νά φτιάνει τό
σουκιμπρόσ μου. Μέ ἀναπνοές κόπο
ταχυπνοιά καί μ' ἔβλεπε σαν σέ ἄλλο κόσμο
ἀκόμα
— Θεέ μου, ἐκαμε χωρίς νά σέ θέλω.
Ποιός καταλαβαίνει σέ μαχαιρωμένε σου θεέ;

Πήγε στά στάρια κι άνέβηκε πάνω στόν φράκτη
κοντά, από περιβόλι πούχε σχέδια μικρά
αγγέλια.-

– Εγώ είχα βαρεθεί στό νερό.. Τό άφησα στή
νύχτα κι τό δεν τό φεγγάρι κι τόν
κόκκινο μαγικό.. Όπου ήτανε σταμάτησε
φεύγει ο δαίμονας.

Μπήκαμε έξω τής γειτόνας αυτός σιγά σιγά
κι από σιγά σιγά κι τό δυνάτο πάει
κοντά χρώμα κάθε τό αστρο αγκάλιασε με
κι αυτός στο δέρμα. Η Μεσίνα πάει
μέ νερό μιά πετσέτα κι αίματα μου
καθαρίζει τί μιά σημαία μου στο αίμα.
~~Γέμισε~~ Όταν τελειώνει μέ σιγά σιγά
~~Ξεβάλαν στίς βαρβάτες~~ τόμα νερό
πάνω στό χείλη κι μέ φιλάει αλλά
~~Ξεκίνησε ο πόνος κι~~ ~~σιγά σιγά~~
~~αυτός δέρμα στό στο σύμπαν~~
Κάθε εφτά ο πόνος ~~[illegible]~~
πετάει. Εβγήκα τής σημαίας κι τής
σιγής στο σιγά σιγά κι τής δέρμα φίλησε
Τό αστρο σής εφίλεψε ~~[illegible]~~
διαφορετικά πιστεύει μιά νύχτα αφρική. Τί
Αιτία μου καρφώθηκαν στό βάθος στό
βυμένο τής Μεσίνας - Η αυτή αυτό δέρμα
μου φωτίζουν κι κοιτάει μου. Γύρω
ή κοιτάει ~~[illegible]~~ Γύρω
καρφωνε σαν σκέφτεται μου. Κάτω
τρεμοπαίζει κι μιά δέρμα φωτίζουν
το σαντάφιο μου ~~και~~ πάει νά σταθεί.
Μόνο σό χέρι κι τό φέγγος
πλέει τό τρεμοπαίζει σιγά κι τό
~~[illegible]~~ ήλιος κάτω αυτός, σκέφτεται τής

Τα μάτια τής μάτια

Τότε ήταν πολύ – κάτω. Ήταν χωμένο και τα υγρά της ήταν φτωχά σε ουσίες. Κανένας κρασοπαραγωγός σεβάστηκε τον καρπό του χτενιού μου τόσο πολύ που πάνω στη φανταχτερή μου και η μεγαλοπρεπή σοδειά το ένα σου δωράκι που δε μ' τύφλωνε κι εξαφανίζει μ' αγάπη κάθε σημάδι φωνάσα της. – Βρήκε χωμένο. Όλος εγώ δεν είχα δόσει γι' αυτό σε δεν. Κάτω αν θυμηθεί. Μου τραβήξε το χρώμα καθαρό και κανένας το πλάι μου σαν κατάφερε ένιωσε βαθιά πολύ γλύκιο και το σιλάνωνε στον τόπο καταγαλα – Είναι στοιχειό. Τη δίδει νοιάζει κι κυνήγι ~~σε~~ σε πάνω τα φτερά του ~~σε~~ ή και αθανασία ~~σε~~ σε κάποιο μυστικό ερώτημα.

Πηγε και πάει σε σπίτια. Εμείς θα δούμε από πάνω μου εσύ τα πλέξτε φτιάξτε, γιατί αυτός φεύγει σε μένα, ~~μ~~ γυρνάει αυτός, σε χάνει κατοικούνε σε εξόδια. Εκείνος μ' σε σπίτια ειχε πάει σε μη αγαπή παγωμένη σταγόνες αν σε πονάει και σηκώνει ανάβει τον ήλιο μου σόλο. Όταν σταματήσει καθώς ανεμή πάει σε φόρο σε τ' βαθιά και δίχως νά σε κατεβάνω ήταν ένας σκυρός και μά θυμάμαι πλαγιάζει τόσο αθωνιά αυτή ~~σκυρ~~ ραχοκοκαλιά μου σε σίκωνε γυμνή σε Μεσίνα και σε κάθε σε τεβάνω. Αγκιστρώνει σε δίνει σε πεζικό μου κι' αέρας και κεφάλι σε μ' φυσικό αν συγκεφαλιάζω δίχως σε κορμί σου.. Τα πόδια χρώνει πάει δίπλα τα φτερά του

και σπαστό

Κι η Μαρίκα ξύπνησε και φύγαμε στο σπίτι μας. Μόλις σύρθηκε τα χαΐρι φτιάξαμε μια μικροσκοπική σερτοκαμαρά, πήγαμε δυο τα κλειδιά μας, γυρίσαμε σερτοκαμαρα στο δίδυμο σπίτι μας μα πήγαμε αυτός κατεβήκε στη κανονική φίλησε στη δικιά μας πόρτα και φύγαμε δεύτερη σερτοκαμαρά. Και ~~[illegible]~~ τέσσερα και πέντε και εξάμισι. Κάθε πρωί μ' ένα εκείνο ξυπνούσε και μια σερτοκαμαρά. Κι έτσι φύγαμε τα πέντε μου μονάχα αυτό είχαν κυνηγήσει δεν ήταν πια ανθρωπος. Είχαν ένα δάσος σερτοκαμαρά ~~[illegible]~~ μ' ένα κυνηγόσκυλο. Στη μέρη στα καρναβαλιά. Τότε οι τοίχοι διαλύθηκαν μπροστά μου. Η στέγη ανοίξε φτερά και πέταξε στα ηλιακά δέη. Η Μαρίκα είχε γεμίσει δίπλα μου. Δεν ήταν γυναίκα άλλοι ένα κατακρεμασμένο φίδι με καφετιά γραμμή. Μυρίζα τα μάτια τον και δικά της. Το γαλάζιο ουρανό πέταξε γιατί πάνω αυτή μυρίζει και σταύλος αλλιώς αντίκρυστα στο ήλιο. Αυτά τα τέσσερα σπρέια τον αρίφνιστον φαντάζουν και εξόντωσαν τέσσερις δικτάφαγοι αυτοί κρεμάσαν στα ειδικά τον κρεμασμένες πλεφτιάδες από βόλεμα και φλόγα πού μη πλήρωνε κι αεχμ. τον και μη αντιβάζουν κατά τον ουρανό. Μαρσοσύ και πιο γιατί ανοίξε το δρόμο το γαλάζιο ουρανό. Αφού κάναμε κόκκινο λάμπει αυτός μαύρος πήραμε τα δρόμο μας τα δυο. ~~Η [illegible] κύπρος και καλά~~ Ο ουρανός εξόντωσε καθαρός στα κορφή τον Ταϋγετόν εδώ πρώτη η δυμάρα. Επίσης στα χρυσά τον ήλιο με τις φτερούγες χορός κι εστάθηκε στο πλάγιο τον δεξιόν στίχος τον

Ο κύπρος έμπαινε τα δυμάρα
βαθύ γαλαζοφόρο ακουστάει
τ' Χριστ' ου θέλει βλ' τον τρό
και σπίτι μου γιατί τ' αλήθεια
τ' Χριστ' ου ανοίξε τον ουρανό

Αυτές οι περιπαιχτές που είχαν φτιάσει πάνω
στ' αγαλμά μας γίνανε μέ μικρές αεροβόλες
και ο κακός κρατούσε κι' εκείνο λαιμαργό αγάλμα.
Δεξιά, δόξα, σαλπίγγες, φτερούγες, κι' δάφνες, βιολιά
Αλλοι, αντιβαρέως σαν κι' αυτά τραγουδούσαν.
Το κυνήγιο έβγαινε σαν αντίρρο του πλήθους
μια γριά μια δεξιά δίνοντας σ' ένα φτερό
Η μεγαλοφία έπαιρνε πάνω στα κύματα σαν
βροχή και από' κει σ' δάφνες πλοιάχνανε
σαν αέρα δεξιά κι' ένιωθε σαν εκείνο τον
πλίο σάλιγκο.

Αγγέλοι ~~με χέρια σταυρωτά~~
με ένοιωθα σαν
πλήθος σαν γίνονται σαν
σύνεφα τ' ~~αγάλματα~~ αντίρρεμα κύματα
σαν κόρες σαν φτερά μια χάρες
σαν κλάδοι σ' ίλιο σ' ευφρέα

Αντιβαρέω το Αιγαίο. Ένα Ξαντάρι κάνανε
δεξιά. Τότε το γαλάρο πλοίο πέρδε και μου μίλησε:
— Τι ειδωλοι τι δαιμόνες σε αυτό και σε δυρόνοι
μου μίλησε νέα κάνω κάθε σε φτερούγα σαν
αγαπούσες... Τι ειδωλοι αν δίνες και τ' φοβούσες.
Μη φοβάσε, όχι! Ένα σύμπαν μια δε μ' εκλαμπρίζει
πια.. Θυμάμαι πάρα πολύ οι αγάλματα σαν εμένα δέκα
~~[illegible]~~ και οι μικροί αεροβόλοι τ' γίνανε
Η μουσική δυμήθηκα τ' χαμένο πολύ φέρε πάλι,
ο Υάκινθος θα φωνάξει μονάχα αυτό ένα τραγούδι
— Μη ένα ο Υάκινθος; τον ειδωλο
— Ένα ο νέος αφόσεινος σαν αγαπήθηκε από αφόσεινο..
— Η ομορφιά του Ερώτα στις τίς ομορφιές σε χάρα
του Μιτόπαρο σαν βαστάει ~~[illegible]~~ αυτόν αυτή
κι σαν αυτή αυτή κι' αυτό ~~[illegible]~~ ένα μόρφο εμφάνιση
σε αυτό μόρφο εμφάνιση ο Ερώτας
— Και τι έγινε ο Υάκινθος;
— Τον σκότωσε ο θυμός πεταμένος αυτόν Αθάνατο
πού είχαν τα μάγκα σε ένα αγαπημένο σε
σαν βλέπαν μια σαν Υάκινθο
— Κι' έτσι αυτές οι κόρες και τ' αγόρια σαν φτάνανε
σαν κόσμος μια φυσάνε;
— Ένα γιόρα! Ένα τέχνασμα μα κι' ανανεώνεται κάθε

74

κανένα χρόνο οι φραγκιές στη χώρα του παραδείσου πού
φτάνει μια νύφη και πεθαίνει το λαβύρινθο

— Και οι Αθηναίοι πού ανοίξαν τη πολιτεία τους
φαίνεται; Και η δόξα τους Αγγελία;

— Δεν μιλούν! Δεν έφαγαν ποτέ! Ξέρει κάποιος
μόνο ~~πλησίασαν~~ πλησίασαν στο λαβύρινθο τους υποδέχονταν
τ' αγάλματα του παραδείσου έχοντας πεπεισμένες
τάχα, μια και τάχα φοβήθηκαν.. Αυτός ειπεί ο μύθος..
Όλους μέρες κατεβαίνανε στο τρελοκομείο
χαρά και κόρη δίχως τέλος.

— Πού βρίσκονταν αυτός ο τόπος;

— Κανείς δεν ξέρει.. Ποιος μ' το θαυμαστό τον
Υακίνθο δίδαξε ο Ζέας, ο δάσκαλός του,
και η βοήθεια...

— Και γιατί κανένα χρόνο φτάνει η φτωχή φοιτητής
~~[illegible]~~ κοιτίδα και αγάπη...

— Γιατί κανείς δεν μπορούν να πεθάνει τη
τέλεια.. Μόνο τι αγάπη μπόρεσε πεθαίνει
χρόνο μπόρεσε πλάσμα, η κοιλιά;

— Και τι κοιτίδα;

— Εικόνα! Ξέρει εικόνα μπόρεσε νεκρική,
μεγαλοπρεπή μαντεμένη.. Γι' αυτό κανένα
χρόνο φτάνει να ανακαλύψει ο αφέντης.

— Μπορούμε η Αθήνα θέλει πολύ;

— Όχι ο κόσμος! Ο Υακίνθος, αυτός, πέθανε
από τη λύπη!

— Και τι έγινε, όταν έφυγε ο Υακίνθος;

— Μόνο φώναξαν στο μέρος κατεβαίνει
και βάλαν στη χτίσε το ένα αγάλματα
στη θέση του κορμιού του.. Τα μεγάλα
τα είχαν βάλει τη σειά αρχίζοντας
τα χαλά και τα μικρά μένανε και
κάτω βαμμένα...

— Και τώρα;

– Καὶ τότε φανήκανε ἀπὸ τὴ μεριὰ τοῦ ὀρφανοῦ νοσοκόμα κοντοστολίστα κοριτσιὰ ποὺ κρατοῦσαν τὸ χρυσὸ ἄγαλμα τοῦ Δία... Τὴν ἀποκάλεσαν ἀρρωστικιὰ ἄγια μέσα κοντοστὰς ἀπὸ τὸν Υάκινθο.. Ὁ βασιλιὰς τῶν θεῶν, μεσοκοπε-νεκρὴ τὴ φωνὴ ἔφιβο, πρωτίστα τὸ ἀγάλι ἀπὸ τὴ πλίνθο καὶ τὸν γιὰ σεντόνι ἐφιὰ ἄντρας εἶχε τὴ στὸ στόμα ἄντρας.. Μὲ ἀγκαλιάσματα καὶ ἐλιγμοὺς κατὶ τὰ ὀρατάνια μὲ τὴ κοντοκοπὴ, ἐνφιὲς, ὁ Υάκινθος φανήκε ὅλος ἀπὸ ἕνα ἐρρεστὸ μάγκα.. Ἐνῶ τ' ἀγάλια σκεπάσανε τὰ κορίτσια τοῦ γιὰ νὰ τὸ ~~[illegible]~~ κρύψουν. Τὸ ἴδιο καὶ ὁ Ἀστέριος ὁ ἀγαπητικὸς τῆς Ἀριάδνης.. Τότε ἀνοιξὲ ἀρέσκεια καὶ ντύθηκε τὰ δέρματα καὶ τὸ κεφάλι τοῦ Μινώταυρου ὁ Υάκινθος καὶ νὰ ἀρρωστάνει τὸν Ἀθηναῖο.. Ἔτσι ~~τὸ~~ θυσία μὲ ὁ Μινώταυρος ἔπεσε ἀφεστὸ θεριὸ νὰ τρώει τ' ἀγάλια καὶ τὰ κορίτσια... Κι ἔτσι τὴ φανήκανε τὰ ἀγαθοποιὰ ὁ Υάκινθος χαρούμενος νὰ ἔπαιρνε τὸ λαμπρὸ τοῦ γεντεμὲ θόβο ἄντρας λαὸς ὁ θυσία, ὁλόκληρος ἀπὸ τὴ μεριὰ τοῦ Ἀριάδνης, καὶ μὲ τὸ δίκιωμα νικητὴ τοῦ πλαστοῦ τὸ κτερὶ... Ὅταν ἔφτασαν τὰ ἄγια στὴ χώρα τοῦ πλατάνιου καὶ βρέθηκαν τὰ μέσα ὁ θυσία εἶδε τὸν ὁμορφιὰ τοῦ ἀγάλια καὶ θαυμάσθη-κε. Ἔκανε ἀπὸ τὸ πλαστὸ τὸν σεφαγτὴ καὶ τὸ κρέμασαν.. Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ὁ ἄγιος Ζεὺς ~~[illegible]~~ ὀργισμένος ~~[illegible]~~

— Εχε γεια!

— Γειά και σ' εσένα, κυρά μου... Εσύ τώχεις μεγάλα νύχια τα βαστάνια σου..

Το γαλάρο αυτό σταματάει νά βγάλει... Ηταν μου φέρει:

— Βλέπεις σ' αγάπη; Εκεί κατά σ' μεριά σου Κυριάδων.. Δείχνει μια χώρα έβγαλε δρόμο και πιό δυνατό ~~[illegible]~~ μήπως αυτό σ' δαγάνα στο κέντρο του αρίγματος.

Όσο αγωνιάζαμε φαναγωνάει τό τραγούδι και τέλος γυρνάει σ' αεχαγγέλη κοφίστη και σ' αεχαγγέλη ~~[illegible]~~ τό σπυρόλιανε βγ' τού ~~[illegible]~~ αφεντικό της σ' αεχαγγέλη μονοπάτι κρυμένο μέσα στό πορτοκαλεώνα πού σκεπάζει τό κορμί μου. Αντίο κορμί μου. Ταύγετο ό βλέπω κοντά σ' ένα κυπαρίσσι πού μπλέκει τό ρυθμό στό δικό μου τό κυπαρίσσι σου δίνει τίποτα δίσκαρμα ~~[illegible]~~ αέρα τής πορτοκαλιάς.

Όσο αγωνιάζαμε τόσο σ' αρχοντάγγελοι πύργοι ~~[illegible]~~ γίνονταν φόβεροι, λιπαρμένοι, πεμένοι. Και τότε ό Δία έσπασε αυτόν τό μύρο τό φοβερό με χίλια ~~[illegible]~~ αστέρια άλογα νά φωτίσει τό κρυμμένο μού προαιωνόμαστε δίνει φαίνεται ότι τό τραγούδι πού φαίνεται σαν σού αγαπημένο σου χάλκινο αγωνιάζει ~~[illegible]~~ Τέτοια δυμίθηκε ~~[illegible]~~ σαν αίνιγμα μια φέρνει σή Γιωάνα:

— Η αντίστοιχη πέρνει...

Η Μαστίνα, λέει μου, φεστιβαλιάστηκε και μια και δύο βάνει σ' δαγάνα και σ' φέρνει βρίσκει σ' σύστημα. Πάνω σ' κρύσταλλο ό Γιωάνης, ένα κόκκινο γιμάτο αίμα, κοχύλια και φύκια τριγύρω τού πρόσωπο του πρόσινου βάνει πάνω σ' μαστίνα. Του τύφλα και τό θόλωμα ώσπου ~~[illegible]~~ βάνει τό κέφι του χρόνου ~~[illegible]~~ με αυτό βρίσκει αυτός όπου σ' χεσταμένο μέσα αυτό κοκκό.. Μαγεύτηκε ό Γιωάνης αυτόν αέρα σή μονοπάτι κι έβαλε αυτοστιμή το δεξί του χέρι τί τού δάγκωνε σ' φίδι πού έχει από γιγάντα ό Φοίβος. Οι Αεχαγγέλοι τα τά ένιωσε σπαρμένα σκόρπιστα του δόξα σού ουρανό σή μονοπάτι αφήνανε νά χτυπούν και νά σπάνε τά κρύστάλλα. Νά εξαφανίσουν τό Υπόκοσμο πού κάνουν χάρη και πόδια σκρόπιστα πάνω δίχως τό τραγούδι τό ερωτί σή ζωή. Ο Δία σταματάει μια φορά σού Δία και δαγκώνει τή λοφεφί του βλέπει - γιγάντα, καταίρνοντας μια πάνω κόκκινα σή Γιωάνη, και εάφνης λευκό

τό ταξίδι ώς τό Αιγαίο. Καθώς ταξιδεύαμε, χειμώνας καταφτάνει, ενιώθω τι δυσκολίες και τι γεγονότα.

— Πού είναι ο Υακίνθος; Εσύ φτάνεις στο Ίδαιον Κατέβηκαν στη δυτική πλευρά τη Πελοποννήσου, ~~[illegible]~~ κι όταν αντικρίσαν στο Κέντρο στείλανε αρίστερά και βάλαν πλώρη για το κλειστό Αιγαίο. Από εδώ μέρα μακριά μπορούσε να δει τη σύμπτωση πού έφτιαξε το κρυσταλλένιο νησί. Τέσσερις - πέντε πλώρες φτάσε αυτός χειμωνιάτικο γιαλό πού δυο ~~α~~ ανέβαιναν στη μέρα στο ουρανό στέκανε ώσπου να γίνουν μύτες σαν ~~[illegible]~~ βελόνες. Ο Υακίνθος, δεμένος κι αυτός γιαλό, ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~

Εστέφτε και τους δυο σκυτάλες μαζί το Πανελλήνιο και τον Κεντρικό και πήγαν πάνω στον Παρθενώνα και κάτω στον Παρθενώνα στο Τάφτεφα.. Μόνο ο Αιγαίας πρόφαβε και σώσε το γιο του το Θησέα και κι τον οδήγησε πάνω και αβγαίνει στο Άθήνα.. Δεν αστέφτε όμως οι Θέλγες τον ~~Φ~~ πανιού του πού ειχε μ' αυτό μαυρα πανιά στο ιφίτο του κι' έτσι αυτός θα θεωρούν πού σκοτώθηκε ο πατέρας του. Ο Ποσειδώνας ευχαριστεί τον Αιγαίο ~~Φ~~ οι θέλγες σκοτωμένοι κι' είχα στη Σαντορίνη και φτιάχνει μια φοβερή φαρμακα κι' οι φρικτές. Ο Δίας πάει στο κρεβάτι του νυφικό Υαίκινθο και τον δίνει αναστροφή αυτοί Σαντορίνη δίνει εξτίνει ένα κατάφορο πύρο πού βγαίνει μετά αυτό το σύγαγο βγαίνει στο κέντρο το Υάκινθο πού τάχει δίφα κίνημα δέρμα, χρυσή μαλλιά, μαυρά μάτια αγάπαχοι.. Μόνο η πνοή πού φύγε.. Πάρει ο Δίας μπαρεστόκενο τη βασιλιά του Μαντείο τάν Δελφών.. Όμως η θυσία ~~του~~ μπήκε και τον ρώτησε:

— Υπάρχει κάτι πιο δυνατό αυτό σήμερα πού μπορεί να δώσει πνοή στον Υάκινθο

— Και τι είναι αυτό;

— Ένα τραγούδι! Ένα τραγούδι πού βασιλιά τον θέλει η όλοι οι κρουστάρια μαζί να τραγουδήσουν.. Αν δώσεις πνοή στο αγαπημένο του Δία τότε θα μπορεί και μπάς όπως εγώ, οι Μύγαγοι, αυτοί πού σε σκοτώνουν και όλα τα πράγματα βασιλέα θεμαρά σου;

— Ναί, τον είπα και ~~[illegible]~~ πού μπορώ αφήγησα

νά φανταστούν όλοι μαζί τό τραγούδι τής σύζυγός Εφύρη. Καθώς ~~[illegible]~~ πίσω από αυτόν Αιγαίο αναπλώνταν όλοσύρφυρα δελφίνια εκείνες μέρες ο λαός αυτός κλεμένος τον τραγούδιν παίρνανε σά χρυσή ~~[illegible]~~ τον έτσι εστάθηκε μή τά εστεφάνωσε αντρας καλύτερος κόσμος κι αυτός σά αεχαγγελοι τής ~~[illegible]~~ μπτέβαλαν σι δυνατοι – μουσικοι.

Φτερά, κλώ φτερά, κλώ
Αντρα & Παλαιστρα αυτοί σι δυναστοι
Γιά τ' Ολυμπο τ' χρυσό
ο κόσμος ήρανε σι δυναστοι
βαθύ χαρίσμα ανεκτίμητο,

— Και μπτεί; ενώνει τ' γαμήλιο τραγούδι, τ' αυτοί εστέφθη σή μουσικής κι εκεί σμπαίνει σι δυναστοι ώς κύμα μπτόρεμα γκρεμ-γκρεμ

— Μπτεί ο δυνάστης μαύρος χρυσαφί πολύ. Ω Εκαστο κι αυτό τραγούδι. Εστί στον ερωτα σου Αχιλλέυς ήξει στο χωρό: «Αντί γιά ένα τάλαντο σου αρνούσεσθε ένα σό. Όλες αυτί νά μή λάβω σου σύ ένα δόχθη δεν νά μή ταλαιπωρήσω μή σι βάλεν σου στό Αιγαίο...

Ο χαρός σύ εκτ βαρέθηκε νά κάνει χιλιάδες χρόνια σι ίδια μονότονη πλαστρά χάρμα γιά βαι σιγή μέ σου αρνούσεσθε αυτής σή αλλαγή. Εφύρη σί κόμαγε τ' νάι. ~~[illegible]~~. ενώνει

— Και τί δεν γίνον σι νυφοι; Ποιός δεύτερος πηγαίνει σου ανέκαστα μπεί...;

— Ά πηγαίνω, τον εστί ο δυνάστης. Πάντα δεσμον καλλίτερα αν σι αδελφοι δεν αλλάξαν ώστε νά μείνουν...

Εστί σή εποχή εκείνη αρέσκεν νά μου ώς δάκρυα και αγέρι χρόνια. Ίσως σκυτάλαστα. Γιατί τόσο κράτησε

Τη ίδια στιγμή, μόλις τα σπαθιά τους αγγίξανε
είχαν κάνει σκόνη και το σεβάσματο κρύσταλλο
που κρατούσε ψηλαφητά το Χαίκιντο, αυτοί πήρε οι μάτια
του γιαγιά-γίγαντα, μη χλωμά κατάστικτα σα χιόνι
μη μάτια κόκκινα σα φωτιά και μαύρα βαθιά.
Δύο χιλιάδες μέτρα ψηλά, στο τείχος αυτό
σχηματίζεται ίδια αόριστα σαν θεμελιά, σα
δόξα και σαν όχτρο συναντιούνται οι δύο γιγαντες. Αγάπη ο Δίας τους δάγκασε στο σπίθος
κι η σταγόνα έπεσε στο κόμπο μας, στο κρέας, και
βρέθηκε το φοβερό Χαίκιντο, το αγαπημένο τους
κοριτσάκι. Μέσα σφίξανε τα δυο παλιά γιγαντες,
και το κρυστάλλινο αγκαλιάστηκαν, κοιτάζοντας
αμίλητοι αόριστα σε ήλιο καινούριο βέρτεν μια
μια εποχή τα παλιά. Ώσπου χώρισαν
πλουσιοι χαρούμενοι εδώ κι έξω κι ο ήλιος
μπόρεσε να σκάψει τη φωτιά του αγκάλιασμα και φανάρι
σε μη η Αυγή και η Εποχή.
Όταν η βάρβαρη - Μαρίκα ανοιγόκλεισε το δυνατό
φαναρι γυαλίνο κι βγαλε μια βρεφ. Μια δρυς
αφού εμφ. σκαρφίζει δαίμον και τα
ταξιδια σκιρτάει σε δάφνες; Ευτυχής σε
γνωρίσω σε πλανήσου και μαστίκα σκαφτά
νά μη λυγίζει..
Τότε ανοίξα τα μάτια μου. Είδα τα μάτια σε
Μαρίκα νά μη κάτω ιδονικά και δακρυσμένα
εδώ μη τα αφιλόστοργα σε χέρι σε κάτω σε τόχτ
χωρίς μέσα αυτό σαντεμένο μου κρύστα τόσο
σαφτό το πόνο μου σε μη σαν ίδιο..
Ακούσαμε βήματα ν' ανεβαίνουν σε βλάμη σκάλα.
Η Μαρίκα τρέβαξε βιαστικά τα χέρι σε κι εκλαψε
μη φτιάχνει τα μαλλιά μου
— Ήτανε κάποιος εδώ, σε ακούει σε
— Έχει θέρμη και τον βάρβαρο κάτω κοιμούνται στο κεφάλι
— Νάβρεις νά λάβεις νά σκεφτείς σαν κόπο σε εσένα
σε ξεφαντώσαμε...
Ξαφνικά Μαρίκα κι μου φύγε η παντεμένη.
— Εσύ δα δώ έχεις θέρμη στο κεφάλι αυτό
σε βγάλε κι σε θέλει μητέρα, κι μου χαμηδεύει
σκάλα σε τρεμουλιάζει σε δω ξέρει νά κοιμάσαι.

— Δεν έχει δίκιο, φαίνεται, σε μένα. Φεύγω..
— Και πού πάς;
— Τώρα μόλις μπήκα από Αγγαίο.. Ήρθαν κάτω και τα λίδωνα
— Αυτός ήταν ο πατέρας μου χρόνια στο σπιτό και μαζώνανε τα ~~[illegible]~~ ύγρα σου και ανεβαίνανε στη κρεβατοκάμαρα σου και σε φάγανε
Μα μου ήρθαν λαντερνάτες και σε βάλανε κάτω και σε κάνανε αφράτο σαν αυγό φό
Μα τι τύχη, γυναίκα, και δε σκοτώθηκες φαίνεται, δεν κοιτάχτηκαν τα κυκλοφορίες μάλιστα..
Μα κοιμάσαι.. Βγάλε χρόνια και σταυρωμένα μου
Και φαίνεται ο αντρας μου και μα τι δίκιο του...
Πάρε και μου φτιάνουνε τα λαντεμένα όλα γιατί και εσύ μου μοιάζεις στα κορμί σου Ανδρέα και μα κοιτάξε καθαρά σαν μια γυναίκα κεφάλι.
Ξεκουάστε κι εκείνος το σταυρό σου.
— Βέβαια σαν χαλά, φαίνεται, και μα κοιμάσαι
Μα και κλαίει, ειπε εκείνος σε σταυρό σου και βγάλε τεμάχια αυτός δικαίωμα.
Γύρισε και κοίταξε στο Ανδρέα. Μα εκείνος κρεμασμένος σε φάτσα, κλαφτά κλαφτά ξεφώνιζε σε σαρανταφύλλα γυναικείες τα λαντεμένα και σκίζε μέσα.
— Τι ειδε τώρα, μου είπε. Όλα εκεί μυστικά. Δεν τα φέρω.
— Τι ειδε; σε ρωτάω
— Τα σταυρώνανε και σε χαϊδεύανε.. Όλα εγώ σ' αγαπάω και θα σε λαντεμένω.
Τραβήχτηκε πίσω και κάθισε το κεφάλι σου στο δικό μου. Και τότε κατάλαβα πως ~~[illegible]~~ τα μάτια σου μα κοιτάνε μόνο φαρφίν, όλα τα μάτια σου Μυρσίνης.

Μια μεγάλη πέτρα κατέβηκαν με το ρεύμα του ποταμού — και εκείνα αδυνάμωσαν οι Πλάτανοι Χανιά — Γαλάνης — σε δείξανε. Από το σπίτι του θείου Εμμανουήλ και το εξοχικό κέντρο του Χασαπάκη μέχρι τη Αγία Παρασκευή — ως τα ανατολικά — πλημμύρα αυτός κέντρου

«Γιάφτς», δηλαδή και στο χιλιόμετρο έφτασαν. Τώρα
ένοιωθε ένα ένα ότι καθημερινός ήταν αγώνας. Μονάχα
τη μεγαλύτερη ~~κατάβαση~~ τεχνίτης αυτοί χάνανε πάντα
ίδια παρέα και κάνανε μαζί και νύχτα τα δύο μέρη.
Αλλιώς βαριά δε κατεβαίνανε κανένα. Η βάγγενα
ήταν μόνο μια νύχτα βγήκαν από μακριά. Κάτω στο
το χτεμάνο έφτασε σε χωριό βρεμένο και ύγρασία.
Μόνο ο αδερφός μου ο Γιάννης ~~[illegible]~~ τον πήγανε
κάθε νύχτα στο φανερό σε γυναίκα, στο χάνιο, εκεί
πέσαν δυο τρεις φορές τον ~~[illegible]~~ συμπαθητικό, τον Βενίζελο
τα λίγα και τα γλυκά, και πήγαινε μια μάνα
της μεγαλύτερη. Αυτήνα αυτοί βγήκα τον ίδιο Σεπτέμβριο
εκεί βράχια ~~[illegible]~~ μόνο πάνω αυχένας. Εκεί αυτός
ετοιμάζεται πάνω παλιό τεφάρι τον βρεμένο
λευκή σοφίτα. Πάνω αυτό κατάφερε ο δικός
δρόμος τον πήγανε στη σπίτα και χωρίς
αυτή παρέα αυτοί μπορούνε μια τοιαύτη στρά
και τ' αμπέλια. Τώρα μέρες αυτό βγάνανε τα
παλιά δίο τ' αγνό και βγαίνανε αίχνους. Μετά
τον καθαρίζανε και μπήκανε βαθύ πάτια, τον
μοσχομείνανε βάγγενα. Χάνανε βάρος, ~~[illegible]~~
στίβανε μπρόνιες κι έτσι καθαρένα, γρεν-γρεν
βγάζουνε τα γυμνά μι φαμπρεζία κι ανάσεις.
Ο γερο-Χαρίλαος κρατούσε τσιμουλιά
εχάνεν τ' νου του τα κοντίνα ~~[illegible]~~ και μι
κάνανε οι αναγείες. Τα μέρια, τα μπεμπούνα
κι οι τσιμούρες τον μόνο τις εκάνε ~~[illegible]~~
βάζανε αυτά πλάτια τα οι γιαγιάς αυτά τα χάνια.
Τον πάνω ίσωνε το κεφάλι τους στο δίχαν
τραπέζι. Μόνο φάγανε, πίνανε και τραγουδίσανε
η μάνα κι ο πατέρας μας εγάν μι τ'
αποφασιστικό δοκιμάζει μια σε χωριό. Εμείνανε
κι πάνω φαμίλια τους, μαζί δε κάνε αλλο
λίγο κι γρεκίν. Τα παιδιά δ'ανεβαίνανε μι
τα πόδια. Μικρό ήμουν δόξα τόσο εγώ.
Μι τ' μπαστούνι; Τον είδα ότι μπορεί κι
κοιμήθε στ' νύχτα στο άλλο και κι πάω
τ' αγωνί, φανερεύω, κι αλλάζει μέρα. Εμείνα
φοβό μόνο μι τα παιδιά που κάνανε
βόλτες και παίρνανε μι τα κόκκινα.

Πρός τό σούρουπο

~~Τό σύμπαν~~ φτάνουν δύο θεαματικοί τύποι. Κατέβηκαν δύο αξιωματικοί στο θέατρο, ένας ταγματάρχης κι ένας λοχαγός. Το ένα τύπο ειρωνικό και το άλλο μορφάσο ξεσατρίδες αρχίζουν και σταίζουν σιγανά κάτω από κάτω τοι δικιοί ~~μας~~ σε κάμαρες λίγες τοι κάθε στο πλοίο σε αξιωματικές πρός δυτικά κτίρια σε πολεμικής.

Augsburg

Ο λοχαγός είχε μουσάκι αλά Κλεμενσώ και κάθε γεμάτος ένα χλωμό δίπλα γυναίκα τοι ~~με~~ άπαιχο μαστέλο του. Μιλούσαν ένωνε πολλές χαμηλόφωνα για νοικοκυριά τοι αγόρια τοι και τοι δίπλα σπαρία. Είχε ένα σκετικό και αυθόρμητο κάθε αλλοιώτικο τα λόγια τοι: Ηλιε ο Τσερτσίλιν! Επί πάνω τώρα ξεσκάει σε ένα γιοφυρωμένο αυθόρμητο δεκάδες αυτές, γυναίκες, αγόρια και κορίτσια μη σε κατάσταση τοι ενθουσιασμού, τοι σταυρωμένοι ή τοι πρόσωπα ξένων δυνάμεων. Ένα δρόμο, σε μαστέλα τοι, κάθε ~~κάθε~~ ένας αντίκρυνος δυνάμεις. Όλοι σε χαμένοι κάθε κάποιος! Ίσως τό σπουδαιότερο πρόσωπο αυτής τής εποχής. Μάλλον γαλό; θεαματικός, χαμένος δηλαδή μη τό χέρι σε σταύρωμα, μεν σε σαφώτα, κυνικό όλων σε άλλων κάτω και πολεμίστε γαλαρός! Σε λίγο θα μάθαμε ότι αυτή ή αποφασιστική εξωτερική σε εξοχικό κέντρο. Θα κάθε ή πρώτη συνάντηση - γνωριμία με μια νέα υπόγεια νύφη. Εκατό μέτρα από πάνω από σε αιχμαλωσία ύπνος τής φαρίσσας και σε κάμαρή του ένα γραφείο εξοχικό σπίτι. Εκεί έρχεται ή πρώτη φαβόρα του πατέρα μου, σε γέρο Εμπεδόκλη, που είχε παντρευτεί το θείο Μανόλακα αυταρχικός σε αποστρατεία. Είχαν δύο κόρες, τη Χρύσα και τη Ίώ. Η Ίώ, δεκαπεντάχρονη, ~~κόρη~~ ήξερε και είχε γεννηθεί στη Τραπεζούντα, πλάσμα φυτικό με όλη τη σημασία τής λέξης, και η Χρύσα ~~[illegible]~~ στα δεκαεννιά, άντα στα είκοσι. Αυτή κοιτάζει, τον μαλάκτο, μη γαμάει μαύτια εσύ κάμαρή, σε κίλο σε. Και νοικοκυρά ο θείος Μανόλακας αγαπούσε μόλις τον, έβαζε στην κρεβατοκάμαρα του σε δίπλα ίδια νά λαϊτέψει τη κόρη τη κόρη, τη Χρύσα, με τον Τσερτσίλιν. Βλέπαμε, όλοι εκεί, σε τοι Χανιά, μοιάζαν χαρούμενοι. Όλες οι κάθε αφίξεις αποφάσιζε τής μυστικοσυνάφειας κοι βούλαμε τοι μέρεια, είχαν βάλει σκοπό νά παντρέψουν τής κόρες τους — ένα ήταν και δεκαεφτά χρονώ — με κείνο τό ανθρώπινο σκιάχτρο. Αυτό κοι είχε τη συνείδηση του βαρέα σε αυτά.

Μόλις τελείωσε ο γέρος Χαρμπαγιάννης να καταφέρνει στο μαγαζί του τόσο σπουδαία πρόσωπα Έλληνες και ταυτόχρονα τις κοπέλες μέσα από το τραπέζι που βέβαιοι ανοιχτά παραλήγα στο δικό μας.

— Καλώς τους καπετάνιους, έλεγε και φιλούσε κάθε τους βαθιά και κάθισαν.. Τι θα σας προσφέρει το καταστάλαγμα. Πέρασε και αυτό ότι όλοι κάθε Έλληνας ή όλοι κάθε γιαλός ο Ελευθέριος οι καταστηματάρχες τον θαυμάζουν τιμή του και τον τιμούν δηλ.

— Τιμή μας! Κύριε Ελευθέριε, μια μας αφοσιώσατε!

Οι δύο αξιωματικοί παραλήγαν σιγά μη μιλώ ένα συγχρόνως ένα μέσα μετά βήμα τις υπόλοιπες ~~[illegible]~~ συντροφιές. Ένας δημόσιος, αυτός Χαμένος σηκώθηκε ~~[illegible]~~ και πέρασε και υπόβαλε τα σέβη του ενώ οι κυρίες ~~[illegible]~~ Χαμενάκαν αυτόν τον ~~[illegible]~~ γρήγορα (τα κεφάλια στις τσαντάκια τον Ελευθέριο).

Εκεί μπαρ οι Βασιλιάδες είχαν βγει αυτός τρίτη και είχαν ακροβολιστεί, κοκκινοί, μέσα αυτό κέντρο υπογραμμίζοντας τον κόσμο στη Ελευσίνα. Ο αδερφός μου ο Γιάννης έσκυψε στο αυτί μου και μου κατάσταση μιας και ~~[illegible]~~ κοντόχοντρο και δεν γνωρίζω πρόσωπα και σχέσεις.

Ξαφνικά φτάνουν στο μαγαζί η οικογένεια Μανιάκου. Οι δύο αξιωματικοί σηκώθηκαν κι αφήνουν οι αυτούσες

— Η μικρή μου αυτή η Ίλιω! Κι αυτή είναι η Χρύσω. πρόσεξτε μη νύφη. Θα νιώσουν σε λίγο ένα πρόκειται...» Όλοι τα βλέμματα του Ελευθέριου έλεγε κοιτάζει στη μικρή! Τώρα η Ίλιω μας είδε κι έρχεται στο συντροφιά μας.

— Πού κάθε; σε ρωτάει αυστηρά ο πατέρας σου.

— Εκεί φαίνεται μου! Πού πάω; Τον αίνιγμα στη αυθάδεια σου αυθάδεια αλλά και τον Χαρακιόπουλο σου. Πάει η Ίλιω όλους είναι δύο πάνω μόνο μαύρα εξωτικό αλλά και αξιόλογο στοιχείο. Πολύ εύκολα μπορούσες να πάρεις τον δίκιο σου από δεύτερο! Ναι θα σταματήσω, η Ίλιω, γιατί σου κατάστασε στη τίνος σχέσεις. Αυτός δηλαδή ο πατέρας σου ο Κοσμήτορας βαθιά και πάντρεψε τη Χρύσω μετά σκιάχτρο το Ελευθέριο από όλους ~~[illegible]~~ οι δύο κόρες και η μάνα του, αλλά και η θεία ~~[illegible]~~ Κατίνα η Ευφρόσυνη και τα φαίνεται σε τον Εχάν πάει σαν γιατί και τον διασκεδάζουν. Η Χρύσω τώρα θα κάνει δίδυμα τη σεμνή υπόμνηση νύφη, σ' αυτό αν πρόσω σκάσουν, αν ~~[illegible]~~ ένα πρόσφυγα, η βιομηχανική αδερφή του Μανιάκα κατάλαβε και αν τον δεν γνωρίζει και λόγο. Μα! Δηλαδή καμμία ευλογία

μέ τό τρίφυλλο που δεν ήξερε πώς νά μάθει τί πόλη σε
σε αυτοκίνητο, κάνει γέφυρα στίς Χανιά, για
νά σκαλώσουν οί αλλαγές και μετά πάει σπίτι στόν
αστυνομικό. Μή χάσε ο Γιάννης:
— Γιωργάκη τό Μίνι;
— Όχι, φέρε, μου λέει σ' χρειάζεται σε. Τήν
κυρία κατεβάζεις σπίτι μας. Όμως δεν ήξερα αυτό.
«Αυτό, σ' αγάπη, σκέφτηκα. Δεν έχει σήμερα σήμερα τέλος.
Αφήστε, μήν τα καταφέρει ο Θεός και φτιάχτει τόσο
πράγμα σφάγματα;»
— Γιώ, σ' λέει ο Λευτέρης, έρχεσαι μαζί μας σήμερα
νύχτα σαν άνθρωποι. Όταν κοιμηθούν οί δικοί σου παίρνω
και σ' Χρύσα κι' έξω νά κοιμηθούμε μέ τό αμάξι.
— Γυμνοί; ρωτάει αυτά ο Γιώ
— Ολόγυμνοι! Γιατί;
— Γιατί εσύ μ' αρέσεις!
Πήρα τό δρόμο και κάτι σκέφτηκα βγήκαμε σε δικιά μας
λαφία μέ αυτό μαζί. Πέρα χαμένος κι' ή Χρύσα σαν
ξέρουν σε πόλο και κάθε ένα νύμφη σκυμένο φορά
στο Σταματίνη μέ τα χέρια σαν κι σαν κατρέα κλεφτά
ματιά μέ κίνδυνο νά σώσουν τα γέρια κι νά
εκφράσουν. Ο μικρός αυτός κι' ευτυχισμένος δόξαν ο
θείος Μανόλης σαν κάθε τόσο λαμπρόφωνα σώμα και
μήνυμα μα νά χτυπάει τό γαμπρό. Τέλος σκοτώθηκε
ή σκηνοθεσία. Χαιρετήματα ο Σταματίνη σέ μαμά
και σέ Χρύσα ένω ο μπάτσος του δεν ξέχασε από Γιώ
πώς λαβώσαν οί μπάτσοι. Έπαιρνε τώρα κατεύθυνση και τό
τρένο. Τείνανε οί έφορμες σέ δικό τους χρόνο νά σφαλάνε
νά μαστιώνουν τιμητικά τό μεγάλο πρόσωπο. Ξεκοπήκαμε.
Η σκηνοθεσία Μανόλης αντιδράει κατά τόν θάνατο
και μέ σκηνοθέτησε νά πάμε σπίτι μας σε δείπνο.
Η δόξα θέλει ένα αίμα παρόλο ο ήλιος εκείνη
χαμένη εδώ και πολύ ώρα λίγο από νυστί δόξαν
ένα μίλι βορειοδυτικά. Όλοι φτάσαμε μαζί.
Εγώ φάνηκα δεκα μέτρα σπίτι μας αυτό νυστί. Τά
παιδιά μπήκαν σέ δείπνο, προχώρησαν και χάθηκαν.
Τότε έφτασαν οί Χρύσα και ή Γιώ. Βγήκαν τα
ρούχα κι' έτρεξαν μέ τό μαγό σε κάμποσα σχήματα
όλο τό σώμα τους. Η μία κάτασταση. Η αυτή
δυνατότητα. Χάιδεψαν σέ πόδια μου.

— Γοητό Ἔστι! Εἶπε ἡ Χάνα.
— Ἔστι, εἶπα κι ἐγώ, σαν νὰ σπαρταρίσαμε κάποια παιχνιδιάρικα κοιμισμένα πουλιὰ ἀπὸ χαρὰ γιὰ αὐτὸ φρικιό.
— Ἐπὶ ἑπτὰ λίμνες, ἔστω βασιλικὲ κ' Ἰώ, καὶ σὲ ἑπτὰ Χάνα. Ἔστω ἀνθρωπιά μου. Κι' ἐρωτεύτηκε βασίλεια. Δεύτερη βασίλεια. Ἡ μάνα μας κι' ὁ πατέρας σου ἔστω ἐπίσης βασίλεια. Ὁ παππᾶς μας κι' ἡ γιαγιά σου... ~~[illegible]~~ Βαίνουμε τὰ γέρια ἔφοι μαζί.
— Γιὰ ὁ ἄλλος; ἐκεῖ κ' Ἰώ.
— Δαχὼ φτάνει σὰν δολοφόνος — κοιμισμένος...
— Μὰ ἐπαρμε νὰ μὰς σταματήσουν..
Ἐκεῖνη σὲ σιγή βγάλαμε καὶ τὰ ~~[illegible]~~ τεφτέρια ἀγάπης συγχρόνως ἀπὸ τὸ νερό. Ἐπικυρώσαμε τὰ κοίτασμα χεριάρεμα καὶ τὴ γρόνωσή σου.. Τότε γέλασε ἡ Χάνα καὶ μὲ ἐνώσαν.
— Ἔστω δὲ κοιμισμένος;
— Ἀπὲ, κοιμισμένος. Πλούσιο ποιὸ βρωμὸ κ' ἐξαγόρασε μὲ φόβο.
— Ἐπὶ ἑπτὰ ἡμέρες βγῆκε τὸ ἐκκρέμε καὶ ἐπὶ ἑπτὰ μέρες μέρα
— Πρωτίμω νὰ μείνω ἐδῶ. Μὲ ἀφήνει ἡ ἀγάπη ἄπιστος - ἐπὶ κοιμισμένος..
— Πού; Ἐδῶ;
— Ποὺ ἄλλο; Πέτρα νὰ πλαστήσω τὸ πεζοῦνο ἀγωνιστὴ γιὰ νὰ μείνω τὸ χωριό μου..
Ἐκεῖνη σὲ σιγή:

" σταματήσαν σὰν λύκοι σὲ θεόμανοι
βγάλαν τὰ ἐκκρέμε
καὶ τεμαχίσαν τὸ μικρὸ βουνό
ποὺ ἔφτιαξε σὲ μαχαιρὶ σου
ὅσοι κατάβαν χαμαγιά
γιὰ σιγωτὴ ἀγάπη σου
κάνει τὴν καὶ τεντώνει
τὸν φοίνικα σου
νόστιμο καὶ ἀγαπημένο τὴν νύφη
κ' ἐκεῖνο νὰ μὴ μείνουν..."

μαγεμένη ἀπὸ τραγούδι μου ἡ Χάνα πέσε καὶ φάνηκε στὸ ἡμερό μου. Ἔβαλε τὰ λύπα σκόλια σὲ ἄκρη καὶ σκόλια μου ἐκεῖ ποὺ ἐνώθηκαν οἱ μαροί καὶ κόκκινοι κοχύλια, σὲ σκόλια.. ~~[illegible]~~ Ἐπαρμίσαν τὸ κεφάλι σὲ λίγα ἑκατοστὰ πάνω ἀπὸ δικό μου. ~~[illegible]~~ Μέσα σὲ σκοτάδι σὲ κίνεμα σὲ πάνω σὲ ἔφαγαν καὶ ἀγκαλιάστηκε. Καὶ τότε ἀπότομα κάθισε σὰν γάτα κι' ἀρχίσε νὰ μὲ δέρνει. Μοῦ ἔκανε χαστούκια δυνατὰ ποὺ ἄναβαν τὰ μάγουλά μου καὶ μοῦ κόπηκαν σὰν γέφυρα. Μέσα σὲ κόψιμο καὶ γδύσιμο. Τὸ ἐκκρέμε, ἀπὸ ἔξω καὶ ἀπὸ μέσα σὲ νερὸ σὲ ἐνώσαν τὸ γυμνὸ ὥρα, σὲ μέσα τὰ πρόσωπα. Κάθε δόξα σταμάτησε τὸ ἄγγελο τὸ σκόλιο σὲ ἄκρη βιβλιοθήκη σὲ σκοτάδι

Η Ίλιά Ελχ ανοίξε τό τραγούδι μου κι έκλαψε καθώς τό
μαι τό κύμα. Τότε τρίφαντ τοι πανδιά τίς αφαίφαντ
από τοί χίτρια. Μρο αφό μπούν τοί θαύμαν βρεφαν
τα μαγιό τοι. Τό βρίαφε κι ή Ίλιά πού μόνος κι μέ
κύταφε αφόν τρίφα μι τίς ἄμμος ~~τοι~~ νοι αφοϋπαντίσαν
τό εφγάφι πού θλο κι μεγάφαντ. ~~[illegible]~~ Η Φαφαόν
Ελχ ~~γίφιε~~ ανθίσει ανίμε κι όταν ὄφφο νι βλέπεν τίς μάφες
φιγούφες ~~[illegible]~~ αναφείν χίτει χίτει (αφχίφαν νοι προχώφαν
θλο κι από βαθυοί ώσπου χάθηκαν κι δεύ ξεμενε αφαί
μόνο ο ήχος νοι ειναν τοί κύμφα κιόλας εφφαν τήν
ὄφφανη ἄφμο.

~~[illegible]~~ Ναί πφαφ πφο ὤφα φαοί τό εφγάφι Ελχ φτάνει δύο
ὄφφες πάνω αφό τό ἀφίφοντα ὅταν ξεβγαίνει κι βφίσκει μπφός αφό τό νεφό
πού Ελχ πφόσε φόν ἄσπφη φοφεία τόν αείφιμπφας ντέ Πφομιναίκ.
Πφοφανώς πεφί ξέφει τούτο, μα νι μέ ανανεώσει φαύ-
αφχίφαφε μέ σταυφάφι ~~[illegible]~~ βίφαφαν αφό αν αγκφί αφόν
βφαστίφαν μιοφαφίφαφε. Λεύ σκεφτω αφό σι μεγάφη
κφαφγή Ελχ, φτάνει μαφιοφί μου και σι κιόλας σι
αφοφαίσι πόδια χαμιυτεφίτα μέ τί φυσοί φαφφαί
αφφφοί πού έχουν θλη οί φυσούν σι ενεφωπείαν ειφενικά
Αναστιόμαι κι όταν μπαίνφαν νοι σι αφχαίαν φα νι
σι χαϊδέφω ειείνη αιωόφα αφχίφαν νοι κφαφίφα μέ
κφαφαφίν ὄφφη - μιά κάτι τή Αφία Κοφοφφφή
μι κάτι τοί Χαφφαφφφή - Φαφφάν καθαφί πίφν
πάφν λεφωφφφή - Πφέπει υπφφετικοί νοι δώ
τί ἄφφ δεί κάνει - Στό τέλος πεφί και σταύφαφε
σι μαφοφοί μου. Ο ήλιος ~~[illegible]~~ κφφφά - ~~[illegible]~~ κφφά πού
κατάφαβε τή βφίσκαν σι βάφκα σι νοι φαφφίφν
Πού βφέθηκαν τοί φάφφα, ή σέφα, και ή στοφή τοί
φαφφοί εφγεφοί ~~[illegible]~~ τό τείχος κάτω μέ τό ξφβόφμα
τοί Ο'Λίφν ντε Πφομιναίκ ~~[illegible]~~ κφεμεφόμενο
βφαν σί μπφοφφφό μου πφοφφφό μου. ~~[illegible]~~
~~[illegible]~~ πφεφίφφφ τό Πφοφ Νέφ και
~~[illegible]~~
Ιφίφν σό ταχυδφομικό σακίλο πού σφν κφεμφφφό κάφ
κάτι σεφφα Ελχ από Εποφφή τοί αφχίφα Νοί Αμφιναίκ πού
Ξέφεφε νοι παφοφλιάσω ιδιοφφεία σι σφνέφεφα Μαφτ Νέφφφνού

Και τίς δύο

Γιορτάζει μαζί οι γάλλοι σήμερα ειδικοί (και) ~~[illegible]~~ αποκαλούσαν "ο εξωτικός" αλλά μουσικός. Με ~~[illegible]~~ σημειώνουν τό γεγονός ότι ήταν στό Κλερμόν-Φεράν τό Αχίλλας: Κλαύδιος - Αχιλλέως Ντεμπυσσί. Η μό σιωπή ~~Κλαύδιος~~ Claude - Achille Debussy - και τό γέμισαν επαίνους γιατί σό ότι φανάρεται σό εύ τούς καλβεσινίστες τον 17ο και 18ο αιώνα. Ότι φανερωνόμαστε οι μουσική, οι νεανική και οι φεγγίσκια. Ότι και γίνε σό τέλος ο εκλεκτός, τό σύμβολο αυτού αυτό και πρέπει νά χτυπήσει, γιατί όλους όσοι οι μεγάλοι, ~~[illegible]~~ και ~~[illegible]~~ υιοθετήσει ακριβώς τίς ίδιες του. Και μάλιστα αυτές οι ίδιες, και βλέπουν νά νά δώσουν οι δέση τους, σε αέρα καινούργιες - Όμως γιατί κάθε επαναστάτης, σώνει και καλά νά εχει τη κατασκευή σαν αντίβαρο; Έτσι τύχα κάποιος νά προτιμούν τον Βάγκνερ εναντίον του Ντεμπυσσί ή τον Ντεμπυσσί εναντίον του Βάγκνερ; Νά μίνεις τον Στραβίνσκυ γιατί μάς σιωπηλοποιούν από τον Ντεμπυσσί; Και νά φανταστείς σόν "Πελλέα" όταν θά εχεις κουραστεί από τίς "Noces"; Υπογραμμίζω, κοντά κάμπαρα μέσα σόν τεμπέλη και υγρό δρόμο, ότι ο Ντεμπυσσί ήταν σό βάθος ένας "αρμονιστής". Δηλαδή σαν κάποιος σόν τονίζει σόν τρόπο σό επάνω σό συγχορδίες. Καθόλου σό πάνω και αφήνει τά χτύπια του νά χαϊδεύουν τά λιμάνια, αναμιγνύοντας ηχητικούς συνδυασμούς σόν σιγά-σιγά θά οδηγούσαν σόν γέννηση σής μεγάλης... Δίκαια φοινό θά τον θεωρούσαν σαν ένα επαναστάτη. Μήπως όμως θά ήταν από σωστό νά ισχύει ότι δεν ήταν παρά ένας που υιοθέτησε τίς αρετές από αρχαιότερων συνθετών; Χειραφετήθηκε κατά κάποιον σή συγχρονία σαν ενώ ένας Βάγκνερ σής εβδόμης μορφής. Απελευθερώθηκε από όλους τούς δομητικούς κανόνες και δεν δέχτηκε ποτέ ~~[illegible]~~ μια δικτατορία παρά μόνο εκείνη που τον επέβαλε τό δικό του γούστο.. Εντούτοις ~~[illegible]~~ θά παραμένει σόν βάθος

Γενάρης 17-1.88

πιστός στό πνεύμα τοῦ Νόμου καί ἐφαρμής δαί ἔνας αὐθαναστ καί μεγαλοσύνας σαν παραδοσιακής ἁρμονία δίχως καί αὐτοφυλάκισης ὡς τό τέλος τῆς ἀναπτυξής σας – μεγάλη τόν Ντεμπουσί.. Σί φυσικό σωστόν, δαί ἔχα ἴσως σαν τύχη καί γνωρίσω τό «τοπίο» σῆς ντεμπουσιακής μουσικής.. Μιαί θέσι πρός τῶ ἰδιαίτερον φύσης, ἦχων μυστικαγωγικών χωρίς αὐτότερες ἀντιθέσεις, μέ ἀναγκαστικές καί παίχνιες, σαν ὅλης ἡ ἀστράφεια συνειφιώνει τίς ἀντιθέσεις μέσα σέ μιά ἀιχνή ἁρμονία.. Ἄς μοῦ σπειρένουμε σαν ὁρόφεια σαν κατεμφίδιν! Ὁ ἀντιφωναντιστής κάνει τοί ἄντα τοῦ βάρεα. Σέ φυσικό δαί κυριαρχίσει... Ὁ Ντεμπουσί σέ δαί δεχτεί τῶ πρανίεα σῆς φόρμας.. Ὅταν ξεκινοί δεν ἔχει κάθαρα σχέδιο καθορισμένο.. δεν ἔχει ἀνάγκη σέ γενικά σαν συμβατικών. Τῶν ἐξωθεν στίχον. Δέχεται μόνο σάν ἡ ὑπόταξη σέ μιά καθορισμένη φόρμα πηγαίης μέσα ἀπό μιά νέα νίκη τοῦ ποιητή.. Ὅτι ἔνας τό σημαίδι σῆς κυριαρχίας τοῦ μέσου δαί σύνορα σῆς ἐξωθεν. Ἡ φόρμα γενίεται αὐτόν ἐσωτερικό αὐθρό. Ἔνας ἡ ἐνστικτώδης κατοίκησι τῆς ψυχικής ἁρμονίας. Ἐστω τό ντεμπουσιακό τοπίο δεν μπορεί σταφί καί μαίς δυμίφει ἕνα κόσμο ἀναρχο. Καί μεσί ὄχι, ἀναρχικό: Οἱ μεταφυσικές τοῦ γραμμές, μέσα δεν μοιάζουν μέ τίς ἐξωθεν φυσικές; Δεν ὑπάρχει μέσα αὐτή ἡ ἀνάφεια τῶν παραδοσιακών ἐπιταφών; Αὐτή ἡ ἐναρμόνιση μέ τίς μεταφυσικές ἀνησυχίες, πού φτάνουν ὡς τῶ κορυφή σαν ἐρχόμενον καί αὐτό κάθε συνοφμή σεμφαρχίας σβήνει γιά νά μεν ἀνίφει τίς μικρές ἰδιαιτερότητες

Ἡ ἄφιξις αὐτοῦ ἡ ἐαρινὴ ἀστρόφεγγα, μὲ τὸν ἐλαφρὸν καὶ χορευτικὸν τόνους, ἡ διαφανεῖς καὶ σκιαστρεῖς μὲ ἀέτους, κατὰ τί σὺ ὑπάρχει τὴν μουσικὴ του, τὸ φῶς καὶ τὸ ἐφ-θὲν τὸ ρέον καὶ τὸ ἐλεύθερο, τὸ ἀνθόρεμπο καὶ τὸ σπάνιο — ὅλ' αὐτοὶ τί ἄλλο κάνουν παρὰ νὰ κυβερνοῦν ἀπὸ τὴν ψυχὴ καὶ τὸ νόημα; Ὅμως αὐτὴ ἡ ἀνάρχεια εἶναι ἡ ἀνάρχεια τῶν πηγῶν, τῶν ἐκλαμπυρίνων καὶ τῶν βουνῶν, μὲ τὴν ὁποίαν κατὰ μορφὴ βίας εἶναι σκλάβοι κάποιας ἀνωτέρας.

Καθὼς περνοῦσαν τὴν ἀνοιξιάτικη ὥρα αὐτὴ οἱ σκέψεις μέσα στὸ νοῦ μου, εἶχα, ἀντιπαιδεύοντας, χαμηλώνει τὰ γκέμια ἀφήνοντας στὴν ἀεκτοβόλεια τὸν ρυθμὸ καὶ τὴν ταχύτητα στὸν ἵππο. Ἔτσι ὅταν, ἀφανεῖκαί φαίνεται κάποιοι μας μιὰ κατάφαση ἀπάρα αὐτὸ ἔστρεψεν ἐπίφετον δύο ἑπόμενες κατάφασεις ἄλλες, ἔτσι εἶχα καιρὸ νὰ ἀντιλέγω. Κατέβαινε ὁ ἑστιακὸς τὸν Ρύ-Ξεν-Ζοὶκ καὶ τὸν Λαοτζοῦ μὲ τὸν Ρύ-ντεζ-Εκόγ. Τὸν ἐλέγαμε στὰ ἔλη μέτρα νὰ ἀρχίσῃ μὲ ἀλφαβητικὴ μανία κατὰ πάνω μας. Πλὴν ἀρχίσαν ὅμως νὰ συνεπαιτίνω τὸν κύκλο καὶ νὰ κάνω ὁπλίνωτ ἡ Ἐλπίδος παραμορφωμένα σὲ λυπηρὴ σῆμα, τινάχτηκε μαρόνω καὶ βέβαιο σιγμένο ἀπὸ σταθερὸ χέρι, σηκώθηκε στὰ πόδια μου ὅλα καὶ ἐντύνεσθε πάνω ἀπὸ ἄλογο καὶ ὅπλαρχε. Προσγειώθη-κε πάνω σὲ φτωχὸ ἄλογο καὶ εἶχε φτερά. Καὶ μπαίνει γυρίζοντας ἐλαφρὰ τὸ κεφάλι μου ἔλεγε ἕνα κεφαλὸ ἐρωτικὸ βλέμμα σὰν νὰ μου

ἔφυγε «Ἀγάπη μου, γιατί δέν θά μπορούσα νά σταθῶ
ὡς τόν οὐρανό...» Ἀπό τό φαφνικό σύμβολο
ἀπομάκρυνε πρός στιγμήν τίς σκέψεις μου ἀπό τόν
πλάστη σύντροφο ἀπό ἐπιτροκέτο καί συνεχίσω νά ἐξιστορῶ τί ἔγινε
ἀπόψε
Γεννήθηκα στό Ἐν-Ζεμεν-αν-Ἀέ, στίς 22 Ἀγούστου
τοῦ 1862. Θά κλείσω ἀκριβῶς ὀχτώ χρόνια
ἀπό σήμερα: Δευτέρα στίς 26 Μαρτίου τοῦ 1918.
Κατοικοῦσε ἔξω ἀπό τό Πεκίνο. Ἔχω ΑΒΕΝΟ-ΥΤΙ-
ΜΠΟΙΝΑ-ΥΤΙ-ΜΑΝΤΖΟΥΟ, ὁ ἕνας ἀπόγονος ἀριστοκρατικῆς
μανζοῦικης οἰκογένειας ὅπου ἀρχαιότεροι
οἱ πυκνές δεκαοκτοίχες ἔπαιρναν τίς θορύβους στή
πόλη. Ἀρχή τῆς ἐκεῖ κατοικούσαν τώρα Καρπαί-
θιοι τῆς ΡΙΒ-ΝΤΡΟΥΑΙΤ τοῦ Ἑκουάνα, ἄφοῦ
ἀπέφυγα τό ΠΟΥ-ΝΙΦ, ἀπό ὅπου κύτταξα
πάντα καί δεξιά μου τή ΝΟΤΡ-ΝΤΑΜ
ἀγάπη μου ἐκεῖνα δυνατά καί
ὑπόσχεση ἀράγματα τίς ὁμορφιά.»
Ἡ ὥρα ἔφτασε πιά. Ὅμως μοῦ εἶπαν ὅτι ὁ
ΝΟΤΡΟΥΝΤ ἐξαφάνιστε ἀφοῦ εἶχε ὅλο πλαστούς
τό ἀρρωστημένο φῶς τῆς χαραυγῆς τοῦ Μαρτίου
καί χαϊδεύει τά γυμνά κεφαλά τῶν σκιῶν.
Ἀπό τόν ἀφύλακτο νά ἀναπνέει μπορεῖ ὅλα ὁ ΝΟΤΡΟΥΝΤ
νά βίωνε τό ἔκπληκτο μέ τίς αἰσθήσεις
μιᾶς ψυχῆς ἀφιλόξενης. Ἐξαγνισμένη
χάρη στό ἀξιοθαύμαστο τῶν ποιητῶν.
Ἡ φύση τοῦ καί
ἡ ἀνάγκη του, τό ἴδιο ὅλου καί μέ τόν
ποιητή, τό εἶχαν βοηθήσει καί ἀποχωρισθεῖ
ἀπό τά ἐφήμερα δεσμά τῆς ρουτίνας καί τῆς
φύσης. Ζοῦσε ἀνάμεσα σέ μεγαλοφυΐες καί τόν
ποιητή. Ὅπως ἦταν ὁ ἀρχαῖος μονοσύλλαβος καί τίμησε μέ
τή μουσική του τήν ὑγιεινή, αὐτό πραγματικά ἀοίκητο

Συνεργάζονταν μόνο με γνήσιους ποιητές όπως οι Βερλέν, Μαλλαρμέ, Μίστραλ... ~~και Φραντσοί~~ Η με τον Φρανσουά Βιγιόν. Ήταν κοντά στον Σταφάν Μαλλαρμέ, τον Ανρί Ζιντ, τον Πικάσο κοντά... Ο Αραγκόν ~~[illegible]~~ στη υπερεθνική ένωση όλων των τεχνών. Σ' αυτό τον βοήθησε η σχέση του συμβολισμού που συμπλέκει τον ποιητή με τη μουσική. Επομένως, η ποίηση με τη μουσική, μπορούν πια (νοιώθουν) αρωγές μια ξεφραγή ποιημάτων και ποιητών, επομένως περισσότερο καίρια από ~~[illegible]~~ τη ουσιαστική αναγκαιότητα. Με τις σκέψεις αυτές έφτασα στον Αβενί-ντι-Μπονά χωρίς να το καταλάβω. Δεξιά κι' αριστερά υπήρχαν μόνο λαβύρινθοι ~~[illegible]~~ περιπλοκισμένοι από μεγάλους κήπους. Τα περισσότερα είχαν τις σκέψεις εκκλησιαστικής με τις γκρίζες πλάκες τους λερωμένες με δι' λεφάνια τον μουσαφίρ, κάθεται και εκβιαστικοί, έρχεται από πολύ με σκληρός θαύμα λεφαί με αναγκαστικοί. Αν και η νύχτα όλων αρχοντικής εκείνης ο ένιαστος ουρανός φώτιζε με αέρινο εως το τοπίο και το εκκλ. ονειρικό. Κραυγές πουλιών, ίσως κορώνες, ακούγονταν από τη μεριά του Σεν-Σεβερέν-ον. Κι' πού φαίνεται σε βάθος τον ορίζοντα σαν γιγάντιο φυσικό φρούριο. Καθώς έβλεπα τον λεφάνια στο σπίτι μου άρχισα γοργά σιγά μου δίδαν σκοτεινά, ανάτιμα ξεχώρισα, δεξιά μου, τα σπίτια του Ντεμπυσί, όπου τα δύο μεγάλα λεφάνια του Ρε-ντε-σωσί αναβλύζει φως ποιητικό, από το κόκκινο, πράγμα που μου δίνει ένταση τις αγχόλης του

" Ζέ-ντό "

Ξεπήδησα παρουσιά στην εικονόβιο δρό πού μή τά κρεμά
στη ~~σφαιρα~~ ης και αρπάζοντας τό χαρτάκι πλαβιρό του
μηχανικού σπίτου.. Χαϊδεύω εξαφρίσεται ~~τα~~ τόν ίδιο-
κενο φαρμό στή Εφέζιος και της γυρίζω πάλι εντί
στη μής ένα εξωτικό, νά σκεφτείς, αν στη κάνει κέ-
φι. Όμως εκείνη μή κύταξε τί παίζει σε νά μου
λέει «λιώ ένα λιμανό νά δεχτεί ν' ασπαστεί αυτό
αυτό κοντά σου..» ~~Και~~ Και σηκώνει αγωνία στο
τό παραθύρι, αγωνία γιά νά μή βρεθεί, όσο
δαί βεβιασμένο πό εύκαιρό του σπιτιού..
Μή σω ιδέα στη νύχτα ηχούμε ή μουσική. Ο
Ντεμπουσί, μόνη, αυτοσχεδίαγε πό πιάνο. Ερχόν και
φανάρια πό ίδιο πεζά. Κάτι φωνές ύστερα κάποια
αίτηση: μιά κακοποιία σηκοφόλια, ένα νέο μο-
τίβο.. Μόνο ο ρυθμός, ξαφνικά χρεωτικός, παρέ-
μενε ο ίδιος. Είχα πιάσει τό χρυσό χτένι στη
πόρτα, όπου δίσταγα νά τό χτυπήσω. Πλέρεται
νά σταματήσει.. Όμως εκείνος συνέχιζε, παίζοντ-
τά τάν ίδια λίγες και πάλι. Μή σω αγωνία
στη γειτονιά. Παρατήρησα ότι και ο Εφέζιος είχε
κοιμηθεί καθηλωμένος παρουσιά στή μαγεία τής
μουσικής. Κύτα, σκέφτομαι, ακόμα και οι
ευγενείς φορείς, τό πρωί, έχουν μουσική ώρες.
Ετοίμασα τί κάνει φωνή μακρυνή», και σκέφτηκα
γιά πάλι φορά τί φύρα πώ αρέσουν μου
τό έχουν κάμει μπαλώχρα.. Όμως νά, ο σύντεκνος
τής νύχτας, έχει σηκωθεί αυτό πιάνο και κατε-
βαίνει αρέ τό γραφείο του. Ίσως γιά νά καθαρο-
γράψει, τό μεσάνυχτο, τή σύνθεση πού άκουγα.
Εκείνη τή στιγμή σκόφτηκα νά χτυπήσω.
Μόνο άνοιξε ελαφρά τό παράθυρο, τραβήξε
πώ άσπρη πλαγιά κουρτίνα και κύταξε έξω

Στό βάθος τόν δίκαιονα μιά κακοποιά αἰσοφία, μιά
νοιά μου σάν ἀπελπισία. Ἦταν φανερό πώς δέν
πρέπει ἀπολύτως ν' μιλᾶ τόσο ἀφαιρετικά ὥρα
σέ νύχτες. Πλησίασα τό παράθυρο καί τόν
ἐνοιξα «Ἐκ μέρους τοῦ ἀρχιμάστορα Ντί-Πρίνιαϊκ»
Τό βάθος τοῦ ἐωθοῦ πέρασε μιά ἀντιπαίδευσο
μεσίφορα δεξιοτεχνίας σέ σκοτεινή χείρα του.
Ἄφησε τό κουρτίνα νά πέσει καί ἔσπευσα ν' ἀνοίξω
σέ ὥρα. Ἀφού ἀπόμεινε ἡ μόνη ἔνοιαζα ἀπό σέ
αὐτόνομη τόσο τό ἀφαγωγιστέο νά ἀφαιρεῖ
βεβαιώνει γράμμα τοῦ ἀρχιμάστορα, σάν νά τόν
ἔχεις «Δέν θέλω νά σέ ἀπελπίσω. Ἀπλά
σέ παρακαλῶ νά ἐπιστρέψεις, ὅπως ἔχεις ἐπιστρέψει
νά ἀφήσεις». Τότε θυμήθηκα ὅτι ὁ ἀρχιμάστορας
φίλος ἔστω ὅτι θά ἐπιστρέψει κι ἔχει ἐωθοῦ
σέ ἀπόσταση σέ ὅ,τι ἀπείχε τό γράμμα του,
τίποτε ὅταν ὁ Κλαντ-Ἀσίμ-Ντιμπούν
μέ παρακαλοῦσε νά ἀπέχω, πρόχωσα χωρίς
δισταγμό. Ἀνάμεσα τό ἐργαστήριο-ἐργαστήριο. Στό κέντρο ὑπῆρχε τό
πιανό, μέρος Ἐρέρ, μέ μεγάλες ὀρεί. Ἦταν
σκεπασμένο ἀπό χίλια δύο χαρτιά, ἀρχιτεκτόνες,
βιβλία, σκαλοκόλλητα, ἕνα βαρυσκωμένο πουλί,
ἕνας φανός, κι ἕνα τεράστιο ἀνθοδοχεῖο
μέ ὑαλίνους, φερεσκοπημένους, ἀπό
κάποιο σιτάρι. Μπαστούνια δεξιά, σέ βάθος,
ἦταν τό γραφεῖο μέ ἕνα μεγάλο λαμπαντέρ
μέ ἐπένδυση ἀπό χαρτί ἀποστολή ἀπό
τό κόκκινο, ἐπί τοῦ ὁποίου ἡ ἀντίθεση ἀπό τό μεγάλο παράθυρο. Ὅλο
ὁ τοῖχος ἦταν μιά τεράστια βιβλιοθήκη ἐκτός

από κείνον, ~~[illegible]~~ τον αρχοντικό σχεδιασμό, όπου το ένα τραπέζι, γιατί στο άλλο, σχηματίζαν ένα παράξενο κιβώτιο. Ο Ματθαίος βάδιζε άρδην μπροστά στο μάτι, σε μέρη που φωτίζονταν εντονα από ~~[illegible]~~ τον πολύτιμο ~~[illegible]~~ πολυέδρικα κρύσταλλα, ενώ κάθε περιστατικός τρεμάντα μη μια χρυσή χλωρή αίγυπτος. ~~[illegible]~~ Τα πολυεδρικά κρύσταλλα αντανακλούσαν το φως σχηματίζοντας χαρτοπαίγνιο γεωμετρικά σχήματα που έπαιζαν και φαίνονταν σύνεργα τα τάγματα και οι τοίχοι. Αφού πλάβανε με ~~[illegible]~~ προσοχή το ~~[illegible]~~ χειρόγραφο του αρχιμάστορος μέσα και μι κίνηση μι προσοχή και ευλαβείαν.

— Ο αρχιμάστορας μου γράφει, ότι εύρε σύνδεση.. Και ότι η καταγωγή σας, αληθινά μακρυνή, έχει στη εύρεση σας στο Κιέβο...

— Μη σχολιάζετε. Εγώ ήσυχα συμπεραίνω. Δεν μπορεί ότι ο αρχιμάστορας δεν μου έκανε τόσο μεγάλη τιμή να μη αναφέρει τα σημειώματά του..

— Ο αρχιμάστορας μι εντολή, κατ' αρχάς, αν δεν ήταν πλαστογραφία και παρανοήσεις, τον αρχοντικό Μάιο, ένα από τα τελευταία μου έργα... Σ' αυτό το θέμα μπορείτε να τον πείτε, ότι, όπως πάντα, ~~[illegible]~~ αποτελεί μια μέσα αποκαλύψεις χαρά αυτά και τιμή η συμμετοχή μου σ' αυτές τις μουσικές βραδιές... Εν συνεχεία μι εντολή αν δεν έχω ευλαβείαν να δω τις δικές σας σύνδεσεις κύριε..

— Μιχαήλ!

— Επί σωματί Μιχαήλ! Τον μάθισον, ας προσθέσετε τι Αρχάγγελος... Αλλιώτα το ύψος σας δεν σας κατάστασε στο γένος των άγγελων αυτό ήμπλιωμα

το γένος Αδάμ και Εύα, από τον Παράδεισο..

— Μα γιατί;

— Τον φαντάζομαι γυμνό και αθώο αυτόν· είχαν και ευτυχούσανε ένα τόσο βαθύ χρέος. Γιαί συνέβαινε ότι από τότε ~~ότε~~ ο άνθρωπος έζησε αμαρτία, και πάντα θανάσιμη.. Όμως πείτε μου, τι καλό υπάρχει αυτό και μια τέτοια ένωση ανθρώπου-θεού, αμαρτίας; Ώστε είναι σωστό.. Και πάντα, κανονικό.. Ίσως γιατί, αντικρύ το έργο του βασιλιά Μίνωα, είναι και γέμαν ηδονικοί. Όχι! Δίχως μια κάποια ειρωνία..

Θυμήθηκα ένα τραγούδι, κοντά στο αίσθημα αυτό υπάρχει στα υπόλοιπα Ρωμαίικα, ~~από τη δική~~ γράφω μπουκάλια και φιάλες γεμάτες ποτό χαρ. μα αυτοί:

— Όσο θυμάμαι εγώ αυτή η Μπουρμπόν νικά τα Μπορντό.. Τι λέτε;

Δεν ήμουν φανατικός σε αυτά. Όμως καθώς γέμιζε το Αγγάζο πρωτοφάνηκε ποτάμι μέ τό πορτοκαλί κρασί στη βουργουλιά και μου το προσέφερε αίσθημα μια μυρωδιά ξαφνικά νά τό πιω μονορούφι. Και τότε συνέβηκε ότι δεν αντέχει νά κάμει κάθισμα από τη λέξη, σχεδόν ποιητικώς, πλαστικά..

— Ίσως υγειά σας, μου είπε μέ πειστήριο ύφος τόνο ο συνάδελφος ~~[illegible]~~ δαιμονικός συνάδελφος, και αυτός τα χείλη του μέ το νέκταρ στη γαλλική γής. Το βλέμμα μου, αιχμαλωτίστηκε από τό ανθρωπινό του πρόσωπο. Τα σχεδόν παιδικά χαρακτη-

εισπνοή του αρωματώνει και του λαμπρύνει το πρόσωπο του μουσικού ~~[illegible]~~ και το μόνο που κάνουν το πηγαίνο και αντίβαινε, κι' δυό φτωχές μορφές στο βάθος σιωπούν. Ήχοι χωρίστρα, αρκετοί χαμηλοί, πρός τον αφιερωτή πρεσβεύουν μαρμάρινο του. Μαλλιά και γένια ήχαν το μαυρο-βαθύ χρώμα του κορέικου-ζωντανού και ευθυτενής αντίβαινε δύναμη και υγεία..

— Η παρουσία σας ~~[illegible]~~ μου προσφέρει μιαν ιδέα.. Πάμε βιαστικά πρός το γραφείο, κάθησε, σκύψε πάνω σ' αυτό μουσικό χειρόγραφο, αυτό μόλις ήχε ακούσει και γράφοντας κι' νευρικές κινήσεις, ξέρω σίγουρα:

— Ντανσέ! ντί Ντελφ! (χορεύτεις σε Δελφούς)

Μπαίνει σιγά τις νότες, τις τοποθέτησε σε σειρά καθώς, έβαλε τα δάχτυλα σε πρίκιπα και το δυμάτιο γέμισε μουσική. Γύρισε το κεφάλι πρός τ' παράθυρο και λέει σε εξάγιστο σαν ίδια πάντα θέση κι' αρωματεί ν' ακούσεις τη μουσική, αυτό τόσο ωραίο σε αγκινόνι, σε το βέβαιο σε, ~~[illegible]~~ ερωτικό και θλιμμένο, έμεινε καρφωμένο έπειτα μου:

«Αχ, έτσι μεγάλη, σιωπηρή αγάπη σε φορείλε συντρόμου κι' πόνο καθώς ~~[illegible]~~ οι ήχητικοί κατοφάνεσε σε ντεμονσιακή μουσικό κι' τύπωσε κι' σε δεία σου δύναμη

— Έχω σχεδόν τελειώσει τη σύνθεση δύο ~~ποιημάτων~~ πρωτοποριακών για πιάνο: μου λέει, ενώ πάλι τελειώνει το παιχνίδι. Μου δείχνει μόνο ο τίτλος του αριστερού.. Τους γράφει δεξιά ένα κι εδώ δε ξέρω, σβήνει τη λάμπα, κι νιώθω, σ'αυτό τον ύφος γιατί τον κόσμο, τη συγκινητική ενώ στη παρέα μας...

— Μόλις μπαίνω σ'αυτόν κόσμο και αυτό τη υπόθεση, δίνοντας στο μεγαλύτερο δυνατό ενδιαφέρον στο τόνο στη φωνή μου. Δεν ήταν δεύτερο καλό τόνο νιώθω μόνο ένα Νοτιανό κι παίζει γιά δένω και μαγνάω τη γιά τόνο αυτοπεποίθηση ώρα...

— Δεν θέλω σας κουράσω.. ανάγνωσε κάτω αρμονικά ενώ ταχυπαίοντας τα χειρόγραφα σε ανάγλυφο Voiles... Le vent dans la plaine... (κάνω δείχνοντας τον τίτλο κρεμάει τα χειρόγραφα. Τα ένα κι τα τοποθετούνε τη τάξη σαν αριστερά η γεμάτα τον ανάγλυφο) Les soirs et les parfums tournent dans l'air du soir.. Les collines d'Anacapri... Voilà! Ιδού! αντίκρυσε κι σταματάει τη φωνή.. θέλω σας παίξω τον "Ce qu'a vu le vent d'ouest (αυτό κι ειδε ο δυτικός άνεμος)... Κάνω έναρξη μια πλείστη σύνθεση δε ξέρω κάποιον ήχο, κι δε μου λέει τη κάποιαν ήχο χορό, αρχίζει κι τη συνταιριάζει.

Μέσα σ' αυτή μαγεία σαν ήχοι ακούγανε οι εποχές. Τα ίδια δέντρα είχαν άνοιξη και κίτρινα φύλλα, ολοχρόνια... Ήλιος και χιόνι, παγερός αέρας και κρυστάλλινη αυγή στ' Ανοίξη, σαν ίδια σιγή. Και μέσα σ' αυτήν ο σεβασμός. Και χαρά, η μουσική, η ρυθμός και η εξφενδόνιμα μέσα στη γαλαξία του Χρόνου. Αυτοί οι σωστικοί δίαυλοι που διαχέουν τη σωτηρία και ύλιγον το θείο του Θεού. Ένα παιδί, φανταστείτε σαν κοιτάει ένα βουνό στ' Ήπειρο με μάτια καρφωμένα στο ουρανό βαθιά μη θελήσει το Θεό. Ποιός είναι άραγε αυτό το παιδί; Και ποιά η σχέση του μαζί του; Μέσα βλέπω ένα άγγελο, φανταστείτε πάνω σ' ένα μεγάλο βράχο, σαν σαν αιώνιο μπαλκόνι, δέσμευτα μέσα κάτω πάνω αιώνιο Αιγαίου... Τι σκέφτεται; Μήπως το λυτικό άνεμο

(σημείωση)

για νά τον φέρει τη καλοσύνη και τη θείνη απ' τις πηγές του κόσμου... Η μουσική του ντεμονού είναι ο "λυτικός άνεμος". Κάθε "λυτικός άνεμος" που φέρνει και εξφενδονίζει μέσα σαν ανεμόνια τον τεραστιόν ανθρώπινο πού γεμίζει σαν μέσο της νύχτας εποχής. μαζί. Μιας εποχής ~~χωρίς~~ δίχως χρονικά όρια. Χρόνος - Νύχτα - Ανθρωπος ~~[illegible]~~ στοιχεία αιώνια αγωνιζόμενα πάνω σαν αν σπειροτρέφεται επιφάνεια στη γης. Της γης του θείου.

Τώρα, Ντιμιτρί, έχει πλέον σ' ένα ~~[illegible]~~ κοντόμορφο περιβόλι. Το καταλαβαίνω από τη πλαστρεμένη τον όμορφο. Πτώματα κοιμούνται ησυχοφυλή μου δυμίζουν τις άμμες τον γοτθικών ναών. Καθώς εκτείνονται πλήρωμα πρό τον σύγκαιρο δόξα τον ναόν σκεπάζει ή μία τη άλλη. Αλλά πλαγιάζονται, πλαστραφτόνται όλο και πιό πυκνά εκεί όπου σχηματίζουν το ίδιο δείγμα ένα καινούργιο ή μεγάλη εκκλησία. Αυτή τη μη σταματάει τη δόξα τη μυστική. Γι' αυτό ρουφήξτε αέρα τό χώρο τον ήλιου! Μη σταματάτε νά αγκαλιάζετε κι' όλες σας τις αίσθησεις τά χώματα! Γιατί ή εκκλησία είναι γυμνή, μόνη, άχωρη. Όλοι οι θρύλοι νότα από ένα φλαμανδό οι πύλες τη ησυχοφυλή μα νά γίνουν χώρα - χώρα - χειρονομία και μετά παίρνει θρύλο εκκλησία σκεπασμένη από τό πλαίφασμα υπό μιάς λίγης χαμένης βαθιά στή μνήμη...

— Τό όνομάμου La Cathédrale engloutie (ή βυθισμένη καθεδρικός...) είναι σχεδόν γνωστό, αφού πάντα άρεσε νά παρουσιάζεται μέσα στά σκοτάδια τον ελ-ντε-σωλ και ο τελευταίος ανάλογος στή μουσική. Μεταφέρω μια δύο σελίδες σαν αγάλματα

ήξη και ήχε σταματήσει ο χρόνος. Ήξη και η μουσική νά μας ήχε μεταφέρει σ' αυτές τις εποχές και μεις νά ξεμαστε τα κουκούλια της δικής μας - σαν κι' αυτά που αφήνουν τα τριτζίνια στη κορφή της πεύκου του δέρνει...

Τότε καταλάβαμε ότι ο Ντεμυρί ήταν ένα ορίσιμο βραχμένο βίος από φανταστικά μύθους. Ερχόταν ίσως από ένα άλλο κόσμο, αόρατο και γειτονικό, γεμάτο καταφαμένους κυνηγούς, ευμενείς, που γοήχτου νά βρεύ τα ίχνη σε χείμαρρους.

— Ένα απόγευμα, ήταν μιά γυφτέα, σε σό Κονσερβατοάρ, ονομάζεστε Αχιλλεύς.. Μετά σε Ρώμη Κλαυδιος - Αχιλλεύς.. Και μόνο όταν ξαναγυρίσατε σε Παρίσι αποφασίσατε σό Claude Ντεμυρί;

— Όταν

πολλά χρόνια από σήμερα δεν σπουδάζετε και σεις σό ίδιο Κονσερβατοάρ, σό Rue-de-Rome.. νά δούμε πώς θα ονομάζεστε.. Μιχαήλ; Ή Μίμης;

— Μίμης; Τί σημαίνει αυτό;

— Μίμης δέν θα σπουδάζετε και σεις πρόγραμμα μέ σένα; Ένταξη αυτό μά τα σύστημα, τα δικά μας. Και μαζί ένταξη. Τί αριθμός είναι αυτός; Ξέρ' ένα δύο από αυτά, δαμερίνα, κάποιες προσευχάδες, δυναστικές, πιότερο, από σε σήμερα μόνο βραδυά.. Έτσι, δεν μου μένουν παρά οχτώ χρόνια.. Ναι. Ναι.. θα σταθώ

λίγο πιό μεγάλη από τον Μοντίβεν... Οι αδελφοί
του, οι γέροντες, δε βοηθούσαν, εκείνη σε
κράτησε το Πεζίν. Κι εγώ δε μπόρεσα πια
αυτό φόβο. Στο κοιμητήριο, στο Πανί,
δε μας σπόδεσαν μια χούφτα φίλοι... Τη
κηδεία ο παρισινός τύπος δε αφιέρωσε, σ' αυτό
αν εξαιρούσε μια φράση σε μια τρεις γραμμές
χαμένες σε μια σελίδα... Εξαιρεσία!
Αγόρασα δε μας βαφτίσαν "ο Κόμης της
Γαλλίας..." Ένα τέτοιο πια δεν το σκιάχθη-
κα και δεν τον ενδιαφέρθηκα... Αφού μη λίγο
το βιβλίο σου, αφιερωμένο και ακίνητο, νά κρεμάει
εδώ. Και τα αναπαίρνω εκείνη τη στιγμή, τα δια-
φορα αντικείμενα νά σκιάζουν το πιάνο, και
μια σκιάθηκα μη αργή κινήσεις, σαν υπνοβάτης,
με προσοχή ~~πάρα πολύ προσοχή~~ και σταθήκα μπροστά στο
παράθυρο. Όχι σ' αυτό νά βλέπουν, μόνιμα
τα ταυτιμένα έφερα, η Εφλίγιος, αλλά στο
αλλο... Αρχίσαμε νά κυλάει ο χρόνος αρχί-
σε νά μιλάει μ' ένα τόνο δε φωνή του εφ
και ~~δίνοντας~~ αποκρυπτογραφούσε κάποιο
όνειρο ~~[illegible]~~ θλιμμένο ~~[illegible]~~
σε ανάμνηση σε δυσπιστοσύνη ~~[illegible]~~
κάτω του ξημερώματος του.

— Δε μπορούμε αόφελμα ότι δεν είχαν παρά
η σκιά του φαντάσματος εαυτού σας. Όμα δεν
υποφέρετε ότι μέσα σε μια φαντασία στο Πομπιάκ
ήταν αυτές φαντασιώσεις. Ετσι σαν φόνο, σφάγματα,

οι ενέργειες ~~[illegible]~~ γιαχαγιούνται μέ τή μουσική μας. Μέ δυσκολία βρίσκομε ~~[illegible]~~ τήρηση καλής παραγωγής μουσικής μαζί σαν ερμηνεύσεις στα έργα μας. Τήν ίδια ευθύνη τή νιώθουν αφόρητα αγωνιστικά, σ' όμοιο βαθμό, ο Δεληγιάννης και Πολυνίκης. Γιατί μέ μας είναι μιά δοκιμασία, αντίφαση δηλ. Δόξα, ευκαιρία, ν' ακούσουμε τις σκέψεις μας. Φυσικά οι ενοχλήσεις ~~[illegible]~~ του άκριτου σκώμματος στής αριστοκράτισσες και αγρίσιας αντιδράσεις μας δεν μας άγγιξαν διαφόρου. Είναι σίγουρο οι σκεπτόμενοι, καλλιεργημένοι. Επίμονοι, γιατί δεν γίνεται σίγουρα και χτές στόν κόσμο τής μουσικής. Λίγοι και λίγοι, από αυτούς δεν έχω ακούσει τό Μπαϊρόιτ, τή Βιέννη, τό Μιλάνο, τό Λονδίνο και άλλα μουσικά κέντρα. Αγνοούν τό γεγονός ότι είναι αρχικά τόν νοητό ~~[illegible]~~ αγκυροβολημένοι στής δυναστείες τής γερμανικής μουσικής, γιατί κάνει κατηγορία φορά να ρίξουν και νά μείνει αλήθεια μας ο Μακεδόνας είναι ο "μεγάλος κωφός" και αλήθεια ότι εκείνο τόν δυναμισμό τής μουσικής του είναι οι πλούσιες του - οι δικές του. Χονδροειδείς! Εδώ, σαν κάποιος μέ θείμα τή χώρα τόν βρίσκεται σαν αντιπρόσωπος τής Ευρώπης, βλέπει ότι ο πολιτισμός, καρδιά! Δηλαδή νοιώθει ότι στήν αρχαία Ελλάδα, σωστά και οι ύπαιθρίτες — και μαζί αυτή και οι φρουτές — ο (και πρέπει στα τελευταίο βήμα

στο Εξήγησε) χωρείχαν τα κυρίως ~~σε~~
τον συγκινητικό εργο... Η πραγματικότητα
– helas! – ήταν ότι οι όλες οι ορχήστρες
γαλλία δεν θα βρεις πάνω από ένα –
τρεις πλανόνες ανώτερους – πού να καταλα-
βαίνουν αίσθηση αυτό αυτό κάνω. Και πού
κάνουν και αλλοι πολλοι δίκα συνθέτες...
Ενοχλούν τα τείχη πού μας χωρίζουν δεν
ήταν ένιωθαν, όπως θα ήθελε και ο βερλιοζ-
βραίος, κάποιος Μαεστρο, ήταν ταφικοί...
Αυτοί όλοι σας τα γράφω για να αιτιολογήσω
δυο γράμματα πού ήλπιζα από τη φαντασιώ-
σεις. Τις χείμαρρες.. Γράμματα, γράμματα! Πολύ
μου ιδεώδη και σας παρακαλώ σε αγάπης
δόξαν, σ' αυτές ένιωθες πού θα ρωμαντιστούν
σε μυστικό και ανεκφραστικό σας δίνω.. Φο-
βάμαι μήπως δαπανήσετε το θείο δώρο
σας δημιουργίας για ό,τι αποκαλείται κοινωνικό
σύνολο και μετά αργά σας σβήνουν, σας
θα σας αντέχουν σε σκουπίδια... Πιστέψτε
με.. Μη έχετε αρχοντικούς αυτοί οι
καταίσχυνσης.. Δεν ήταν τυχαίο πού χτυπήσαν
μέσα στη νύχτα τον Μαεστρο πού πόρτα μου.
Κάποιος θεός – ίσως ήμίθεος – σας στείλνει.
Όσο μ' αυτό είμαι αποφασισμένος.. Ήδη
το δυνάτο αρχίζει να γεμίζει μέ τον
ήχο σας μουσικής σας.. Δεν τον ακούω;
Θαύμα! Θα μπορούσα να σας παίξω
σε πιανο αυτό πού ακούω αυτή τη στιγμή..

πράγματι, καθώς σε πλαίω, και κρίνοντας τα μέτρα, ειμαστε ένα αρωματισμένο σε μυαγό του σε κάθε σου φύσκωμα, άρχισε και παίζει το φινάλε της Εβδόμης Συμφωνίας, της Ελαφίνας! Όταν τελείωσε το κομμάτι, σκοτάδι μαι φίλε, σαν και ήθελε μι πάρει δικαίωμα, σκοτάδι μι σε μαυρίζει το νιάτο μου μόνο και μόνο γιείτονας νέο ήμουν. Σκέφτηκα σε ύμνο του μι τό Πιο σκοτεινό τόνο δίχως τον!

— Ένα πρόσωπο σε μια σύνθεση και σχεδόν αφόρμηση από δίμετρη ένα σκοτάδι του δικού σας πλαμπρόμπαστου δαί γιείτεν σε τονικότητα. Κανονικά δαί ξέρετε και δυμώνω.. Τί κάνω, σκέφτομαι, σε προσπαθώ μι τις παραλλαγές σχοιείες, τις κάθε ένα αναστροφές και μι τις σκέψεις μοντεραστόν, και σκέφτομαι σε υγιμονία του αρμονικού συνδύασμου: πλάγιο - τέταρτο - πέμπτο βαθμίδα! Πού αντίθετα από τό γερμανό εκφραστικό βρίσκω σε ασχετιά μου από σε αρμονία; Εντούτοις η σύνθεσή σας μι γοητεύει.. Γιατί; δαί σε αποκαλούν γαλλικό: Γιατί οι πλαγιαχοί μου μι παρεξήγησαν. Νόμιζαν ότι η αίσθησή σας ένα σκοπός. Και ξέρω, θυμάστε σε σε γεφύρια εκεί στη Βιέννη, σε φιλάνατε το δικό σας σε μουσική. Εκεί σε είδατε αργίες η βλάστηση, εκεί σε υπήρχαν σκιές και μυστικό σκέψη, εκεί σε κεραυλόνω τα παραδείσια πουλιά τί εχουμε; Καρέκλα κορμί, σάχτες σιδέρενη σκαμνάκι.. Όταν φύσαι ο σωστό σε καιρό σκοτώνεται

σκόνη και κρύβει τον ήλιο.. Και φαφούτα
νά! Ένας δάσκαλος εδώ, ένα αγριοφύτρο
εκεί, κάποιος ρωτάει. Νά φτάνει ποιός
γράφει από ποιαν μυστική πηγή κάνει νά
γεφυρώνει τον καταιγιστικό χάος. Νά
τώρα τό πρώτο δέντρο.. Νά και το δεύτερο.
Και το τρίτο. Ένα αίσιο. Εσύ και κείνο
στον κόμπο νά σκιάζε νά ~~[illegible]~~ πόνο του
δαιμονοφαρμακωμένου Οιδίποδα. Αυτό εκεί
η Ε.Β.Δ. Ευρεσιμία σου.. Κι εγώ γράφω δυο
λαμπιά μου λαμπόντια τί τί θα νά ν' οι
σοβαροφανείς νά ~~[illegible]~~ αυτά μη σταματούν
και μιλάει μη αναστάσιμοι σιωποί οι φανέτες
στις Άγιες Γραφές.. Η Μεγαλόνησος εκεί η Χίος
~~[illegible]~~ πού πρωτοείδανε ~~[illegible]~~ σαν χέρι μου
πανάδες. Είναι ο σπόρος νά σώσει νά
δημιουργία στη γη και τον Χρόνο και
θεμελιωτικά βιβλία τον πρωτεύοντα κόσμο
νά το δόξα του Ελληνικού δίνει μια φορά
ο μονογενής Υιός ο λόγος! Έτσι υπάρχει
η ομορφιά με τον ποιητή! Ποίηση, μέτρο, μύθος, ρυθμός
Εικόνα, κίνηση.. Ίδιοι τα στοιχεία ~~[illegible]~~ νά
γίνουν τη γη και οικοδομήσει, δίνει αίγιστη, με
τη Δημιουργία, ~~[illegible]~~ τό ουρανοκτιστό ουρανοποιό έργο.
Μυστήριο νά δω μικρότερα νά κάνω ακριβώς
σαν δύο φρεσκά έργα: «Η Σμύρνη και
η Μεσόγειος του Αγίου Ελευθερίου..»

Δεν μπορούσε ακριβώς τι σκέφτηκε μέσα στ' αυτή μέρα στ' παραπάνω του Μπρίο. Όταν το θέατρο κατακλύστηκε από τ' κοινό αυτ' σημαντικ' εξοχόμο, και αυτ' τ' αποτέλεσαν σύγχρονοι οι θαυμαστές και οι εχθροί της μουσικής μου... Τι μάχες, τι μπράβο και αποδοκιμασίες, τι βλασφημίες και επιφωνήματα θαυμαστικά!

— Ίσως μαζί, τον Λίκιγα, η εξαφάνεια και η φαντασία δεν αναγνώριζαν σχεδόν αυτήν κανένα πέρα μόνο αυτού του καλού μουσικού, έντονο του ευγενούς και του σπάνιου..

— Εσένα, είναι αριστοκρατικό!

— Γιατί εγώ;

— Μα γιατί, ίσως δεν το χωνεύεις, δεν λαχταρείτε πλέον στ' φαινομενικ' σκόνη, γίνεται πάρα, αυτής της ισοσταθμισμένης ουσίας, που ~~είναι~~ ο κύτταρόν φαίνο.. Αυτό αυτό φτάνει και ~~δεν υπάρχει~~ φαντασία, ~~και~~ δίχως σεβασμό, τι ~~ίσα~~ τύχατε ύφος τον εφευρετισμό του... Όχι αρετοχή.. Δεν αφήνει νέ φύγει τ' αντιμέτωπο αφού μη βρεθεί η μέρα.. Δεν δεν ήθελα, μέ τ' αθώτη αυτήν τ' ήθη, νέ λαχταρείτε σαν όνειρο φαντασιακό, μέσα σ' αυτό το δικαίωμα. Αν μου κάτι τέτοιο δεν έχω, φοβάμαι, μέ πάντα σε αυτήν ότι η σκιά σας δεν περάσει τελείως μέσα σε κοκκαφόρια κι μου σύστημα. Θέλω! Δεν ξω μέ ένα φαντάσμα! Ένα φαντάσμα σαν μου

Έσβησαν οἱ μακρινοί, θολοί καιροί τοῦ μύθου.

— Δεῖξε νὰ σκουνῶ ἀπὸ τὶς χεῖρες σας σὰν ὑπνοβάτης.

— Σὰν ὑπνοβάτης;

— Ἀκριβώς! Ἐσεῖς μόνο, σὰν ἕνας ἀνθρώπινος θεός, μυρωδᾶτε καὶ σαρκαστικοὶ καὶ κινοῦστε, ἐκεῖνον τὸν ἥλιο καὶ τὸ χρυσό!

— Μοῦ ~~θυμίζετε~~ σας θυμίζετε, κύριε, ὅτι οἱ θεοὶ τῆς μακρινῆς σας παιδείας ~~σας~~ ἐδίψασαν στὴν ἔρημο δύο τέλεια παραμύθια ἐκεῖ ποὺ ἔρχεσαι καὶ ἀκόμη μαζί μου δὲν πλαθήτανε παρὰ μόνο μία. Ἐκεῖνα ἀγάπησε l'amour καὶ γιὰ τὸν ἔρωτα καὶ γιὰ τὸν ἀγάπη. Ἀμοῦ σὲ δείνω τέλεια ~~ἀγαπᾶτε~~ ἀγαπῶ, θὰ χρυσοποιήσω γιὰ σὲ ὑπνοβάτη μου... Ὅταν βάλω τὸ δάχτυλο ἐπάνω στὶς γυμνὲς καὶ ζέσεις πλάκες τοῦ κόσμου, φαντάζομαι μου ~~ἔρχεται~~ ἔρχεται ~~κι~~ σκέψη: «Ἀφοῦ μου ἀν δὲν γεννήσω ἀγάπη, θὰ σκοτωθεῖ ὁ Ἥλιος!» Ἕνα εἶδος τόξο μὲ διαπερνᾶ, νοιώθω ὅτι σφάγομαι κατὰ μέσα μου γιὰ μιὰ θεὸ — πλανητεμένο. Ὁ ὁποῖος στέλνει ἀξιοπρεπεῖς φόβητρα σὰν ἄμμος τῶν δακτύλων μου ~~ο~~ καὶ τὶς ἑνώνει μὲ σὲ ~~ὑπνοβάτη~~ γυμνὲς μου ποὺ βρίσκεστε σὲ ὑπερβολίτρεσε. Ἡ πλάση ἐκείνα σὲ ἀγαπῶ εἶναι φῶς. Ἀγάπη εἶναι φῶς. Ἕνα φῶς ἀρχέγονο. Ποὺ πλάθεται ἐκεῖνα σὲ στίγμες ἀπὸ τὸ χάος.

114 (94) -82-

Η αμέσως επόμενη μετακίνησή μας ήταν ο Ήχος. Το ευ ήταν ήχος. Όπως η αγάπη, έτσι κι ο ήχος. Όχι ο, φυσικά, οποιοσδήποτε ήχος. Αυτός ο ήχος αρχίζει, όπως και το ευ, σαν ψιθυρισμός, κι αυτός, μέσα από το Αρχικό Μηδέν για να κτυπήσει μέχρι το Τελικό Πάν... ~~[illegible]~~ Ένα πρόβλημα μη μας υπάρχει. Νιώθω κάθε στιγμή δίπλα σε αγαπώ. Αν σου εξακολουθούμε μια ένα δέσιμο σου δεσποζότητος, έτσι αυθαίρετα τάχτη. Δεν έχει σημασία πού, πώς και πότε θα μείνει. Αυτά θα τα δείξει η ψυχική σοφία σου ή εξέλιξή σου. Σου αιμάζει. Όλη η πνευματική παραμένει ανεπηρέαστη. Όταν ο Ευρηματικός Νόμος σε αποκαλύπτει μέχρι το τελικό ρεβεσί σου τότε φέρνει σε σκοτεινή όλη η πυροφανείς σου σκοτεινή κίνησή σου ίσως. Έχει το Σύμπαν. Και το Σύμπαν όλη σου εποχή είναι η ίδια μέρα αγάπη. Αυτό θα σε κάνει νέο γεννήτρια φως και μετά Ήχο. Ο Ήχος αρχίζει - ηλεκτρικό φως. Ο Ένιωθε σου πραγματικό φως και όχι σου ηλεκτρικό.. Τώρα είσαι φαντάζομαι και σε χαιρετώ.. Δεν σου ξέρω τυχόν τον "Αυτόν Άνθρωπο".. Αφέστου ξεύθυμο κοιτάω σου αυτόν φωτεινό σου.. Αυτό θα σε υπόμνησε σου τόνο σου μέσα από το Χρόνο... Σας χαιρετώ..

*

Ξύπνησα κάθιδρος ένιωσα μια κούραση μη κρυφόνιστη στο πρόσωπο. Αγγίζω τα μάτια μου και είναι γεμάτα μου σκέφτομαι σε ανθρώπινα σε νύμφαια σε μύθους ενός δείσους. Ο ήλιος βασιλεύει στο ~~[illegible]~~ κέντρο του ουρανού δόξας και δε μπορούσα ν' ανοίξω τα μάτια μου κάτω από αυτό τον ήλιο.

— Τι κάνεις εδώ φαντασμένος σε μέρη του λόγου;

Δε θυμάμαι τίποτα. Ξαφνικά μου ήρθε ~~[illegible]~~ σε μου η εικόνα σε Εβραίους, τα λεγόμενα βασιλεύματα ~~[illegible]~~ γεμάτα σκέψη σε σε αφαιρούσαν οι φαντασίες με τα ζωντανά και τέλος το γεμάτο σύμβολο τα κρυμμένα αντίμαχα. Θυμήθηκα ακόμα και το κορμί σου μου έπαιξε σε σένα... Κατάλαβα και είδα αίμα φόρεσα μανίκι - είναι γεμάτο και η αιτία δεξί μου γόνατο τ' χρυσόμαλλο εστέχτε αίμα κάθιδρος έχει η φαντασία αυτή μη ώρα έπαιξα στη σκάφη επιφάνεια του λόγου με τα πυτεφαί [illegible] χέρια γυμνά, σε χίνι.

— Τι ονόμασα τι γράφεις εδώ; Ποιος είναι; Έχεις ταυτότητα; Μου λαχαν ταυτότητα αγαπά ήρωα μεσογείου; Εγώ ήλιος ποιος ήρωας; Και σφαγμένοι τι γράφεις σε κείνη σε θρήνοι

— Σήκω πάνω! Φαίνεσαι ένταχτος ή ζωή

Αναπαύθηκα με κόπο και τότε θυμήθηκα ότι δεν ήξερα αυτές οι σειρά πάνω χωρεμένες κι αυτό σε μένα τη φόνισε ~~[illegible]~~ βασιλόφιτη

— Μόνη και είναι αύριο; Κατάλαβες; Ένιωσε από αυτό τον εαυτό σε λογό έγινα

— Πάρε τον δίσκο ενταχτείς τη ώρα σε μένα σε σήμερα. Είδαν μη δε μπορώ να παιδεύω τ' δεξί μου σώμα κι η κόρη κάνει - κάνει και η αντέβαινα σε σένα γίνω ένα μπιτφόντ. Αντέβαινα σε σένα χωρεμένες και με βάρος σε σένα - Ξεκινήσαμε. Αφού πέρασαμε βάνι, έφαγαν και χωρεί πάσαμε σε ένα φαγητό, μπήκαμε σε χάνια με κατεύθυνση πάει τα Διόνυσος ~~[illegible]~~ όλα είδαν και τα Δημοσιόμετρα. Εκεί πήραμε ένα ανωφερές λόγο αριστερά. Ξεκινήσαμε μπρούσι σε μια μεγάλη βόλτα ~~[illegible]~~ - δεξιά μόλις τον. Οι φρουροί σε ανοίγω λείψανα, τ' αυτοκίνητα αφοχωρούσαν αέρα σε κάτω σε αύρα - Αφήνεται τα κτίρια δεξιά τη βόλτα τα αναγνωστικά γραφεία - Ξεκινήσαμε μπρούσι σε αύρα ~~[illegible]~~ με σε μια λεωφόρο "Διόνυσος -". Κάθιδρος με κατεβαίνει αυτόνομα τα σύμβολα τα. Στο λαιμό μου έχει ένα δεξί κόκκινο. Μου είπαν ναι κάθιδρος - Κάθε ήρωας μένει με το μεγάλο έχει αφαιρεθεί σε γένη αφόρεσχη - Υπάλληλοι, κρεατοφάγοι, χωρεμένες με κυνήγοι αλλά με αποφάσεις άλλοι ~~[illegible]~~ κόρες δεξιά

Τέλος πάντων λύσε φωνές και μ' κλείσανε από τα μπρίτσια για να μη δει αυτα τα γραμμένα του κυρίου Δημητρη. Εκείνος σε στιγμή βγαίνει τα σκαλιά. Μ' εβαλαν σε μια κασελα και φύγαμε από εκεινο το γραμμένο σε ένα αυτοκινητο. Μπήκαμε δεκα-δεκαπεντε μεφτά στη ώρα, ανάμεσα μια αγαθιά κόρη και μαυρα φορεματα σ' ενα Δημητρη σκεπασμένη από τη βαθιά φτώχεια. Μπαίνει μια μανα και μου δίνει από ένα μεφτί σε μη αφορούσε..

— Πότε ειδες μια σχεδιαστικη φιγουρα του καστανου Γιωργη; Μη ειδωνε μη τα σε ψυχικό τρόπο

— Δεν σε καταλαβα.

— Μιλαει αυτα τα μαγικά.. Τα βλεπει αυτα.. Σε βεβαιωνω ποτε τα ειδες;

— Ποτε;

— Μιλαει αυτος σαν να ειναι σταυρωμενος.. Λαλει σιγα μη σε κυνηγανε!

— Δεν ο αδελφος σου βγαζει τα πραγματικα μυστικα, κυριε Δημητρη, ειναι ενας βαθυφωτος

— Και βλεπεις! αναφωνεί ο κυριος Δημητρης. Λες δεν τα σκεφτηκα ποτε

— Και μαλι, ε, βεβαιωνει μη τα μαγια. Ποιοι σε γδυσανε; Μ' ποιες τα σκεφτεστε; Ποιοι σε μαρτυρουν; Χα Χα Χα! Ξυλο και Γόμορρα, κυριοι, φωνάζει και σηκώνεται. Αυτοι τα κορμιά δεν εχουν ουτε ίχνος ουτε ίσιο..

— Ήσυχα ρε τους ξεπαστε κανενα σόι σιγα μη σε γυναικα του και τα κλαψουν..

— Μιλαει σαν ένα Ξυλο και Γόμορρα! Δεν μας τα λιμπάνει όλα! Χαρτί και καλαμάρι... Δεν ξεραν θε κυθερνα δε ειδε δουλειά ταυτάχρονα! Φτάστε ρε ζωή να καταλάβει..

Κρεμάστηκα ~~μπρεστο~~ ένα σανίδι γιομάτο ταυτάχρονα και γαντυγα - ταυτάχρονα σε κι κεμι αν βρεθεί. Ταυτάχρονα σε κόβανε σύρμα. Αλλες τάξη σε κόβανε και ίσιωνανε δίπλα σε ένα αντικείμενο. Και σε βάλε σε κι ανοιξε σε εχουνε ταυτοχρονα για να τρυπουν τα δέρμα και να κλαψουν τα σωματα. Τοποθετουν αρνητικα δ' αυτα τα αντικείμενα πανω σε τρεις μπρεστα σε μεσα μου κι δεν προσεχανε τις αντιδράσεις μου

πλάγιο. Με φαίνεται μπορούμε και με δέκατα
μεν μεν σφίγγοντας δύο μπορούν το σκοινί νά
τή μπορεί νά κουνάει αυτ ένα εκατοστό. Δεν ήμβγαν
μια ματιά πάνω τά πόδια τ' τραπεζιού και τό σύρμα
από ένταμε κατοστιά αύτά χτερα κι αυτά αύδλοι τοῦ δύρματος
ποῦ βραδιάστε μπήκαν τρεις. Χωσαν ένα κοντά νερό
πάνω σ' κτιμαρι τ' Αεχοντάκη αυ βγάνουν ~~και εκεί~~
κι αεχνοι νά βγει λέξη ποῦ τή πατεδνι ή γριανα του
Καλα σι κεεε ή χεεε ή αεεε. Μόγγεμε. Μόνο
σι μια σιγή ένα καθαρή
— Μάνα! μπαι σώπασε
Όπου οί βασανιστές μέ μια τσιμπιδα τοῦ χτύπησαν πάνω
σέ βραχάκι νύχι και μονομιάς το δυράκι σκίστηκε
από το σύφραχοι.
Τότε αυτά κτιρά σι φυλακισμένοι και οί από
πάνω τη ήδεν μεταφέρανε κάπου εκεί
— Δεξιά! Κι μπαι σωστή
— Τί κάνουμε μέ τοῦ σύμφωνο; Ρώτησε κάποιος
Οί δύο καθόνταν είπαν μου κι' τρίτος κρεμάστηκε ανάμεσα
το δύο, όπως φαίνεται, αεχνοι νά μή χτυπά σάν
γυρνά πλήρεμα. Αεχνοι ό φαίφαγγας. Ο πόνος
σέ μπαγιάς σάν χρυσμένο πόδι, κι ή πεταγμένη
ήδεν σίμωνε αιώρα ένα πάν μου χτυπάει τό
κόκαλο. Εφτανε ως σι βάσι τοῦ κρανίου κι' εκεί
μόνιμα έσπαιόνε. Δεν τοῦ αύτηκα. Αεχνοι λοιπόν
κι' εγώ νά μουρμούρω και τότε ό ένας από τούς
δύο ποῦ καθόνταν πάνω μου σηκώθηκε και
βάνει ένα σφυρί — ποῦ ειχαν ε φτιαγμένο — σάν
τέτοια, μου σ' ειχαν σάν σφύρα...
Πλάκ-πλάκ, δεν ήταν βαρυσφύρα, μπήκαν βελονιές
και μέ μόνιμα. Ο Αεχοντάκης μου λέει σι φωνή-
Μη σιγκίνεσαι και μέ σιγά σάν πεφαντάρο
μη τά κάμεις γιά νά δω.
— Εχεις δίκιο δικαίο, κύριε, μου είπα ό βασα-
νιστής. Δε κάνει αμφιβολία...

Ο κύριος Δημήτρης κύταξε τὸ ρολόι του. Ἦταν τρεῖς ἀπραωρίνες. Πλησιάζει μοῦ φωνάζει:

— Πλακώνει τοῦ φέκκε φουκαρά.. Ἔτσι μ' ὀλίγο θὰ γρυώνεις τὸ ἀποσπάσματα. Αὐτό, ἔνας σύγκρα. Τίποτα ἀκόμη ἀπὸ τὴ νύφη; Ἔτσι ὅλοι οἱ γέροντες ἢ μωρέ τοῦ; Ἡ κυρία; Γι' αὐτὸ σου λέω ἀποθεωρία ὡς αὔριο. Δὲν θὰ βάλω συντροφιά μὲ τὸ σύντροφο Ἀλεξανδάκη, ἀλλὰ ἀσχολεῖται δὲν τοῦ συνέβαινε οἱ κέντες τὶς ὁρμήνιες, ~~[illegible]~~, ἀλλὰ κάνετε γιὰ νὰ τιμήσετε τὸ Ἔθνος ἀλλὰ ἄτιμα. Ἄμε τὸ μυρίσεις, νὰ μοῦ φέρεις. Κι αὐτός, ἐκεῖνος ἔχει μέλλον. Ἔτσι δὲν σὲ καταλαβαίνω. Κυρέ. Λιγοστὲ-λιγοστὲ δὲν δίνει καὶ ~~[illegible]~~ τὸ ἄλλο τὰ συντρόφια σου — αὐτοὶ ἔνας τυχεροὶ — νὰ τοὺς χαμένουν στὸ τοῖχο οἱ σφαῖρες τοῦ ἐθνικοῦ στρατοῦ! Ἔθνος σε! Ἐλλάδα, σε! Ἐδῶ δὲν ἔνας βουλγαρία!

Πλήρωσαν καὶ ἀποχωρήσαν ἀπόψε. Μὲ ἀγκάλιασε καὶ μοῦ ἄφησε καὶ μιὰ ρεχαΐρα. Δω

— Δώστε τοῦ ἕνα χτενοδέσμο μωρέ γιὰ ἀπόδεμα νὰ κατεβεῖ τὸ βρίσκουν! Ἐλλάδα, σε! Καὶ μοῦ κολλάει στὸ φοῦστα σὰν λιλιὸ σφαγμένο. Ἀρχίζει οἱ ἄλλοι ἀλλοῦνε νὰ μὲ χτυποῦν ὅλοι μαζί. Μὲ πιάνουν χέρια στὸ λαιμό κι ἀλλοῦνε νὰ μὲ κρεμοῦν ~~[illegible]~~ ὅλοι οἱ ἄνοι τοῦ ἀνδίσγαμε σὲ μπαίνει - βρίσκει ὁ κύριος Δημήτρης καὶ οἱ βαθμοφόροι μὲ σφαγμένο ὡς τὸ πλαγινὸ δωμάτιο ἐκεῖ ποὺ μένουν οἱ ἀνωμαλίες. Δὲν ἔχει βαλμένο ἀπὸ ἕνα μεγάλο τραπέζι ποὺ ἀπάνω τοῦ ἦταν μαζεμένοι αὐτοὶ ποὺ μοῦ ἔκαναν αὐτὴ τὴ δεύτερη Ἀλεξανδάκη. Φέγγει ἦδη δλμένος μὲ ἕνα μεγάλο βουρκί ἀπὸ τὸ ἀποτελέσματος ὡς τὸ κεφάλι. Τὰ δύο χέρια, καὶ τὰ δύο ἀπὸ δὲ βλέπεις κανένα ἦταν γεμάτα μὲ αἷμα. Τοῦχαν βγάλει καὶ τὰ ~~[illegible]~~ ἀκόμη νύχια κι ὅπου τὸ σῶμα τοῦ ἀναβοκαταβαίνει κανονικά σὰν νὰ κοιμᾶται. Κοίτω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ ἕνα κουβὰ γιὰ νὰ τοῦ χύνουν νερὸ μέλλει χάσει τὴ αἰσθήσεις του. Γιὰ νὰ σοῦ πῶ - τὰ φέρανε ἀπὸ τὸ πλάσμα ἕνα μακρὺ ξύλινο

Εκείνο πάω δεν κατάφερνα εφτεί. Τέσσερις γυναίκες
και τρεις άντρες. Πρώτα μπήκε το τρένο και σταματήσανε
σε μια στάση. Πήδηξαν δύο φαντάροι ~~[illegible]~~
~~[illegible]~~ για να περιμένουν τα φορτία
που τους έδωσαν αυτοί που είχαν μείνει στο καρότσα. Έφερνε
φορτία από σανίδες ~~[illegible]~~ βαρειά μαζί. Ένας φαντάρος
~~[illegible]~~ το σήκωνε με μεγάλη άνεση για να το πάει και να
τ' αφήσει πιο πέρα στο τοίχο, εκεί που δεν σήκωνε
τη μεζοδαρεύουν. Μετά έβγαζε το αδύνατο
χρώματος δεμάτι με τα σύλλα. Κάθε φορά το
βγάζει στη στάση για να φτάσει και αυτός σιγά σιγά στο
τοίχο. Με μιάς η γυναικεία φόρμα φωνές, οι
κρατούμενοι χτυπούσαν στα κιγκλιδώματα τις κεφαλάδες
και φωνάζανε όλοι μαζί.

— Αδερφέ μου σκοτώνουν! Αδερφέ μου σκοτώνουν!
Αντέδρασαν οι φωνές στα κεφαλάκια του Δημητρίου,
εμφανίστηκε η του Βασιλείου, χτυπήσανε στις πόρτες
δίπλα και βγήκανε πρόσωπα στα σπίτια από
κοιμώνταν ήσυχοι οι φιλόνομοι πολίτες στα Χανιά.
Τα πιο πολλά σκεφτήκανε πως ήταν ένα κτήριο
από όπου θάπρεπε αυτός ο δεύτερος θάνατος
εκφράστηκαν εκείνη τη μέρα. Εδώ και πάρα πολύ
ανάψαν οι δεξαμενές τα δύο κτίρια, ένα για
τη τρεις άντρες και το άλλο για τη τέσσερις γυναίκες
ο θάνατος και ο θάνατος ήταν νά βαρίμαν και
τις δύο. Μόνο ο εισαγγελέας, ο πασάς και
ο διοικητής του αποσπάσματος είχαν πια τόσο
αντίληψη σ' αυτές τις σκηνές που δεν τις προ-
φέρανε μια κανένα SUV σύνθημα. Οι γυναίκες εκείνες
είχαν μείνει φυσικά τόσο πολύ σαν αγριόγατοι
να φωνάζουν.

— Πόσοι, σύντροφε; Κι οι τοπικές εφημερίδες στη μόνη
σελίδα — μαζί στις διαφήμισεις κοσμικών γάμων βαφτίσια
κηδείες — σημείωναν τι ημέρα σκοτωμένοι οι Τούρκοι

αν αρνιόνταν εξαντλημένοι τόσο κοπριοσυμμαζεύτρια ξ' σν
πλήθη τόσο σν εκατόμβες »
Οι φρουροί αλλιώνανε τη μεγαλοφωνη ένοιωθε ανάμεσα στα
φλιτζανάκια του μαι και κάνανε ανάμεσα σε σκόνες. Σε
τεμαχιστές τους σαγματές. Τη σπάνανε στο τοίχο.
Εκείνο το αγιό και οι τρεις κοπέλες πάνω αντάρτισσες.
Όταν ξυπνάνε κι σν πλησιάσανε ο ενταγμένος και ο
λεπτός τη ξέρανε η Ευαγγελία
— Φτού σας φασίστες!! Οι αντρες, όταν οι γυναίκες
μπαίνανε μπροστά, σκύβανε τη χάνανε. Τι κοιτάνε πιό
κοντά κι σταματήσανε σκεφτά κι δαιμονισμένα σν κοιτάξανε μέσα
τους «Τι τη θέλει αυτή σν σταγκή και φωνάζει..
Γυναίκα ξέρει αυτή τι θέλει;»
Όταν ο λοχαγός δίνανε τ' αλόγατα.
— Προσοχή! ή σιό γιατί ξέρει τ' μαστίγι σν
και τ' σίκωνε σν σκέφτα λάθος από σν κυβέρνη
σν. Και ξυνάει:
— Γι' αυτό σν σκέφτα σκέφτα! Ποιο τ' Κόμμα,
ποιο σν Κέντρο, ποιο σν Γιωτόπουλο!
Κοιτάτε όλοι μαζί αεχτάνε κι ξυνάγονε
— Εχτε γενεί αδέρφια! Εχετε γενεί αδελφοί
Ο αρχιλοχαγός ύγιωνε σν γυνί του
— Εσύ σκυλί! Και τι σν σταγκάνε σ' πάνω
σν μεγαλοφωνη
Σας ξυνάει
— Ευχήστε! Και ή ευχαριστία σν αποκόπτεται.
— Ευχηθείτε! Ευχηθείτε
— Πλρ!
— Ως σν κίνη, αμάνεται μαζί γυναικεία γυνί
σν σν μεγαλοφωνη δω σν αμάνεται μαζί
σκεφτόμαστε σε χώρα. Οι φαντάροι, σκυφτά γυναίκα
σκύβει, τείνεται και χάνεται τ' σόχο.

Ξαφνικά ο επιστάτης έβγαλε το πιστόλι του και πυροβόλησε μπρός στα πόδια αυτών που πέφτανε από κεφάλι.

— Μπαμ! Μπαμ! Μπαμ!

123

— Καί αὐτοί καί πάλι θά τό μαγεύουν;
— Καί ἄλλες μαγγίες
— Μήπως ἔφερναν σάν κοιμισμένες;
Τό ἀνωφέρι Πήγαν κι ἔγιναν πάντα. Ντύθηκαν καί ἀναχώρησαν
Ο Γιάννης ἔτρεξε τόν ἀδελφό τόν κόμισσα πάνω
Τό ὑπομνημά του μεταφέρει ὁ Πατέρας στό ἔμπορικό
κατάστημα τόν θείου Ἀντωνάκαινα. Ἀπό κεῖ πήγαν
στή Γενική Διοίκηση Κρήτης ὅπου ὁ θεῖος ὑπηρετοῦσε
σάν Τμηματάρχης.. Τελειώνουν δεξιά κι ἀριστερά.
Τέλος ὁ θεῖος μου ἀναλαμβάνει τόν τίτλο τό Γενικό Διοικητή
ὅπου σέ μερικά κατάλαβε καί ὁ θεῖος ἐπιφέρθηκε, φαφλατα-
νιά, ἐντυπώσεις τήν βλεφαρίδα βενζίνα. Μιά ἀνάλογη ἀφόρητο
μέ ἀνεκφ. σοβαρή κοινωνική ἐπιφάνεια. Ἀφοῦ ἐπιβεβαιώθηκαν
ὅλα σχεδόν τά αὐτονόητα πράγματα σέ ἀναφορές σέ
τέλος χρόνων καί τό ὑπόμνημα τόν κυρίου Ἀνακρίτου Π.
— Πώς εἴπατε; Ψηφίζει μέ χρυσόμελο τό δεξί σωστά; Φορεῖ
μου ἕνα μαγό; Ἐπιφάνεια μαγεία σωστά καί σπίτια
— Δαί σάν ἀπόκτησε κύριε Γενικό ἀνάλογο ἐν ἔχει νεώτερα...
Μόλις ἀκούσε τό ὑπόμνημα ἐκπλαγεί τά βουλόν του.
Τί τόν κάνατε τόν γιαγό ὅτι μαγάρα;
— Τόν ἐμπόμπ δεξιά στόν πάγκο ὅλη διαπράξατε!
— Τί ἄλλο τόν κάνατε, ἐπί ἔμπα!
— Τά χρήματα κύριε ἀφαιρέσαμε
— Μύχια;
— Μόνο φαίλαγγα!
— Δόξα τό θεό.. Κύριε τόν καί φέρτε τόν μπρός..
Ὅταν μέ ἀπόσπασμα πετάξαμε σάν ἕνα σακί πατάτες
σάν κάθισμα ἀπέναντι ἀπόν θεῖο τόν κυρίου Ἀνακρίτου Π.
μόν ρέει:
— Γιατί δέ μᾶς ἔπιες πάνω ἕνα καί μάς ἐξιδέψες;
— Δέ πρόφταξα...
— Δέν δόν ρίπτω τά στοιχεία σου; Δέν σέ
ἐρώτησα, εὐγενικά, ἀν ἔχεις ταυτότητα;.. Μιλάει
θυμωμένος:
— Δέν ὑπάρχει εὐγένεια μαζί σου, ἐπί; Ναί ἤ ὄχι;
Τί νά κάνω; Ἔνιωσα μέ τό κεφάλι μου πώς ναί..
— Πού ἄφεσε τό φαίλαγγα; ἐκείνον τό βαλτοφόρο
— Μετρία, κύριε ἀφαιρέσαμε
— Μάνεκη νά βαλίσεις; Μέ ἐκεῖνα. Δοκίμασε!
Ἐπικύρωνα... Ἀθλιόν ὅμως νά σταθεῖ σέ αὐλή του
— Βγάλτε τόν ἔξω.. σάν σκύλο...

Ναί μιά πολυλογά σέ λίγο κατεύθυνσε ἡ μαύρη λιμουζίνα
τοῦ ~~[illegible]~~ Διοικητοῦ Κρήτης. Σταμάτησε μπροστά στό γραφεῖο
τοῦ κυρίου Φραγκιάδη Π. τρακαλίστικα γενικῆ ἀναστάτωση.
Ἡ πόρτα ἄνοιξε κι ἐμφανίστηκαν ὁ θεῖος Πέτρος καὶ ὁ πατέρας
μου. Μόλις μπήκαν σ' ἕνα κάθισμα! Πάμε!" Ἐκεῖνος ἔβγαλε ὅλη τὴν
μανιβέλα καὶ κατέβηκε. Ὁ κύριος Φραγκιάδης Π. κάτι πῆγε νά γκρίνιάσει.
Σ' ἕνα τέτοιο ποιός θά σ' ἀκούει; Ἡ τόν ἀφείλαμε ὁ θεῖος Πέτρος
καὶ μέτρησε διακόσιες δυό χαρτονομίσματα τοῦ ἔδωσε "Βόη-
θησε τόν κύριο νά μπεῖ στό αὐτοκίνητο..." Μέ σύρανε καὶ
μέ σπρώξανε στό πίσω κάθισμα. Ὅπου μπῆκε κι ὁ πατέρας
μου. Ὁ θεῖος μου κάθισε δίπλα τοῦ ὁδηγοῦ. Τό ἐνιαῖο τοῦ ὕψους
αὐτεξαιρετικά μ' ἐπηρέαζε νά δῶ κυρά-κυρά μένα μου. Ὅμω-
ς ἔνιωθα μέσα στίς φλέβες μου ἕνα ἐπαναστατικό σύστημα. Ἔνιω-
θα παρακινδυνεύοντας τόν ἀδιάφορο ἀέρα τῆς ἀστεφάνιας νά μοῦ
ἀποσπάσει ~~[illegible]~~ ὁ παρεστώτας τόν θυμό μου. Πάλεψε μιά φορά
ἔνιωθα σωστά μέσα ἀπό τόν φόβο καὶ δόντια. Γιά μιά στιγμή
θυμήθηκα τά μεστά τοῦ Ἀισχύλου. Πολύ ἀνεπίκαιρες ἐπιτρέψεις
Ἐκεῖνα τά κλαρά ἀπίανα φύσεναν σιγανά. Καὶ τώρα αὐτά
κοίταξα, μέ ὅλο τό ὑψος, σοβαρά ~~[illegible]~~ βλέμματα
νά ~~[illegible]~~ κυτάξω τήν ~~[illegible]~~ ἀσυνήθιστη σκηνή. Ἡ μάνα νόμιζαν πως
μέ κοιτάζουν, ἐσύ γυμνό, μέσα σέ ἕνα πολύ ἀκριβό αὐτοκίνητο
ποιός ἤξερε μιά ποιό ἄλλο... Ὅσο κράτησε ἡ ὁλοκλήρωμά ὡς τό
Γαλατά, δέν ~~[illegible]~~ βγήκε τσιμουδιά. Ἤταν, λέγεται, ὁ ὁλοκλήρος τοῦ κυρίου
Διοικητοῦ καὶ δέν ἔπρεπε νά ἐκφωνεῖ ἀποφάσεις τίποτα μπροστά του.
Ὁ θεῖος μου, τεντωμένος, ~~[illegible]~~ καὶ ἀσάλευτος
κοίταζε κατευθείαν μπροστά ἴσα καὶ ~~[illegible]~~ ὅταν ὁ Καζάντζης πού
ἔμπαινε μιά σειρά Ἀτζέμη. Ὁ πατέρας μου, σάν σκλαβός μου,
μόλις ἔριχνε, σκύβε καὶ λόγο, ~~[illegible]~~ διεφωτιστικά μαστίς. Μέ
τό βλέμμα σου ~~[illegible]~~ σε νά μή ρωτάει σε ἐπί χριστιανοῦ; Ἐπί βασανισμοῦ;
Μόνιμης σου ἔκανεν κάτι σέ ἀντιπολιτεύεσθαι; Ἐ ἀστέ τίς βοβές
ἐρωτήσεις τοῦ μισοχαμογελάσα, μέ κάποιο μυστήριο βεβαίως, γιατί
τί θά σέ ἔλεγε "νά σοῦ κάνω;" Καὶ ~~[illegible]~~ "νά σοῦ κάνω;" Ἐπί
σώματος ἢ τοῦ ψυχῆς; Καὶ ποιός θά ἀπαντοῦσε ποτέ τίς ἀμφιβολίες σου
ἐκεῖνα τά μάτια μου; Τό Ἀισχύλειο, ~~[illegible]~~ τά φοβόμουν, σέ ἐπιτέλους.
Καὶ κάπου σέ γωνία ἀπόφασα νά σκύψω τό κεφάλι τῆς ἤ
καὶ κρεμάστε σέ χτίσ~~[illegible]~~ σε ὅλα σέ οἰκονομία... Ποιός! Τί ἀπίνεψε
~~[illegible]~~ σέ ~~[illegible]~~ ἄτμα ὅλα σέ ἀνθρωπότητα, τόσο ἡ κεντρική χω-
ρίστηκα, μιά μιά πάντα. Μέτρα αὐτά σέ εἰκόνα, τί; Τί μπορεῖ
νά ὑπάρξει μιά μένα, ~~[illegible]~~ μέ μεγαλύτερο σημασία σέ ὅλα

Καζάντζης

124/

Γ. Σταμ. Χαρακεντάκης – Γαλανάκη

σε μένα μου; Τίποτα! Αυτοί συνεχίζουν κανένα μισοφεμένο σόι γένος μου
Χάνεις και λίγες σόλα μια σωστή η σύμπνοια μου σαν πατούσες μου πού
είχαν ~~σε~~ σκεπάσει σαν σπόνια.. Το Αγιοπνευματικό κυρίως Αγιοπνευματικό
αφού αγωνιστήκαν, ~~σε τη Χαρακεντάκη~~, σαν βρήκε όλο το πλεονασμό
σόι κτιμαγόσκαμο μη τα μείζια ολοσόρρυθμα σαν τείχεια αόσω
σοφία, σταμαίνει μαρσόνι σόσο Καστελλάκι όπου ~~σε~~ ζήκινόσε το.
μονάκα σόι ύδωρα σόσ σόσο μας. Βρήκα καμιά – καλάν και πλεονάζει
~~σε~~ σφίχτηκε τη ώρα της δικιά μου αόσόεφτα όσο το δικό μου νέα
ρόσόν σόσ χώρα τι οι πονοι ήσαν σόφόεμενοι. Έτσι μι κουβάλησαν
δικόσα αλέπιν μήτερα ως σε πάτρικε ~~σε~~ σόν κιάσόν μας σόν
~~σε~~ σήκωσαν, η μάνα μου, η Αθανασία. Παρ'όλ και οι τρεις ~~σε~~
~~σε~~ δείχναμε μι κάθε τρόπο πως όλα πάνε καλά και όσο η Εύτυχία
τρέχει αόσόι μπαγιάκια μας, εκείνη, σαν αρχίσει νέα κάνει ένα βήμα μια
νέα μι πλείσα σωμαίσόσης φαόθυμη. σόσ χώρα. Όλόιτε έρεία μι
αφήσόσε νέα κάσόν κατήχαμα και μι σι βοήθεια σόσ κοπιάζαν μας
σόν κατοικόσόν δίπλα σόι μπαφήσόσε σόσ σόσόν και σόν φαγωσόν
σόν κεφάλι. Ήταν η ρωσική σοβαρή κρίση, σόν θα μπαμπαφόσόσόν
Κιάμπα, και κάθε η μνή μας ήσαν όλο βάσανα, έως όσόν Χάσόν
μια ένα λάσόσμα σόι αγωνία σας. Και συμπεκφέρεσόν σόν 1962
όσαν μεγάλε εμά βρεσκόμαν σόν σόσόν εν μπαστιόν σόν Σαντα.
τρίο Τσαγκάρη, σόν Λιντίχ, μι έκεία σι γυναικόσόνι κλαμένι
σόν Κυφιόσόν, όλόιτε ο πατέρας μου, ο φόσκαρής, έρεκαν τό
ρωσί νέα βεσόσόνται σόν ένα νοσόκομείο και τό αόσόμόρα σόν
άλλο. Και νέα σόν ύπάχε σόμπόσόνία. Νέα σόν ύπάφχαν μερικά
μαόσόταρι. Και νέα κάνα κάνα κάνα σόν μόσόσόρέν μβόσόν
σόν ίσόβιόν. Πόσόν αρχίσόν νέα σόνεχόσόν μάνα μου ο θείος
Λάκης σόν εκλιπάρε αόσό καιρό σόν αόσόφάσόν έρχόσόν ένα
ρωσικό μι μια κόσόσόν (ταβί) σόσόν Χανιά. Είχα κάνει σόσόν
βρόσόν ένα μπόγο μι τα αόσόαραίτόσόν – σόβράκια, φανέλες,
σόσόβέρ, κάλτσες – τα σόλα μου είχαν κάνει σόνεχόσόν
και μι σό μπαστόνι κόσόσόν – κόσόσόν, αφού φύγαμε σόι
μάνα μου σόν κόσόσόν κι' εσόεία σόν
αγκαλιά μου σόν πατέρα μου και τό Γιάννη, αποφασόσόν
σο θείος Λάκης με σό αόσόμεσόνιόνο αυτόκινήτο σόν
τόν πόσόσόν σόι Ρωσία. Όταν φόσόσόσόμε σόι
γέφυρα σόν Κιέβόν, μια νέα μπόσόν σόι Χανιά, ένας
φόρόσόφόσόσόν τόν εκάνε σόμα νέα σταμαόσόσόμε και
νέα λόγιάσόμε σόσο αόσό σόν σόρά σόν φόσόσόρέν
και σόν αρχόν όχόμάσόν σόν είχαν
σταόσόι σόι δεξιά μόσόρά σόν δρόμόν. Μόνοί μας δεξιά
νέα βρόσόμε ένα. Ο θείος σόν εσόε "Γιαμπαστόίχόσόν σόι
Γενικόν Αγιοπνευματόσόν". Όμόσο ο φόρόσόφόσόσόν χωρίς
νέα εντόσόνόσόσόσόν αόσό σό αεφόσόμα ~~σόν σόν σόν~~ θαύμα
φόχαλιάσόσόν σόν θέση σε Κιέβόν Πανεπόσόμόν νόσόσόν σό
ίδιό μας κόσόσόν. Θέλόσόν βρεσόν όλα μια νέα θεσόν όλα! »

Μια σύρραι από χωριάτες και χωριάτισσες κυρίως κάπου διακόσια μέτρα μάκρος εχτ σχηματιστεί και βαθύτη αφρα από τον Κηφισό. Εκεί είχαν κεφαλώσει νυκρό τον σπόρι μα καστανά - γίνεται, τον τρόπο και τον φόβο σε χαρο φυλακής και γενικώτερα σε "εθνικά δικαίωμα" σε σπεριοχή. Είχαν φτιάξει ένα είδος κεφαλόστρωμα με χόντρα κλαριά από δέντρα κι' αυτό κει κείμενοι σε σφαχτάρια οι σκοτωμένοι, αντάρτες και αντάρτισσες. Τοιχίσαν μια φρά σε βλοκάδα όλοι όσοι έφταιγαν κι' όσοι έδειχναν αυτά χαμένοι και αν δε σπερνόταν υπαρκετικοί οι γέροι σε Κηφίσσιν θα ήρθαν κι' ποσεχάσαν μπροστά σαν κεφαλοστρώμα νυκρό γιά να δουν". Μαι σαν καστανά - γίνεται είχαν κεφαλωμένη σε Βαυκάμα - εκεί πάει τό αντάρτικο γενικό σε. Αυτοί σε είχαν κεφαλώσει αναίσθα. Εκεί σε φανόταν ι' μαύρα κυλότα σε. Η αστυνομία σε ~~[illegible]~~ κι' όμεγαλός σε σε εχτ τείχιτες. Τα δε βυζιά σε είχαν πάει σαν σε σε αυτά δύο αγκάλες τον αρσενικόν σε σε σε σαν νά πάει σαν νά το βλέπεις αναίσθα. Εχτά μαύρα όλα αύχτα. Μαύρο χώμα ~~[illegible]~~ Κοιτάζει κι' κόμα. Κι' εκεί σε κυτάγαν αναίσθα σε τον τεχνίτη σε σε σε

μανέκας νά τούς φτύσει ἢ νά τούς βρίσει δυνατά. Τί κάνουν αὐτό ἐφέβο; Αὐτό μίσος; Ποῦ νά ἤξερε μιά γριά χωριάτισσα, ὅπου αὐτό μᾶς ἔσκαψε μ' ὅλη τη δύναμη «Καταραμένος! Καταραμένος!» Ὁ δικός χωριανός νά ἦταν ἀκριβῶς μπροστά μας ἔβγαζε τό τσιγάρο του σωστό σίφαλο στή Δαμάσκα καί μύριστε κάπνιο κρέας. Γέμισε ~~φ~~ φ τί καύρωμαι τόν σε φεστό. Ὅλοι αὐτό τόν αγριο κυτάξε. Καθώς, πρόσεξα μ' ὅτι σκέφτομαι μου μπροστά σου σκοτωμένος ~~[illegible]~~ σκεφτόμουν μονάχα μιά λέξη "Εκδίκηση". Τίποτε ἄλλο. Ἴσως νά τούς ἔλεγε κάμμια φορά. Ὅλοι δέ φωνάζαμε. Ὅλοι λέγ- "Ζώντας, θά πάρω τό αἷμα σας πίσω". Ζώντας, αὐτό.. Ζώντας, τό ἄλλο... Τί νά πεῖς; Καί τί νά σκέφτεσαι καί νά ὑπολογίζεις σ' αὐτές τίς στιγμές; ~~[illegible]~~ Μήπως δέν μας ἔκαναν τουβαρέκια γιά καιρό; Ἐμᾶς, τούς ἄλλους, δέν μας τσουρουφλίσανε ~~[illegible]~~ φτάρια; Μήπως δέν μας κάνανε κόπο νά καταφέρουμε τίς σκέψεις τά κατωφέρματά τους; Μήπως τό αὐτοκίνητο βαλό ἔπεσε μέσα μας ἐξ Ἀντῆς τί ἔβαζε δέν ὄφειλαν τί τίποτα. Μόνο τό πιό δυνατό μυαλό θά νικοῦσε; Καί κόψαν γιατί ~~[illegible]~~... ἤξερα...

Ὅσο σκεφτόταν ὁ λόγος αὐτό φάλλαγε ~~[illegible]~~ ὅσο ἀνέβαινε στό γονατό μου. Σάν σύννεφο ἔβαζε ἡ ἀγριά μου γαίμα κατρίνανε τόν ἄλλο μέσα μέσα καί οἱ φανατισμένοι σπεσιωμένοι γιαντζί τόν 401 δέν ἐκτιάφαν αὐ ἄρθεσι τόν ἐπιγνατίδη. Ὅταν τό κατρακυλίσε κόκαλο τής γαίμας ἀποφασίστε τό κόκαλο τόν μπορεί ἀκινδυνότερα σά νά μοῦ χύνανε σά κερί ἕνα κοκβά καφτό λάδι. Τώρα, μετά τά χτυπήματα, ἡ κατάσταση χειροτέρευε. Καί καθώς ὁ ἀπαρχιαστό δρόμο, νά ὀλίγοστε ρέν οἱ ἥλιοι ἐξαφανίσεν, σά πόσα τής κλίσης, ἤταν μπροστά ἀδύνατης στεκτές καί φαντάβε, ὑπόφερα τρομερά. Κρατούσα σάν ἀνάσεις μου μή νά μπῶ ἀπό Ax καί Bax καί σ' αγριοσωτάρι ὁ δεξί βλέπτρο νά δέ δεχόταν καμμιά ἀκοντοπάρδα ἐκλίμωνε καί μαίγιστα πολύτιμη. Ὁ ἄντρας αὐτό δέ δείχνε τί νοιώθει καί ἰδιαίτερα σέ αὐτό. Ἄντρας ὁ σεβαστός, ὁ ἀπό, ἔτσι ὅλος σου. Κίταξε νά τό βγάλεις πάρα μπρός σου. Δίκιο σου δικό. Ἔκανα μόλις μέ ἔχει ἀποφασίσει τό κεντικό τόπο ἐπί σου σφαγμαστικόστου ~~[illegible]~~ ὅλα τάβαλα φορά καί μαύρα. Καί ὅταν σέ κάποιο μπαμπάτσο τραύταγμα τά κόκαλά μου παίξανε ~~τα~~ τσαμπάκα καί μάνιβαν ἐντός, δαγκώνα τά χείλη μου, νά βγεῖ αἷμα, νά μή ἐκπνεύσω. Αὐτό αὐτό μέ

Γόνεμα
18.4.88

Εκεί αντικρύσε κρύο ιδρώτας, γιατί δεν μπορούσαν ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ και μετά γύρνανε πίσω και βγαίναμε με τη σειρά μας, λαχανιάζοντας τον ανηφορικό. Τέλος πάντων τα δόντια μου και χτυπούσανε σαν καστανιέτες. Είχαμε δυο λεπτά.. Δύσκολη κατάσταση, και τι πάει σε νοσοκομείο, και μου ανοίξανε τα μάτια, και βάλανε τα κόκαλα στη θέση τους. Αυτό με σκαρφαλώνει στα κατσούβελα που σήμερα αυτός ο ουρανός και κοσκινίζει σύννεφα δεν εβλεπε τα μάτια σου. Αυτά είναι τα φυσικά τείχη! Ο τόπος σου δείχνει. Εδώ δεν αστειεύεται ο Πύρινος, ούτε ο βενετσιάνος ουρανός, ούτε οι σύνεφα σαν μπέρες μας. Εδώ οι ανθρώποι γίνανε και πολεμιστάδες.

Αφού εκεί πλείστες φορές από μια ώρα και εκάμαμε μετά μια καρδιά στα βουνά, και δεν έβλεπε όχι δύνατο, ούτε δάσκο, χιλιόμετρα μέσα σε, το πυκνό πάει, δεξιά ένα δρόμο - μονοπάτι σαν εκείνα σε αυτοκίνητο και βρεχόμαστε και νιώθαμε σύμπαρμα. Δεν θα πηγαίναμε πάνω από πέντε χιλιόμετρα σαν ώρα. Φτάσαμε σ' ένα πλάτωμα και σταματήσαμε στον ανήφορο ~~[illegible]~~ σε βάθος υπήρχε μια τούρτα πρασίνο. Σε ~~[illegible]~~ πλησιάζαμε τόσο διαφέναμε ανθρώπινο ~~[illegible]~~ και πλείστοι σαν σκιά. Κάναμε και μια ώρα και φτάσαμε. Βγαζόμαστε ο πυρέτο κι όλο μεγάλο σε θέτο μου και τον ρώτησε αν ήλθε φρέσκα «μη κατάσταση πάτησε..» Μ' αυτό και τον κυτάξε ανάσταρα ώσπου τον τέλος δε βάσταξε και τον είπε: «Τιμή σου καλό Μανώλη, Τιμή!» Τι εννοούσε μ' αυτό, δεν μπόρεσα να καταλάβω. Ούτε κι ο Μανώλης τον ρώτησε κρύο ιδρώτας μετά ~~[illegible]~~ στα δεξιά μας φάνηκε αιφνίδια μια χαραμάδα ώς σκοτεινιάσει μέτρα. Εκεί οι δεξιές ρόδες του αυτοκινήτου δεν εκάμαν τρόπο σε δίκα τους. Στο χείλος του γκρεμού! Μια σταλαγματιά, μια σπίθα, ένα ρίγος σε ιδρώτας και μας πήρε ο χάος. «Δε μπόρεσα, κύριε Πύρρο, πώς έκανα κατσικοδρόμος. Βρέχει να σταθούμε σε δεύτερο...» Τέλος φτάσαμε στα δέντρα, όπου εκεί σταμάτησα για να κάνω μανούβρα ο Μανώλης και να γυρίσει πίσω. Μόλις σταματήσαμε σκύψανε και μας δόσε και να μας χαιρετήσουν τα βαθύχρωμα, οι αντίμοι και οι θείοι σαν μας σκεπάσανε. Όλοι δολοφόνοι νυμφίοι σαν μαύρα. Μαύρο μπόστι, μαύρο κυρίτσι, μαύρο πουκάμισο, μαύρα μουστάκια, μαύρα γένια, οι πιο ~~[illegible]~~ ηλικιωμένοι, μαύρα μαντίλια τα

με μαύρα κρόσια. Ήταν όμορφοι τη γυμνά. Μόνο δεν ένα κι' ένιωθα. Ξυρισμένο. Ήπιομένο και σοβαρό. Κανείς δε χαμογέλασε. Μόνο ο πρεσβύτερος, μόλις κατέβασε ο θείος τούπιασε το χέρι και τ' ακούμπησε «Καλώς τ' φαίδερφο». Τότε όλοι μαζί είπανε «Καλώς ναρθείτε», και οι μικρότεροι αρχίσανε νι φιλούνε το χέρι του θείου Μίτσου. Καλώς ήρθ' εμένα κατάλαβα, μ' σπρώξανε πλαγιά μου και μ' σπρώξανε «Πήγαι τ' αδέλφι σου». Ήταν ο θείος Μίτσος και αρέσθηκε «Εντίτος νάις ένα ο μικρός». Τον γιωργή ο γιός. Μόνο που τούπιανε το πρόσωπο, σαν αόγκιμο και δε μπορεί νι σύ χαιρετάει ορθός!» «Μπρω θείε, τ' φαω. Μόνο δώστε μου σι κατσίνω νι δαφιχτώ.»

~~[illegible]~~

Αποφάσισαν δυνατά σε ένα τάβλι και μι το δεξί χέρι δαφιχόμουνα σε μαντούν, και τεντωνόμαν τεντωνόμαν, κι' όταν φτάσω τ' ένα κι' ένιωθα τίποτα μι κυτάξανε άλλοι μι θαυμασμό. Ο πιο ηλικιωμένος, ο θείος Απόστολος μι μαντιάζει μι θέρμη μι αγκαλιάζει και μου λέει «Αντίγιε, σι καμαρώνω...»

~~Κοιμήθηκα σε ένα δεμένο. Ένιωθα [illegible] σαν σε γεννήσεις. Τώρα πάλι [illegible]~~ Μι βάλανε πάνω σ' ένα πανέμορφο κουβέρτα. Μπείκοι ήχαν αύξηση. Μίλησαν και οι δύο θείοι. Άλλοι μίλησαν μι τα τάβλα. Βέβαια είχαν νοιάσει, και πάνω. Μόλις ξαφνιάσαμε τ' σύδεστρο, καθαρίσαμε νι φτάσαμε ένα ορεσπίδιο γεμάτο δάμνους χωρίς φύλλα όπου βόσκανε γίδια και πρόβατα. Ένα καταστρεμμένο σπίτι σι φίδι από ξύλα τ' μάτι σου. Φτάσαμε σι είμα ένα, τόφρα σι ήθαν μοιάζει σαν ερείπια και αγριοαχλαδιές. Κι' όταν φτάσαμε σι ένα σιλό αγκιρί ένιωθα φαίτσα σι σιαγόνι μι τι σπίτια και τις σταύλους. Δεκα φορές ο

Σε μιά ένταση μεγάλη όσο ο Ιωάννης ήθαν πλαστικοποιημένα τι έξι νοικοκυριά σι δολιχάιμλιν. Ήταν όμορφα εγγόνια του δολιχοφαγίου, σι φαινόσουν ευτυχείς, σι ο σιανός, σι χαρά, τσιάγκι τ' κεφάλι. Ο γιός του, ο θεριανός, ένιωθε αγάπη μι σι Ευωφία κι' άλλα δυόμισι, μι σι τσιάγκι, σι Βρινί.

"Γιαμάλ σαν τ' ανε Χλε κιγιί βοι κιαν"

Τό ὅλον εἴκοσι ἀγόρια. Καί τό καθ' ἕνα ἀγόρι ἔπαιρνε ἀπό δέκα γυναῖκες. Ὅταν μεγάλωναν τά παιδιά καί παντρεύονταν χτίζανε τό δικό ~~τους~~ τους σπιτάκι. Τά παιδιά καί τά ἐγγόνια τοῦ θείου ἔμεναν ὅλα κοντά του. Πλάνο τοῦ θείου ἄρχισαν νά-νά καταβαίνουν ~~στό~~ στόν κόσμο. Παντρεύονταν κι' ἔμεναν μέ τά παιδιά τους. Ὁ θεῖος, ἔλεγε, ἦταν μιά τοῦ δολιοφονίας. Μοῦ εἶχε πεῖ μονάχα δύο κόρες. Μία Ἀγγελική, μοῦ ἀρέσει ἦταν ἕνα χρόνο μικρή, μέ τή μάνα της, τήν Παναγιώτα, μέσα στά σπίτια. Καί τή Χρυσή. Ἡ Χρυσή πλησίαζε τό θεῖο πέντε χρόνια. Γεννήθηκε στό 1844 κι' ἐκεῖνος στό 1849. Ἡ Χρυσή ὅταν δεκαπέντε τῆς παντρεύτηκε δεκαεφτά χρονῶν. Ἔφυγε. Καί στό 1870 γέννησε τόν πατέρα μου, τό Μιχαήλ. Ἔτσι, ἀπό τή Χρυσή, τίς κόρες τοῦ δολιοφονίας, τό σόι μας εἶχε κοινή εἶδα μέ τό σόι τοῦ θείου, τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Χρυσῆς. Ὁ πατέρας μου, ὁ Μιχαήλ, γιός τῆς Χρυσῆς, κόρης τοῦ δολιοφονίας τίς παντρεύτηκε τή Μαρία δολιοφονίας, παντρεύτηκε κι' αὐτός μέ τή συγγενή του στό Ἀλικαρνασσό. Ἡ μάνα τῆς, ἡ Μαρία, ἦταν κόρη τοῦ σφαγέα Χάιμ, τοῦ ἀρχιμαστροβίλη τῆς Δυτικῆς Κρήτης. Κι' αὐτός παντρεύτηκε τόν Γεώργιο Σπυριδάκη πού εἶχε εἶδος τό γαλατᾶ Κωνσταντίνα. Ἔτσι ὁ πατέρας μου ἔφυγε ἀπό τά μέρη τῆς πρόγονοι του καί ἐγκαταστάθηκε πρός τό χωριό Βοιδοκέφαλο ἀπό τά Χανιά. Κάνανε τρεῖς παιδιά. Τόν Μίνω, τή Χρυσή, τό Γιώργο, μικρό τό πατέρα μου, καί τό Γιάννη, πού πέθανε μικρός. Ἡ Χρυσή γέννησε ἕνα ἀγόρι, τόν Ἐπαμεινώντα πού πέθανε ἀπό τή πείνα στόν Ἀδόλφο, τό ἀεῖτο χρόνια τῆς γερμανικῆς κατοχῆς. Ὁ πατέρας μου καί οἱ εἴκοσι γυιοί τοῦ θείου ἦταν ἀεῖτοι φαμελιοφόροι. Ὁ θεῖος Μίνως καί ὁ πατέρας μου ἦταν δεῖτοι φαμελιοφόροι μέ τά παιδιά τους εἴκοσι γυιοί τοῦ θείου. Κι' ἐγώ, μέ τά παιδιά μου παιδιά, εἶμαστε ~~δεῖτοι~~ τρεῖς φαμελιοφόροι.

τοῦ θείου

Τό ὅλον εἶχε ἑξήντα ἕνα ἀγόρια...

Δυτικῆς Κρήτης. Ἐπαναστάσεις, ἐξ ἀφορμῆς ἐπαναστάσεως

Είπαμε πως ο Θεριανός παντρεύτηκε δύο γυναίκες. Η πρώτη, η Ευφρόσυνη, ήταν χριστιανή. Εξαφανίστηκε. Μ' αυτήν είχαν όχτώ παιδιά από τα οποία τα τρία είχαν ονόματα χριστιανικά. Μα τα τέσσερα από γεννήθηκαν Μανώλης (προς τιμή του πατέρα του) Μιχάλης, Γιώργος, Λευτέρης (για να τιμήσουν τα επαναστάσεις του 68) Σοφία, Πέτρος, Αντώνης και Δημήτρης. Γεννήθηκαν, κανονικά και με χρόνο, από τα 1865 ως τα 1872. Στο τέλειωνε χρόνο πέθανε η μάνα τους, η Ευφρόσυνη, αφού η Θέκλη (έτσι ονομάζανε τη μητρυιά) και ο Θεριανός, χήρος νόμιμα αυτή τη φορά παντρεύτηκε γυναίκα. Όμως μαζί της ζήσανε η Ερινή, η τρισκαίδεκα. Τη δέχτηκαν όμως κακήν κακώς τα παιδιά τα χριστιανά τα επαναστάτα του 54, γιατί τρεις χρόνια κι έτσι κοντά δεν μπόρεσε τα μυστικά τους, δεν ήταν άλλο θέμα, εκτός από τον Θεριανό, αυτός ήταν ο αδελφός τους. Από τα 1854 μείνανε οι τρεις τους, Θεριανός, Ευφρόσυνη και Ερινή, αδέλφια. Και όσο μεγάλωνε η Ερινή μεγαλώνανε τα παιδιά μαζί της σαν ίδια μάνα. Δυο χρόνια μετά το θάνατο της Ευφρόσυνης, ο Θεριανός παντρεύτηκε τη Ερινή αυτή τη φορά.....

Επειδή μπορούμε τον τρόπο της μαρτυρίας στο σταυρό, τι οι χριστιανοί είχαν σταλεί τους δικούς τους και μετά τους κόψανε τη γλώσσα (για να μη μαρτυρήσουν) κρεμασμένοι σε σημεία με τον σταυρό, ο Θεριανός αποφάσισε να μη δώσει στη γυναίκα του Ερινή χριστιανικό όνομα. Έτσι αυτό το 1875 δίνει όνομα το αγόρι του παιδί Αχιλλέα. Κι από κει και πάω τα 1887 στο γεννήθηκε ο τέταρτος, ο δεύτερος γιος της Ερινή και ο εικοστός του Θεριανού, ο Αντώνης. Τα παιδιά του ονομάστηκαν Αλέξανδρος, Βασιλικός, Πελαγία, Πάρις, Εκτόρας, Θεμιστοκλής, Σοφοκλής, Ευριπίδης, Αντιόχος, Δαρδανός. Ο Θεριανός ήταν ένας ευτυχισμένος γιος, πλούσιος δυο μέτρα, με φαρδιά γένια, γιγαντόκαιρος, με στέρνο πλατύ και γωνιακό φαρδύκαρδος. Δυνατός φαρδύς, με φαρδιά γενάδα και μαύρα κατσαρά, σγουρά μαλλιά. Η Ευφρόσυνη ήταν μικροκαμωμένη, λαγαρή, δεμένη. Η Ερινή αν και τρισκαίδεκα, ήταν γεμάτη φαρδιά με μεγάλα μαλλιά. Η αγάπη της

Εκάμαν σύλλογο τους και έπαν στο Τρόιανη. Γι' αυτό και ο δημιάνος
για να σου ευχαριστήσει ~~[illegible]~~ εδώσε σ' εσένα τρεις γιους του ~~[illegible]~~
ονόματα από δικά μας τώρα φαμίλιες εδώ και ~~[illegible]~~ πολλοχρόνια.
Δεν είναι πολύ εξωφρενικό αυτό και οι δικοί μας γιοι στο Ξενο-
φύλλο βρίσκονταν μεταξύ, αναρωτήθη, πλούσιοι αντιπρόσωποι
ενώ στο Βρυνά ήταν ~~[illegible]~~ φτωχοί, γεωργοί (ο Εκτορας
~~[illegible]~~ και ο Αντίοχος φυτεύανε τα δύο κτήματα
μη μεγάλα μέσα, ελιοτόπια και φυτεύκανε.)
Όλοι μένανε ~~[illegible]~~ αυτή καλοτροφία. Εκεί στη Τρόιανη
ήταν ~~[illegible]~~ οι ελιοτόπια γιοι γεννήθανε από δέκα
εκατόμμυρα ο κάθένας ~~[illegible]~~ τα διακόσια
πολιτικά ~~[illegible]~~ που αρχίσανε κι' αυτά νι γεμίζουν
πολλοί φαμιλιάδικα οι μια πολιτική ολόγυρα
εν δέκα χιλιόμετρα. Τα μέρη από ανατολικά
δεν αρχή φτάνανε στη χιλιάδα και στη δεκάδα
χιλιάδα. Δεν ήταν δυνατόν νι τα έχουν κοινά
βόσκανε εξω μαζί στα βουνά και τα μεγάλα
λιβάδια. Ζούσανε ~~[illegible]~~ και κυριεύανε
όλον βρόντο. Εν σοκλιά, οι χαρές, οι δάκρυα.
Χαρμόν, καλοκαίρι. Οι ώρες τρόπαν φρόντιζαν
νάι μη τα χάσουν φύλα, και αγριεύανε. Όταν
έρχεται η εποχή για το αρμέγμα ή για τα
σφάγιμο τα μαγιάτικα οι σκλάβοι ήταν.
Δυνατή μαγεία σπιτεργάτης τι αναίμακτη και
καλά ~~[illegible]~~. Οι βγάνανε, σε μοιράζανε
αναίμακτη τι σε αναίμακτη ~~[illegible]~~ τον κλεφτό. Όταν
όμως, στο αρχή του αιώνα μας και μετά, σε
μεγαλύτερο έρχεται στη χιλιάδα. Τότε μοιράζονταν
κατά φαμίλια. Μοιράζανε δυνατά τα γιορτινά
γιατί οι βοσκότοποι ήταν πάντα κοινοί. Βάζανε
μπρο μια μέρα πάνω στα γιορτινά - ένα γρέμμα,
ένα σκρέλι ή ένα αρνί ή μέσα γεμίζανε οι
σπίτι σύνολα. Μόνο στο τελευταίο χρόνια που σπέρασαν
εν τα 1949, στο τελευταίο δυνατό σου δημόσια

Δεν δημιούργησε ένας κανείς, μια διαμάχη, κάποια αντιλογία, ένα σοβαρό πρόβλημα. Μόνο από μεριά ακούστηκε κάποιος κοινός λόγος στην παρουσία του γενάρχη του θεριστού του φύλου, του από αυτή καιρό αποσυρμένου, τη σίγα του θέματος, τη κόρη στη Βόννη-πόλη, μαζί με τη δική του τα φυσικά αλλά, τρόπος, φοιβόβια και σκοπιά πού ήταν οι εγκαταστάσεις του φίλου. Όταν αποφάσισε να κατεβεί στη πόλη όλοι φοβόταν τα πολλά, τα εγγόνια και τα δισέγγονα, ότι κάτι αλλάζει στη ζωή τους. Τέλειωνε από τη λίστα τα λόγια και τα δίνει, τα αποδίδει, τα σχολιάζει τα χόβι και τα πάει στη ζωή του. Αν και ένας ήδη αντιπροσωπεύει τις αποδεκτή πόλη μια ανάλαφρα βήματα βγαίνει και δεν παρακαλούσε. Ζωή τη αποφασίζει ένας αλλός, η κάποιος τρόπος η ΙΚΕΙΟΣ γιατί τα ξέρει συνήθεις και τη δεν δεν δίνουμε και φύσει χωρίς στη παρουσία τους. Ο θεριστής δεν ήθελε και δεν σέβεται. Και κάθε η φαμίλια του φύλου από οι σχεσεί τα φύλα ξέρει λαχτάρες το φυσικό τη νάνοι μαζεμένοι και μη φτάνουν τα άγρια βαγόνια και οι γοργοί τους φύλων. Ζούν μη δε αφοσιώνεις η φύση, δεν τα και οι θείοι. Μόνο, γάτα, σκύλοι, μόνο, γάτα, σκύλοι, γυρίζει κάθε μέρα τρόπο και δεν τον βαγόνου τον σκύλο τα γάτα. Τον ερωτεύτηκε και τον δεν και μετά και τα γαϊδάρες και νέα τη μη-αγαπά και τον - Κάποια ~~ιδιόρρυθμα~~ λαχταρά ιδιόρρυθμα φαντασιακή. Γιατί αυτή από μικρός ο ίδιος δεν ήθελε και οι θεριστάς.

Ο Θεριανός ήταν βαθυπλούσιος χωρικός, τραγουδιστής και ερωτευμένος. Όμως αυτό δεν κατάφερε και δε χόρεψε για τη δόξα μονάχα για τον εαυτό του! Έτσι αυτό καθόταν ήσυχος και εργάβαρε κάθε ακόμη κομμάτι τον έπιανε το μπρείκε και τραγουδούσε. Έτσι τύχε σε μια μεγάλη κι εξαιρετικά τραγουδιστή σόι ότι η κόρη του πίστευε μια γυναίκα - περιβόητη. Αλλά φαίνεται χόρεψε μόνο το ~~[illegible]~~ αυτό χανιώτικο, σούστα, η σεντόλιφε με το νέο φαινόμενο τον φούσκωνε το είμα και τη θεσσαλική. Τότε τα μια τον κάνανε χείρα. Ο παλιόπαιδο του θείου, ο Τσάμπο, ο Χαλίμπαος — τούτος ο τύπος του θείου του, του αδερφού της μάνας του, αυτός ήταν φανατικός μπεριπλόπος — ~~[illegible]~~ Έσκυβε τα κεφάλι και κοίταζε τα κεφαλά του βι το ενάμισι σε ανοιχτά τον. Κάθε βαρύ ο Χαλίμπαος έφευγε μια δυο τρεις μέρες. Κοιμόταν και βλόμπαλα. Έλεγε ξεφτέλιστο σε όλη τη περιοχή. Κι αυτός μόλις τραίγε τα πόδια του και χρυσωμένη μαζί του αυτό τον πλάνεψε στα αφέντα. Έτσι κατάντησε φαεί μεγάλο βρεμπαταφεστέμενο. Όμως αυτός αναπαυφεστέμενος και ήσυχος μετά έλεγε κάνει τα κέφι του.

Ώσπου όμως ο Θεριανός τα μεγάλα φίλεμα τα σε χεσμένα τον ιατρείου! Κάποτε ήταν ήταν πολλοί και πολύφοι ή Ο Εμπιά τσακίστε τα σόλα τη. Ο Θεριανός μια νύχτα φαεί έβαλε τα δεξιά πάνω σε σπαστάρι κόκκαλο και κατάφερε στις πλάτες μια μυστικιάνη δύναμη. Νιώ "βγάλει" δυναμή, μονάχα βι σε αρκή, και νιώ "καταλαβαίνει" τι συμβαίνει τι αφίνει και τις αρέσει και γίνει. Αφού χάλεγε περσεπτικά πάνω κάτω τα ιδιά κοκαλάκια τη τέχνη έπιανε τις δυο αμφές μι δύναμη. Τα τράβαγε πέρα τα έξω και πάρον αποστάσεις και μετά τα σήκωνε, το ένα πάνω στ' άλλο και, ω τον θαυμάσιο, μπήκαν στο θείο του. Από τότε αρχίνε νι βάλει κόκκαλα. Ανθρώπων και ζώων. Καθώς ο τόπος ήταν αντίλαλος και βραχώδης. Δω λιμάρε μέρα που νι βω στο φωτίζουν αυτά δω και αυτά κει. Η φήμη του έφτασε ως ~~[illegible]~~ τις τρεις διαμέρισμα. Έτσι νότια, τα χώρα Σφακίων, στα δυτικά, στο Κάμπο και στα βόρεια, στο Καστέλλι. Γιατί ήμουν μια τόν δύναμη τροφή, φούχα, ειδή νοικοκυριού ~~[illegible]~~ και

μια: Κότες, κουνέλια, αγελάδες, κατσίκια. Όταν δημιούργησε τὸ αγαπημένο αὐλάκι ἐνὸς τετραγωνικοῦ του χωραφιοῦ μὲ φραγκόσυκα. Ἐπὶ αὐτοῦ τοῦ τόπου, ὁ θεριανός, ἀφοῦ νὰ ἐπαίχνει σὰν παιδί στὴν περιουσία του. Ὅταν γεννήθηκε ὁ Μανόλης ὁ ἀδελφός μου εἶχε κι ἕνα πελώριο κεφάλι μὲ κοιλιὰ φυγής. Ἐκεῖνος ἦταν τὸν ὑπερόπτη, τὸν Δονκιχώτη τὰ κοπάδια τοῦ βόσκανε μὲ ὅλες τὶς μεγάλες κλίμακες τὸν ἐνοποίησε "πόσα ἔχεις" σήκωνε τὸν ὤμο μὲ ἀποφασιστικότητα. Ἀρνήθηκα..."

Μαζὶ μὲ τὸν πόνο τὴν δημιουργία του, ὁ θεριανός, ἀνακαλύψαμε τὴ δύναμη ποὺ ἔχουν τὰ βότανα, καὶ γενικά τὰ ἄγρια χόρτα καὶ ἄλλες οὐσίες. Ἐφαγαν συνεχῶς καὶ δοκίμαζε τὸν ἀφέλεια ποὶν τὸν ἐνα ἢ τὸν ἄλλο τρόπο. Δὲν ἀφήνει τὸ ἔμψυχο, ὅσο τὸ ἄψυχο, ὅσο τὸ ἀνθρώπινο. Ἐκεῖ-ὅπου ἔκανε καταγράφεις γιὰ τὸ χρειάζεται σὲ κάθε περίπτωση: σπαστήρι, ποιήματα, πρέσες, μοῦστρεῖο, (κακοφερμιστήριο, τὸ ἄγραν) καὶ ἀνάλογα τὰ χρησιμοποιοῦσε τὰ βότανα ~~καὶ τὰ ἄλλα~~ καὶ τὶς ἀλλεργίες του. Ἐκεῖ-ὅπου καταγράφω τὸν γιατρὸ τὸν ἔφερε, εἶχε χτίσει ἕνα σπιτάκι ἐλληνικό γιὰ αὐτὸν τὸν δημιουργία. Τὸν γεμίσαν ραφία μὲ ~~[illegible]~~ κάθε ἡμέρα καθαριότητα καὶ ἀδεξιότητα. Ἐκεῖ τραπέζι εἶχε ἀποθήκευμα ὅλα τὰ σύνεργα. Γουλί, ~~[illegible]~~, γαβάθες, γουλιχτήρια. Ὅπου ἀναπαύεται καὶ χαλοῦσε τὰ ἐξωτικά καὶ τὰ κάθε ἀλλεργίες. Εἶχε κι' ἕνα καμινάκι καὶ τσιντηρέλιζε γιὰ νὰ βράζει τὰ χόρτα καὶ ὅλα ἄλλα τὰ πράγματα ~~[illegible]~~ ἀπὸ κεφάλι.

Ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ γιοῦ τὸν θεριανοῦ γράφω μόνο οἱ ἑλληνικοί. Ἀν ἐφαρμόζεις τὸ Πάλμερ, ~~[illegible]~~ τρίτο ἀγόρι τὴ Εὐφρόσυνη, ποὺ πλέον ἀπὸ πολὺ ~~[illegible]~~ φαΐ καὶ τὸ πιστό σου βαφτίσια τὸν ἐγγόνου του, τὸν 1930., ἔτσι ἄλλοι σκοτώθηκαν σοῦ ἀρρώστεια καὶ τὴ κρεατοπαίδεια. Ἐπὶ ὁ Λευτέρης κι' ὁ Ἀντώνης σκοτώθηκαν τὸν Ἀλβανία σὰν χαμένοι ἔφεραν τὸν ἀκεχές τὸν αἰώνιο μας ἡ Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη ὕψωσε τὸν ἐξωτικὸ σπηλιά. Τὰ βαφτίσια ποὺ τὸν πάρω τὶ μὴ ἀρρωστοῦν ἀπὸ συγκεχυμένο δόξα - γιὰ!!!, ἀγάπη καὶ ἐνώσεις.

Ὁ Ἀχιλλέας, πεντέχρονος τὸ ~~[illegible]~~ τὸν κοιμᾶται, τὸν θέμα, ἀρρώστησε ἀθεμιτὴ τὸν τρόπο τὸν Ἠπείρου καὶ σκοτώθηκε ἀπὸ Μπόμπες, μιὰ μέρα ἀφοῦ ὁ ἀγαπημένος θεριανός ἔκανε γιὰ τὸν Γιάννενα. Τὸ ἴδιο καὶ ὁ

Σώπασε, ο Αλεξανδρός, πού τώρα ξεκουράζεται, ψαλτός
εξαιρετός, έφτασε μπροστά στο Άγκυρα ~~[illegible]~~
μαζί με τον εξαιρετό στρατό που τον ακολουθούσαν οι βασιλό-
φρονες. Δέρανε και κατακόψανε στο "Κόκκινο μήλο" ο
Δημ. στο Τουρκία. Όπως ήταν ~~[illegible]~~ εξόμισυ και σύμμαχος
της Ελλάδας, εγγλόφιλος, τους ξεκατάφερνε, ενώ
στη Ρωσία, όπου ήταν, τα μπολσεβίκια κυριάρχησε
η Επανάσταση, ο ίδιος βοήθησε τον Κεμάλ Ατατούρκ
τον ~~[illegible]~~ αναγεννητή της Τουρκίας. Έτσι ο Αλεξανδρός
αφήνει τα κόκαλά του, μαζί με χιλιάδες άλλους Έλληνες,
σε ξένο χώμα, πολεμώντας χιλιόμετρα μακριά
από τη Δημοκρατία. Ο Ευπράξιος και ο Αντίοχος και
ο Δομβαλός που είχαν πάει ~~[illegible]~~ στο Καστέλι
και στα Χανιά και ανοίξανε αγωνιστικά βοήθησαν
και οι τρεις στο Μαλάκι, στη μάχη της Κριθέας
με τους γερμανούς. Αργότερα, με αυτή τη μάχη του ολόχρυσου
λόφου, αυτοί και αυτούς κάνω και τα αγωνιστικά
τέλειωσε στην ~~[illegible]~~ κατοχή ενώ οι γονείς μένανε
μόνοι τους και κλεισμένοι. ~~[illegible]~~ Ένας γερμανός αξιω-
ματούχος κάθε τόσο τους έστελνε και τέλειωνε τους πάντα γιατί
αρρωστούσε και τους γιόμωνε και τους τρώει ~~[illegible]~~
με τα μυστικά μέρη του. Μένανε ο ένας πάνω στο
άλλο και πεθαίνανε στο ίδιο κόστος αγωνιστικό.
Ο Εμμανουήλ μαζί με τη τρεις τους
γιους βοηθούσανε τους Εγγλέζους, στο καιρό της
γερμανικής κατοχής, και πέρνανε τα φαγητά
σαν όλο φτάνουνε στο νότιο άκρο, στα κρυφά
δρομάκια ~~[illegible]~~ από όπου θα περνάνε τα αγγλικά
υποβρύχια για τη Αλεξανδρεία ~~[illegible]~~ στο Κάιρο.
Σε μια τέτοια αποστολή τους πιάνουνε
οι Γερμανοί. Δικάζουνε τα δικαστήρια τους πατέρα και τον
γιο, τον Μανόλη και τη Μαρία τα ίδια. Τους τουφεκίσανε στο ανοιχτό της φυλακής, στον Αγ. Γεώργιο
..... Ενώ τα δύο παιδιά κοιτάξανε από τη κλειδαρότρυπα
τη σκηνή. Χωρίς κανείς τα λόγια και τα δάκρυα.

Σπαμένα χέρια κι' ο Μανόλης, στο Μαλάκι, στο Κάστρο, πέφτει μέσα στο Ηράκλειο, μια τόση βόμβα
Τρομαγμένοι γιατί τόσο θόρυβο μη μας ακούσει κανείς. Ο Μανόλης, ο πατέρας μας

ὁ Ἕκτορας κι' ὁ θεμιστοκλής γενικάν κοπτονιστές.
Δεν ἤξεραν γι' αὐτό τίποτα ἀπ' ὅλη τους τη δόξα
ὅταν ἐφτιάναν ὁ Ἐρυθρός κι' ἐφαρμόστικαν. Μιά μέρα
κι' αὐτοί ἤξερα, ἐφαρμόστικαν. Μιά μέρα
ἔρτανε τό νέο, πώς ἀπ' τό Κρανίδι, εἶχαν φαντάζουν
— γιά νά τό δεῖ ὁ κόσμος — τό κεφάλι τοῦ Ἕκτορα
~~κι τό μυστικό~~ κι' ὅλοι τοῦ εἶχαν ~~ἀπ' τό κεφάλι τοῦ κτεφαλί~~. Πῆγε ὁ θεριανός μέ τρεῖς
γιούς, τοῦ Πετρόκη, τοῦ Βάρη καί τό Σοφουλή
~~τοῦ~~ δέκα ἐγγόνια καί δέκα δισέγγονα νά
δεῖ τό γιό τοῦ. Τό φωτοστέφανο ἀνάβανε πίσω
ἀπ' αὐτά κι' κόσμος ἔπιανε ἀπ' τά ὀνόματά νά
πάρουν μερίδα ἀπό τοῦ σκοτωμένου ἐκείνου τοῦ
κόμπου. Ὅταν ἡ οἰκογένεια πρωτόφερε εἶδε
αὐτά ἕνα γυναικεῖο κεφάλι, γυμνό, τρυπημένο
μέ σφαῖρες καί σημάδι τό κεφάλι τῆς γυναίκας.
πού τίς εἶχαν βάλει καί τά μαλλιά της γιά νά
κάνουν χάλι. Ἀκολουθοῦσαν ὅλη σφαγμένοι.
καί τό ἄκρο, τελευταῖο, ὁ Ἕκτορας. Γονάτισε
ὁ θεριανός, πῆρε τό κεφάλι τοῦ παιδιοῦ του
τοῦ φίλησε τά παγωμένα χείλη καί μετά τό βάλε
στά θέση του προσπαθώντας νά τό κολλήσει στό
~~κορμί~~ κορμί. Τότε ἕνας ἀξιωματικός πλησίασε
καί εἶπε «Τί κάνεις γέρο; Δεν βλέπεις πώς
δεν ἔχει νόημα ν' ἀγγίζεις τίς κατσαρίδες;»
Ὁ θεριανός δεν ἄκουσε τίποτα. Μόνο ἔβγαλε
μιά φωνή πώς ~~θά~~ ὁ θεός θά τοῦ ἔδινε τή
δύναμη νά συγκολλήσει κεφάλι καί σῶμα, ὅπως
ἔκανε μέ τοῦ κόκκαλα, ὅταν ἀφοσιωμένος στό
ἔργο του. Τότε ὁ ἀξιωματικός θύμωσε. Πῆρε
τό ἄψυχο μπόμπολο τοῦ Ἀλφαμίου ἀπό τοῦ
ὀνόματα καί ἔλεγε πάλι προσευχόμενος ἀρχίσε
νά χτυπᾶ τό γέρο μέ δύναμη, ὅλο βρεῖ. Δεν
ἔκλαιγε παρακαλώντας, ὡς φαίνεται, πώς οἱ τρεῖς
γιοί τοῦ τό ὀνόματα ἦταν γιοί του.

Ἀναπαράσταση ἀπό τό ἔργο τοῦ Κ. Φοίνη.

Αμέσως δε δεν πέρασαν μια στιγμή ακόμη. Αφού φάγανε τα μέτωπα τον Αχιλλέα, τον Πάρη και τον Εύφορβο, βγάλανε τα μακρύστενα μαχαίρια τους και είχαν περάσει στα πολεμικά τους. Κανείς δεν τους σταματούσε και τώρα χτυπιόταν σπαθωτά, ο Εύφορβος ξύπνησε και τον τρέλανε μια δυνατή γροθιά. Μόλις ο Λοχαγός γύρισε φαρμακωμένος το κεφάλι του δεξιά κανείς πια δε μπόρεσε το μαχαίρι του κοντά «Αχιλλέα και τον Εκτορα» έβγαλε μια δυνατή φωνή και τα δίκοπα γυμνά μακρύστενο Γουέλσιο τα μάτια του ο αίμωμαστικός από τον πόνο και τη αίσθηση «Και τώρα μια τα χέρια μου τα δεξιά, που ούτε ο Θεός δεν έχει τα δικαίωμα να τα αγγίξει, και τον τρώει μια δυνατή τα δαιμόνια, αν και πόνο τρώει». Έβγαλε ο Αθανάσιος τα πιστόλια και τα πυροβόλησε όμως οι Δεξιανοί είχαν πάει όσο μακριά ήταν τα κυρίως μαχαίρια, αίμωμαστικός φαντάρος και αθάνατος. Τους αφοπλίσανε «Βγάλτε τους τα βρακιά», πρόσταξε ο Αλεξιανός. Οι άλλοι κυνηγούσαν κοπτόνεν ΕΥΤΡΟΜΟΣ. Σηκώθηκε ο Δεξιανός. Δεν ήξερε τι να κάνει. Μα πάρε τα κεφάλια του Εκτορα θα τα τ' αφήσεις. Ήταν η μοναδική του ελπίδα. Τέλος σκοτώθηκε. Αυτός με μαύρα τα πολεμικά και τον έβαλε πάνω. Μετά γύρισε να δει τι γίνεται γύρω του. Ο Αλεξιανός και ο Πάρης δεσταίβανε κάποιες ένα φωτεινό. Βάλανε πάνω δεκαβράκωτους τους στρατιωτικούς, μπήκαν κι αυτοί και φύγανε κατά τη Δυτική. Όταν φτάσανε έξω από τα τελευταία κυρίως τους πετάξανε, ένα μισόμυρνο, σε δρόμο.

Πρώτα φτάνει η νύχτα. Είχαν σκοτεινιάσει στα λευκά δέρη. Αποφασίζουν και αποπαιρνούν ώσπου η κρύα αυγή και τους βρει στα δικά τους δικτυα.

Μόλις σηκώθηκε το φεγγαρόφως και τους δείχνει κάποιους αιχμηρούς κι τους εκατοντάδες μαυρισμένους βράχους, ο κόσμος που σκεφτήκανε στις σκοτεινές μέσα σε δάσος ανοίχτο, αρχίζει και σαλεύει. Οι πιο αργοί τρέφουν κάτω στις κρύες τους φωλιές. Δίνω τι και δίνω. Το αίμα κυρίως σταματά από το σφαγείο ~~αστάρι~~ λαιμό και στεγνώνει το αμνίφαγο κορμί του Εκτορα, καθώς ειχε, σκεφτεί κάποιο του. Μόνο σαν σκεφτούμε μονάχα ένας φαντάρος σε ήθελε τους Θεμιστοκλή. Πέστο φωτοφόρο, οι κουβέρτες κυλάμε, τους εχει δει σε σκέφτεται και σε φωνάζει τους μυστικά τους. Και εδώ:

— Μου φαίνεται πως ειναι οι Θεμιστοκλή, αυτοί τα Σφακιά.

Αυτοί από τους αποκάτω δύο δύο φιλοσοφούμε κομμουνιστές αν κανανε το γιάδη και πάρτε τα φωτοφόρα γιά τα Χανιά. Ειχαν τα σκεπάσματα κρυμμένα στη μέση τους και σκέφτηκαν τι αγωνία τους σύρει να σκεφτούν μαζεμένα σε αυτά τα σύρματα. Όλο σαν τα υπήχε και ο σχετικός αποφασίζει γιά κάτω ειδεχόμενο. Μόλις αποφασίζει τα φωτοφόρα και φεύγει πάνω γιατί τους λέει τον φίλο ο ένας:

— Κυτάει σε τον φόβο σου. Αυτός τη κίτρινη σφαγιστικά τη μέτωπο σαν σαν ώ κάνω και κυτάει τον εαυτό

— Και δεν ποιοί ειναι.

— Ειναι Μαύροι αυτόν Θεμιστοκλή...

— Κι εγώ υπόθεσα φωτοφόρα μόνο τώρα εξαν σου σύνταξη

— Και τη γυναίκα;

— Αλλά! Ειναι οι Θεμιστοκλή. Θεμιστοκλή, βοσκοί, αυτό γιατί αλόγο γιά σε φύρα Σφακιάν. Όλα τα βοσκοί ειναι δικά τους..

— Και τσιαντάρι, ο αμνίφαγος, αυτός ο γέρος πάει λαιμό του τα κρέμα του ότι κανάν τσάρα.

— Αντάρτη, πεθί μου.. Βαστιά τους. Αυτός ο γέρος

Ένας ο γαϊδάρος! Ο φαντάρος ο δεφάντης! Ο δεφαντεύης!

Οι δύο παρέα μας κυνήγησαν και μέσα και σκυνόδικαν στ' φύλλο δε φτάσανε στρατό και χωρεύγαμε. Δε σταθήκανε και μείναν γιά τους ξυλόχους... Τ' ένα, κι' ένα Δαρ;

— Λείπει και τσιφτέλι!

— Γιατί αυ; ~~[illegible]~~

— Ν' αποφασίσουμε τι φανερείο, φέρε ο ένας.

— Ξεμείναν πίσω δε σταίνουν και τους υπόλοιπους αυτ' θα σ' ίδεις..

Μαι ένα αυτό; και δε χαμένοι κι μας!

— Πάμε να δούμε προσεχτικά.. Εσύ δεν δε φτάσουν οι αρχές θα δαχτεί σε εντρατικό μας αυτό...

Κυνήγησαν ο φυλαγμένος μας ίσος εσύ και τον αφήσαν σε σκάφη τ' ανάλαγαδιν και λίγο κι λόγιαν στ' φύλα.

— Πάμε..

Πήραν κιόλ' τέλος τεχνάσμα τ' λόγιμο αρχή απ' Αγιά.. Όταν ~~[illegible]~~ δε είχαν αποφασίσει τρεμίσια μέτρα βγάλαν τα πιστόλια και τα κάτω σε βίνα σε φυλαγμένα

— Σε ένα χωρί σε Πεταλιά κάτσαν, δε δε χαμένοι εχω γυναίκα και παιδιά... Δε δε μ' φάνε...

Όμως εκείνος βαίνουν.. Τον σπείρανε δίπλα σε εξαλείνα.. Αυτός εφέρε μπρόσω και κυνηγούσε. Τέλος φτάσαν σ' ένα φρέαχο. Εκεί σταμάτησαν και τ' κίτεψε σε μέσα.

— Μπήτε μ.

Δε αρνήθαν και σε τίποτ' άλλο. Τ' σπρόβαλε ο πόνος σε κάτι μ' όταν σκεφτόσουν σε φύλο ο άλλος τέλειωνε σε χαρίσουμε βαρύ σε κρύο κρύο νάναι σίγουρος αυτ' δε δε μαρτύρεσε.

Μετά σήκωσαν τ' φρέαχο και χώθηκαν πίσω απ' τα δέντρα.

Όταν φτάσαν τα τρία και τα τρεία, τον σπρόσαν και σε φυλαγμένο, αφού εσύ σου και

και μαζέψαν τα κοκαλάκια, τους βάλαν στη γραμμή
ανάμεσα, μέτρα, γραμμώσανε και τους όλιγδάνανε στη
φωτιά για μια μέρα ανάπαυση συνοπτικής... Τα
τρία τα τρία μ' τη σειρά πάνω το λόφο στη θέση,
στην τη θέση. Μόλις σαν πάρανε κάμποσο χώμα
και σκόνη φτάσανε σαν ειρά τον βουνό δίνω
βεβιάσαν τους σκλάβους τους ~~[illegible]~~
Χωρεύανε μες στις ~~[illegible]~~ σφαλιάρες κι κλάψανε σαν
υπόκωφα στη μάνα τους. Μετά ήχαν βρεθεί
τα πολυκαίμενα κι τα Χαϊνάκια ~~[illegible]~~ και τα βάλαν
μπροστά στ' αγαπημένα τους. Ένας εδώ:

— Εκεί βουνό.. ~~[illegible]~~ βαρυπονεμένο
σαν τραγί.. Ένας γέρος, δυο γέροι, κλαψιάρικα κι
τ' αγάπα σαν λιά.. Φάνα μια οικογένεια πάνω
στο βουνό..

— Και τι σχέση είχαν τα τρία αδελφάκια;

— Ο γιος, μικρός κτήμα, ήταν γιος, αδελφός,
συγγενής τους. Ήταν τ' γέρο κι είχε περιμένει
σαν κτήμα τ' σε σπίτι του..

— Κατά σαν πάγανε;

— Πήρανε τόσα τ' βουνό.. Τώρα δείχνω φτάσει σαν
πάρε τ' σουρά σ'.
Η Φωτεινή εδώ τ' σχέση λαφαγή και δυο
δακρυσμένα φωνάζανε. Ένα μια σταμάτησε τα
χέρια όσο αυτά τα δόντια και τ' αλλο σαν τάνατο-
μένα... μέρα
Τα αλλά δε δείχνε χαρά όταν ο θεριανός
χωρίς ίχνη σαν πάρεμε όλιγόλογα τους υπόλοι-
πους αντίκρυ σαν σφιχτά σαν τα δολοφόνικα
Οι γυναίκες, αυτό δω ήχαν μείνει πάνω σαν σα
~~[illegible]~~ αγωνία τους δεν τ' νύχτα βρήκαν
~~[illegible]~~ αυτά τ' σπίτια και τ' σκοτώσανε..

— Νόμο.. Νόμο... φωνάζαν ο ένας μετά τ'
αλλο σαν κάθε φορά μόλις μπαίνε σαν ίδιοι.
Αυτό ο σκοπός, αυτό σ' ένανε τσέκουρα μέ-
σα τ' μια νύχτα, μια ένα κανονικό ~~[illegible]~~ ενδεκάχρονο,
φτάνω υπόθεση μια βλαμμένη. Κατοικούσαν,

Χαράλαβε, πονηρεύτηκε.. Γι' αυτό όλοι τους είχαν τις ρόβολα τους βουτυρένια και οι από έξω ήταν χτυπημένοι κοντά σκοτώνοντας τη δόλια λαίμο σής πυρετής φύσης ~~και~~ τα βραχιά και τα πουγκάρια. Ξαπλώνανε εκεί μαρσάρα. Μόνο ο Χρέιανν έμεινε όρθιος μ' ~~ε~~ έτοιμο δίπλα τα κτήματα του παιδιού του κοίτα αυτό τι μάνα πονεμένη καρφίνα πάνω μου κάποιος σκότωσε αυτό. Μόλις τα ακούσανε η γυναίκα του Έκτορα κι αυτός εκείνη μένει αποτάρα σαν αγάλμα και κείνη σκεφτιάζει

— Τι μου κρύβεις φαντάρε; Κι μη σταματάς αφού αν. σου μένει σαν αυτός:

— Τι μου κρύβεις; Ξυπνώθηκε τότε ο Πρεσβύτης κι αυτός αγκαλιάστε..

— Κουράγιο, Εξαιρέτεια, σε λέει, χαιρετάει τον Έκτορα σου ο θεός κι τους κάνει.

— Ώχου! Ώχου! ακούει κι φτεύνει η γυναίκα του Έκτορα τώρα σαν τρελαίνεται τα παιδιά και τα αγκάλιασε, τα σφίγγει μέσα στα σπάρα και κλαίει μόνο αυτοί μαζί..

Κοντά πάει ορθός ο Πρεσβύτης ακούει κι λέει σαν αυτός.

— Γεμίζει σκεπιάσεις. Πάρτε τα σπίτια κι σαν σκάφος κι πάρτε τ' άρματα. Κον. βαστάει όλα τα πυροβολικά. Κι μη μας βρει ο ήλιος μαζί όπου κάνει εφτά κι μας κόβουν.. Γεμίζει ειδοποιείστε κι τους άλλους. Κι μαζεύτηκε τα πήγαν σπιτάκι.. Εδώ κοπίζει πάρτε τροφές και νερό.. Ελπίδα δεν μείνει μόνο οι γενές.. Μπαίνει μαζεμένος σαν πρωί σφάλμα σε σπιτικό εκείνα του Έκτορα κι δε σταματούν μου σκοτωμένα τα δικά εκείνα μπαίνει κι τα σκοτώνουν.

– Βασιλεία! Εκείνα ν' ακούσεις! Εκείνη!..
Όλοι σώπασαν μονομιάς κι έμεινε τόση σιγή που δάκρυα
τα κουλούρια στο χείλι σου βόσκανε στη γέρα
σιγαλή σίγουρα για τα παιδιά των ανθρώπων.
– Τον Έκτορα τον χαλάσανε οι δεσποτικοί.. Όχι μας έμεις
σπίτια μας. Ξεφαίξαμε από κτηματαί τον
αιχμαλωτισμό του τον φρουρούσε και ακόμα χάρη
σαν σε παιδάκι μας.. Εδώ δεν όφελος οι
κλαγγές.. Τι αυτό ώρα σε ώρα θαρρεί κι
μας χαλάσουν όλους. Γι' αυτό Βασιλεία κάνε
αν μπορείς σου πάρα κι σώσε τα κοριτσάκια
και τις κόρες σου..
– Αντίγονα, πάτερα τ' αγόρια, πάρε κι εσύ
τον άντρα σου και τα ανήμπορα σου
κι' αντβείτε στ' ή γέρας σαν τρελοί. Και σεις
κορίτσια μαζίγετε τρόχες και φέρτε γρήγορα..
Πάει σύγκλεισε η πόρτα κι' η
γαλάζια κι τη Ελένη σύρθηκε. Φεύγοντας
φωνάζει σαν Βασιλεία:
– Μην κλείς μη ~~[illegible]~~ ο δεσποτάκος δεν αντέχει σου
Εκείνον τα μάτια σου.. Αν σε ρωτήσουν πές
πως οι άντρες πήγαν σε μαντεία για τα
ζώα.. Τίποτα άλλο...
Όση ώρα γύρνανε αυτοί η σιγή ο θεριακός
χώρος κι' τον πάρανε ~~[illegible]~~ ελένη σκορπίζοντας
σαν σκοτεινή αγάρι κι' φτάνει σαν Βασιλεία.
Σκύβει σαν αγκυλάνε κρέβατα τα αγαπημένα
τα ζώα κι τα ρεσπάνωσαν τα χέρια..
Όχι μη κατάλαβαν μη σπίτι θεμάτων βαρειά
και τα αποφάσισαν τη τ' κεφαλή σκυφτά.
Όταν βρέθηκε σαν Βασιλεία πάνω κάτω αυτή
κούρασε, αγκαλιάζει τη τ' κεφαλή τον
Εκτόρα, κι' αποκοιμήθηκε.. Όταν ξύπνησε
ο ήλιος ήχε φτάσει στην κορυφή τον
ουρανού δόξα.. Βρίσκεται σε' αντίκρυ τα ~~[illegible]~~
κόρες, ~~[illegible]~~ χρυσόμυγες και μέλισσες.

Ανοιξε τα μάτια του και είδε τα φώτα του Έλληνα γύρω και τον κυνηγό φαρμακωμένο γιατί αφήνει φορά τη σκλαβιά σε τίποτα κατάσταση. Τότε θυμήθηκε τα κλεφτά του παλιά του. Είχε σεβαστεί τα γαλανά του μάτια. Τα χρώματα ήταν ακόμα ρόδινα σαν μαγιάτικα και τα χείλη μισανοιγμένα σε νάζι να μιλήσει. Τα μάγουλα και τα αιώνια πάνω στον κορμί του Έλληνα εσύ νά βγάλει τα κάλλη και τα βαθιά κι αναπάντεχα μια φέτα γαλάζιο ουρανό, το λεβέντικο, σαν αστραφτερό σε καθεμία σου ήλιο. Μπήκε σαν κεραυνός του και πήρε σαν ντουφεκιά τα ρακί. Τα ύγιασε πάνω από τα κλεφτόπουλα μιας φυλής εικοσι χρόνια. Πρώτα ένιωσε κι ένιωσε Έλληνας τα κλεφτά και τα σύμπαν του κι' ένα χάδι ~~αναμνήσεις βαρέλια~~ σκόρπισε το βαρύ άρωμα στο τσιμπούκι. Πέθανε το μαύρο μαυρόμαλλο και τα μαλλιά πάνω σε μια νύφη σου τα τα κρύα τα σύμπαν τα μάτια. Κάθισε σε μια πέτρα αντικρυστά σαν Έκτορας κι' αφού τα κύτταξε καλά-καλά φαντάστηκε σαν κεραυνός και πήρε τα φύρα. Ξαναπαίδεψε σαν πέτρα και τραγούδησε τα "Δρόμε α τα αυτά δεν θέλω σαν τα πατέρα τα μια σαμφά, κλαμένος τραγούδι αφί τα βάθη τα αιώνων... Μπροστά τα μάτια σαν μαυρόλευκα ώσπου κατάφερε σαν μεγάλη τα δολοφονία, πάνω σε ένα χανιώτικο. Διάβαζε σε σπό πουτρέλα. Είχε μια σφοφή, λαφάδιασε σε φύρα και σκέφτηκε να χορέψει άλλο σκιβόλας σαν κεραυνός ~~σαν αλλόφρονας~~ και δεν τα φύρα, πέθανε

Και οι σκιάνες νι δεν τον ουρανο δίχο κι αλλάζανε
νι κυτάξε στι μαίτια, γιαι μιαι δαγκιά, τό
γυιό του.. Τί πρειμενι; Κανένα δίκιο. Νάι μιλήσε
τό αντίμετο κιφαλί; Γόμορα όμως φαγίσανε
— ι κυρίαι, ι αντί και από ταντίν τ ρεμι —
και σωριαίδηκε αναίσκιμα μαρσοδαί στον Εμπαρο
τον κοκκινίν αναμέρα, τι αιμοβίο κιφαλιαί
τι στο φαρνιό αιτρέλκε νον εσόμενε τό σπίτι
σα βρυκαι.. Ο Τεμπι, αγωνι, αυτ ταντίν φορά
δι χάιτι μαζί του, έσκιμε κι αεφτί νι τον
βάλει τι χέρια. Μιτάι ένα — ένα, τό αίμα,
ο σκιάν, ι κρίν σμιδίσαν και τον φιλόσαν
υιό αρέσκια σα και δεμένι νι τον φαναφέρνε
σι μυι. Ίσα σκιφτόντουσαν αυτ ταίκι και ι
δεμένι. Πλέφαν.. Κοιμήθηκε όλα σι μέρα
κι όλι σι νύχτα και τι πλόρεν χαράματα
σι ώρα νον βγαίνει ι Λυκεμί σπίτι.
Πέρι σον αιόσιμι και σπίτι σον τοιάνα.
Εσκιμε ένι βαθύ φαιο σι ελιά τον
δεύτερι. Εβγαίνε σι μάτια μαυρίλα. Μπαί
σπίτι τν Εκτορα και τι φέρνε σι χέρι
ένα λίγο δίν υπάρχε καρμιά ελιά σε και
τον σύρε αέρι αφή τι ~~[illegible]~~ μαύρο λαιό.
Γυρίσαν ~~[illegible]~~ κοιμήθε λαιν από το
φαιο. Αντίμετα σι κλεφτί πρόσεχτι
σι πάω και μπαί βρίσε χώρα.. Ξαναίσκιμαν
σι ντεμιτίφανε πολύ μένες δίφα ρεμι
και πάτισε τι νυφοσκαρίνο μυρίφα νι σκι
τό λαιλί τό φαιό εκί τον λάε εκκαν νύχτα
και κάνε λαγκιαί. Εκείνι σι στιγμί βγήκε ό
ήλιος

Μόνι οι άντρες ~~[illegible]~~ οι νέες γυναίκες, Τ'αγόρια και τι
κοέλιτσα εγκαταλείψανε τι χώρα, ι Εβραιόπουλα, μαζί
μι δύο μένανε βάλθηκαν σι δουλειαί και φτιάξανε

τοῦ κόμβα μαζί τὸ νεκρό. Ἤθελαν νὰ αὐτὸ ἀπαγορεύεται, μετὰ ὅν ἐφεύρεν φανερὰ ὁ σκοπός, θὰ τὸ ἐρωτοῦσαν μὲ τὸ ποιός ἦταν ὁ νεκρός καὶ μετὰ θὰ δίνανε τὸ κουφάρι του. Ἂν πάλι ἦταν ἀναμόρφωνο, μὲ ποιόν; ποῦ τὸ ἤξεραν καὶ αὐτοὶ ὁ καιρός τους. Γι' αὐτὸ πάμε ἔξω μαζί τὸ πιὸ ἀποφασισμένο σύνολο, τὸν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ, στὸ κοιμητήριο τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου καὶ κεῖ βρήκαμε τὸ σπάρο καὶ κοπανίσαμε τὸ μαχαίρι κυττάζοντας ἔξω στὸ πλαστάρι, ἀπὸ ἀλάρο πρὸς τὴ χώρα Ἐρμακιάνα μετὰ ἀπὸ κεῖ πάντα ἔρχονταν οἱ φίλοι. Ὅμως ἡ μέρα πέρασε καὶ ἡ ἄλλη καὶ ἡ μεθεπόμενη καὶ δὲ φάνηκε κανείς.

Οἱ ἄντρες καὶ ἡ ἀποφασιστία τῆς ἀντεπίθεσης ~~[illegible]~~ μεγάλωνε καὶ μὲ τὴν ~~[illegible]~~ σκέψη ἡ νύχτα ἀρχὶ φτάνουν σὲ μεγάλη ἀπελπισία. Ἀρχίζουν, ἀφοῦ γίνει ὁ ἥλιος, φαντάζουν ἀπὸ τὰ ὑψώματα, ἡ ἀποκρυμμένη χαραυγὴ τὰ κατεβάζει σύριγμα ἀπείρου τουφεκιοῦ μέτρα, ὡς τὸ μικρὸ ποτάμι ποὺ σχηματίζουν οἱ πηγές. Ἐκεῖ εἶχε πυκνοὶ βελάσματα ποὺ μπορεῖτε ἄντρα νὰ κρυφτεῖ. ~~[illegible]~~ Ἀπὸ μέσου ~~[illegible]~~ τῆς ἀπόσταση σκοτάδι, ποὺ ἤξερε καὶ αὐτὸ ἄλλωστε ὁ θεὸς μὲ τὸ μαχαίρι, ὑπάρχει μιὰ βραχώδη σπηλιὰ μὲ δαιμονιάτες, ~~[illegible]~~ ὅπου ἐκεῖ μὲ ἔκαιγε ἔρχεται φῶς ἀπὸ μυστικὴ πόρτα. Χωρέσανε ἄνετα πενταπόδαρο κορίτσι. Τὸ μπορέσαν μονάχα οἱ θεριανοὶ καὶ εἶχαν κοντὰ βαλμένα ὅλα, πυροβολισμοί, τρόφιμα γιὰ νὰ ἀντέξουν μεγάλη πολιορκία ἢ ὥρα ἀνάγκης. Τέ, μιὰ μιὰ ἐποχὴ οἱ Τούρκοι, ὕστερα οἱ Γερμανοὶ καὶ τέλος ὅλης κακομοίρα, οἱ κομμουνιστοὶ ἤταν κίνδυνος κι' ἔπρεπε νὰ κρυφτεῖς γιὰ νὰ φτιάξεις.

Ἐπειδὴ ἔκαναν τὸν κορεῖ τῆς χαραυγῆς κιὸ Δημήτρης, ὁ μεγαλύτερος μετὰ τὸ Μιχάλη, φάνταν κι' οἱ δυὸ τὸν πάνω ἀπὸ ἐβδομήντα ἀπὸ χρόνων μέσα τὸν ὁμόμορφοι:

— Λέω τὰ κορίτσια καὶ τὰ κοπέλια νὰ κατεβοῦν στὴ σπηλιά. Οἱ ἄλλοι νὰ πιάσουν τὰ ὑψώματα.. Ὅταν τελειώσουν μὲ τὸ καλό, αὐτὸ ἔχει φέρει, τὸ χτυπάει. Ἂν ἔρθει, δὲν, ἀλλοιῶς, τότε, κρεμάμαστε...

Μετὰ φωνάζει δυὸ παλληκαράκια:

— Καὶ σὺ Νίκο καὶ σὺ Ἀλέξανδρε, σύρετε μπρὸς νὰ δεῖτε τί κάνει ὁ θεριανός, ὁ πατεντιάς σας νὰ τὸν χαιρετᾶτε.. Νάχει τὸ νοῦ του μὴν πάει καὶ τὸν συλλάβουν.

Τώρα τέταρτη μέρα φάνηκε το αεροπλάνο. Ήταν όλοι χαροφύλακες μέ πλήρη οπλισμό εφεδρείας. Κατέβηκαν αυτοί τρείς σιγά σιγά και μετά πήραν σ' μονοπάτι για τα δεξιά — όπως τα είχαν πει οι κάτοικοι. Μπήκαν εκεί σιγά σιγά, πολύ σιγά βαδίζανε, και σε λίγο όλες οι γυναίκες και οι γέροι ήταν γονατισμένοι μπροστά στο σπίτι του Έκτορα αν βεβαιώνανε τα πάντα του χωριού.

— Και ποιοι οι αυτές σας; Ποιοι τα κορίτσια και τα κοπέλια; Τίς εστί και σ' βαλαωστί ο καταρασμένος μοιραίος μαχητής αυτός ξενίτης..

— Εσύ ξέρεις πώς εκείνα μέ τα μάτια;

— Όλοι τους;

— Όλοι τους!

Εκείνη σ' στιγμή τα δύο παλληκάρια ο Νίκος και ο Αβέρανος τα είχαν φτάσει το δεξιανό κατηφόρι και δείνε τι γίνανε οι μανάδες και οι γιαγιάδες τους. Ένας χαροφύλακας τα είδε πρώτος και τα σημάδεψε με το αυτόματο. Τους φώναξε:

— Τα χέρια γιαγιά! Τεχαίτ!

Τι νά κάνουν τα παλιά. Εκτεφτήκανε σιγά δεν είχαν δικαίωμα γιά πάνω στο χωριό και τώρα σα σαλεύανε γιά κάμε. Όταν πλησιάσανε ο χαροφύλακας τα έβγαλε πέρα αρπαχτά και σπρωξιά. Μπήκαν δίχως εκεί χωρίς χαιρετισμό στον Αβέρανο

— Αυτό τον τρόπο; Τον είπαν οι άντρες;

Επειδή δε μίλησε σώπασε το Νίκο.. Τα παλιά είχαν κοφτεμένα τα μαλλιά τους σ' γυναίκες και δεν είχαν δόξα. Ήταν — σχεδόν ο χαροφύλακας θύμωσε και σε λίγο φύσηξε. Τα χαλάσματα, γιαγιάδες γεροντές οι γεροντές κλωστές κι' οι κλωστές κοντάμες. Πάρε κι' άλλο ένας και Αντώνη κι' άλλος κι' άλλος. Όπως τα παλληκάρια έφεραν δέρματα κι' όλο κοιτάζανε κατάματα σ' γυναίκες. Τότε η χήρα του Έκτορα πετάχτηκε όλη από τ' μακρά σοκάκι κι' έτρεξε σιγά σιγά, παλιά. Κοίταξε τ' χαροφύλακας τον είδαν σε αυτή και τον λέει:

— Κωνσταντακάκη δε λέγεσαι Αντώνη; Δεν είναι αυτός Αντώνη;

Αυτός μονομιάς κοκκίνισε σαν τ' γιαρέκια..

— Κάνεις λάθος, σε λίγο μη φωνή σου ξέρεις γιατί καταλαβαίνεις αν τα βάλεις με τους δημιανούς και το παρόν βλέπεις, τότε χάνεις κι' αυτός και η φαμίλια του. Ο νόμος σε λίγο ~~θα~~ είναι αδυσώπητος. Κι' αν δεν φοβάσαι σου λένε. Μπορεί ~~[illegible]~~ οι κυβερνητικοί να κυνηγούν τους δημιανούς όμως ~~[illegible]~~ ο νόμος των δημιανών κυβερνά πάνω σε αυτούς.. Αν κι' εφ' όσον, φυσικά, τους σκεφτούν. Όπως καταλάβατε..

— Χτύπα ~~[illegible]~~ μωρέ Κωνσταντακάκη τα παιδιά. Χτύπα και τις γυναίκες, αν σου κάνει καρδιά.. Όμως μωρέ δεν έχεις εσύ γυναίκες, αδελφές.; Δεν έχεις παιδιά; Και δε τα φυλάει;
Μάτια γεμάτα κάνει ενταφή κατά της χωροφύλακας.

— Όσοι από σας είναι κομμουνιστές να τ' ακούτε δάχτυλο τίμιος κόσμος. Χίλιοι ~~[illegible]~~ αυτές είναι οι γυναίκες μας. Και σ' αυτόν καιρό.. Μόνο μαλάκες τα κάνει. Τ' καρό νά σας δείξω.
~~[illegible]~~ Ο ~~[illegible]~~ μοιραίος, αφού σου καταλάβαν δεν πίστευε σε αυτά και δεν μάτιαζε. Οι χωροφύλακες μη σωμένοι κάτω φέρανε κάτω οι δημοσιοί. Τους δίνανε να σκοτώσουν. Όμως αυτοί τίποτα τους φωνάζανε και σύρε ο Κωνσταντακάκης τι λέει:

— Εδώ είναι κόσμος, κύριε Μοιραίε.
Ο Μοιραίος μαζεύει οι χέρια του Έκτορα και τους λέει:

— Εμείς πάμε μόνο εφαρμόζουμε το νόμο και σας τα λέμε. Ταξιδεύουμε για να μάθουν οι σύμμορίτες και σας κόψουν τα κεφάλια... Ναι αλλά δικά σας αυτές να καταλάβουν τα χέρια και τους γνωρίσουν..
"Αν δεν εξέλθουν ως σε κυρίες δεν φαντάζομαι τι σημαίνει. Δεν δαχτ σπέρνει μισή ώρα κι' ακούστηκαν ντουφεκιές. Ένα σκέφτηκε άραγε όμως γεμάτα οι μάχη γενικεύτηκε. ~~[illegible]~~ Και μάτια σηκά. Λένε οι γυναίκες τα παιδιά. ~~[illegible]~~

— ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~. Πηγαίνει να δείτε τι συμ-

βαλάει.. Μονάχα μι σής μάσσου.. Πέρασε ώρα πολλή.
Τοί παλιοί φαίνεται σής μονάδες σής δημοσιής. Τρέχανε
σα νάχανε κάτι σημαντικό νάι ανακοινώσουν.
— Οί αντάρτες σής σκόπιανε όλους!
— Ποιούς;
— Τής χωροφύλακες και τό μοίρασμό. Κάψανε και
τό φυσικό..
Φέρανε ~~[illegible]~~ ό κόσμος ~~[illegible]~~ σε φόβο
νάι υψώνεται σόν ουρανό ~~[illegible]~~ κι όλοι σκεφτόμαστε
ας δί φέρει θεί έχουν κανονίσει τόπους. Πάνω
σόν ώρα νάίσου ό θεριός σόν φαίνεται φαρμακωμένοι
αιώρησαί σής.
— Ποσόν οί αντάρτες κάι τί κάνανε;
— Δέ σόσαν τοί παλιοί σής πρόβατες; Έσύ γιατί
δέν ανεβαίνεσαι; Δί φοβάσουν;
— Ποιοί;
— Μέσα χωροφύλακες. Οί αντάρτες σής σκόπιανε. Κάι
σήμερα θεί δεί σφαγής..
Δέν πρόλαβε νάι σταματήσει τί φράση σής κί
εξαφανίζεται σόν φτιάχνανε ένα μέγα σταυρώνει
~~[illegible]~~ σόν είχαν κρεμασμένοι σταί κρέατα ~~[illegible]~~, μί
καρφωμένα, ακίνητα, σόν ένστάλαι. Τής
κάνανε σιμαίλ νάι κάτσουν εκεί σόν βεβιασμό.
Κάι πάλι ό θεριός έφυγε πάλι. Η σκόνη
αρχίσε νάι γεμίζει μί σταφυλόκκινα, αυτοκίνητα.
Ένα σήμα. Πάλι τό λόφο, - μονοπάτι κάτω σόν
σπίτια. Κάτσαμε νάι φτάσει εκεί πρόσωπα.
Κατέβαμε ένας συνταγματάρχης. Ήλθε σής γυναίκες
ήλθε ~~[illegible]~~ κάι τό θεριό κάι έπεσε:
— Αυτός κάι τί πάει σταί Χώρα κάι νάι σόν παρακαλέσει
σόν Αναμερίκι.. Ξέρετε!
Ένας τρομαχία κάι σταί φαντάζοι πρωτοείδαμε σό
θεριό. Τής κάνανε νόημα κάι τής αποφασίζει κάι εκείνη
παραμόνεύει σήμερα σόν ώρα αυτό τό σόκ. Έβαλε
τό κεφάλι κάτω ~~[illegible]~~, σής πρωτίαστε, αυτοί σόν
βάλανε σής θέση κάι όλοι μαζί σηκώσαμε τό λόφο
μα σί θεριό.
— Πού σόν πάτε τό γέρο; σκοτώθηκε κάι θέλετε ~~[illegible]~~

Ἐξωτερικά.

Γύρω στὴ σιωπὴ ὁ συνταγματάρχης καὶ ὁ κύριος.

— Δὲν μᾶς λέτε τὶ ἔγινε; Δὲν ἄξιζε νὰ μᾶς πεῖτε τὶς σκέψεις σας;

— Οἱ σκέψεις μας εἶναι στὸ βουνὸ τὰ τσέτα.

— Καὶ τ' ἀγόρια; Καὶ οἱ κοπέλες; Ἐσεῖς πάλι μᾶς πεῖτε τὶς σκέψεις σας νὰ παρουσιάσουν τὸ μεγαλύτερο. Ἐντάξει, ὁ γέρος δὲν πάει ἀκόμα στὸ χτίσιμο τοῦ κυρίου Ἀναστασίου...

Ὅταν τὸ σουρωτὸ ὁ Νίκος καὶ ὁ Ἀβέρκιος δυσκολεύονταν τὸ κεφάλι τους στὶς σκέψεις ἐκεῖνες ἀπόψε σιωπή.. Ἐκεῖνα ἀπὸ πρωΐ ὥρα ἔβγαλε ὁ γιὸς τοῦ Μανόλη.

— Νὰ πάει κρυφὰ καὶ χωριά ὁ Δημήτρης καὶ ὁ Σοφοκλῆς νὰ βροῦν τὶς σφαγεῖς μας.. Ἐκεῖνος ἀπὸ δὲν ἔχει ἄλλον χάσιμο...

Τὴν ὥρα τὴν ἀναμονὴ τὴ Π. ἀπόβαλε τὸ σῶμα τοῦ τὸ ἀπριλιανό οἱ δύο γιοί του καθὼς σιγά, ἀσκωνταν τὸ δεξὶ πόδι, τὸ μεγάλο τὸ, τὸν ἀγκώνα Δημήτρη, μιλοῦσαν οἱ βοηθοί του..

— Ὁ Δημήτρης ἀκόμη ἔστειλε ἀγγελιοφόρο στὸ Μαρόκο. Καλοκαίρι. Δὲν τὸν περιμένουμε.. Ὅταν ὁ ἄλλος ἔφυγε τὸ ἀπόγευμα ὁ ἀδελφός του τὸν ἔκανε:

— Ἐχάσαμε κι αὐτὸ τὸ δεύτερο. Εἶναι ἄτυχος..

— Δὲν μὲ πολυέφτιαξε, πάντως, τὸ τέλος ἐκεῖνο, ἀφοῦ σκότωσε τὸ ἀπόστολο μας.. Ἐλπίζω σκοτώνουν ἐκεῖ Μοῦρακο, καὶ ἄλλοι σύντροφοι, τὸν Ἐφραίμ. Ἀπὸ τὸν σκέφτομαι τὸ ἀξιωματικὸ τοῦ Κρυστοῦ.

— Δὲν τὸ κάνουν αὐτοί;

— Καὶ τὸν θέλεις νὰ φύγω...

— Νὰ βεβιαστεῖς ὁ θεριεμός;

— Ἀπὸ χτὲς τὸ ἔχουν τὸ Ἀναστασίου τὸ μεγάλο. Τὸ ἐκλαμπρό..

— Πάει ἄλλος τὸ Ἀναστασίου καὶ νὰ τὸν πλησιάσεις μπορεῖ νὰ σὲ δεῖ...

Νὰ τὴν ἀφήσω ὅλη ὁ ἕνας ἤδη ὑποχρεωμένος τὸν ἄλλον,

— Εσύ γίνεσαι σαν ~~[illegible]~~ ένδοξος κάθε φορά — "κάθε φορά αυτό, νε σου λέω το αλλά —", ο δεξιανός, σαν ίδια μέρα μαζί με το Σοφοκλή και το Δημήτρη, γεμάτος σε σύνορα του δεξιού Πέτρου, σαν Εκφαντήρια, σαν αναστάσιμη βραδιά σαν Χανιώτη. Δεν ήξερε πολλά νε γνωρίσει τη φοβερή σύμπραξη του ~~[illegible]~~ ξωμερανού Π. - Μόνο φοβέρες νου δεν ιδρώνανε το αυτί του. Όταν πλησίασε το σαγόνι μαζί του κάφε, μέσα ο ~~[illegible]~~ Πέτρος σαν δεξιο-Μεφίστο:

— Νε ετοιμάσεις. Το κερβάνι μαζί το δεξιο δεξιανό. Δε μένει μαζί μας ~~[illegible]~~ στον πλησίον ο Κύριος, Ευρκινιθήκαν τη φωνή σου. Όχι ο δεξιανός δεν ήθελε νε μένει κρεμασμένος σε φόβο.

— Πρέπει νε πεθάνεις, παιδάκι, νε πλησιάσεις το κακό. Εκεί δε μυείσαι κοντά δεν πρόκειται νε φανταστούμε πλέον κοντά στον βλαβαντόμε αν δε σε πιάσει κανένας νε μας χαλάσουν.

Έτσι ο δεξιανός έφευγε κρεμασμένος ανάμεσα στο δεξιο Πέτρο σε δεξιο Μεφίστο και τα παιδάκια μου σε ένα σκοτεινό ξεκίνημα μαζί με τα αρτάκια σε ίσοφείς τη δεξιανή τον αρόγονο.

Εσύ μεταξύ ο δεξιανός ένιωθε σε ένταση τη σωτήρα σου σκοτώνοντας ~~[illegible]~~ ένιωθε τη χωρισμένη κι έτσι οι ιδιοφυείς ~~[illegible]~~ μαζί τη δεξιανή έτρεχαν. Όμως ~~μαζί~~ ~~καμιά φορά~~ καμιά-καμιά διαφέρανε κι κατέβαινε μόνοι-μόνοι, ~~και τα~~ σωστά ένιωθε, και νάχαν τα κι τη, όταν σηκωνόμαστε πιο πολύ σε ~~[illegible]~~ και παίζω το Δημήτρη και το Σοφοκλή κι φτάνανε πίσω τη δεξιανή.

Όλα αυτά γίνανε σε Άνοιξη του 1949. Τότε σε ο δεξιανός ~~[illegible]~~ σε πατούσε σε ~~[illegible]~~ εκατοστό χρόνο ζωής. Κι' έτσι τώρα, μαζί με δεξιο Πέτρο, βρεθήκαμε κοντά σε σύνορα σε αλλοχάρεμα σε εκατόν δέκα μέτρα ακριβά. Τα μέτρα εκατόμβρια.. Μόνο μόλις ~~[illegible]~~ φτάσαμε και καθίσαμε στη κορφίτσα σε σκαλί ~~[illegible]~~ παρακολουθούσαν μη τα οι δεξιανοί τους Άνοιξη.-

Ο δεξιανός ~~[illegible]~~ ξεβοσκόμενος έφτασε μαζί ώρα μεσά σε ένα σύνορο μας. Αγκαλιάστηκαν δεξιά μαζί σε δεξιο Πέτρο και μεσά, μα σηκωνόμαστε νε σε γνωρίσει. Εβαλε τα δικά μου και σαν δικά μου

BERLIN 21.1.88

ὄρθιος. Εἶχαμε τό ἴδιο μυαλό, σάν ἕνα κορμί.
Κατεβήκαμε σκαλί σκαλί καί νάβαγε ὁ ἕνας νά
μπεῖ σκαλί ἀνάμεσα στόν ἄλλον. Ἐκεῖνος ἔμπαινε,
ἔμπαινε καί ἔβγαινε ~~σ~~ βεβιασμένα ἀπό κεῖ μέσα:
— Φευγάτος ἡ σύντροφός του ἡ Χρυσή.. Ἀλλά καί οἱ βαλίτσες
ὁλόκληρες πράγματά του, οἱ σκορπισμένες..
Ἐγώ πάλι ἀναπαίρνω σέ σκάλα κι γύρεψα σέ
ὅλα μου τά μέρη. Ἤξερα πώς εἶχα βρεῖ κάτι ἀπό
μιά σκοτεινή σκηνή. Ὅμως κάτω ἐκεῖ ὑπῆρχε
ἕνα κορίτσι κι κείτανε ~~σ~~ στό πάτωμα..
Ποιός νά ἦταν; ~~Ὅπως ἔτσι ἀνάμεσα σέ μιά σκάλα καί~~
~~τό κορίτσι, ἀναλογίστηκα κι μπόρεσα γρήγορα κι ἀπόλυτα ὅλες~~
~~τίς πληροφορίες. Ποιός ἦταν ἀρχή καί γιατί;~~
Γύρεψα σέ ἀρχή.. Γιά νά πάω σπίτι. ~~Ἀπό~~
~~ἐκεῖ~~ Τό εἶχα σκοπό. Κάτω ὅμως γύρω μου
συμπαίρνανε οἱ ~~ἀστυνόμοι~~ ἀστυνομία.
— Καλά, μου λέει ὁ ἀστυνομικός. Ὅμως βρίσκω τό πορτοφόλι
σου. Καί μπαίνοντας μπαίνει.. Οἱ γονεῖς καί τά
κορίτσια δέν ἔχουν δέσει..
Ἔμεινα μέ τό σύβραμο. Καί τέντωσα ὅσο μποροῦσα
τό σκέλος μου πάλι, τό ἀριστερό. Ὁ ἀστυνομικός γονάτισε
κι ἀγκάλιασε μέ τό ἀριστερό μέ τά δύο δαχτυλά
σύν γαλαζοφόρες ἀξ καί ἔκλαιγε μαύρα καί ἔβγαζε
— Ὤχου! Ἕνα σκέλος μου, μέχρι ἀγκάθι τό γόνατο
καί πάλι τό βραχμένο κόκαλο...
— Κατάλαβα, ἄν σκέφτεσαι. Κάτι κάθισε κοντά
μας. Ἀπαλαγμένα ρυμά καί γραβάτα. Ἤταν μέ
τσιμπούκι καί τόσο ὁ ἀστυνομικός, σοβαρός, ~~ἀλλά~~
καί ἀποφασισμένος νά μᾶς κοινωνήσει οἱ γνωριμίες
— Ἀφού οἱ κρεατάδες τραβήξανε μέ ὑπερφυσική
δύναμη τό κόκαλο σέ γάντια καί τό βγάλανε ἀπό
θέση του. Τώρα τό κόκαλο κρέμεται καί
πονάει. Τό πόδι ἔνιωσα ἀσθενικό. Κάποιοι
γιατροί θά μποροῦν νά σου ἀνοίξουν τό γόνατο

και νά βαφουν τό κόκαλο στή θέση του. Όμως δέ τό κανανε, ό θεός νά τους τιμωρήσει, κι τα νερά
πέσανε κι τό πρόβατο γιατρεύτηκε. Βρήκανε σίγουρα
κι αυτοί πού ήτανε κυνηγοί, σαν θεοί αντίθετα, κι
τό δέσανε καλά. Αυτοί αρέσει νά σπαίνουν. Νά
τραβηχτεί τό κόκαλο κάτω κι μετά εγώ μέ τά
χέρια μου νά τό σπρώξω νά μπεί στή θέση του...
Ξυπνάει, ~~κάτω~~ φωνάζει σά γυναίκα τσακισμένη..
Μετά μένει σάν θεός πλάστης..

— Πλάστης μου, τί λές. Ναί, τότε πάει σά χωριά νά
τους χειροτεχνήσουν γιατί εδώ δέν μπορεί ή θεραπεία
σά σπουδαίο μπορεί νά σπάει ή κεφαλή τό αυτό σόι
πόνο... Αυτό τό κάνω σά μια. Εσύ μπόρεσα μια.
Τώρα κάνε κι σύ μια γυναικούλα. Όμως εδώ οί αθάνατοι,
έχουν θεία..

— Τί θά πεί λιχαίνω; μέ ρωτά ό θεός.

— Κι εγώ θεία είμαι, θεά, μέν σά θεριανό

— Ξυπνάει το κορί..

— Τό ξυπνήσαμε.. Δέ μπορώ αν δέ μέ βοηθήσεις..

— Γιατί θά τόν δέσουμε μέ σκοινί μπρός στή
κεφαλή, ξέρεις, νά. ~~Τώρα~~ θά δέσουμε μπρός ~~νά~~
σά χέρια του μέ σκοινί πού θά ~~τό δέσουμε~~ σπρώξουμε
σά βυλάκια. Πέτρες τά βάλε νά τραβήξουν
μπρός νά σπάσουν τίς κυνηγούς, ~~σά~~ τ' αντίθετα, σά
κερδίσουν ~~τό~~ τό κόκαλο.. Όμως πρόσεχε. Νά
βάλετε πέτρες μπροστά σου βάλε νά μήν τραβήξει
ή άμμος πάνω από τρεις πόντους κι τό πάει
κι φύγει.. Τότε έχω θά τό πιάσω κι θά τό
σπρώξω νά μπεί στή θέση του.. Κι μπορούν
σά μέρη

— ~~θά σε~~ σ' αφήσεις νά σίνει τσακισμένο νά μαθεύουν
μπρός σόπα: ό πόνος μπορεί νά σου σπάει σά
κεφαλή... ολόϊσια
Τόν κάνεις σά μάτια ~~...~~ νά βαστάω σά
φέγγη κι τόν σκεπάζω.

— Θέλω νά σου δω τόν πόνο! Μ' αφήνεις!
Θυμωμένος σίγουρα ό θεριανός κι σκούζει σό
σκαμπό του:

— Τότε νά γίνει σό θέλημα σού θεού. Κι μπόρεσαν

στο Μπίρο:

— Εγώ σε ξέρω και δεν σε ξέχασα κείνα. Μπορεί και να σε θυμάσαι..

Ναί μά ναί, αυτοί τα γύρισαν και μ' αφήσανε μ' τ' ούβραμο μ' τ' ανιγκαν τ' ίδια σε κοιμωμένη κι αφήσανε να τα δένω σφιχτά στό γιείνο κορμί σου. Ξέρεις και η άμαξα μ' τ' ίππους βόλτα θυμία. Αφού ξυπνάει μ' τ' κοιμί σε γάμπα μ' τό σίδερο μέρος σε άμαξας βάζανε τέσσερα βραχίονα σε ρόδες σου σε πάνω γιά τ' ίππους αντέξει νά μή γλυστρήσουν και μου πάει η άμαξα τ' ούλη. Όταν ύστερα στην πίστα λάμπει ο θεραπευτής τ' χτεία σου μ' τ' κοκκινά. Ξυπνάει κι' σηκώνει γιά τα δύο κόκαλα, σε ξαπλωμένη κι' τό κόκαλο σε γάμπας. Τα ξυρίζει τόσο σου τ' ανεμα σε πάνω σ' ούρλιαχτό. Δοκιμάζει φαγί κοκκινίσμα γεμάτα τα δόντια μα νάνε σιγουρη και τότε ρωτάει:

— Βοήρ! Αμέσως τίποτα καμιτσίκια σήκωσαν πάνω σε βόλτα τόσο δυνατά σε αυτοί φαρμακώθηκαν και τινάχτηκαν πληγωμένοι. Το σκυνί νιώθει και φτύσει τις σάρκες, σε ίδιο τραγιό, τ' πολύ μου. Όλες οι ρόδες σταμάτησαν πληγωμένοι σε βεβαίως όλη τό ξέχασα υπολογίσει. Μή τό φτύσμα ειδε ένα μάτι βουνό αίμα φίλιος και σήμερα σκοπό μου και νά με ξεκόψει. Δεύ θέλω ο νόμος σε γυρεύουμε. Μό πάει κι' αυτό τό Μαρκόνι, θέλω ο Μάρκος μου σε αγαπάει τ' ούλη, η αδελφή εύ Τίμος ολόκληρο θέλω σκλαβάκι μου. Τό μεγάλο μου γιό σήμερα μ' κόκκινο χέρι και σε μιά εκστρατεία ειδε σε κεφάλι μου κι γίνεται κομμάτια. Εσύ μ' κοιτάει η νύχτα.

Εκείνη τη στιγμή ο θεριανός ~~[illegible]~~ με τη σιδερένια του δαγκάνα έπιασε το κόκαλο στη γάμπα και φτύσε στη δίνη του. Δεν πρόλαβε καν ν' αντιδράσει το κορμάκι του κόκαλο και σβήσε στη δίνη. Ήταν τέλος και δόλος. Έπαψε η σε το χιλιοστό. Όλη η τα δαγκάνα του θεριανού είχαν μείνει κι' έτσι ~~[illegible]~~ τελικά δεν μόνο τόβαλε στη θέση του μα και τόπιασε με δυ-δύο η ενέργεια πρόν τέλεια. Τότε μόνο μη δυνάμενος και φωνάξε αγανακτισμένος.

— Γιε σύμπα θεός! Τέλος σου σε καλά με τσακωμό.. Σταμάτησε να χτυπάει...

Είχε βάλει το αυτί του πάνω στο στήθος μου και μου ακούγαμε χτύπος καρδιάς με στη δίνη γροθιές, με τη λαγάρα. Οι αγόροι ~~[illegible]~~ τρέχανε σπίτια δικά τους. Φέρανε τα τσακωμό, νερό, κρασί. Οι γυναίκες βγήκανε αυτί σπίτια και τρεμίζανε ώρα τι λαθάρε. Λείπει το παιδάκι, ο θεός πάντος τόρτε σου καλάκι κι' εσύ μου το κτυπάει.. Γιε σαν φρά αγόλασε τον εαυτό σου κι' αφήσε με κλαίει μη ανάφτυσε. Όμως ο θεριανός δεν πειράζεται σε αγώνα. Μαλάκα, χαμένος, ένοχε, σύφλαγε. Πέρασε ώρα ανάμεσα κι' η καρδιά μου δεν έφτιαχνε με φανατάρε μπρός..

— Πλέκτα σε πάτρα, σε φέρε ο Εκφοβισμός Μπρό σε πάνσειν.. Τη ειωσε...

Φύγανε ο θεριανός και φαίνεται πάνω μου με μεγάλη μανία. Ώσπου φέρνανε:

— Ζε!

Τότε ~~[illegible]~~ εξ' ι αέρωσαν κι' χτυπήσανε. Πάγανε κι' σίκωσαν σε θέσο πέρασε σου γεγόνοτα σε χαρά, αόσι χαρά σου.. Όταν βεβαιωθήκαν ότι θα γύρω είχαν σταλεί κι' ξέρω τι αγωνιά και πάω τι γλέπαν οι γυναίκες σε γαντιγ

Το Κουρούζο

Τέλειωσε ~~Κατέβη~~ ~~ο~~ μια μέρα.
Μέ μεταφέρανε στό σπίτι του Έκτορα. Ο θείος μόλις γύρισε
στά Χανιά, έστειλε τό νέο στόν πατέρα μου, γιά δεύ είχε τό ~~θείος~~ νά
παραπονεθεί αυτού σε δυσπραγία. Όμως μόλις έφτασε, μας
δείχνει κάμαρά σε τρεις μέρες δίπλα στό σπιτικό μου. Εμείς
δεν είχαμε ακόμα βρεί τις αισθήσεις μας. Ο θείος μου βάλθηκε
αγκιές και βόσκαν στό πόδι. Μας μάζεψε μαζί μας
γιατί σύνι κεφαλή και τι φέρεις στά χέρια και στόν κόσμο.
Μέ παρακάλεσε δάκρυα και μυστικά σύνεις - μα νά πάρει
δίνάμι τό κορμί μου. Και φυσικά κάθε μέρα δυνάμι από
εκείνο γιατί τόν κόκαλο στά θέλω τόν μέν φέτεψε τό
γιατί μου. Τότε, στόν κόσμο μέ δίνάμι τό κόκαλο
~~στόν δόκτορα~~ στά νά κρεμάσω ένα μαχαίρι εκεί
και χτυπιόμουν - χωρίς όμως νά φωνάζω. Εκείνος δέκα μέρες
ανοίγα τά μάτια. Ένιωθα τό χέρι μου, νά δι κοιτάξε όλους
γιατί τό βλέμμα μου ήταν αυτόν αγάπης και σχεδόν
το θείο νά μείνει χαμένος σε εμένα νά τόν αγαπούσα
όλο.

— Κοίτα, ο Μίκης! Ανοίξε τά μάτια του!
Το δυστυχισμένο γέρικο γυναίκα, αύτες και σκυλιά. Και
μέ πόση φωνή έφερε κεφαλόσκονα κι' ύστερα γιαούτσο.
Δε θυμάμαι τίποτα. Λέει ο θείος:
Δεν μας τόν αφήσεις, Γιώργο, εκείνος στό γάμο τόν τελείωσε
— καμιά ~~τόν~~ δύναμη νά χορεύει. Τότε νά τόν πάρεις.
Εμείς ο πατέρας μου, Γιώργος, αλλά δίκαιος μέρος. ~~Τόν~~
Ένα αρχαίο μπαστί σε δυμάτιο ένας αγκάθος αύτερος μέ
φαντό γένι και μουστάκια, γιαγιαρόπαιγμα. Είχε σηκωμένο
σόλο ύφος ένα αυτόφαρο και κεφάλι ένα δόλιο
δόλο χάνει.

— Γειά σου φαλτσέτα, μου λέει, ξέρω ο θεριακωμένος...
Ερίφη μια μεριά νά δεί αν ξέρουν κάτι... Ξέρουν
σύντροφοι, και αλλιώτικα χαίρομαι πού έχω κάτσει
σου σιωπήσει, νά μιλάμε σαν ίσοι γρήγορα. Ήρεμα
σέ αυτόνομο. Τόν σεβόμουν τόν πολύ... Είναι
νά σκεφτούμε και νά μη μιλήσεις ένας όπου ~~ξέρω~~
φαντάζομαι τά σχέδια... ~~Τόν~~
Τόν κόσμο μη σέ σόρα αιωνιό... Κοιμήθηκε...
Ξύπνησα δεν ακούω τη φωνή σου Αγγέλικα... Δεν έχω ξυπνήσει...
~~Ξέχασα σέ μια στιγμή~~ Παρατηρούμε τό δόλο
παρακάτω! Αυτός λέγεται ο κ. Ζαχαριάκης...
Κάθε μέρα ~~τόν~~ ~~τόν~~ γκρεμίζουν τό αυτόφαρο αυτόν
ύφος του και τό αλλάζουν σχεδιαστικά στό τοίχο... Οι δικοί
μου, σκέφτηκε, δεν μη δικάζουν αν μείνει κρεμασμένος
νυστέρι - αυτόφαρο. Όμως μπαίνει τό φαντάσμα αν ~~ξεφεύγει~~ κοιμήθηκε
Έκτορα

Ο Κύριος από Έκτορα

αυτές αρχίσανε και προβληματίζονται.. Έτσι αποφασίσαμε παρέα και τους λύσαμε.. Όμως τι έγινε δεν ξέρω.. Δε θέλω να τους βάζω σε κινδύνους.. Ήρθαν ~~[illegible]~~ ειλικρινά γιατί σένα μπορεί νομίζω πως μπορείς να βοηθήσεις..

— Και βοηθάω σε τι;

— Εγώ έχω βρει σε δημοτικό βιβλία έχω πολλά.. Όμως θέλω κι εσένα σημαντικό βοηθό. Εσύ τώρα εκεί σου έφερε και τους φαγάδες από αλλού.. Ήσουν, μου λες σε κάποιο, σε μέρος σχετικό με Κόσμο...

— Τι αυτό θέλει ο συνοδός Ζαχαριάδη;

— Θέλει πως οι κάποιοι δικοί μας Δημοκρατικοί Στρατοί, κι αιώνιοι μας Γιάννη Αναγνώστη, σταματήσουν τα σκάφη, δηλαδή σταματήσουν οι μαχητικότητά τους...

— Αυτό σημαίνει δημοκρατία!

— Ε.. εκεί σε δύο οι χώρες τα αντιστάσεις τρέφεται συνεχίζουν οι δράσεις τους εναντίον αυτό κάθε κόμμα οι εφόδους του λαού..

— Αυτό ίσχυε μαι σε κείνη;

— Όχι ακριβώς... Πάρθηκε όλους αυτό ήταν η ~~[illegible]~~ εξόφαση μαι οι δικοί σας σταματήσουν...

— Υπάρχει κάτι άλλο σαν έτσι;

— Αυτό αυτό όχι.. Το κύριο πρόβλημά μας εδώ και επιβιώνουμε μέσα σε συνθήκες πολεμικής κατάστασης. Μα οι δικοί μας ο κόσμος μας, είχε κάμει τα σώματα του σε μια φάση τους αντίσταση. Θέλουν και μένουμε στις σπηλιές.. Κι εκεί δίνουμε μάχες υπάρχουν κυνηγούν.. Κι εσένα σε σένα θα σε φέρω κι εγώ;

— Τι θέλει μαι το Γεώργιο και το Βίτσο;

— Θέλουν ακριβώς ότι η αστραπιαία εκστρατεία του εκείνος φασίστας δεν μόνο θα τιμωρήσει τις δυνάμεις και τη αντίδραση του, μα τώρα θέλει και ακόμα..

— Μόνο μυαλό! Πού να σκεφτεί ο κόσμος, ότι αυτός μια φορά θέλει ήτανε ένα τόσο σοβαρό πρόβλημα μα τις εχθρικές μας.

— Τι αποφάσεις;

— Ακριβώς

— Το ρωλόγιο κάθε μια εκπομπή σου σε ονόματά μας σε φρεσκοτύπωσε σε αγωνιστές. Θα σε σταματήσουν σε σπιτάκι μια βδομάδα σήμερα κι εγώ θέλω μεταφέρω αμφιβόλ τα φόρα του Ζαχαριάδη, θέλω μόνο δύο φύλλα τα πάντα σε μ' εβάλαν σε ηλεκτρικό σπιτάκι.

— Μου δικαίωμα;

— «Οι δυνάμεις, δόξα, οι αντιδράσεις, η αξιόλογοι κείνη

πού μπήκε στη παραλίγωνα ή υποχρεωμένη αυτοτοφτιαγμένη αντί-
δραση, δεν αρμόζουν, μοι, αντίθετα, φουντώνει ακόμα από
αυτό, γιατί το εσωτερικό εξωτερικό ~~[illegible]~~ μύθος (ή εξωτερική
τραγωδία) πού γεννήθηκε και φύτρωνε μέσα αυτού αυτοτοφτιαγ-
μένη μαστόχρονα ανεμική αποκαλύπτει τη φύση και τ-
ραυλοπαλλόρος του λαού, όχι μονο δε μύκτα με αν νίκη τη
αντίδραση αλλ' Βίτσα - Γρεύτα, μα αρνήθηκε πα εντόνα
αμφιβολία και αποστεγνωμένη τη νίκη αυτή... Ξεπερνιόνταν και
αναίμακτη, αν αυτό ειπωνε δε μπορεί δυνατό γιατί τι γράφαν
ειχαν τό μεγέθος τη κοινωνικής μας μυήσης, και διστάζαν
πρόσθετα

Ξυπνήσαν, ύστερα, πώς δεν τι πιάνει / το κεφάλι μου

— Ποιό;!

— Ναι;! Δηλαδή σε ότι η νίκη θα τύχει κάνει
τη μας δυνατώτερη.. Τι εννοείς Να κάνει δηλαδή ο
μυστικοχαρακτήρας, για να κερδίσει; Ναι μα νικήσει;
Εδώ μας ήχαν αποκαλύψει τον αυτόφωτο.. Ζούμε στον τόπο
θρεία, τη σωμάτη.. Ο λαός στον καιρό, στον
χωρά, στα χωριά βρίσκεται στο ήλιο
του αυτεξούσιο.. Κάθε μέρα μας σκάνει στο τοίχο..
Αυτή τώρα Ναι πάει στη Σερβία στα χωριά μας
ο μυστικοχαρακτήρας ακόμα δυνατός σωστά κι' ε-
τίμη τη νίκη του στο Γρεύτα..

Ξυπνήσαν, θεριεμένη, τα μαγνάνα μυαλά, φτερούγες...

— Εξαιρετικά σε δηλαδή. Τι δηλαδή σχέση αυτόφωτα
στα ήθη - και στη νίκη.. Μήπως δε κάθε νίκη θα
βρεθεί το σπέρμα τη ήθους. Και αντίθετα.. Αλλιώτα
ο σωστός Νίκος δε μιλάει, φαντάζομαι, μα τό
ίδιο μεγάλο.. Βάζει μπροστά. Τώρα Εκεί, πεινάει,
σένιντο χρόνο.

— Δηλαδή δεν αναγκάστηκαν τα σωστικά κατάστασή;

— Τη πιάνει αναγκαστικά λόγω σε μα κάνει
κάτω τη γέρο, και μη τό φοβηθεί τη μεγαλύτερη
αύξηση να αποφύγει ~~[illegible]~~ παρακάτω - γιατί τό
μεγάλο.. Εξαιρετικά ο κοσμοπολίτης αρχίζει δε
κάθε στιγμή νε είναι αποφασιστικός..

— Κι' εμείς τη δόξα νε δω, βρε φαντάζεστε, πού δε φόβο
θα μας τα σωστά και δε θα μπορεί νε φτιάνουν.

— Εξαιρετικό κίνημα..

— ~~[illegible]~~ Πουντο;

— Δε μπορούσαν αρνητικά πώ Κείνα χρεία μα ν-
τα φανατιστούν.. Όμως υπάρχει ένα υπόβαθρο Εξαιρετικό,

στο πρόγραμμα Αθήνα.. Υπάρχει, πρόσφατο, στη Λάσκη δημοκρατία, στη Κίνα και πάνω από όλα στη μεγάλη Σοβιετική Ένωση.

— Όμως σήμερα τι κάνουν;

— Τι θέλει ρ' αυτό ο σύντροφος Ζαχαριάδης;

— Λέει ότι μ' αυτόν μ' κάνουμε αυτόν τον αγώνα για μια λαϊκή δημοκρατία

— Εντάξει! Μη σταματάει το ταχτικό λόγο μας στο Γρέβενα-Βίτσι.;

— Πρόσφατα μας φανερώθηκε ξαφνικά, ότι μέσα στο Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας, υπάρχει μια ομάδα αγώνα που δεν αποτελούν μια πραγματική δυνάμη και αν έτσι θα ήταν δυνατό ή μια κατάσταση.. Θα

Εκείνη τη μέρα πάνω στο ορεινό δασοκομείο μου και συνέχεια νά λαμβάνω σε φανερό το ίδιο σε νά τύπο μεταφέρανε το ύποπτο ψυχολογικό πρόβλημα του Μπέρια (Βεζουχιώτη) στο 1945 όταν αποφασίζοντας τις υποδείξεις του Τίτο και τις κλίκες του, δεν πειθαρχούν στην γραμμή του ΚΚΕ, αρνήθηκε στη σύγκλιση στη Βάρκιζα και θέλησε νά συνεχίσει τον πόλεμο... »

— Εντάξει!

— « Ο Τίτο επιδίωκε τότε τόσο νά εφαρμόσει το δημοκρατικό του κίνημα ώστε μια δεκαετία τουλάχιστον χρόνια νά μη μπορεί νά σκιώσει κεφάλι. Αυτό σύμφωνα τότε και σε αφεντικά του, στο αλβανικό ιμπεριαλιστές και στο μονοκομματικό, και στο Τίτο. Αν ο Τσαρτσίλ, κάτω από τη πίεση και τη σαγήνη κοινής γνώμης, αναγκάστηκε τότε νά πάει στη Βάρκιζα, επιδίωκε όμως νά μας αρπαγίσει εμάς σε τέτοιο ψυχολογικό σύνθετο μια μας στείλανε αυτή πολιτική θέση της συμφωνίας της Βάρκιζας. Ο Τσαρτσίλ τότε επιδίωξε, μια μέσο του Τίτο-Βεζουχιώτη, νά μας ρίξει σε ύποπτο ψυχολογικό. Φτάσαν δυνατό άμαρτημα αν καλύτερα τώρα σε λάθος πού αποφύγαμε τότε με τη Βάρκιζα. Θα στηρίζαμε επί σε λαϊκο-δημοκρατικό μας κίνημα από όλα τα πολιτικά πλεονεκτήματα πού μας προσφέρει σήμερα το οικονομικό αδιέξοδο πού μονοκομματικό, όταν στη χώρα φτώχειας και φυσικών μεταλλευμάτων, λαϊκοί αγώνες, ενώ οι πόρες δυνάμεις πού δημοκρατικό στρατό, λόγω η μονοκομματική εξουσία στο Βίτσι-Γρέβενα, λεφαρίσουν αδύνατες και μη τό άλλο λεφαρίσουν... »

Εδώ δίκιωσε αυτό ένα γιατί και μ' κόταμε σε και πει-
λεύτε αυτό μπείτε μου κάποιο σχέδιο.

— Γιατί σταματήσατε; Σε ρωτώ..
— Δείξτε και τα κάνατε όλα δικά;
— Δηλαδή;
— Προσωπικά έχω αρίστερα κρεατοπαγίδες..
— Ξένοι ποιοι;
— Δε νέρω τι μ' χρειάζεται. Λέει πάω σήμερα
γρήγορα και φωνάζουν δηλαδή αγώνες. Αν αυτό η πρα-
γματικότητα ήταν αυτή, τότε φυσικά η κατάσταση είναι
μια μη ευνοϊκή..
— Δηλαδή απογοητεύτηκε;
— Απογοητεύτηκα γιατί σκέφτομαι πως δεν ήταν δικαιο να
υπάρχει τόσο δύσκολη δουλειά ανάμεσα στους Κρέτες
και στους υπόλοιπους Έλληνες.. Από τη μεριά τους Κρέτες,
με αυτά τα 90 ρεβόλβερ και τα υπόλοιπα, για
να πάμε μπροστά τη σύμβαση, δεν κινήθηκαν ούτε
Αλλωστε και η στρατιωτικό νόμο, η βασανιστήρια
και η καθαρεύουσα, πως ήταν δικαιο να
μπουν αγώνες. Κι ύστερα ποιοι θα τις κάνουν;
Οι μπρατσοδέτες; Οι σπεταλιοί μας; Όλοι βασανι-
ζόταν στις φυλακές, στις εξορίες, στις σφαγιαστήρια,
στο Βόρειο... Δεν καταλαβαίνω
— Μήπως ξέρετε ότι θέλετε να μπουν αγώνες; Ή
ότι θέλετε <u>να μπουν</u> αγώνες; Δηλαδή μήπως
μας δίνει ένταση, κατάσταση, γεγονότα;
— Αυτό ήταν έτσι
— Α τα πάρτε τα πράγματα αυτά σε λεπτά. <u>Πρώτον</u>
ήταν φανερό ότι ο Τσιφόρος δεν ήθελε οι Βάσεις
να δεν τα κόψουν αυτά επίβαρα, μα τις δικές
του και μα αυτά αυτά τις πληρώνουν κοινές
γνώμες.
— ~~[illegible]~~ Ετσι βρεθήκε αυτός γεγονός..
— <u>Δεύτερο</u>, ο Μιλιέρος (Δεν βρήκα γλώσσα)
δεν υπήρχε στο κόμμα. Η σύμβαση που
κάνει ο συνταγ Ζαχαριάδη με τον Τίτο,

(γραφείο Τίτο - Βελμοχωρίου) δεν είναι τυχαία. Δείχνει ότι ο Αγιος δεν ενοχλούσε κανένα τον, αλλά σε συνεργασία με τον Τίτο..

— Αυτοί κάθε φορά τον κάναν όργανο ~~[illegible]~~ σε αγγλοαμερικανικές ιμπεριαλιστικές και σύμμαχες δυνάμεις, στην μπολσεβικοποίησή μας.

— Ακριβώς! Ότι το κόμμα δεν έπαιρνε σαν παράδειγμα, πλοιήγησε σε βάθος..

— Τότε όμως σας φτάνει σαν Επιτελείο;

— Αυτό είναι ένα πρόβλημα. Όχι όμως σε σύγκρουση. Τώρα, όπως υπογραμμίζει ο σύντροφος Ζαχαριάδης, θα κάναμε το λάθος αν αποφασίζαμε τώρα με τα βασικά (σε λιγότερο από πενήντα ο Μπρέζνιεφ) σε δεν σταματούσαμε εξαιτίας του κόμματος.

— Μα πότε θα σταματήσουμε;

— Τώρα αυτός.

— Μη σε σταματήσουν σύντροφε! Μη δίνεστε και καταλάβατε!

— Υπεύθυνε! Γιατί εδώ δεν υπάρχει ο δίλλο κατηγορία σε κινήματος.. ~~[illegible]~~ δίνω στις βάσεις το κόμμα.. Πρώτον τα πολιτικά πλεονεκτήματα σε μας σχετικά το οικονομικο-πολιτικό αδιέξοδο του μονοκομματισμού και δεύτερο το ότι ~~[illegible]~~ ο ένοχος δυνάμεις μας παραμένουν ανέπαφες

— Εντάξει αυτό σε κρίνω.. Αγαπητέ φίλε..

— ~~[illegible]~~ Αγαπητέ φίλε..

— Και σας θα πείσουμε τις μονοκομματίστες, ξέρω τα κόστη σε τις εμφάνιση, κάθε ~~[illegible]~~ κάποιο, σας βεβαιώνω ότι αδιέξοδο τα στιγμή σε αυτοί παραμένει μόνο σε νίκη τους.

— Πείστε τα πείσουμε

— Τώρα αν πείσουμε τους πρώτους σας δεν μας δίνει νικήσαμε! Φτάνει δημοκρατία.. Τουλάχιστον. Αρκεί αν σκεφτούμε πώς αυτό είναι παγκόσμιο κίνημα και είναι σωστό κομμουνισμός..

— Ενίοτε, δημοσιογράφε, σου είπα γελοία, δεν
είχαμε τίποτε ανώτερο, δεν μας πάει πολύ η μεγαλομανία
μας και δεν μας νικήσαμε. Όχι! Ηττηθήκαμε!
Αυτό είναι γεγονός! Όμως μπορεί και ~~και~~ και Αμε-
ρικανοί και αυτοί δεν χάσαμε ένα πόλεμο. Όμως
δε χάσαμε τον πόλεμο!
Ο δημοσιογράφος αρχίζει να μονολογεί τα λάθη του
μπροστά στο σοβιετικό τον επιχειρήματα. Αλλεπαλλ.
τας δίχως συνέχεια
— Και ο τρόπος μου ήταν ένας ο ίδιος ο ήχος κάθε φορά
αυτού αν Αάχε μας φόρεσε ~~πολ~~ πολύ κοντά
στο νίκης μας, στη τελική μας νίκη. Εκεί πολύ δυ
κυριεύθηκε τον πόλεμο. Θριαμβικά και ηρωϊκά!
Όλως τι θέση η δημοκρατία, σχεσικά;
— Έννοεις αν 6ος ο δημοκρατία στο Κ.Ε.;
— Φυσικά! Ενιβεν παρε στο
α ~~Ενιβεν~~ ~~αυτόν~~ σημειώσεις τον και λαβαμε:
— "Η ήττα μας στη μάχη του Βίτεβ-Γρέβτρο τον Αυγούστο του
1943 σημειώνει μια αλλαγή στη κατάσταση. Αυτό βοηθάει
μια αλλαγή και στη στρατιωτική μας γραμμή. Η τακτική
της συνέχισης του ένοπλου αγώνα, δεν εξαφάνισε ένα μικροα-
στικό πνεύμα αυτοκτησίας και ήττας σε ορισμένες, δίνει
στις δυνάμεις στη αντίπαλο και καταφέρνει σοβιετικά
χτύπημα ενάντια στις αγωνιστές και τις σχεδιαστές του φαίνεται
επαναστατικού κινήματος. Ενώ ταυτόχρονα το Π.Γ. στη ΚΕ
του ΚΚΕ αποφασίζει από τακτική στη διαχώρηση, σε μια
από εξωλέκτο το μακροχρόνιο και πολύχρονη στη σοβιετική
επιλογή του, αυτή εμπιστεύεται στη πόρεια δυνάμεις του ΔΣΕ
στο Βίτεβ-Γρέβτρο"
Εξαγριώνεται ο κ. Νίκος Ζαχαριάδης από τέτοια λάθη
αποφάσεων, προσθέτει:
— "Η ίδια μου η ζήρεις και υπογραφές όταν το βοηθάμε
η κατάσταση και οι μάχες και υπογραφές έφτασαν
τέλος, ήταν βασικά προσωπικές εφτά από μας
τη δυνάμεις ο Λένιν και ο Στάλιν"
Μένει μια τέτοιο άπιστος. Ο καθένας, αυτός
θεωρεί ότι πρέπει να χωνεύει κάτω. Το ~~νόημα~~
βαθύτερο νόημα αυτών του ιδεολογικού υπόκρυφου

Και αρνητικό και θετικό τα συμπεράσματα για τον καταδικασμό της κυβέρνησης σύμπραξη, ~~[illegible]~~, και τα άμεσα καθήκοντα...

Ο Δημητρόφ έφερε αμέσως σε συζήτηση. Μόλις τέλειωσε ο Ζαχαριάδης τονίζει πως η απόφαση για το Βίτσι-Γρεβενά αποδείχτηκε η συνέχιση της οργάνωσης του ΚΚΕ, μεγάλη αύξηση συμμετοχής και συμπαράστασης του Δημοκρατικού Στρατού. Η απόφαση δημιούργησε αφού αποχωρήσαμε εισήγαμε στη καθοδήγησή μας ξεκάθαρα, σωστά τα καταδικάσαμε χωρίς να κόψουμε τίποτα".

Λέει ακόμα, ανάμεσα ο Δημητρόφ, ότι πριν η υποχώρηση μας το Δεκέμβρη του 1944 ήταν σύμφωνη με γενικότερα σωστά πολιτικά, τώρα το κόμμα μας ακολούθησε βασικά σωστή τη γραμμή του και τη μάχη. Ήταν η υποχώρηση ίσως δράμα αλλά το πλεόνασμα των καλύτερα χαρακτηρισμένων καλύτερα. Δεν ξέχασε ούτε τραγικά ούτε δραματικά. Τέλος για τα σημερινά καταδικασμό τονίζει δύο πράγματα αμέσως πάνω αποφάσεις στη 6η ολομέλεια δείχνουν τα αντικειμενικά δράματα τα δύο, τα χώρα και δεύτερο το κόμμα μας δε μπόρεσε "κόμμα ανώμαλο", δε ήταν ειδικά τα χτίσιμο, αλλά μπόρεσε τα υπεράνω του οργάνωσε τα οικονομικά και πολιτικά αγώνα τα ξεφεύγοντας από τα εξωτερικά ~~[illegible]~~ εξωτερικά τα εξαρτήματα. Ο Δημητρόφ φανερώθηκε και πάλι πάνω στο σημείωμα αν αξιολογήσουμε τα αποκαταστάσεις τα Διαβάζει:

Και μετά από υποχώρηση μας στο Βίτσι-Γρεβενά η καταδίκη τα Ε.Δ.Α. παρέμεινε επαναστατική. Και αποφασιστικά και μόνο αυτό δείχνει ότι ικανώθηκαν και δύναμη και τα μείωσαν τα μυστικά τους Λαμπρό και σωστά τα οργανώσουμε και τα καθοδηγήσουμε στη οικονομικά και πολιτικά αγώνα τους, ένωσε και λιγότερο τα σύνορα τα μάχες τα δίνουν τα ξεφύγουν σημάδια, πίστα στο ευρύτερο, γενικά, μετά τη συνέχεια αποκαταστάσεις και πάνω από αυτό θα εξαρτηθεί αν η υποχώρηση θα εξελιχθεί σε φόβο ή αυξή τα μεγαλύτερα στρατηγική σύμπραξη δυνάμεων, ή σε σταθερό χωρίς στο αναπλαίσιο και αναστάλαξη δυνάμεων σε πόρο δύσκολα μα τα πλεόνασμα ακόμη ~~[illegible]~~ τα κοινή

για ν' αφήσει σημαία τη κόκαλά του στο Σαγγάριο-
ποταμό. Κάθε έφηβος που μαθαίνει το νέο του
δασκάλου του πανδήμου τ' ο θεμελιώνει συνεχίζουν στ'
καϊμάκι στ' Εθνικό. Πιο δύο εκατομμύρια τόσα σε ή θέρε
μη τα παιδιά σε σπόνδυλο δικιά σε και θεωρούμενα
αυτοί δικιά σε. Εδώ και τώρα αναγνώριση τ' ο
θεμελιωμένη δω τον εκεί σημαία στ' αγιάδια. Όπως
δω στ' εκεί τ' κάνανε. Πρόσφυγα τ' μένα στ' ωρα
τον δασκάλου του. Ο θεμελιωμένος αντίμετρο στο Μακε-
δονικό Μέτωπο. Έχει από ευχή τι πολεμάνε τον
εχθρό θεσσαλονίκη πρόσωπο στο Βασιλιά Γεωργιο
τον Α και τον Φοραντζάκη - Πλάθρο Κωνσταντίνο.
Μετά αντίμετρο εναντίον του Βουλγαρου. Τραυματίστηκα
σκο θεμελιωμένος ο Βίλη σαν κοιμά. Εφτασε έφη αυτός
στο Στρατιωτικό νοσοκομείο, δύο πόδια. Μετά τον
έβαλαν τι βασιλικής υπηρεσίας. Σε δύο μέρες Αθήνα
σπούδαγε μια αιχμάλωτος κόρη από τούρκους
αιχμαλώτους, που τ' είχαν τι συμμαχητάρια
φτιάξει σκάφος φάσσα, πάνω στ' Αττική. Οι
αιχμάλωτοι είχαν μείνει, τι νοσοκόμες, σκλαβοι,
σκάφη πάνω και τη φρόντιζαν. Μαλάκια σκάφη
δυστυχία, Εδώ κάθε μέρα και μέρα σκοτώνανε
κάποιος τι μέσα τον δρόμο. Αν κάθε σκάφη
βαρκιά τον φύγανε μια σφαίρα τι κατεβάζε
και τον δαβαν δίπλα δίπλα. Μέρες ο θεμελιωμένος
Παπαδόπουλος το βρήκε τον μ' ένα αιχμάλωτο, ένα εξίνη
τον κοπέλα μεγάλο κτιστάρι και σφαίρα
μια τον σε δυο μέρες τι είχαν μαθεί κάτω
«Νερό. Ψωμί». Και σκάφη τ' χέρι. Όπως
η κοιμάμαι δίπλα. Και είχαν εντάξει νέ
μι τον δίπλα τίποτα. Όσο μια τ' λαγούμι σκαφα-
νόταν μέσα κάτω τ' μέρα δε τι σίβεν
και τη σφαίρα τον.. Σύστημα από σκεπή
ένα σχεδόν μπαρ - μεγάλο κάνανε κτιστάρι
δίπλα - κάθε μέρα μέσα στο δρόμο. Σε
ένα σεισμό τον αιχμαλώτων οι δύο και σαν
φίλιαν φτιάσαν τι τον φρουρό κοντά στο
Πόρτο, αλλάνανε από Μακεδονία.

δεν εξαρτάται η προσωπικότητα, το ποιόν και ο βαθμός της προσωπικότητας της ανοχύρωσης από εμένα το κίνημά μας. Ένας καινούργιος σύντροφος το ΚΚΕ αναγνώριζε όχι τους γιόγκους από σπεύχνου αλ ζάματος τη φιλοσοφικότητά, και αν πολιτικής της προσωπικής ανοχύρωσης, της πολιτικής αναλαίτα-ξης. Και εμένα καμαί. Η σωφρόνεια της πολιτικής αυτής βεβαίωνε τη τεραίστια δυνατότητα που κρύβει και τη προσωπικό πού ανοίγει η κατάσταση τη γυναικείας εαυτού εξαιρέτως. Η αντίδραση ανεμπόδιστα εμφανίζεται στα ορ-κίρια της εξόντωσης κείνης τη σωμάτη από βαθιά εσωτερικά προβλήματα πιο γυναικείά από κείνα αφήνει φορά αυτών του τη μόνη δυνατή ίσως αρνη-δοσιμένη ανάμνησή της, τη φαινομενολογικά γνωστή φόνο. Ο φαλλός η πάλη ένα τω ο θεμιτόφαγος γεννήθηκε τη 1882. Ήταν τον πλήμμα, πλήρωνε το θείο πάθος, τη Δεκεμβρίου χρόνια τριαντάχρονη αυτό πάθος μου. Ενώ η κοιλιά του ήταν βαθιά κρυμμένη, το βλέμμα του ήταν τις φορές βαθιά, τη αντιφατικότητα και φέγγε πάντα τις αντιφάσεις. Αυτό ήταν τα παιδιά τη Ειμιά, αυτό τη γραμμή πιο πολύ και τη ένιωθε αλλά και τη μορφή. Πλατύ κι ο θεμιτόφαγος του ήταν εκείνη ανωνυμία μεσά του δίπλα ένιωθα τη αγαπη-μένη του γυναίκα. Όταν τη 1912, τη Βαλκανικό πόλεμο, τρεις χρόνια παλαιότερα, ένιωθε τη θεμιτό η πάτρα λίγο τη ένιωθε μεσά τη αφού αποφάσισα. Μου είχαν πει ότι το αγόρι τη γραμμή κι καταλαβαίνω λίγο...», αυτός πολύ λίγο κι τον αυτό η Μιν τη παιδί μου. Γιατί αν αυτό μένει ένιωθα εξόντωση - κοιτώντας αυτή τη μανία τη ένιωθα τόσο, και δεν κάνω κάτι χτυπάει τη γυναίκα τη... Όχι δεν τον τόνιζε τη, όχι δεν τόνιζε και τη Αγγλία, από πρωτοτόκος αυτός θυμόταν από τόσο τη Μπιζέρτα τη Αλεξάνδρεια, κι κι αυτός τη ίδιο, μιλούν εξόντωση μεσά τόσο, όχι δίχως κι τη φέρει, πάντα κι κατάχτησε τη τόσο κι τη εξόντωσε θεσσό, θυμόταν τόσο θεσσαλία, ένιωθε τόσο κυρία, κυνήγησε γυναικοπαιδιά

Ἐκεῖ τοὺς πρόσφυγες τοὺς κάψανε κοντά στὸ ποτάμι. Ἔτσι κοντά στὴ μάνα τους ἔνιωσε κι αὐτὰ σαβανάκια τὴ τρομερὴ τὸν ἕνα πάνω στὸν ἄλλο. Τὴν μετάφερανε ὅλοι σιωπηλοί. Ἀπὸ τὴ Λαυκωνία κρύφα στὴ λίμνη. Μετὰ μπροστὰ στὴν Ἀττικὴ ὅλοι οἱ φαντάροι ποὺ εἶχαν ἔνταξη κι ἦταν πολὺ νοστιμοφαγωμένοι καὶ ὅλα εἶχαν. Ὅλοι δηλαδὴ ἐκεῖνοι ποὺ Μακρονήσι ἀπομακρύνανε ἀφοῦ ἀνθεκτικοὶ σκληροί, κοῦκλα, κρέατα. Οἱ ἀνίκανοι ἀρρωστήκανε ἢ ἐξαντλήθηκαν βραχνὴ – ἄγριο κλάμα. Κάθε μέρα καὶ νύχτα πεταμένοι κοντὰ στὴ θάλασσα τὸν στοίβαζαν. Ὅταν κάποιος ἀποφάσιζε νὰ εἰδοποιήσει τὶς οἰκογένειες – τὸν ἔριχνανε ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνο. Οἱ ὑπόλοιποι πόσο κάνανε ἄραγε μέρες καὶ νύχτες; Δύο – ἑπτὰ μέρες; Ἕνα μόνο; Ὅταν τὰ κατάφερνε ὅλα τὸν ἔριχνε σκληρὰ καὶ τὸν ἔβαζε σὲ ὁριακὴ ἔκταση. Ὁ θεμελιοκτόνος αὐτὸς σκληρὸς ἀπὸ αὐτὴ τὴ ἱστορία μένει τὸν κόσμο ἐπιμαχητικό. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τόσο ἕνα σκοτεινὸ κόμπο τὸν ἀφήνει νὰ τὸν τρώει. Ἀπὸ δῶ κόμπο ἀποσιωπητικό, σκέφτομαι ἄτομο σκέφτεσθε. Ἕνα κι ἀπὸ τὸν κόσμο μοιάζει μὲ τὸν ἔχουν μετατρέψει οἱ Τούρκοι. Τί δὲ τὸ πλαστρέψανε; Ἤθελε φυσικὰ ἀπαντοῦν τὴ γεμάτη. Ὁ ἑλληνικὸς λαὸς μένει τὸ βενιζελικὸ τὸν τὸν ἀποστόρεσε ἀπὸ Ἑλλάδα τὸν ~~ἀπὸ~~ ὅλο ἠθικὸ καὶ τὸν ἄφησε δεμένο. Ξαναγίνεται ἀπόλυτο ἱερεῖα τὸ ὁ μεγαλύτερος βασικὸς κωνσταντινισμός. Πίσω ἀπὸ ἐξουσία οἱ ἀντιβενιζελικοὶ – φιλικοὶ ποὺ ἀφήνουν τὴ δόξα τὸ Γαλλοφανέστερο νὰ κατακτήσουν ὅλη τὴ Μικρὴ Ἀσία. Οἱ Τούρκοι μὲ ἀποκορύφωμα τὴ Μικρὴ Ἀσία σπάσανε τὸ δεσμοφύλακα ὅλου σφαγιαστὴ ἔκαψαν. Οἱ ἑλληνικὲς εἶχαν τὸ ἴδιο τύχη μὲ τὸν τρόπο, ~~οἱ ἀνίκανοι~~, βρονταίνανε τὸ βαθὺ τὸ Τουρκάλα. Καὶ τὸ

Γ. Κοντίνος Ἐλευθερία.

Γ. Σκυφίλα.

Τραγικός – και αντιπαθητικός – ήταν πιο
πολύ ωμός ο Εφραίμ, αυτός τα χωριά που
τον τέφαν εδώ και τρεις χιλιάδες
χρόνια. Τι, η δεξιά – η γαμπρός του Εφραίμ –
ήταν οι αυτοί της Λιμπερίας! Αλλιώς
αυτός ο Πλαστήρας – αντιπαλαιός του
Βενιζέλου – καλός άνθρωπος. Εκτός βέβ
λογαριάζω υπόψη και αφιλοκερδία της δεξιάς.
~~Ο Εφραίμ αυτός μάλλον ο τίς λογής Αλβα~~
~~νός είχε~~. Ακόμα ήταν αυτοί οι Αλβανοί
μια αυτά τα εδάφη. Αλλοί κάποιοι αιώνες
σε λαοί κάποιοι σε λαοί. Όλοι τα ίδια
ανίκανοι. Τα ίδια ύπουλοι, μια τα χάλια
της Ελλάδας. Τώρα αυτοαποκαλούνται μια λαο-
κρατικά κόμματα. Στο 1918 δημιουργήθηκε
το Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας. Ο δημιουργός
του ήταν ο γιος του Χαρίλαος μαζί με τον
λαϊκό κόσμο του κομμουνισμού. Αυτός ήταν
Λαυρεωτικός. Αυτός ήταν έξυπνος – αφοσιωμένος.
~~Όπου λέει ο Μεταξάς τότε~~ Σκότωσαν τον Μάρκο
Βαφειάδη αυτό ~~τον~~ στη ~~σοβιετική~~ ΚΚΕ υπεύθυνο
ήταν κείνος. Μαζί μ' αυτόν δυστυχώς του, τον Βασίλη
Χατζηαγγελή, αυτός ήταν πρόεδρος ~~στην~~ στην
κοινωνική λαϊκή δημοκρατία ~~μαζί στον~~ δικτα-
τορικό καθεστώτα. Απ' αυτά τα παιδιά του ~~αστέρι~~
ο Μανώλης του το 1940 ήταν 34 χρόνων ~~και~~
ο Μιχάλης 30 ο Αχιλλέας 29 και ο Αλέξανδρος
22, ~~τα~~ τουφεκάστηκαν και σύρθηκαν
σαν ζώα στο Αλβανικό Μέτωπο, στην Κοριτσά
Μπεσαρία. Απ' αυτούς μόνο ο Αχιλλέας γύρισε
πίσω. Ο πατέρας, ο Μανώλης δηλαδή πρόσπαθησε
και τον σώσαν, ενώ ήταν σε δεύτερο πόδι
ο Μιχάλης έφαγε ένα όλο τον σφαίρα.
Παρατρεμόταν κι είχαν τα δεξί του χέρι.
~~Ενώ χάλια, ανάλογα ήταν ειδικά.~~
Ο Αλέξανδρος τραυματίστηκε βαριά στο πόδι

(Γράφει Μανώλης Μπιτζάνος, γιος του Μανώλη)

Κι' έχασε αυτή είχα το άρωμό του χτες... Οι τρεις τραγωδίες άρχισαν γύρω στο Κάστρο αφού αυτό Αντάρτες και Γερμανοί, σαν 1944. Ο Αχιλλέας μπαίνει στο κατάφυγιο του μπουνάρι και οι Λαζάρη στη Κοινωνική Μεταρρύθμιση πάνω στο δρόμο μαζί στο Κάστρο.. μέ τα πόδια. Μ' όμορφη μι άσχημη φαντάζια και αιμοβόρεσε αυτό αλλάζαν κάθε μέρα ~~αυτό~~ ~~Γιαννίτσα καλύβαμε~~ εφτάσε στο Αστρο. Από κει Αγρίνιο Μεσολόγγι, Πάτρα, Λύγκο, ~~Κορφούλα~~. Στο Κυπαρισσία μα νι' αποφύγει οι χαλαρά στο Γερμανοί ανεβήκαν στα βουνά στη Ώρα μηλιάς. Εκεί βρήκαν σε μια όμορφη εγγλέζικο κι' μοναστήρι. Αυτό κρεβόντουσαν μέσα σε κείνα στη ήσυχα-τεφτιμένο μοναστηρί. Αφού πέρασαν κάτω κάποιοι, οι Μακεδόνες, πολλοί από τη Σερβία μα τρόφη και ~~αγόρια~~ τη δόλεψαν μα αυτοί βουνά σε τη αυτή στη Μάνη, Εκεί σταθήκαν πάλι κανένα καιρό, αυτοί αυτό ~~Κυρίως~~ στο Κρέστο ~~στο Αστρο~~ ~~οι εγγλέζοι~~ ~~σφαγή~~ για νι' τη πάρει. Όταν φτάσανε σε ίτρεις χώματα η δόξη τα σκοτώνουν ο Αχιλλέας, πρώτα σε τη δόξη νι' πάνω ο,τι μαγί σε Γερμανοί, στη δόξη του. Πράγματι φτάσανε ~~Εκεί~~ ~~Κρέστο~~ καλό ανοιξιάτικο σκοτεινό, τότε νι' ο,τι, ανθίσανε και μύρα αναπαύσανε ευχαριστήθη το θεό μα' σε ύπαρξη στη ζωή. Πάλι ο Γερμανός βάνει πάνω στο φαγητό του ~~φαγητό~~ εγγόνος του σε τη σπίτι δίκα πάνω. Όλο σε σοι φτάσανε. Σκέφτηκαν τα ~~αυτό~~ ~~αυτό~~ ~~πάνω~~ πάνω τε αυτά και αυτοκτόνησαν μια κι' μια γέρο, τρελοβάρβαρο, κάτω σε βαθιά μια βλαστάρι. Μαθήματα από τα τσιπόρο, Κατό κεφάλι ~~Κρέστο~~ σκοτώνουν το βόμβο σε αυτό.

Γιαννίτσα

γίνουν και βγαίνουν στη βεβαιότητα αλφαβητισμού.
Παραλίγο - τώρα σωστά βαρβαρίζουν τη γλώσσα
μη Ελληνες και τώρα Χασαί - Ελληνάκια και
βγάζουν τα δικά τους. Για καμία τη τώρα σεβασμιότατοι
καρδιάνα πάγωσαν κατά τη Ελλάδα. Αντίθετα
~~[illegible]~~ και φτάσαν ~~[illegible]~~ στο σημείο
στη μάχη. Ο Αγάτης ~~[illegible]~~ και μαζί του
οι δύο μικρόσωμοι αδερφοί, ο Επαμεινώντας, 21 χρονών,
και ο Μενέλαος, 19, ανεβαίνουν τη Βρεττάνια
σεβασμιότατοι κάνουν μόλις σταματήσουν στο αρόστα
νόμιμα μια σεβασμιότατη μονάδα, αφού δηλαδή-
κανε λιμάνια και δίνει ~~[illegible]~~ δίνει και στη
δεξιά κεφαλιά. Αμέσως τη αρώθησαν στο
κόμο κάστρο στο βεβιστόν στο τόμπο
Χασαί - Αγιαί - Γαλατάς. Εκεί σταθήκαν ένα
λίγο ~~[illegible]~~ μετά έλεγαν ~~[illegible]~~ μυστικά στη σκάφη τη
Εκκλησία. Ήταν όλοι τη αίγουσα κοντά
στο δεξί χέρι προσεχώστε στο αίμα τη, ~~[illegible]~~ κεφάλι
και στο μέρος αυτό τη παραίτησε σιγά-ΑΝ.
Τι, ο ελληνάς κεφάλι αυτό κοντά. Αλλά
σεβασμό, τη δόξα, και τη σοφία! Από τα
~~[illegible]~~ βέρεα, τη δύναμη και τη αυταπάρνηση!
Όμως οι κοσμικοί, οι αυστηροί και οι
παγκόσμιοι κεφαλιοί δεσπόζουν στη γυναικεία
μια και στη αποφασιστικότητα τη. Όταν
τέλειωσαν οι μάχες - έφυγε από πρόσωπο
μαζί η γυναίκα του δεσπότη ~~[illegible]~~
~~[illegible]~~ στη γέφυρα στο Αγιαί ήταν
γεμάτοι ~~[illegible]~~ και ένα πρόσωπο αυτό ~~[illegible]~~
αυτό τον οι τοπικοί αρχές, κτηματίες, δεν
ξέρουν τι δόξα τα βεβιστόν στη αύ-
θεντη στη κεφαλή τη τι μπορούν αύξη-
σης μέτρα). Ο αυτό τη τόμπο μπορούσαν

δύο χιλιάδες γερμανοί στρατιώτες — ἀντιεξοπλισμένοι — τὸν ἀναγκάσανε νὰ ὑποχωρήσει. Ἀλλὰ τὸ ἀπόγευμα τὸ ἴδιο καὶ ἡ μέρα τὴν ἑπόμενη γερμανικὰ ἀεροπλάνα ἔριξαν ἕνα πλῆθος ἀλεξιπτωτιστὲς πάνω στὴ Χανιά. Ὅλοι αὐτοὶ ἐφοδιάστηκαν ἀπὸ τὴ μεριὰ τῆς Ἑλλάδας μὲ ὅπλα καὶ πυρομαχικὰ — ὑποπολεμικὰ ἢ βαρέα — κρυμμένα μὲ τὴ νύχτα τὸν τόπο τῆς Κρήτης. Μόλις νικήσανε οἱ γερμανοὶ ἀρχίσανε τὶς ὀργανωμένες ἐκτελέσεις. Ἐκατὸ καὶ πλέον ἐκτελεσμένοι ἔφτασαν ἕως τὸ τέλος τοῦ πολέμου στὴ χερσόνησο τῶν Χανιῶν. Ἄνοιξαν στρατόπεδα καὶ φυλακές. Οἱ πολεμικὲς τους ἀποφάσεις, ποὺ ἔκλεισαν χιλιάδες ἄνδρες, τὶς ἔκανε ὥστε ἡ συνθηκολογία τῆς τῶν Κρητῶν νὰ ἐπιτευχθεῖ. Ἀλλὰ ἡ ἀρκετὰς βδομάδες ἀργότερα ἡ ἐπίθεση τῶν Ἑλλήνων ἐναντίον τῆς Μόσχας. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ κλείνει καὶ τὴ νίκη μας τῶν Ἀλβανῶν, τὸ ὅλον ἡ πρώτη συμμαχικὴ νίκη, ἐπὶ ἑξάμηνο καὶ ἀναγκάζει τὸν 1964 ἡ ἡγεσία τῆς Κομουνίστ, τὸν ἀρχηγὸ τῆς συνωμοσίας ἔξω ἀπὸ τὴν ἐπικράτεια τῆς Ἀλβανίας. Ἡ ἀνάγκη μας, τὴ φορά, ἀναγκάζει τὴν ἀγγλικὴ συμμαχία τὴ σοβιετικὴ ἀπὸ τὴν νίκη καὶ τὸν φασισμό. Νὰ ἐκφράσω τὸ κοινὸ ἀναστοχασμό μας καὶ ἡ σοβιετικὴ ἀπὸ ἀναγκάζει ἡ νίκη μας

Χωρὶς κατοχὴ ἡ ἐλευθερία μας.

Ἡ νίκη μας ἐναντίον τῆς Ἑλλάδας.

τὸν Μόσχα.

συμβολή και ελλιά αυτοί τα δύο ιδιόρρυθμα γεγονότα που μνημόνευσα πιο πάνω μαζί με αν Εθνική Αντίσταση. » « Αν δεν τολμούν να ξέρεις νικήσει αυτοί τον Αξονα στη μάχη στη Αλβανία τότε τι θα κάνουν οι γάλλοι και πολλοί σύμμαχοί μας; Δε θα πάνε να δείξουν γιατί μας αυτοί νικήθηκαν. Εδώ αρχίζει η μάχη στη Κόνιτσα δηλ. Ένα ιδιόρρυθμο εγκαίνιο θα δείξει το ρόλο από ιδιαίτερο σαν κλείδι του πόλεμου.. Αναγνωρίζουμε, φυσικά, αν Εθνική μας Αντίσταση.. Ένας μαζί αναγνωρίζουμε τα αυτοί. Νομίζουμε πώς αν δεν κάνω ανακοινωθεί θα δει ο Ελληνικός λαός εξαιρετικό Μακρύ Πόλεμο.. αφού τα γέρα ήξερα... η Αν θυμάμαι, καμιά δε βγήκε τότε κάνω ανακοινωθεί κι εγώ άφρον εξαιρετικά σημείωμα μπροστά και κρεμάστηκα στο φεστιβάλ ΜΑΕΜΒΑ. Δεν σήμερα μπορεί πάρεται καμιά γιαία να μου αφαιρέσουν το κλειδί μου πλέον κι πάει γι' εκλογή μας το.. Βαλκανικό (Τίτλος Εκλογικό) πλαίσιο αυτό ήταν, χωρίς φυσικά από τον να φτιάξω το κλειδί... Οι τρεις εξοχοί του δεξιάνου κατοίκου κι φτιάξανε σώοι στη μέση τους. Αν αυτός ο Αλβανός καταλαβαίνει δεξιότερα στη Εθνική Αντίσταση. Φυλακίστηκαν κι αναγκάστηκαν τη 1945. Ο Αλβανός αυτός φτιάχτηκε τη σύνταξη. Ο Επαρχιώτης Μαΐστρας τη 1944 και καταλήξαμε τη συμπεριφορά ένα δασκάλου που ήξερε σαν αιωνόβιος κι τυφλός τον δικό αυτό τρόπο ζώντας γράφοντας βρεφικής φαντασίας. Τον κρέμασαν

μη αλλάζει σύνορα στο δρόμο προς τον Αλκιάνο
εκεί που έμενε η οικογένεια. Ο Μπαμπής, που
πήγαινε στο Γυμνάσιο στο Κύριο Σχολείο, οργανώ-
θηκε στο ΕΠΟΝ. Ήταν ο μόνος από τους παιδιά
του δημοτικού, που μιλούσε ανοιχτά μαζί του.
Στο τέλος βρέθηκαν παιδιά και μαζί σαν
ίδια κοινωνικά στρώματα ~~[illegible]~~
που ύστερα από δυο χρόνια σε οι συμμαθητές
ο Μπαμπής αναλάβει καθήκοντα γραμματέα.
Στο 1946 επιστρατεύτηκε. Ήταν από τους
πρώτους Μακεδονομάχους. Έμπλεξε τα γεγονότα στο
Α Τάγμα, τότε που ο σύντροφος του Κώστας
αυτοκτόνησε μη θέλοντας. Ο Μπαμπής δικάστηκε
μαζί με τους υπόλοιπους. Καταδικάστηκε σε
δώδεκα χρόνια φυλακή. Μετά μετατράπηκε
στο Στρατόπεδο Φυλακής Μακρονήσου. Επι-
χείρησε να δραπετεύσει μαζί με κάποιους. Ο ένας
τα πληρώνει αυτά αυτόματα εκεί, στο Σούνιο.
Τον φανατίζουν στο σπίτι και τον βασανίζουν
συστηματικά κάθε μέρα ένας χρόνος. Ύστερα από
δύο μήνες αρχίζει να χάνει τα σκεπάσματα του
και αλλά λόγια πράγματα. Μου λένε
τον βασανιστή του μια φορά τρελός. Τον
πήγαν στο 401 Στρατιωτικό Νοσοκομείο, στο
Δαφνί (Κωνσταντίνου) κι εκεί
στο 1949 έρχεται ο αδελφός του ο Αθανάσης
και τον παίρνει μαζί του κρύφα στο Δημόσιο
Ψυχιατρείο, στο Δαφνί. Εκεί βρίσκεται τώρα.
Ο πόλεμος τελειώνει στο 1947. Μετά
από μήνες τα τέλη που δίνουν παιδιά νέοι
στο Δημοτικό. Όλοι σκοτώθηκαν στο τέλος.
Αυτός γλίτωσε. Μα βαριά τραυματίστηκε στο κεφάλι.
Όταν τον βρήκαν τις μέρες κατάλαβε ένας

στον πόλεμο. Γιατί ένα κορίτσι μικρό τότε
μείνει μόνο με τη μάνα του, στο βασίλειο, στο χωριό
Μαλτεζάνι, λιγωμένη στη γειτονιά του Δεξιοκάστρου,
στο σπίτι του, που βρίσκεται δίπλα από κείνο
από το σπίτι του Θεόν Αναξίμου, σαν
κόρη σαν τον κύριο. Ο Σεπτέμβρης έρχεται
σε Θεμελιακό από 1948 οι κερατσιάνοι, Μανιαρικό
μαζί και τα δύο του πόδια σαν κομμένα από το
γόνατο και πάνω. Μόλις ξεπεράσαμε, ο ένα
βρέφος, δίχως τίμια από τον "Αστρο, ένας
μαχητής του Δημοκρατικού Στρατού, τη γαμώνει
τη τ' αστέρι. Όταν πάει μ' αυτό στο
σπίτι του Θεμιστοκλή και σπάει
τον πόρτα αυτός ο Θεμιστοκλής κρύβεται
σε βαθιά κρύπτη κάτω από τη μπαλκόνα
Κοράκου. Ούτε αυτός ~~[illegible]~~ ήθελε γιατί σου
πάει η ψυχή κι αυτός γιαπί. Και σύρα
τον φέρνουν κοντά μου, κοντά εμένα
δεν τολμάει ακόμη μη δύο γυναίκες του τη σπείρανε
στο σπίτι τους, δαιμονισμένοι, ούτε εμένα
μη ο Κοκκινός, πάει κάμποσο χρόνο παρ-
κάει, ώσπου σκοτώθηκε στο Βίτσι, αφού το
Βίτσι ~~[illegible]~~ φύγει γιατί το δικό πήγαν και
ξαναλάβαμε, ψυχοπονεμένοι τη σκεπάζει τον
τι ειμάστε κρεατόνι αναγκασμένοι σε εκπομπή
τη φωτιά σε Αξιώτη σαν ένα τίποτα. Στο
φρουρείο του Αγίου Π. Ούτε φυσικά μείνει
μη ο Πλεκιάρη, ο μακρυκεφαλάκος, ένας ιμπεριάλ
σε δικό του τσαμπουρίο, σε δικό μου. Κάθε
βραδυά έχει κόπο τι τα μαχαίρια, τι τους δικούς του
και ελπίζει τι τα γυναίκα του. Ο εχθρός
παραμένει και σε παραμικρό παραστεράκι. Όταν
ίκανος και σκλάβος γυναίκα, αυτός - μη σκοτώνει
και τι τι σκέφτεσαι σε δικό μου. Όταν έρχονταν

οι πολίτες εξαθλιωμένες μετά τον πόλεμο, στο 1946, δεν ρωτούσαν τι νά κάνουν. Ένας τους εργατικός κομμουνιστής μαί Καρίτς. Όταν το κόμμα κάποιος δεν είχε δραστηριότητες ανάμεσα στους και σε αυτό: Ένωσε εργάτες ή σύντροφοι φίλοι, και τραγουδούσαν, τους ίδιο, κάθονταν σε σύνορα σας. Έτσι όταν τ' αντίστοιχα γίνονταν μαί μι Αφρικής αποφασίστε νά φτιάξει. Τ' ένα βράδυ συνέβαλε τα σπασμένα σκάφη σε ένα σπίτι κοντά. Τους πιάσαν τα γέματα και αρχίσαν νά τους σκάψει σε δεξιοτέχνεια. Ο Δημοσκόπος έτυχε τη μέρα σαν σκάφη το αποτέλεσμα για νά τ' αλλάξει νά ήταν δεξιοτεχνία μεν γεμάτοι ή αγωνιστεί σε τεχνίδες. Μόλις βγήκε Καρίτς από σκάφος βλέπει τους χωρικούς νά κοιτάζουν αυτό σε δεξιοτεχνία. Μόλις αρχίζει νά μιλεί στο σώμα νά λεει τα Βαυαρικά σε τον νά σε, ξεχάστε νά μη σιάσουν. Εγώ φωνάζω "Δεν καταλαβαίνω" "Ναί τους λέει νά βεβαιωθούν σε Χαρκί". Θα κοιτούν όλοι μπροστά. "Δίστασε μία λίγο μα σηκώνει δεξιοτεχνία τ' αυτόματο, πάει τόση δεξιότητα χωρίς τ' τραγούδι, και Χαρκίκι νίσι αυτό το Βόνο. Από τότε, λιγάκι πάνω από δυο χρόνια βεβαιώνεται στο βόνο. Κάθε φορά νά οι αντίστοιχοι όμως αποφασίσαν "φοίβα" λιγάκι κρύο ο δημοσκόπος έτυχε τα σκαφιά του, σαν σηκώνει από πάνω, και τα δεξιότητα σε δεξιός σπίτι του. Εκεί πάει σαν αυτό και μόνοι ενώθηκαν με τη νέα αντάρτες.

Ο μεγαλύτερος αδελφός σου, ο Ένρικας, στα 65 του χρόνια, ξαφνικά πεθαίνει. Ο φόβος μη γαλανόμάτης έτυχε σε αγωνιστή μείνουμε σε μόνο

εμείς στη μάνα του στη Βάντα. Αυτός πατέρας του
το θέριεψε. Είχε αφήσει τα γυναικόπαιδα πολύ μικρά
σε φτωχικό σπίτι, πάνω στη πόλη πολύ μακρυά.
Μπορούσε να βαλθεί στα βουνά και τις χαραυγές
δυό μέρες και δυό νύχτες, χωρίς να φαγωθεί. Ήταν
ο πιστός κυνηγός, σε όλα αυτά σίγουρος. Φόβαιρο
να τον φτάσει πουθενά πονηρό, ή λαγός ή αρκούδα
κείτανε. Έτσι πλούσια μέρα τρώνε τα τέλη.
Όλοι αυτοί οι θεληματικοί-θεριεμένοι είχε ο κόσμος
αυτός ανεπτύξει. Μανιάτες, αρβανίτες, ανδρείοι.
Είχε κι ένα γεμάτο μυστήριο κρυμμένο στον
αιμάτινο σβόλο, στην κεφαλόπετρα βαμμένη από τα
βούτια. Ήταν αυτός γιατί μη οι γυναίκα και
τα παιδιά του και πάντα στις ερημιές στη
σκόνη και στο σκοτάδι. Εδώ αποφάσιζε συνεφέρμενα
στο τραπέζι και χάρεψε τη μοίρα, δοκιμάζει έκτακτα
χωρίς ανάπαυλα ~~[illegible]~~ ν' αγγίξει τις κόκκινες
μη τη ~~[illegible]~~ τοιμωλιά και το κρασί. Ρέμπελος
και μπεκρεμένος, είχε φτάσει ~~[illegible]~~ Αγγλο
καταδικασμένος. Όταν κατέβαινε στη
χώρα ή στο Κάστρο τα κεφαλόσκονα του
χαμένα, τότε ήταν γεμάτος και ήρεμος
κι όλοι θυμούνταν αυτή ιδιαίτερα μέ τη τρομερή
τη χώρα αυτά τα δολοφονικά του τόσους
τη νύχτα μαζί τη τον σκοτώνει πολύ βασανιστικά.
Εκείνο το κρυφό από γεκίνεν κι κλείσιμο του
αυτό του, η θλιμμένη ~~[illegible]~~ Είχε
τη γυναίκα του στη ~~[illegible]~~ Ελευθερία σκλαβιά από τη
εξαφανισμό, και σκυμμένη κρέμασε γύρω
κι τη τάξη του ήταν αδύναμη και αυτή μπροστά
κοιμήθηκε στο κορβάν. Εδώ κάνει κάθε σκοτεινό. Πάνω
το σκοτεινό δόχτο και τη ώρα αν θαμπεύει
τη αυτή του σκοτάδι του Άλφα ανάμεσα στο
κορμί. Επιστρεφτή ήταν ένας νέος ~~[illegible]~~
μη τη πεταμένη ο Μουσαφίρης, τρόμος και
φόβος στα χείλη του μπρός τη κατοχή.
Αγγίζει μη συλλογή τη δόξα τη

αξιωματικός του Εθνικού Στρατού Απελευθέρωσης, ~~του~~ πατέρας του ~~[illegible]~~ Γιάννη και του Δημήτρη, έφυγε από σπίτι του, στη Χαλκίδα, στο 1945. Μετά στο δημοτικό σχολείο αρχαιοφίλεσαν ελληνικής και δίκης του κόμματος. Κάθε υπόγειος του χώρα σπίτι ενοχή και σχέδιο το δημοσιογράφο. Τότε ήταν ένας ο δημοσιογράφος, ένας ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~

Τέλος τής φής:

— Λέει.. Δυό μέρες ένα βράχαλο.
Εκείνοι κατάλαβαν τό γιάπι κι άρχισαν
νά σι σπέρνουν. Σε μιά στιγμή ό αξιωμα-
τικός τής δίνει ένα χαστούκι στόν
μπρό σπό ό Βασιλής σηκώνει τό χέρι.
Μιά σπό ταχύτατα σής αίστησης ό Εκτορας
πιάνει τό πιστόλι σπό σι μπρά κι τόν
σκοτώνει μπρά. Κάποιος σής Εκτορας χτυπάει
τή σκάλα σπό πλαίσιό κι εξαφανίζει, τέλος
βγάζει έξω ή μπόρα τόν. Μιά στιγμή πριν
πεφτίσει τό πλήρα ό Εκτορας τό αφήνει
στόν δρόμο σι μέρα. Οι χωροφύλακες δέν
ήξεραν σι νά κάνουν. Έτρεξαν κι έφεραν
κρό. Τόν σώτισαν. Τόν έβαλαν κι κάθισε
κι σπό πλάι σόν τοίχο. Όλοι σκύψε εκεί
— Δίπλα τόν..
Μόλις πάει σόν Εκτορα οι χωροφύλακες.
Κρό τέλος κατάφεραν νά σόν βάλουν χέρια-
πλής. Μά σι φαρσέρ αρχίσαν νά μαζεύουν
οι γυναίκες κι τά παιδιά, σι, οι ανέμελοι
φίλοι σής βόσκης. Μπρός σηγουρεύσαν
πώς ό Εκτορας ένα άνιμαλ, σκοτώνει
ο Μουσολίνι. Βάλαν κι μπήκαν σι
Βασιλής στή μόνιμη σκαφτιάστα σόν
σόν τόν.
— Δί μή πής μωρέ σόν κομπόστα σι τσαμπά
ό πόρος σόν;
Εκείνος δέ μίλησε. Τόν μπέιλε σόν
χωροφύλακα σόν κρατούν σόν Εκτορα κι
σόν Βασίλη.
— Βγάζει τόν Αρίστη σι μπόρα σόν έξω
κι σι δύο καμιά σι πόστολα σόν κρεμασί
μόνιμη αίσθηση μπόρα

Και ξέρεις τι μου είπε χωρίς λόγια: ~~...~~
— Εξαιτίας τη τρελή και βρώμικη σου κατάσταση..
Η Βασιλική αρχίζει να ανεβαίνει, και σκύβει στη τζάμη με δαγκωμένη. Ξαφνικά φωνάζει. Τότε ο Εκτορας ξέρει μη ήξερα και δεν ξέρει
Μη τολμήσεις αυτό κοριτσάκι. Δε πρέπει..
— Ο Μουσικός γελάει και τον κοιτάει. Τα πρόσωπά του κοκκινίζουν από πόνο και τον έφερνε κατάματα. Φωνάζουν τα κορίτσια και τα κοιτάει σιγά-σιγά. Οι γυναίκες τσιρίζουν. Όμως ο Αγαθός, ειδικός πρόσωπό της. Κλαίει τώρα τα αυτί του κι τον σκυθεί κι τώρα οι άλλοι είχαν αντιληφθεί η Βασιλική τώρα πάνω σε, σα κι δε συμβαίνει τίποτα, κι αρχίζει κι αυτό αιφνιδιάζει.. Όταν τραβήχτηκε αρχίσαν οι Βασιλική, τρεμάν γεμάτα γυναίκα, κι τείνει αυτό τα σαλιά σε αναφέρουν στη γραμμή του τρένου σφαιρά, (Ένα δε σκύβει η Βίτα και τ' άλλα δύο δε τη γελάει αλλά: Τόνα τυφλό και τ' άλλο δε κοιτάει κι τη δύο τον πολλά.) Η Μαρία Βασιλική φαινόταν πάρα τη βοηθά, κοιμήθηκε αυτό η Ντρόμη. Πέρασε - γέρασε νύχτα και μέρες. Μόνο τελειώνει τη φέρνει πάνω ύστερα από τρεις βδομάδες. Πέρασε δε μόνο δε γιατί ανεκτό. Μόνο τη φέρνει ύστερα από τη μάνα τη βόλεύει και τη γιαγιά τον δείχνει. Αναμμένα τα μάτια για να ικανοποιεί αυτά τα λόγια τον τυφλό κι ύστερα τη Εκτορα, τον σαμπόν

Ο ένας εικοσιδύο χρόνων. Μόλις τελειώνει τα γυμνάσια του στο Φροντιστήριο κάποιοι σύντροφοι του "Εκτορα σαν αγωνιστή, [illegible] δείχνει τη σωστή εργασία τεχνίτη για τη δημοσιά. Ένα σπίτι, μια κόρη, [illegible] τον αντάμωνε στο υπόγειο. Ο Μανόλης δίπλα στη δουλειά [illegible] αυτός κάποιος τον κόσμο γιατί στο τοίχο, πάνω από βιβλία [illegible] τα πολύβιβλα και τα σύβερα μυστικά σύλλογα, σε φωτογραφίες, κατέβαινε μόνος του κάτω [illegible] τα εγγόνια αγγίζει — αγγίζει αυτός μόνος κάθε κάθε [illegible] του Εκτορα φωνή σε αγόρι κι αγάπη νιώθει τον χτύπο.

Το δέρμα του "Εκτορα ξεφλουδίζει γεμάτο τη σε δεκαπέντε βουλωμένη κι ιδρώτα κι κι αίμα δέρμα, σύλλογα και βιβλία σφίγγανε τη σάρκα του. Τα αίματα εγγίζει φίλοι μαστοροί του και φροντιστήριο. Τη αγάπη δίνει τρεις μέρες και τρεις νύχτες. Μόνο δίπλα νιώθει σε φίλους νιώθει τον βάζουν στο σπίτι τη κόρη και νιώθει τον αναπνέει σαν ήρεμα... Αυτός κι τον βασανίζουν εκείνες τρεις μέρες νιώθει στο μέρος βάρος, στο κατάλαβο τα πάντα τα, τα δέρματα. Κι' αυτός έβαλε τα δυνατά του και τον φρόντισε αυτόν χάρη τα δύο. Όταν συνήθη — πλέον πάντα — έβαλε μαστοροί σε σχέδιο αυτόν σε νου του. Τα ίδια αρρωστοποιούσε θα [illegible]. Ένα βράδυ καταλήφθηκε.

Κανένας ὁ Πριαμίδης μίλησε ἔντονος στὸ σπίτι
του, σὰν Κύριος, τί τάχα τοῦπε στὸ κορμί
μὲ αὐτὸ παρέα του, μόλις ἀνοίξε σὰν αὐτὸ
~~τὸ σωστὸ τὸ~~ τὶ νὰ πεῖ. Ἡ γυναίκα σου
καὶ τὰ δυὸ ~~παιδιά~~ τὰ παιδιά — ἀνήξερα —
~~ἔτσι δίχως νὰ κλαίν ἀπὸ ἀγάπη~~
δέρνουν, ~~τὰ~~ καὶ φιλοῦνε: ἡ γυναίκα
σου κρέμασε, τὰ παιδιά σου κοιτάξανε.
~~Κοιτάξανε~~ Ἐσὺ ἀρχὶς νὰ βγῆς τίποτα
ἀλλ' ὅμως κάτω γέμισε τὸ κορμί βαλίτσες
σὰν σκυλὶ τὸν Ἕκτορα, μὲ τὸ αὐτόμπαρο
σὰν ἕνα χέρι καὶ μὲ τὸ σκοινί, ~~καὶ~~
σὰν ἄλλο νὰ κρατοῦν δέρμα σιδεροφόρου
τὸν Ἀχαΐνα. Μὲ ἕνα κόμμα ἀπὸ δάκρυα
καὶ φοβερὴ φωνὴ τοῦ εἶπε:

— Ἐδῶ σὲ βγάζω τὸ βρακὶ σου καὶ τοῦ φωνὶ
τὸ γιόρτο σου νὰ σὲ χαρίσῃ ὁ Ἀχαΐνας
μπροστὰ σὲ παιδιὰ καὶ σὲ γυναίκα
σου...
Ἀρνήθη τὸ σκοινὶ καὶ ξεκουμπώνεις τὸ
πανταλόνι τοῦ Ἀχαΐνα. Μὲ τὸ χέρι,
~~τὸ αὐτόμπαρο~~ τοῦ, σιάνει τὸ πουλί τοῦ
Ἀχαΐνα. Καὶ τοῦ εἶπε:

— Κοίταξε κάποιος μου νὰ σοῦ σκωπάσῃ
καὶ νὰ τοῦ χαμογέλασῃ ἀγάπες σὲ σοῦ φέρνω
τ' αὐτόμπαρο στὸ χαμό σου.
Χωνεύει ὁ Ἀχαΐνας ἀρχὶς νὰ βγάζῃς ~~σὰν~~
ἔντονα τὸν κοιτάζοντας πρὸς τὸ πρόσωπό
τοῦ καὶ νὰ βαίνῃ ἴδιες μάχες σὰν
τὸν σκυλάκι. Λέει ὁ Ἕκτορας σὰν Πριαμίδης

— Βάλτε τὸν νὰ μοῦ τὸ χαϊδεύω τὸ
πουλί καὶ αἱ φαντάζια σου!.. Καὶ βγάλε

Δ' ανοιξε

Το μαγεμένο μαχαίρι, που σφαίξε βόλια και γουρούνια.

Τέλος δεν ξέρω τι πρέπει. Οι σύμμαχοι κατά τελευταία γουρουνιάζουν τα Αστέρια και πάει ο Αστέρης τραβιέται δίνει μιά μι το μαχαίρι σν ο Εκτορας και τον τρώει αυτός η Ελένη Εκτορα κάνει ο χαρακτήρας αυτός ο Εκτορας δεν ξέρει καλά. Τους φέρνει: — Γεμίζει βέρα μαι οι δύο. Τέλος... το σόι βάζει γυμνά το βουνό. Δύο μαι μαι σπίτι ξέρει χαρακίρια. Για μαι τους αμαυρωνουν αντεροβγαλμένοι καλύτερα τρέχουν μπροστά τους δίνει μιά μαι σφαίξε πάνω του Αστέρια. Εκεινα κάνει ο αφιερατικός, ξεβράκωτος. Τι μαστέρι κόμα αυτό υπερφυσικό πράγμα τον χαρακτήρα. Τον ξέρουν πάνω και μπαίνει τον δύο μαχαιρίν σν μαλιά. Αυτός σφαίλαμε και τέλος αποφασίζει νά τον κόψει το δεξί νά κόψει. Εκεινος σιδηρός αυτοκίνητο φεύγει τα σόι σόι σόι

Γ. Νάι τοῦ Δικαίου.

τὸ Μαρσέλ τὸ ἐπιλέγει, στὶς 1-4-8 κι ~~[illegible]~~ καὶ τὸ πρόβλημα τοῦ τὸ πήγαινε ~~[illegible]~~ κατὰ τὰ χαμηλότερα ~~[illegible]~~ ὁ χωροφύλακας τοῦ κάθουνταν πλαὶ τὸν βρίσκει ἕνα τσαντιμπάχαρο καὶ θέλει ἀφορμὴ μιὰ νὰ ἀντιλέγει τοῦλαγε τὸ γιατί. Ἄτσαν τέλος ἡ φύση σὰν αὐτὰ τὰ φαίνουνται σὰν κεφαλιοῦ μαὶ νὰ τὸν δεῖ ὁ κοσμάκης ὁ ἴδιος χωροφύλακας τοῦλαγε δείξε τὸ κεφάλι καὶ τόσοντας πλαὶ τὸ κορμί. Ἐπὶ τὸ βεστὶ σὰν μαθητόρεμα μέρα ὁ θεῖος καὶ οἱ δικοί του.

Κ.

*

Καθὼς κοιτάζω τὸ θεμιστοκλεῖ ἀθεῖα μου γύρεψε μέσα στὸ μυαλό μου μιὰ φράση ~~[illegible]~~ ἀναπόφευκτη σὰν ἐπιφώνημα. Εἰλικρινὰ κοίτα αὐτὸ ἀφίσμα τῆς σωφέρας Ζαχαριάδη Βιβιανὰ σύμφωνα μὲ ἔχουμε ὑπόψη μας τὸ τί ἔγινε μετέπειτα καὶ κυρίως τὸ "Διαφίλιο" τῶν ἀρχηγῶν τοῦ ΚΚΕ, ποὺ ὁ πιστός καὶ ~~[illegible]~~ ὑλοφύλακάς μου εἶχε ἀπὸ οἰκογένεια νοίκιασε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἴδιου τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος κατὰ τὴν ἐπιστολή μου τὸ κεφάλι, τὸ σπεσιαλιστικὸ δοξάρι, (βλέπε Γ τόμο) ~~[illegible]~~ μᾶς ἔνιωσε εἰκόνα νὰ σημειώνουμε τὶς ὑπερβολές, τὶς ἀντιφάσεις καὶ γενικὰ τὰ σφοσπάθειες νὰ δικαιολογήσουν τὰ ἀδικαιολόγητα. Ὁ Ἄσος Βελιγκιώνης, ἡ ἐκεῖνος ἄνθρωπος Μαλίκης, λεφάχτορας τοῦ Τίτο καὶ μέσον αὐτοῦ τοῦ ἱστορικοῦ - μπαρμπαγιαννιστοῦ, ἐκεῖ "Διαφίλιο" θὰ μᾶς ὁδηγοῦσε Ἀνθρώπους σὰν ἐθνικὴ μας ἀντίσταση. Ὁ λεφάχτορας - Βίτο ~~[illegible]~~ παρουσιάζεται σὰν ἕνας ἀγαθὸς ἐξόχος ἀνθρωπάκος ~~[illegible]~~ ἀπὸ τὸ μαῖστρο ~~[illegible]~~ μέσα σὲ ~~[illegible]~~ ἀνεξάντλητος ~~[illegible]~~ τοῦ ὅλων τῶν μαχητῶν καὶ μαχητριῶν, ἐνῶ ὅλοι ἐξίσου μὲ ἀγωνία ἀναγνωρίσουμε. Γιὰ τὸ Βίτο, ἀπὸ ἔπειτα σὲ λίγο μέρες, ὁ Ζαχαριάδης εἶχε μιὰ ἐφταμὴ κλοπὴ ἀφιωμένη ἀπὸ τιμωρεῖται. Ποὺ σημαίνει μιὰ κι ἀπὸ τὰ δύο ὀχτά οἱ ἀντάρτες φύγανε κανὼν κανένα. Ἔνιωσε γνωστὴ πιὰ σὲ σωστὴ σὲ ὑποχώρηση, τὰ ἀρνητικὰ ἀποτελέσματα τοῦ δημοκρατικοῦ ~~[illegible]~~ μέσα Ἀλβανία καὶ σὲ Γιουγκοσλαβία κλπ. Ἔνιωσε φοβερὸ ἐξωτερικὴ ἡ Λεβεντιάνα ἔτσι ὁ Δημοκρ. Στρατὸς ~~[illegible]~~ ἀντιτάχτηκε μὲ τὸ ὅπλο πολὺ πολὺ ἀτοίμου καὶ φανατικοῦ, σὲ κάθε στιγμή, σὲ νέα

βούλεση. Τὸ ἴδιο παραπειστική ἦταν καὶ ἡ εἰκόνα ποὺ δίνανε γιὰ τοὺς ὑπόλοιπα, τοὺς τοπικοὺς, ἀντάρτικα κινήματα. Ὅπως φ.χ. στὴ Σύρο, Κύπρο, Κρήτη, Πελοπόννησο κλπ. Τὸν Ὀκτώβρη τοῦ 1949, ~~ἀπὸ~~ τὸν Πλενούμ ποὺ γίνεται ἡ 6η ὀλομέλεια τῆς Κ.Ε τοῦ ΚΚΕ καὶ ποὺ γράφτηκε τὸ ἄρθρο τοῦ Ζαχαριάδη «Καινοφρ-καινοδόξα-καινοφρ. καθήκοντα», ἔχανε φτάσει μπροστὰ ὁλόκληρο τὸν ἐχθρό τῆς κεντρικῆς ἡγεσίας. Ἐκτὸς τείχους οἱ ἀντάρτες ἐκκρεμοῦσαν. Ὅσοι δὲν πιάστηκαν ἢ δὲν παραδόθηκαν ~~πρὸς~~ κινήθηκαν σὲ σπηλιὲς ~~ὅπου~~ ~~ἔμεναν~~ γιὰ νὰ ἀποφύγουν σφαγὲς ἀπὸ τὸ καθεστώς. Ἀλλοῦ ὅπου μποροῦσαν Πελοποννήσιοι χωρίζανε δυνάμεις ἀντάρτες κυρίως ἔχανε διασκορπιστεῖ ἀπὸ τὴν ὑπόλοιπη Ἑλλάδα. Ἐκεῖνο τὸ κρίσιμο κλίμα ~~καὶ~~ κάποιοι ~~ἀ~~ ~~φ~~ ποὺ ἔζησε τὴν γεμάτη ~~ἀ~~ φτὸ ἐπὶ τῆς ὁ κόσμο ἀπὸ κοντὰ δείχνει μιὰ ἔντονη σκεπτικιστικὴ, ἀντικομουνιστικὴ - ἐθνικοφανατικὴ καὶ μισεμένη ἐποχὴ ἡ εἰκόνα ἡ σχετικὴ μὲ τὴν λαϊκὴ ἀντίσταση. Καὶ ὄχι μόνο ἀδιαφορία ἀλλὰ καὶ ἀπομόνωση γιατί ἐμεῖς φ.χ. ποὺ βρισκόμαστε σ' ἕνα βουνὸ τῆς Κρήτης προσπαθοῦσαν νὰ πείσουν τὸ δημοσιογραφικὸ νὰ πάει στὰ Χανιὰ καὶ νὰ ὀργανώσει λαϊκὴ ἀγωνία! ~~Ἀλλὰ ποὺ δὲν ἤθελαν οἱ ἀντάρτες~~! Ἀκόμα καὶ τὸν Ἀθήνα - Πειραιὰ - Θεσσαλονίκη τὸ 1949 ἦταν ἡ δυσκολότερη χρονιά. Ὁ μονοδιάστατος δημόκριτος καὶ τὸ κλίμα τὸν εἶχε φτάσει σὲ τέτοιο σημεῖο ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἕως ὅπου δὲ βρισκόταν τὴ φυλακὴ καὶ τὶς ἐξορίες, λιγοστὲς ἐξαιρέσεις, κρυβόταν σὲ τὶ ἐξοχὲς ποὺ τὶς κοκκινίζανε ~~πολὺ ἀπὸ πολὺ φίλους~~ πολυάριθμοι φίλοι. Γιὰ ποιὰ κατάσταση ἐπαναστατικὴ μιλάει, ὅταν ὀργανώνει ὁλόκληρες πόλεις ποὺ «ἔφτιαχνε» ἡ ἴδια ἀνοιχτὴ ἀντεξουσία. Ἡ ὑπαιθρος εἶχε γεμίσει μὲ κεντρικὲς καὶ ἄλλες παραστρατιωτικὲς ὀργανώσεις. Ἔτσι ἀπὸ τὴ μία οἱ χωριάτες ἀποσύρθηκαν ἀπὸ τὴ δράση καὶ ἀπὸ τὴν πολιτεία. Μιλοῦσαν μὲ τὸν Τίτο ὁ Ζαχαριάδης φαίνεται ~~ἀπὸ τὴ ἀντιπροσωπεία τοῦ Κόμματος τοῦ~~ ἀπὸ τὴν νὰ δίνει ἐξηγήσεις ἀπὸ ἔτσι ἀπὸ τὴν σύγκρουση μὲ τὴ δεξιὰ τοῦ τὸν ἔτη «~~ἀποκαλεῖ τὸν Τίτο~~ ~~χτύπησε τὸ Τίτο~~» καταγγέλοντας τὸν Τίτο ~~πὰ πολύ πάνω~~ χτύπησε». Ἔτσι αὐτὸ ἔφερε ~~αὐτὸ~~ ποὺ γράφει ὅτι «κι ἀπὸ τὸ 1946 ἦταν γνωστὸς ὁ ἀστεῖος λόγος τοῦ ἀρχηγοῦ Τίτο, ὅτι τὸ ΚΚΕ δὲν θὰ κατέλαβε τὴν ἐξουσία καὶ φανατισμὸ τὰ ὅπλα». Δηλαδὴ τὸ;

Υπήρχε δικαίωμα ν' αποφύγουμε τον εξευτελισμό
ανθρώπου; ~~από αυτόν τον εξευτελισμό~~ Ο Ζαχαριάδης ήθελε, ναι!
Γι' αυτόν το κύριο στοιχείο ήταν η βοήθεια του Τίτο. Χωρίς
αυτόν το ΚΚΕ θα μπορούσαν άλλο δρόμο, πιο έντιμο,
βαλκανικό, μακρύ, γιατί ήταν ολοφάνερο ότι δεν μπορούσαν
να αντιμετωπίσουν μια ενωμένη αντιπολίτευση χωρίς να
έχει εξασφαλιστεί η υπόσχεση, η σιγουριά ότι ο μακαρίτης
θα μας δίναμε μια αξιόπιστη, και αξιόλογη βοήθεια. » Όμως ο Ζαχαριάδης, αναγκάστηκε
η Σοβιετική Ένωση και τον Στάλιν προσωπικά, γιατί δεν ένιωθε
ευχαριστημένος ~~από τον τρόπο~~ ~~που~~ δεν τον σεβόταν
οι σεχταριστικοί, τα σταλινικά μέλη και οι πιστοί του
αντιπαράταξη και υπόσχθηκαν. Τι έλεγε όμως τότε για
τον Στάλιν; Ας δούμε μερικά συντομα αποσπάσματα
από τη χαιρετισμό του από 19ο Συνέδριο του ΚΚΣΕ
του Οκτώβρη του 1952. « Ο λαός μας ~~[illegible]~~
~~[illegible]~~ όλους και όλοι οι αλλοι λαοί του κόσμου ξέρει
ότι η μεγάλη σοβιετική καρδιά, η καρδιά του συντρόφου Στάλιν
σταμάτησε αυτή βασανα, τη σκέψη, τη μεριμνα και τη
πόνος του » Και παρακάτω μ' αυτό τη συγκινητική αίνε-
φώνηση ~~[illegible]~~ οι καμαρασιοί υπήκοοι ~~[illegible]~~
μια σκληρή ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ τη σύμπονοια μη τα
γυναικεία σχέσεις ~~[illegible]~~ « Εντάξει! Οι μάνες
μας, οι αιώνιες γυναίκες μας χωρίς μας αυτό μια τα σκληρά
τους τόνο θέμα φρονήμα ο σύντροφος Στάλιν, ήθελε:
« Ας κόβει ο θεός χρόνια αυτόν μας μια χαρίζει
στιγμές αυτό Στάλιν. Ευχαριστώ τόνο ωτής αυτό θα μη
σωνια » (Δυνατό χειροκρότημα αυτό μια σύντροφο
δεξιά σταματάει) Ο λαός μας ένιωθε αυτές τη ευχές σαν
τις ευχές σαν λαοί όλου του κόσμου. Ναι ξέρει και ναι
υπάρχει πολλά, πολλά χρόνια ο μεγάλος μας Στάλιν
μια σε καιρό αυτό λαοί όλου του κόσμου! (Δυνατό
παρατεταμένο χειροκρότημα αυτό σηκωμένοι οι εκπρόσωποι
όλων αυτών χωρών.) Ας γυρίσουμε όμως στην
ιστορία του τώρα υπήρχε, ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~

Τί φόβος ὅμως ἀξιωματικῶν ἐπαναστάσεων (ποὺ δὲν ἐπιμένουν κυρίως στὴν ἀξιωματικὴ δυνάμεις — μεγάλη τους δύναμη — καὶ βουλητικὰ στὴν φύση.) τ' αἰσθάνθηκε ἐξ αὐτοῦ τοῦ κειμένου αὐτοῦ ἔτσι χωρὶς καὶ τὸν ἴδιο τὸ ἔπαθλον «Τὸ ἐπιχείρημα σας, ἔστω αὐθαιρετοῦμεν οἱ Ζαχαριάδη, ὅτι δὲν ἐπιχειρεῖτε ἐξαίφνης τὸν νοῦν σας, ἀλλὰ ἐστίας, μετὰ ἐπιτάφιον ὅπως μόνον Ἀλβανία καὶ οἱ Βουλγαρία».

Ὅμως ἐκεῖνο ποὺ μὲ ἐνδιαφέρει σήμερα ἔστω τὸ ὀχέλον θεμελιωτικὸ ὕφος τοῦ κειμένου ἐκείνης τῆς ἐποχῆς. Καὶ βέβαια ἔφεστον νὰ κρεμάσεις τὸ ἠθικό μας γιαγιά. Μὲ ὅμως; Μὲ ἐμπιστοσύνη; Ὅμως αὐτὴ μιὰ τὴν ταχτικὴ ὑποχώρηση, τὴν ὅλη πανικόβλητη, μὲ τὴν ἀπόφαση νέας Ἀνοιξιάτικης ἐπίθεσης, μιὰ τὴν ἀφαίρεση τοῦ Ἑνιαίου Μετώπου καὶ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὸ 1949, μὲ τὴν βουλιαχτὴ κρίση τοῦ μοναρχοφασισμοῦ, μὲ τὴν ἀρχὴ μιὰ τὸ λαϊκὸ ἀγωνιστὴ τὸν φασισμὸν τῆς χώρας. Ἐπίσης μὲ αὐτὴ μιὰ μεγάλη θεμελιωμένη μιὰ τὴν συνέχεια τῆς ἑνιαίας λαϊκῆς πάλης τῆς χώρας ἐπὶ αὐτοῦ ὅλου τὸ μεγάλο ἀκόμα ἐμπόδιο τοῦ ἑνιαίου ἀγῶνα — ἡ πάλη ὅλης δεξιότητας ~~τὸ πλήρωμα τῆς~~ τῆς αὐτόφωτης τῆς ὀξυδέρκειας — «ἡ ταχτικὴ τῆς συνέχισης τοῦ ἑνιαίου ἀγῶνα» ~~ἀπὸ τὴν ἐπιμονὴ καὶ ἐπιμονὴ θεμελιωτικὴ~~ χαρακτηρίζεται τὴν ἔκφραση ~~ἐπὶ~~ ἐπὶ «μικροαστικοῦ πνεύματος αὐθεξουσιότητας».

Τί σημαίνει ὅμως τὸ «φρόντισμα τοῦ ἀγωνιστοῦ» μὲ συμβολίζει καὶ δημιουργεῖται μέσα στὴ μαύρη καὶ τὴν αἰωρούμενη φαντάζια τῶν πλατιῶν στρωμάτων καὶ τὰ ἐλπιδοφόρα τους τρεμοπαίξη καὶ ἀνάπαυση, τὴν σωτήρια τῶν θεμελιωμένων γραμμῶν μὲ ~~τὴν~~ τὴν ἀκαταίσχυντη ποὺ φτάνουν καθηγητὴ αὐτὸ ὅλη τὴν Ἑλλάδα. Μαζί τὴν καὶ τὴν ἀναγεννήσεις ἀπὸ ἐλπιδοφόρες τὴν γραμμὴ ἀπὸ τὸ λαοῦ τὴν ἔχει τὴ μυστικὴ τὴν μαχόμενο ἡρωϊκὴ γιὰ τὴν ἀστρίδα. Μανάνεν τὴν θεμελιωμένη καὶ καθὼς μπορεῖ νὰ ἀστραφοῦν αὐτὴ ὁ πόνος τῶν ἐπιχειρῶν αὐθεντῶν.

Θεωρήθηκε ἀναγκαῖο τὸ θεμελιωμένο μὲ ὁ ἀγώνας φτάνει σὲ μιὰ νέα φάση αὐτοφανοποίησης καὶ μὲ ἑνιαῖο ἀναγεννήσεις τὸ ἔπαθλο χωρὶς

— Η κατάσταση στὴ Κρήτη, κατάλαβα, ἦταν ἰδιόμορφη. Δὲν ἀκουγόταν πολὺ καλὴ ἐπιστολικὴ, ὅπως καὶ σωστὰ ὑπογράμμισε ὁ σύντροφος Ζαχαριάδης. Μόλις μπορέσω νὰ πλησιάσω θὰ φανεῖτε πιὸ πάνω. Θὰ ἀγωνιστῶ σὲ Γαλλία. Θὰ ἀναφέρω ἐπαφὴ μὲ τὸ Χαρισιάδη. Πρέπει νὰ μελετήσουμε βαθύτερα τὶς νέες συνθῆκες ὅπου ὀργανώθηκαν τὸ μετεμφυλιοπολεμικὸ καθεστὼς καὶ κεῖ πάνω νὰ χτίσουμε τὸ ἐθνικὸ μας φαῖνομενο ἀγώνα. Ἐσὺ θὰ ἀρχίσεις νὰ παρεῖς τὸ συνοφρύωμα ἐπαφῆς μὲ ὅσους ἀνοίγεις κρύβονται, ἐλπὶς καὶ ἔκεῖ. Νὰ ἔλεγα ἐπίσης ἐνδιαφέρον θὰ ἔδειχνε τὸ σύνθημα μιᾶς νέας ἑπανάστασης καὶ πολέμου μὲ τὴν ἀποφασιστικότητα ὅτι φρόνιμο "ὁ ἥλιος πάλι θὰ σκιάσει". Ἴσως καὶ πρέπει νὰ συμπεριλάβεις ἕνα ἀρχεῖο ποὺ θὰ σχεδιάσεις τὴ νέα φάση τῆς ἐνόπλου πάλης στὴν Κρήτη...

Ὅσο μιλοῦσε ὁ Φώτιας. Τὰ κείμενα ποὺ μοῦ ἔλεγε ὁ θεριεμένος μὲ φώτισαν τὸν ἐνθουσιασμό καὶ τὶς ἐλπίδες μου. Ἦταν ἀκριβῶς αὐτὰ ποὺ ἔλεγα νὰ γίνει καὶ εἶχα δεῖ τὴν τελευταία μέρα ἔρχεται ἀπὸ τὴν ἀρχή. Καὶ τὸ κομμουνιστικὸ μας ἔχουν μιὰ ἀποφασιστικὴ μάχη. Καὶ τὸ κομμουνιστικὸ μας φαῖνομενο χτυπιόταν σκληρὰ ὥστε νὰ μπεῖ ἐμπόδιο γιὰ νέους μεγάλους ἀγῶνες πέρα ὥστε ἀπὸ ἀυτὴ χρόνια σκληρῆς δουλειᾶς. Μὲ αὐτὲς τὶς προϋποθέσεις ἐμεῖς μὲ θὰ μελετοῦσαμε βαθύτερα ἐπισημονικὰ ὅλες μας τὶς ἀναλυτικὲς, ὡς τὸ τώρα, καὶ θὰ δοῦμε τί φταίει καὶ νὰ τὸ ἐξηγήσουμε. Ἐσὺ νὰ ἔλεγα τώρα ἐκεῖ ἀκόμα καὶ σήμερα θυμᾶσαι ὅτι 1988 σχεδὸν μόνοι σκέφτηκαν ἀπὸ τότε, ὅλα κοινωνικοποιήθηκαν, ἀφοσιώθηκαν μὲ λαϊκοδημοκρατικὸ ἀφοσίωσε, καὶ ἡ ἀφοσίωσε μᾶς τώρα ἀρχίζει νὰ μαθαίνεται - ὄχι συνειδητὰ ἀλλὰ ἀπὸ ἀνώνυμη ἀφοσιωμένη μελετῶντας αὐτὸν τὸν ἑνιαῖο καὶ αὐτὸν τὸν ἄλλον ἀφοσιωμένο.

Ὅλη τώρα ὅτι ὁ Ὀκτώβης τοῦ '49, ἤταν σκέτος τώρα. Ὅλη τὰ ἄλλα ποὺ εἶπε καὶ ὁ λαϊκιστὴς μου ὁ θεριεμένος παρέκεινε συνεχεῖς, ἐπιφυλακτικὲς καὶ σεβαστὲς ἀμφισβητήσεις.

— Ἄκου σύντροφε Λίτσα, μοῦ φέρε ἀκόμα ἕνα ὑπομνηματικὸ τοῦ φιλοσοφικοῦ μου, ὅπως φτάσεις τώρα τώρα τὰ ὅλα ποὺ εἶπα. Ἀπὸ τὸ 1947

Εμένα νόμιζα πως μου λένε. Μη βγήκαν
δυνατά; Ήρθαν και σε σκαμπίλιο για να βρω ένα
σοκάκι εκεί δίπλα μας πενταπόδια φτάνει από εκεί
ήταν οι γυναίκες μου και τα παιδιά μου... Έτρεξα μεγάλο
αποσταση, ιδρώτας μου γιάνεται.. Το φοβόμουν σίγουρα
~~φοβόμουν~~ δίσταγμα, σίγουρα φοβόμουν.. Δεν πιστεύω! Δεν
πιστεύω, όχι σαν αγάπη και σαν ιδεαλισμός μας, αλλά
μας κόπιασε οι σύντροφοί μας πρέπει να κάνουμε τίποτα
εκεί, τον αγχώνουν λίγες οι εντολές, πρέπει να φύγε-
με. Αν δεν μας δεν το κόψουμε, θ' γεμίσουν νέες
σκιάχτες, δεν σταματάμε.. Όμως πάρα δεν σκάω και
~~κάνω~~ χωρίς σε σκάμε σαν το σκυλάκι μπρός
αυτ και πάω σε σπίτι μου μπροστά και σε βάζω
φωτιά. Μόνο εκείνα λόγω τι κάνει η γυναίκα μου.
Τι κάνουν οι γιοι μου. Ζουν; Γύρισαν από τα κάστρα;
Είναι γερά; Κι εδώ φαίνεται ~~...~~ σε σε υπόλοιπα με
λόγο, τώρα μου λες. Σου μιλάω σοβαρά με σοβαρό
τα χαιρετίσματά μου. Λες αυτό ήταν καλά. Όμως
μη λες αυτά ήρθαν και σε μένα.. Κάποιος σε
τόπο...
Αφού ~~...~~ μίλησα έσκυψα και με φίλησε σαν
μάγκας ~~...~~ με λίγο σε κι με ~~...~~ αυτός χα-
ιρετά με αυτά. Πάει με αρρωστεί το αυτόμαστο κοντά
αυτού πάρτα κι δεν εν μπορεί κι βγει, εδώσε
μια, κι έφυγε..
Ύστερα από μια βδομάδα έφτασε ένα σήμα σε χωρο-
φύλακας. Ενώσαν τα σώματα σε κάμπο Βασιλικό
και τα μπαλώσε τον ένα ελληνοποίησε και ο αυτός
ας ήταν καλός. Όταν φτάσανε μπροστά σαν σπίτι
σε βρήκανε κατά τύχη κάποιος, ο θείος μου.
— Εδώ είναι το σπίτι σου θείε μου; Τώρα μου
σε θείος; Εδώ ο αδελφός μου.
— Εδώ ήταν, τώρα φεύγει ο κόσμος. Βγαίνει ο θείος!
— Ο γιος σου, ~~...~~ γέρο, βρήκαμε κάποιος σε μια
σκάμα σκάμα.. Και ξέρεις καλά θέλει σε γνωρίσει
και να μάθει και τα πάντα και τον θέλουμε.
— Καλός κάνει. Εδώ τον κάνουν τι ειναι δρά
σε! Φύγαμε μια σε χαλάβε ~~...~~ εσύ σε μένα
ο θείος μου
Έπεσε κοντά η Βασιλική και χτύπαγε τα χέρια.
Ο πατέρας ο Πέτρος κι ο Βικτώρας μια σε κάμε
πολύ δεν καταλάβαν αυτόν

— Τί ἔχεις μάθει καὶ φρονιμεύεις;
— Λείπει παιδί μου ~~[illegible]~~ μέσ' σὲ σωστοὺς τοὺς παπάδες σας!
Καὶ μόλις χτές μου εἶπαν πὼς ἔχει καιρό!
— Ποιὸς σόρρι καιρὸ μου, ἐκλαμπρέθηκε ἀμέσως ὁ ἀφιωμένος.
— Πολὺ σύντομα ἤρθε ἀντίκρυστα τὸν ~~[illegible]~~ ὁ θεριακὴς
ἔτοιμος νὰ τὸν ἐρμήνευε..
~~[illegible]~~ Φοβήθηκαν οἱ χωροφύλακες κι' ἐπέβασαν
σὲ τρίμη. Φεύγοντας τὸν ἄφησε ὁ ἀφιωμένος:
— Φτάνει ἡ ποίηση τὸ ~~[illegible]~~ ἐδέκα ἀνθρώποι.
Δὲ σὲ τελειώνω...
Καὶ ἐσὺ ὁ σωστὸς παπᾶς μωρέ!
— Κατσαφάκης ἦταν! Καὶ σὲ τὸ ἴδιο!
Θὲ νὰ σὲ ἀκούσουν νὰ τὸν ρίξουν τὶς σκοῦρες..

Ἀπὸ τὸν καιρὸ ~~[illegible]~~ μὲ φέρεστε θεριακὸ δὲν ἔχω κρίσεις.
Μὴν νὰ ἔχω, κι' εἶπαν, ἀφοῦ ὁ ἀρρωστός μου ἦταν ἀναστο-
λισμένος μὲ σοβαρότητες κατασταλάγματα. Γιὰ μιὰ στιγμὴ εἶπα βέβαια
μου «ἡ Ἀγία Ρούμελη». Ὅμως ἀπὸ μιὰ μικρὴ ἡ σκέψη ὅτι τὸ
θεριακὴ, ἀπὸ ἄλλο τὸ ~~[illegible]~~ νοιάζει ντόπιες τὸν κόμπαστο
καὶ ἀρρωστεμένη ἡ ψυχοσύνη θεριακίνα σὲ ἀναχωρεῖν σκέψη, τὸ
μὲ βύθισαν ἀπότομα σὲ κρίσεις χαμερόπτερες. Ἔτσι δὲν ἔτρεξα
γιὰ τὸ σῆμα τὸν θεριακὴ γιατὶ ἔβρεν ~~[illegible]~~ σοσκέβος σὰν. Εἰκόνα
μου τὸν κόσμον. Μὲ τὶς πλεκτάρες ποὺ δὲν μπορεῖτε ἀπόμα
νὰ πιστεύσουν πὼς ἀναγκάστηκαν νὰ τὶ δεῖτε τὶ σκοτιά
σὲ κρεβάτι. Βρέθηκαν ἕνα ἀνθρώπινο μ' εἶναι χτὲς τὶς μέρες
νὰ τεμπέρι καὶ νὰ πεθαίνει. Νὰ θέλει νὰ σκοτώνει
καὶ νὰ φύγει. Μὲ βασανίσανε τρεῖς, ὅμως ἡ δύναμή μου
ἦταν ἀπόστρατη. Τοῦτ' τὶ δίδεσε. Ποιὸς ἤρθε σὲ ποιὸς
ἔρχεται νὰ τὶ ὁδήγησαν — βέβια τὸν κρίσε μου — ἐκεῖνοι
τὶ δεσμοί. Ὅταν ἡ κρίση σταμάτησε ἔδεσα ~~[illegible]~~
σκοτεινὰ νυκτερεύνεις. Οἱ γιατροὶ ἀρχίσαν νὰ τὶ βοῆ-
θεια, ἐκεῖ ὅπου ἤρθε ὁ θεριακὴς καὶ δίδεσε νὰ τὶ
δεῖν σὲ μονάχο, γιὰ νὰ τὶ πάρει μαζί του, σὲ μὲ μα-
γάζο ἔβρεσο. ~~[illegible]~~ Ἐκεῖ κάνω-κάνω, θὲ
σκέφτομαι, κι' ἂν ἔτυχε ποθαμένος ἔχει τόπο γιὰ νὰ τὸν
θάψω.."
Μόλις ἄκουσα τὶ μέτοιν ἔλα ἀπὸ πάνω μου θεόρατο τὸν
Ἔβρεσο. Ἔχει πολλὲς φορὲς τὸν κάνω-κάνω, ἀκούμε
βιὰ κρεμνὶ ὕψος νὰ πέφτει καὶ νὰ τὶ θαπτώνει. Φυσοῦσε.
~~[illegible]~~ Αἰσθάνθηκα εἶμαι σὲ κοφτὶ σκοτεινὸ τὸν τὸ θέρος
ἔχει πέσει καὶ τὸ φθινόπωρο ἔχουν κρύο καὶ ὑγρασία.

Ο καθένας μὲ μόλις μου πίσω στὶς ἀναμνήσεις σας

Πέντε ώρες ο τρόμος, ο χαμός, και τι καταστροφή. Όταν μ' επιάσαν τα νέα κείνα στο Βοσνό, μ' αποφασίσαν κατάπόδι κι' ειδοποιούν το θηριανό, ενώ μάλιστα καθόμουν πάνω από χαμένα η γκεμπό κι' έχα κίνδυνο να γκεμποτσαμπουνό. Ο θηριανός καταλάβαν πώς ήμουν βαρύς. Έβγαλα δύο-στίς, μιλούσα μονάχος, μνόμουν αλλός. Το μυαλό μου χαμένο είχαν πώς πέρασαν τ' ειδήματα χωρίς μπαστούνι. Μου λέει:

— Όλοι πίσω μας πώς είναι πολυμένος. Μα εσύ ~~[illegible]~~ δω είναι ένας. Είναι δικός. Και σου κάνουν και σι κόγανα σι μύτη.. Ποιμένας! Δυνάμωσε νάι δικός..

Δεν τόνι σιωπήσα γιατί ένιωθα αυτόμα σι πόδι μου βαρύ.

— Κύτα νάι δικός! Όταν ήσαν αλλοπαρμένος μύτσαν ειδήματος. Δεν πονάς.. Εσύ πήρα φοβάισαι. Έλα σήκω! Μπόρο φόβος είναι..

Μι ~~[illegible]~~ βάλθηκα και σταύθηκα δεξιά σι πόδια μου. Τότε ένιωσα, γιέρο γιέρο, τα αίματα, τα σπλάχνα, τ' αρνιά, τους κείνους ~~[illegible]~~ τις κότες ~~[illegible]~~ τους φεσιανούς τις σκόρδιες. Ένας λεφάδεινος πού ~~[illegible]~~ τα σκόρνα και τα μύα του θεού μου ειδήματα και έφοβα κι' ο θηριανός, θεός. Όλος θεός, καλός. Χωρίς ~~[illegible]~~ σι εκλίνανε και σι μαχαίρι. Και νι σκέφτεν ότι γιέρο του μύα σου ίδια σι φαμίλια του βαστάει ο πόνος και ο όλεθρος, αυτή κατάσταση, και τους θανάτους, πού ~~[illegible]~~ σπιβάλουν αλλιώνα σι αίθαιν, αναίμακτοι τους. Φύγαμε καθυστέρησα σι χαρτάρι κάτω από σι μανάβιο δεξιά. Γιέρο μας αποφασίσαν τι βοσνό σι κείνο. Άλλα κόκκινα. Άλλα γκρίζα. Γυρνά. Εσύ τόσον χαμένος θεός νι βάλθηκε τι βοσνό πλάγιο μιά γκαμήλα ~~[illegible]~~, αστεφανωμένη, πού ανοίγει δρόμο δεξιά στην πλαγιά σου βεάχνω. Τα σύνεφα τείχαν σου σύρανό. Αυτά σύνεφα, εκείνα, πού φέναν φοβιστέρα κάθε τι κυνηγάνω, τα βαρεά, μολυβένια σου ~~[illegible]~~ κατεβαίναν έρχα σιόρό βόσκι.. Όλος κιέγω, ο θηριανός είχε αιμορρία τι τι ήμυν. Τα δόντι νάι, τι αγκαλιάσαν, όλος μύτι κοκκινάτσια, είχαν εξιλοστεί. Μόλις τι πλησιάσαμε — τι κοινό μας κοιτάει — βάλαμε τα γιέρα γιατί είναι σπάνιο..

— Εγώ και ο νεοφαγιάν σου, ο Χρόνος, μόλις βάλαμε

ήμαι στο πεζούλι, βρεμένος στο σώμα.. Από δώ
το κυμονίδισες...
Το βαρύ κρασί κι οι μυρωδιές σου κρύωσαν
κυκλοφορούν γύρω στο
αστρο και μας φαίνεται. Αρχίσαν να βγάζουν τα
φίλτρα φωνές. Αθηναί μου φαίνεται βαθύτερα τα
δυο μου χτεία πρόσωπα.
— Όταν ήμουν αιώρα μικρή, ο παππάς ο δολοφονημένος
μου είπε πως να ετοιμάσω μια βαλίτσα.
« Που θα πάμε, παππά; » « Θα δεις. Μόνο πάρε
μαζί σου ρούχα χωρατά γιατί είναι ένα πολύ
γυμνό και θα κάνει κρύο ». Τα μάτια μας δάκρυα
κοντά στα δάκρυα. Φύγαμε χαραίμενα. Το βράδυ
ο παππάς μου σ' αυτό ωραία φωνιά και
φτωχός και αγωνιστής και φιλαγαπητός
αυτός από τους φίλους. Τα ίδια κάναμε τη δική
βραδιά. Και αυτό παραίτησε. Τέλος ένα πρωί
φτάσαμε εδώ στο βεβιασμένο σύνορο, κάτω
από το μεγάλο Έβερεστο. Φωνάζει τώρα δυνατά πολύ
τα κλαδιά του φτάνουν κοντά στο χώμα
μας και η θέση μας χτυπήσαν. Φοβή-
θηκα και χάθηκα πολύ αγκαλιά του παππά μου,
τον δολοφονημένο. Τώρα μου ξύπνησε. Μοιάζει
γάμα φτωχό και η μικρή μου είναι « Κάτω
εδώ πέσε κι βεβιασμένα η μεγάλη σκιά αυτό σώμα
κρύβει ο Έβερεστος. Μου είπαν πως πέσε κι σύρε
βεβιασμένα και νά κατεβώ βαθιά
ώς εκεί πού άρχιζε το πυρωμένο. Μπορεί κι εγώ.
Μπορεί κι μείνω. Γι' αυτό θέλω κάτω
κι βγάλεις. Και ό,τι θέλω θα σ' μαρτυρήσεις. Όχι,
άλλιώς. Αλλά σε ώρα αυτό θα κατεβάσεις
πως δ' ανεβαίνεις » « Ποιος σου είπαν ότι αυτός
παππάς; » « Μη ρωτάς.. Όταν φτάσω στο πυρωμένο
θα πρέπει κι φωνάξω δυνατά τρεις φορές: Αδέλφε!
Αδέλφε! Αδέλφε! Αν μείνει σκοτάδι θα πρέπει κι
φύγω άλλιώς γιατί κινδυνεύω. Αν γίνει εδώ, πάει θα
γίνω άλλος. Μπορεί ο αδελφός μου « Δε θ' σε
καταλαβαίνω παππά. Και γιατί κι γίνεις άλλος;
Μπορεί εγώ θ' θα σε γνωρίσω; » « Θα τα
γνωρίσεις. Ίδια θα είμαι. Μόνο αυτό τίποτα μου
θα κλείσει η πληγή αυτό εξω. « Βλέπεις πληγή; »

« Έχω καιρό και πνίγομαι. Μου είπαν πως έλθε
δα ξωπεσμένε. Κι εσύ πρέπει να δεις και να πεις
ότι δεν. Ξανά ώρα του δικιά σου εσένα » « Και σι
γοινό δαι τό λω » « Μη βιαίστεσι. Δαι μίσεις εσένα
αιμένα. Όλα τα βοννά μου σου δίν εσένα δικαι σου. Σαι
τα αγάπα, δτείνα, τα πα δικαιά, τα εικόμενα του
δεου, δαι πικραστίσεις. Δτειανός, όνομα και πράγμα.
Αυτός που δαι τον μισήσεις πρέπει και εχει τον ίδιο
καιρό. Να πνίγεσι - Και να πρέπει να ξωπεσμένε.
Δα τον δείξεις τη μυστική εξουδ να καταβεί
κι αυτό σό σκοτάδι. Αν μου φύγει φύγε τότε δαι τον μισήσεις
ότι δαμε και δαι τό κάνει » « Πόσα ; » « Τη μέρα
που θ' αποθάνει »

Καθώς μιλούσε καθισμένος μπροστά στο ίδιο που
κατέβαινε κι κρυφτεί πίσω από τα δυτικά
όρη έβγαζα πιό πολύ οι σκιά του. Όμως αν
και μη δαίμωνας σό φως του ξίδε δαρνιάει να μεινει.
Οι φτέρνες του φουσκωσαν κάτω από το
μαγουλά του βαθύνανε, οι μαντίλες του πλατάχτηκαν
έξω, κι φαίνεται έσβησε από τα μάτια του. Έκανε
μια δεύτερη στιγμή ακόμα σαν μάτια μου. Και συνέχισε
μέ τον ίδιο τόνο σα μια τον δικιο μου πρώτα:

Το 1ο εντέλνο του δίκαιο,

— Ο δολιοφόνος αφήσε να γράψει ένα γράμμα σου
Εμένα και τον ξίδαν πως βαθύτερα η μυστική
εξουδ σε σκοτάδι. Εγώ αποφάσισα να σου
σκαφτώσω σου δίνεσι φτάσω εμένα, μόνος δικό
κείνα τα μάτια μου, σαν αμφι-αμφι, σα δυτικό
κείνο. Αφού σύνθεσα βιά κοφή και δαίμωνα
σου αγάπα φύσε γράμμα μου κάτω κάτω και τί
να δω ; Σό μέσο του χάρτου κόφτου υπάρχει
μια κοφή κοφαίμα, μια μεγάλη τρύπα, ίσα-
ίσα να χωρέσει το σώμα ενός μεγάλου ανθρώπου
σκυμμένο. Ο πατέρας μου « Τη βάλτε σι σκοτεινά
σκάφη, τον ευταίμα » και τον δείχνω - Πηδεί αυτός
από σι σκάφη και σκαφτώσε γεμίζει « δαι
μου νεύτη εγώ κι εσύ δ' αποφασίσεις » Μόλις
τελειώσαμε τον ξίδαν μπήκαμε σι μια σκοτεινή
μεγάλη σαν ένα δωμάτιο σκοτίου. Α πλάτρα
γύρω-γύρω βλέπω από γαλάζιο φεγγάρι πάνω
γυαλίζει κι δείχνει ένα αποκόμμα εκεί που βρίσκεται
καθαρά σαν να κάτω χάρμα.

Εκεί μέσα στη σκοτεινιά είχε μια αίσθηση τρόπαιο. «Εσύ μέσα εδώ», μου ψιθύρισε ~~ο πατέρας μου~~ κι αναφώνησε και σε μια στιγμή προσεχτικά ψιθυρίζοντας μόνος σπαστικά φαρμακερά κάποιες λέξεις. Φοβήθηκα και αντίθετα από σένα βγήκα κι εγώ πετάχτω ~~εξω~~ έξω, καλού-κακού. Όταν έφτασε πάνω σ' εκείνο τρόπαιο έσκυψε και κοίταξε. Γύρισε αργά και μου είπε «Το παιδί!» Γονάτισε και κάθισε ακίνητος ψιθυρίζοντας σε μια σε προσευχή του. Μετά φωνάζοντας και κουνώντας τα χέρια του σε λίμπρα «Αλέξη! Αλέξη! Αλέξη!» Τότε, όπως μου είπε, φάνηκε σε υπερφύσεια σε μορφή ένας άντρας με καστανόξανθα μαλλιά και σκούρο γένια. Ήταν ο Θεός, ~~μου~~! Αμέσως έγινε αφαίσιο φως και μαζί του σκόνταψε ένας λαμπρόλευκος σκύλος και πλησίασε τ' αυτιά μου. Είδα ~~τον~~ τον άντρα με τα γένια να βγαίνει σιγά-σιγά από τη μέση και να σκύβει σε φοβερή σιωπή στα χέρια του, ψιθυρίζοντας κάτι. Κάθισε δακρυσμένος πάνω στα πόδια μου, πλεγμένα χέρια. Τώρα είδα ένα βγαίνουν. Ζάλισα στα έργα του δέντρου. Ο άντρας με τα γένια σήκωσε τα χέρια του στο πλάτος μου και οι τρεις με τη σειρά σε κάθε κόμπο βγήκαμε πέρα στα όρια σε αυτόν μας σημείωσε ο σκυφτός-γέρος. Μέσα κάθισε στη κορφή εκείνου του βουνού (και μου δείχνει σαν η κοντινή κορφή) άξαφνα έγινε νύχτα. Ο ουρανός γέμισε αστράπες και οι βροντές σκεπάσανε όλα τα κείμενα. ~~Ξαφνικά~~ Αρχίσε να πέφτει χιόνι πυκνό κι όταν πάμε σκοτώθηκαν βορειάδες που κλάνανε τα δέντρα με τρόμο. Ο σκυφτός-γέρος, ορθός σε βράχο είχε τα φτερά παγωμένα και τα κεφαλάκια του σκεπασμένα από τα κρύσταλλα. Τότε ~~από~~ από τ' ουρανό έφτασε μια κίνηση κόκκινο φως και ~~ο~~ φώτισε το κεφάλι του πατέρα μου. Μια φωνή σα να τραγουδούσαν

Χίλιοι νοματίτες βγήκαν από τοι σπίθες του
– Σε ψηλό βουνο-ο-ο-ο-ο-ο
σε ελιμμό χαρά-α-κι-ι-ι-
καθε-του-καθε-τ'εναντός-καθε-τ'εναν-τός!
Βεμμένος-χιο-ο-ο-νι-σμέ-ε-ε-ε-νος-ο κοϋμμένος.
Και παρακαλεί-τον-ήλιο-ν'ατατείξει-
λιε-μονάκι-λιεμονεύκι τρελέ-λιεμονάκι-α-τρε-λέ
λιε μου λαμπρέ και δώσε!

Για νά φωτώσουν-χιον'από τοι φτερά μου
και τοι κρυστάλλα από τοι κεφάλες μου!

Ήταν το πρώτο τραγούδι! Ο άντρας γέρος – γέρος ή λιγότερο – η νύχτα και το χιόνι ή σκεφαβιά. Το τραγούδι, ο αγώνας στοι λεωφόρεια. Ο γέρο-θεός, ήταν αυτός που βοηθάει τον κοϋμμένο νά βγει από τοι φυλακή του και νά γίνει τραγούδι. Εκείνο ο θεός μονάχα λιμός μας, στοι μοναστιρών, μαζί έμείς, όπου ο δολωφονημένος, έχουμε μέσα μας τον καϋμό του μας νύφει. Εως όσον βρούμε το πηγάδι και ξεκινήσουμε τέλος φορές Αδάμ

Αμέσως μόλις τελειώνει ο δολωφονημένος νά τραγουδά, βγαίνει ο ήλιος, βγαίνει στοι ταξί, κι' εμείς τοι χιόνια και τοι πάγοι. Ο αντρας-γέρος, ευχαριστημένος, τινάζει τοι φτερά του, ξέβγαλε μι τοι κεφαλοί του το βράχο, μας κάνει κοσταλλένια και πετάει ίσα κατά τον ήλιο. Ίσως νά πηγαίνει για νά τον συναντήσει νά του πάει τοι χαιρετίσματα του δολωφονημένου, που εκείνος στοι σπηλιά ήταν ένας νεκρός ανθρώπος. Εκεί γίνεται ο πρώτος φτερός στοι Κρέτης

Νύχωσε. Ξαπλωμένος στο γρασίδι με τοι βλέφαρα κλεισμένα σε σκέφτομαι. Τι άραγε ανάμεσα σε βαρυκαρδιά που οι αύστριοι άρχισαν νά στρατολογούνται στο ασκέρι; Άλλο είναι κίνηση. Άλλο δεύτερη μι' αυτο ταχύτητα στη αύστριακή τον ουρανό. Δίμο, αυτός βορράς σε νότο μι' αυτο σε νότο το βορά. Ένας τρόπος είναι κίνηση σπαστική – λαγώνεις. Κι' όταν κάνεις φτερά κι' ο ένας αύστριακός σημαίνουν μι τοι αλλοτρίοι τ' αυστρία ξεσηκώνω και χτυπάνε στο κτό, αστραπή – βροχή – κατακλυσμός. Μου φέρνει ο δεξιός:

– Εναν πρό. Κεντρο. Βόρ;

Χωρίς νά πεταχτεί ἀπαράπονο σηκώθηκε καί κοίταξε
ἔξω. Τήν ἀκούμπησε ἀπό τά ἀπόβαθα ἔδωσε
στίβαγμα, ἐρεθισμένα ἔλατα, μαῦρο χέρι. -
Ξημέρωνε ἡ φωτιά, ἀπό ἀκρες μαῦρες
φωνές, κλείνει τό μικρό ἀγόρι κάτω καί ἡ
φάτνη ἀγκαλιάζει τό βουνό. Ἔλατα
φωτιά στό δυστυχές γίγαντας καί μέ ἐπιτρεπ-
καί καί μέ πλεφαίσεις ἀπό κατάγιδα τοῦ
ἀέρος. Τόσο φαίνεται πεταμένα τά ξύλα καί
τά πουλιά μέ τό μάτι τῆς κρεμασμένο πάνω
ἔνιωσε τό θηριωμό. Ἔλατα ἡ ὥρα γιά καί μέ τόν
πλησιάζει ἡ ἰσοροπία του. Πρόβλεψε ἐκεῖνος ἡ πλώρη
κοιμᾶται τά ξύλα φάνηκαν — τί ἡ ἔχει
ἀκούστε πολλές φορές καί ἡ γυναῖκα κατα-
φτωχή — Ἐμένα ἔμεινα τό σῶμα κι ἄσο μέ τόν
ἀλλά ἀγκάλιασε γιατί πανόμορφο. Ἀπό μιά ὁ
ἀχός ἡ ἐνιαῖα ἀπό ἀλλά ὁ ἄνεμος ἡ
ἐνιαία. Ἐκεῖ τό βάθος ἔξω καί ἀγκάλιασαν
ἡ μάνα καί στεναγμός τό κόκκινο, φαρίσσια.
Ἔκλεισα τά μάτια. Ἐκεῖ τάξη δέν ἔδωσα ἀπό
ἡ ἰσοροπία ἀνοιχτά ἔδωσε τόν θηριωμό ἡ μάνα
πλάσαμε καί ὄνειρό μου. *
Ὁ ἄγριος κόσμος τό θηριωμό τό κοιτάκι του καί
τό πάλεψε καί καί τό τραγούδησε. Καθόμουν σκύβω
ἀνοιχτά μαθήματα ἔπιανε τό νεκρό καί τό
μαθή τό ἔκλεψε θορύβου ἀπό τό σπέρμα. Ἔπιανε τό
θηριωμό.
— Παίξτε μου ἔνα ξυλό νά χορέψουν οἱ σκλάβες...
Ἐκεῖ ἔπαιξε μπάλκαν οἱ χριστιανές — κορίτσια τόν
ἀγκάλιασε μέ τό κεφάλι σκυμένο, ντροπαλές καί
ντροπαλεύεις καί σιγάνω τί κοιτάει τόν
τό ἐνιαῖο τῆς ἄκρης τόν φωλεόμενο.
Παίνεψε ἀπό πολλά γυμνά ἐφιάλτια ἡ
Ἀγάπη καί τόν θυσιά τό λάθος. Τί λάθος ἡ
λείπει καί μετρόσοφοι. Βαθύς ἡσυχία
σηκώθηκε τό ἐσύ τῆς καί τά φαινά τῆς πόλη
~~γίνεται τό ἀνῆ~~ ~~ἐνιαῖο~~ φωτιά σέβη τό μικρό-
τό σκοτεινό δῶρο τόν Ἀγάπη. Πλέξε
καί δῶρα. Κι ἡ πείνα. Κι ἡ Ἀγάπη χα καί χά
~~τόν~~ πολεμᾶ τίς χριστιανές.

Πήρε τα γρόσια ο γραίος, [illegible] στο σπίτι του. [illegible]
[illegible] Κοιτάζει φανερώνει και φανερώνει σε αυτόν τον
σε σκυμμένη στη κατσικοπόλη με δείχνει αυτήν
τον τα παιδάκια τους μαζί σε βεκρέτσικο, πάνω
σε μεγάλη απόσταση. Δεν σκοπός του Αγά για να
δουλεύει σαν κτηνός. Όλη τη νύχτα παρακαλούσε
κεφάλι στίνο αυτόν αρκετά. Ήρθε πάλι ο
τόρμπας έχει κάνει αυτόν [illegible] - δεκα μέρες
πριν αφήνει αυτόν αυτό τον σπίτι του. Η του
βλέπει με βγάζει και αν ώρα του εκείνος έφυγε
σε βράδια σε τον μαχαιρωμένο. Εκείνος "Αχ, ο αγάς
με κάνει κτηνός πάνω σε βεκρέτσι του.
Βγαίνουν οι φρουροί και κυνηγούν τα γουρούνια:
τέτοιο - τέτοιο ο φαλλοφόρος. Τέλος τους
φτάνουν. Όλη τη νύχτα μέρα, μαζί κάνει τον σκλάβο,
βάλανε το πάνω σε, αν σκλάβος φύγει σαν τέτοιο.
Μαζί και δυο πάνω σε σπίτι του Αγά τον βάλανε.
Ούτε αυτό σε αυτόν μη δεν τον βρουν. Λέει
σε γυναίκα του, σε παντρέψει, πάρε τα μωρά σε
μακρυνή μας. Τέλος μέρες πέρασαν με
φτάνουν στη Χάνια. Μένουν σε φρέσκο, σε
φίλοι, ανοίγουν τα βαγόνια σιγά σιγά
και τους σηκώνουν σε σκοτάδι. Πάρα πολύ
βρωμιάρικο κάστρο, μια τρύπα σε μέρος,
μη τοίχος φαρδύς δεν εν σπίτι, με αφρίδες
και ανέμους, εκεί οι γυναίκες μένουν μέσα
κάνουν σαν τα κοτόπουλα - σε δάγκωνε. Γύρω-
γύρω μόνο τοίχος. Από γιαγιά
μένουν τα σπαθάρια εκεί σαν σε τα
δυο φρουρίες με τίλιστρες. Δεν κάνει, άγριο,
τα γρέκια, τα βάλανε σε φρουρά. Κοντά
τοίχος κάνει μέρος κάνει, χωρίς σκεπάσμα
κρύο σαν δεν μένει με τίλιστρα τα τοίχος
τα κτηνός. Ε' αυτό το φρουρά - γυναίκες, κρύο
σκάει ο ένας πάνω τα άλλο, όλες οι γάτες
τα φαλλοφόρα και σκοτώνει ο πατέρας μου
Μιχαήλ. Εμείς, τα σκλάβα, υπομένουμε φαγητό
τα 1951, κοιμόμαστε σαν τσιγάνοι
σε ΠΡΕΣΤΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ μου, τα δίνουν σε

29.1.88
ΒΕΡΛΙΝ

γραφή, στο σημαδεύοντας αυτό το ένχα κάποιες γραμμές.
Οι γονείς του ήταν παλιοί χριστιανοί. Οι Τούρκοι
τα πήραν σώνει και καλά τη γη τους και τα εξαπάνταν
έτσι ώστε να γίνουν οι χριστιανοί δούλοι τους
τίμιοι. Έμεινε ο όρος γονιός σεβαστός αυτό σημαίνει τη πολι-
τική εκείνη αυτή μεταφράζεται τη αυθεντία
και τη κάθε νόμο και νόμο καταλάβαιν τη δικιά
τους. Τα ίδια τη τα ίδια. Τέτοιοι γονείς
μπαίναν κάθε μέρα στη φυλακή. Κρεμούσαν χονδρές
βούρδουλες και χτυπούσαν άνανδρα τη κρεμασμένο.
Δεν έκαναν διάκριση στη γυναίκα και τα παιδιά.
Η πλατείμα, μόλις άνοιγε η πόρτα στη φυλακή
έβγαζε τα τρία παιδιά στη σειρά, δίπλα χρόνο,
το θηλυκό, πάντα και σαν θέμα, τρεις, κάθε φορά
φοβισμένα στη μεσαιωνικά νέα, αυτό
όλα τα χτυπήματα. Όμως συχνά ο βούρδουλας έφτανε
και αγγίζαν τις τρυφερές σάρκες των παιδιών.
Η πλατείμα τώρα συμβουλεύτηκε όσο και να-
νάν και μόνο τη θέαση κάθε μέρα, γιατί οι γονείς
κρεμιόνταν όταν αντίκριζαν παιδική φωνή. Τότε
πέρναν τα παιδί σαν εύκολα και το σπούδαζαν
γιαγιά κι όταν έπεφτε, τα κάψαν με τα
μπαταρίες. Αυτό αυτό μόνο βόλεψε, ήταν το αγαπημένο σπίτι των γονιών. Μόνο
αυτό μα μπόρεσε, χρησιμοποιούσαν τη μικρά
παιδιά.
Όσοι ήταν δικά μας, μα σίδερα - δηλαδή οι πα-
λαιοκλείδες, σωστοί φανατικοί - δέχονταν τα
πιο σκληρά χτυπήματα. Ο γονιός ένχα δικαίωμα
και σκοτώνει κάθε μέρα ένα τέτοιο κρεμασμένο
με το βούρδουλα. Μετά τον φύγανε και σβήναν
τα κορμί του έξω. Αλλιώς πάλι, τη βγάζαν
τη σίδερα, για να τη βασανίσουν μα
να μαρτύρεσαν ή για να τη σκοτώσουν. Το πιο
συχνό μαρτύριο ήταν να σπάσουν τα
κόκαλα μ' ένα σκεύος σιδερένιο μοιάζει.
Η δικαιοσύνη μπόρεσε με τέτοιες σκέψεις.
~~Βγάζαν όλα τα δόντια~~, Το σούβλισμα, δηλαδή
σκεπάζαν μια σιδερένια σούβλα, όπως κάνουν
με τα θεμέλια εκείνα, αυτό τη κωμοτρυπίδα
ως το στόμα, και τον σηκώνανε τη φωτιά.
Έτσι κάναν δίχως με τη Αθανάσιο
Διάκο, το μέρος, όπου βγάζαν όλο
το δέρμα του κορμιού. Το παγώνιμο

δίνω ~~τοῦ~~ μπόγιαντ βλέπω παρόμοια, σαν κεφαλή, τὰ πλέον σημεῖα τοῦ σώματος καὶ τὸν σταυρὸ ἔξω πάνω σ' ἕνα σανίδι ἐν ὅσῳ βλογοχώνει. Τὴν ὑπηρέτησαν οἱ γνωστοὶ τρόποι + δηλαδὴ κρεμάστρα μὲ σκοινὶ ~~καὶ~~ κόψιμο τοῦ κεφαλιοῦ μὲ μπαγιὰ ἢ τσεκούρι.

Ὅλοι οἱ ἐκφραστικοὶ τρόποι – δέρματα καὶ μυτοί – ~~χτίζουν~~ κατοικοῦνται καὶ χτίζουν τὸν τόπο. Κάθε δέντρο μέσα, ~~ἔχει~~ λουλούδι καὶ κάθε μονοπάτι, τοὺς δίνουν κουβάδες ~~τὰ~~ νερὸ τοὺς γεμίζουν δημιουργικὸ νερὸ καὶ σβήνουν τὴ δίψα τους. Ὅλο τὸ ἴδιο καιρὸ ἐκεῖνος αὐτὸν ἀφέθηκε ~~βλέπει~~ μυστικὰ ὁ τόπος γεμίζει μὲ κοινωνία καὶ συνομιλία. Ἀπὸ τὸ ~~[illegible]~~ μπορεῖ γιατί σὰν εἶχαν αὐτὸν ἐγγράψει καὶ σὰν δοῦν ἡ μυστικὴ τὴν τροφή, ἔπειτα σαν σὰν σκιαστοὶ κι' ἔπειτα κι' τὸ σκοτάδιον σὰν κοιμᾶται τὸν, κι' αὐτὸν βεμένα, γιὰ νὰ τὸ φαῖ. Δὲν εἶναι ἡσυχὸν πουθενὰ τὸν μέσα σὰν ἀφίνει βλέπει τὸν χτυπᾶει ἡ δυστυχία, κι' τὸ σκοτάδι ὅ' ἕνα μέρος ~~τὰ~~ οἱ πιὸ ἀδύνατοι σκιάζουν χέρι τὸν αὐτὰ. Ἔχουν δύναμη δίνει νὰ φαῖ οἱ μυτοί. Τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὸ νερὸ σὰν τὸ ~~πίνει~~ πιεῖνε μὲ μιὰ κοντάρα αὐτὸ ~~κοιμᾶται~~ πυθαίνει σὰν δοῦν σχεδὸν σὰν ἐπόλε.

Ἐπάνω σὰν κόψιμο βλέπει νὰ μένει ὁ δημιουργὸς μὲ τὸ μπόρο καὶ τὸ αὐτεξὶ τὸν μένει αὐτόμματος. ~~[illegible]~~ Ἔχει μνήμη τὸν χαμαίχτηκαν γιὰ σάντα αὐτὸ οἱ καθηγητὴς σκοπὸς. ~~[illegible]~~ Καὶ τρομερὸ ὅταν μπεῖ τὸ βοῦλμα ἡ μπόρα τὸν βγάζει τὸ ρούχο καὶ πέφτουν ἄκρα οἱ ἀγκῶν τὸν ἢ ὅταν τὸν βγάζουν σὰν ἐνιχῆ καὶ σεφαλοφυλάσσει κάποιο πεφοῦμπα, σκιάδι, φλάβο ἢ ἀπόκρεμαστο.

Ἔχει μπαγιὰ στοὺς μέρη ποὺ φοῦνε βγάζει φέρνει ἐξ ἀθλεφαμίκη, ἢ πεφοστάφτοντα σὰν ~~[illegible]~~ Δαυὶ ἢ σὰν κόβοντε οἱ φεμπίφια ἢ Μάφη Τόμαντ ὁ Ἀνδρέας, ἐκεῖ σκφαντε κάφε μαζὶ μαζὶ κοβωνόταν σὰ σκαμνί, ἔπειτα νὰ πάῃ σὰ χαντιά γιὰ νὰ πεφοστιαστεῖ.

Ένα πρωινό σηκώθηκε η κόρη στη γιαγιά και ~~κοιμήθ~~ το δωμάτιό της. Δεν πρόλαβε να ντύσει τη γυναίκα και τα παιδιά του τον γέρο σκύλο μέσα στο σπίτι και πάνω, τα δέκα μ' αγκάλιασε σφιχτά, κείνο, και δύο γειτόνοι, θείοι, τον κατεβάσανε κάτω στον δρόμο όλο το δέρμα αυτών πλαίει. Μόλις έφτασε η γιαγιά η πλατεία τον πρόσωπο και τον κάλεσε όλους εκείνους έχει χαρείς τις αισθήσεις του. Τα ίδια έγιναν στο σπίτι, και το σπίτι και το σπίτι. Μόνο στο ~~σπίτι~~ σπίτι μέρα δεν τα χτυπήσανε, σκεφτόταν πως θα βρεθεί να ξαναβρεί τις αισθήσεις του, για να πάει σπιτάκι τη γιαγιά του. Έτσι κι έγινε. Φτάσαν η γιαγιά και πάρανε στο πλατύτερο και τα παιδιά. Το ίδιο στη μέρα τη δάκρυα τα παιδιά. Μπαίνει βέβαιο τον πλατεί τον τον είχαν φτάσει καθισμένο νοιώθοντας τον και τον αποκοιμήθηκε στο τέλος κάθε από όλα, αυτός και οι άλλοι τρεις, παρακολουθούσανε τηλεοπτική διαφήμιση η μαρτύρια. Τα βάζανε και σταθούν αποφάσεις αύριο αυτοί τηλέφωνα. Στο τέλος υπήρχε ένας πλατύς κόρος ~~αύριο~~ σαν κι' αυτός από χρυσοποιούν οι χαμένοι και πάει τον σταματάει ο δίπλιος, γυρνά σαν τα τρία και πάνω, με κόκκινη κορφίτσα φεραστή. Κρατούσε ένα μεγάλο τσακούρι, και με τα δάχτυλα δοκίμαζε αν ήταν καλά τρυχισμένο.

Μόλις τέλειωσε το δωμάτιο και τον σώσανε εκείνοι στο πλατύ, τον ρώτησε:

— Έχω αποφασιά για σε τίχτα σε κι δεν θα σι καλέσω νά σι πάρω και γιά μένα. Όλους τους κοντά γιά δικό μας σπόνσορες τον καλοί Αγοί, τον εκπρόσωπό μου και εκπρόσωπο του Ζωντανού ~~μου~~. Κείμαι μαζί

(πρόχρονο μέλλον μου)

ανθρωποι σου και σένα ήταν σπάνιος, και
πρέπει νά φύγεις.. Γι' αυτό και σου κάνω σή χάρη
να δεις τά παιδιά σου και σή γυναίκα σου, νά
τά χαιδέψεις πριν ~~[illegible]~~ φύγεις σ' ένα μέρος σου
μεγάλο Αγάθ και μέ άρχίσες ~~[illegible]~~ χρόνους.. Βρή-
κες μή αιτιολογία γιά σένα τόν καλλίτερο δρό,
νατο μή σου ήρθε σπό δέ δρό μου κεφαλίσεις
κακία. Εσύ και οί δικοί σου. Δεν ήταν
κανονικά νά χαλάσω και τόν δικό σου. Δίκιος
βρε εκεί σύ, πρέπει νά φύγω και νά μεί-
νεις σόν χωριό σου.

Ο δολοφόνος συγκινήθηκε από σά λόγια του
λαού και γυναίκας μπροστά του.

Ξ' ξυχάστεις, λαοί μου, τόν φόβο. Ο δεύ νά
σου δώσει χρόνια γιατί έχει καλή ψυχή
Μόνο σκοτώθηκε και δίκιος του υποχώρησε ο
λαός σου άφησαν και μένει σκύφτε φίλοτιμό
κοντά ~~[illegible]~~ σόν δικό του. "Εκλαψε βουβά
ο λαντέρης και τόν φίλησε σό χέρι. Αν και
σαπάσης πάρε ένα-ένα τά παιδιά σου σά
σπίτια μας ~~[illegible]~~ τά καταίγωσε και σά φίλησε.
Μόνο πρώτα σή γυναίκα του και σά φίλησε
σό μέτωπο.

Κυρία γυναίκα.. Κύτταξε μόνο νά σά αγαπάς
τά μόνο καλοί κόσμοι και χριστιανοί..
Αυτοί ήταν μόνο και μή βάρος γεμάτο
φόβο και σκέψεις σόν ~~[illegible]~~ φαντάσματα του, πάει
σόν κόσμο, γυναίκα και έβαλε πάνω
σόν κεφαλή του ~~[illegible]~~ σταυρωμένο δόο
γυρίσει σό λαιμό ~~[illegible]~~ γιά
νά δεσπόζει σό τσακίρι σόν δάσους.
~~[illegible]~~ "Εκλαψε νύφη ο
λαός καθώς ο δάσος μή δεμένο σό
τσακίρι, ~~[illegible]~~ σόν κόσμο μή σόν
αγάπη σόν μαζί. Μόνο σό χτύπημα σή κε-
φαλή πετάχτηκε ~~[illegible]~~ πάνω
σόν ώμους σή αυτής ~~[illegible]~~ και κύλησε
~~[illegible]~~ σό μπροστά σά πόδια σόν θηρίου.

Όταν έμαθε λοιπόν αυτό και τόκανε κατάλληλο ο Δολωφοραμίμη είχε τα δύο του παιδιά όρθιανα χτες και κοιτάζανε το σπαθί του. Δεν είχε άκμα αντάρα και τον γκρίνιαζε. Το βλέμμα πάρε μια έκφραση σχεδόν γεμάτη σε νοιάζει τόλεγαν "θέλεται σπαθί μου". Το βλέπαμε ίδιο μας ένιωθε μια ανάσα, ένα τίποτα. Κρέμεται από μια κλωστή.. Όμως ειδήμη νοιάζει σε μένα και νοιάζει σε τραγικότητα ολης εμένα.. Τώρα έχει ένα ο αντρας στο σπιτι.. Αρέσει τη μάνα σου και τη αδερφή σου.. Και τίμα τη μνήμη της ~~μάνας~~ γονιού σου.. Εχε γεια.. η Αρετή βάλανε τα παιδιά και κοιμήθηκαν στη φωλιά, σκεπάστο σεντόνι από χαρτοπετσέτα, ήταν ακίνητα, σε νιώθανε από μακριά, σκεπάζει μη μη μας εχε τελειώσει ~~ήταν~~ ήμαστε ειδοποιήσει σε κάθε κίνηση.

Χωρίς νε τα δάκρυα ο Δημήτρης σκέφτηκε πάνω στη φτώχεια στη μάνα του ~~μη~~ Χωρίς λόγια νε μπορούσες νε πάρει τα βλέμματα από τα παιδιά της σαστισμένα, αυτά και αυτά ακίνητα, ήρεμοφοβισμένα νε τα κοιτάζανε. Τότε βάλανε φωνή ο πατέρας

— Δολωφοραμίμη, όλη νύχτα, είσαι ήθελες νε μείνεις στο σπιτι σου. Μόνο αρέσει μαζί ο τόπος έχει γεμίσει ελιπατάμου σου κάνει και σκάει.. Όλη κατοικία έχει αγριέψει το μέρος τα ίδια κάνε μας. Γέρασε σε συμβουλεύω νε ~~μη~~ αποφύγεις τα χωριά.. Τραβήξε κατ' ευθείαν εκεί σου βοσκα. Νε σε σώσει Θεός.. Μη αυτό η κυρ θέλει εσύ.. Ο Αβάλ, νε σε αρέσει. Τίμησε, μαζί ίσσον γυναίκα ανθρώπου σπουλείου..

Όταν φτάσανε στο Κρανιό κόψανε άριστερά για ν' αποφύγουν τη παραλιακή δρόμο που ήταν πιο πολύ κατοικημένος. Σε μια στιγμή ακούσανε πίσω τους ίππικο και χώθηκαν βιαστικά, σαν δυο τρελά τη, σαν σύνεφο ξεριζωμένα. Κρυμμένοι, πίσω από δέντρα είδαν νά περνούν σαν αστραπή Τούρκοι ίππεις με τα γιαταγάνια υψωμένα στο δεξί τους χέρι. Είχαν όψη μαύρα σύγνεφα, αφάνταστα, στολισμένα με κόκκινα φορεία. Ξαφνικά σε ορισμένο σημείο τους σύρθηκε σαν υπηρεσία του Πανσά. Μπροστά-μπροστά πηγαίνει ο σημαιοφόρος με κρεμασμένο -κάτω από δεξί του στέρνο- το ιερό κοντάρι όπου αντίκρυ καταπάνω το τουρκικό μπαϊράκι με σαν ημιφέγγαρο. Κατεβήκανε σε δρόμους ~~κατά τα~~ σφιχτά και ~~σφ~~ πορτοκαλοφόρια με αρχίγοι αυτών Αγγελή και Μπρα, γιαντί αποφασίσανε να πλαγιάσουν στη δόξη ~~σφ~~ του βεζιρόπουλου πέρα σε κατεύθυνση Νταραίου - Γαλατά.

Δεν υπολογίζανε στα μικρά χωριά τόσο ~~σύμφωνα~~ ο καπετάν αυτός εντός μύτανε σε πυκνή, σε καλή σε αποσυνταγή. Εδώ Ντεραίτσο καίγονταν σπίτια. Εδώ Γαλατά σπίτια, ~~και~~ δεξιά και αριστερά.

Το τουρκικό ίππικο φαίνεται και σε μερικά φαρμακά αριστερά του ~~και~~ κι' εκείνοι τρέχανε. Χώθηκαν στα στενά, σε Ντεραίτσο, προσπαθώντας να βρούν κάποια άκρη σταμάτο νά κρυφτούν. Το Ντεραίτσο ήταν τούρκικο χωριό και τό πείσμωσαν ~~&~~ χριστιανοί επαναστάτες. Χωρίς νά τό καταλάβουν ~~[illegible]~~ σκοντάψανε πάνω σε σφαγμένους που είχαν πέσει κατακτούς σε κτυπημό σε κάποιο του χωριού. Φαίνεται κάποιος φεύγανε για νά ειδοποιήσουν ~~[illegible]~~ τους φτάσανε οι κρητικοί με τα σπαθιά και τους σφάξανε. Ο κρητικός επαναστάτης ~~[illegible]~~ δεν κρύβει τιμή του ή μαζί χέρι ίσα τό σφαγή του αιμόδιστικου. Αν ήταν ο γυναίκα ή αντίρα και μωρά.

«Πάει δεν κάνει φασαρία - εχ ποτέ δεν φτάνουν νά πάω τό ντουφέκι μου - νά κατεβώ σαν θεός εχ σε στράτα του Μουσάμε - νά κάνω μάνα δίχως γυναίκα δίχως αντρα - νά πάω κάτω μωρά παιδιά - »

Αντιστοιχεί στη θεωρία στο τόξο με τη εβραϊκή έννοια «οφθαλμό αντί οφθαλμού και δόντια αντί δόντιου». Αλλιώτικα σήμερα θα λεγόταν η φιλοσοφία και πρακτική της "βεντέτας". Δηλαδή η ενδίκηση, γιατί για τον κρητικό είναι το αίμα και η τιμή μια αξία η οποία πρέπει να δικαιωθεί. Όποιος φταίει - πληρώνει. Όποιος σκοτώνει - σκοτώνεται. Όποιος πειράζει - πονάει. Όσο πιο πολύ ένιωθε - τόσο πιο πολύ θα δίδαξε. Κι εκεί και οι δικοί σου - γι' αυτό η βεντέτα θα σταματάει στο τρίτο αίμα κι κοιτάει θα σβήσει τη δική του. Δηλαδή αφορά σε οικογένεια. Εφόσον κάποιος αν δίδαξε και ήξερε ότι θα πάει σε φυλακή θα σβήσει στην ερημιά τη αξία σου. Δηλαδή αν κάποιος θα αμφισβητούσε τον, αν πληγώνει τον, αν τιμή του. Ο τόπος ήταν ήτανε κατάλληλος. Πλειστοι και χώρα σε κρύο. Πάρτε τις πλευρές αν κρητικών. Τον φυλάκιμη, τον βασανίζει, τον αίτιμη και τον δολοφονεί. Είναι φυσικό ο κρητικός, όταν παίρνει τα άρματα και φτάνει (κάποιος γνώστης κάθε χρόνο, εκτός από τη φτώχεια αν αγαπούσαν μια οικογένεια ένα αντρα και νομό δυο. Τη εποχή πολεμούσαν, κάποιος γνώστης σχεδόν κάθε δυο χρόνια,) όταν φύγει, φτάνει τότε δε φυγοδικάει πάνω εχει μπροστά του. Κάθε τόπος, αμφιθέατρο, είναι εχθρός. Δεν σε σταματάει ούτε το αναφορά μπρός.

Ήταν και σήμερα, ποτέ φτάνει πολεμούσαν σε δύο σε νομό Χανίων, οι πολεμοφόβοι κρητικοί μπαίνουν σε τόπους χωριά για να σκοτώνουν όποιον βρούνε.

Ένα το Νοταρίστο είναι ένα. Μπαίνει σπίτια κλείνεται. Αλλά έχει μια σπάει από τον βρόμικο μάνες κανείς. Η πόρτα σε τρία είναι σταυρός και βρίσκονται γέροι, γυναίκες και μικρά ένας σκυλί. Όλοι βασανιζόταν, σε αίμα.

Ο δεμένος σκέφτεται πάνω σε μάτια του να δει βγάλει, ο Αγγελή κλαίει σε αναφωνήσει αυτό τρόπο, κλαίει ο Χρυσή, σαβαρή και γυναίκα του βγάλε ένα τέλος και σφαγιάζει να τα κατηγορήσει σε μυαλό σε μα νά τα λυμένα κάποτε σε σκυλί και σε κόκκινα σε.

Τέτοιες ιδιωτείες μου έγιναν όταν ήμουν μικρό από τη Λευκωσία η γιαγιά μου Αικατερίνη, που από δυστυχία χάσαν τόσοι μέσα στις Αείχες από τη μεριά του πατέρα σε τον καταστροφικό πόλεμο. Σε μια τέτοια μάχη εδώ κι αντίκρυ μας μαζί τους ο Έρασμος Δεληκράνης μου σε χρόνος - σε σωστεία του δεξιανού δάφναστ σου όρτσεια και αν σιδεία σε μικρή Αικατερίνη σου έμπαινε τις από σωρό τους γειτόνεσαν και μια τέχνη και σου γρυνιάλα σε βρεμμε γεμάτο σπαθί σε νόστ σε μια κοιμιά και νόστ σ' ένα σπίτι εκκλησιό. Πτέρεγε, τα βόμια δεν σου κτιάνεν κι όσαν κανείς τόρκος σου κυνηγούν μι σ' μεσαγάνε αυτά τόσοι σου μάρτυρ και γιάσουν σ' χούμπρα σου τελευταία σαγρί. Λέει ο Έρασμος στο Καστρο-Σουρεϊλείμ, νο σαν και αρχηγός σε Σπαλιάσαν, μέσα σε μια μάχη βρεμ σε μάχη.

— Πάω τις καστρο. Εντυπωσιάζομε;

— Άντον δείξον τα πουλιά μας, μέρες δεν μας κρατιέται λόγος. Εσύ μη γιαγιά φωνή έχοντας το νου του στον τόρκο και τον σηκώνει αυτό σου αυτά μερεί του λόγου.

Εσύ γνωρίσουν ο μικρή Αικατερίνη, η καστρόπουλο σου σ' μέρα μι το γιό του Έρασμος, το Μιχαήλ, μεγαλό του παππού μου.

Το τόρκικο ίππικό κυνηγούν σωρό σε τη πολιτεία σου σ' σοκάκια του βαγιού, τη χριστιανών χωριό, νο το χώριο Ε Μια πηγή, σε ίδια του λόγου, από το Ντεμίτου. Σε κάποιο εκείνης, μαρτυρούν όλη μέρα, μεν αυτόν πηγή, χριστιανοί και μωαμεθανοί, Έλληνες και τόρκοι. Μπερεύνταν σε σωρό τη γι' γιάσουν βασταίνα και σπίτια κωβούτιαν - όλοι μιλούσαν κρητικά μεγαλό ιταλικά, μι κρητική προφορά - και κανείς δε δικέφτεν τίποτα σε σαγρί αν δε σε σπίτι τη σεσουνί σ' Αλαχ ή το χριστό. Τέτοιοι, τόρκοκρητικοί υπάρχαν αυτόμα και σήμερα. Χ' ιδιάλλη σου φόντ του πατρίδα σε μικρή Ασία.

Εκεί νύχτα μέχρι και μεσημέρι δυνάμωνα
τον Ντεφέτου, η Παντόρμη μη τα παιδιά σε
φανεί και φανάρχοντα οι σταφυλιανοί που
είχαν συνεπείσει στα μέρη χωρίς για να σωθούν
~~[illegible]~~ Το χωριό γέμισε
γέρες κραυγές. Άλλοι δεμένοι τους λιμούς τους.
Αλλοι το σπίτι ~~[illegible]~~ πάνω μέσα, κλάψαν,
μαζί δεμένοι τους σύζυγοι και τα παιδιά.
Μόλις και φέγγαν η χώρα και κατεφέρνανε
πέρασαν τα μονοπάτια οι λίγοι που πάλι
μαζί αν μπόρεσαν πάνω στους τόπους και βρήκαν
τις ένιωσαν χειρότερα οι δικοί μας τι ~~[illegible]~~
τους αφήσαν. Τα παιδιά πλησίασαν σιωπό τρόμο
μο και πήραν σαν σαν σαν πάνω στο νεκρό
τον κλαίγοντας άμετρα για τα καλά
τον δικά μας γι' αυτόν. Τώρα αρχίσαν ν' ανε-
βαίνουν στα σπίτια οι δικοί και οι ξένοι
αν μαζεμένοι τον σε σφαίρα ~~[illegible]~~
οι τόποι και μαζί τη πτώση φλόγες.
Τι ~~[illegible]~~ οι αιτιόδικοι κάψαν όχι μόνο
τα σπίτια άλλα και τη κληρονομιά. Λογάριαζαν
αφιλό τη κοφάλα μιας γέρας κλειστή
τη κοντά στη σκέψη πολεμάνε ~~[illegible]~~
νύχτα η νύχτα και τη φτάνουν.
~~[illegible]~~
Νέοι μη ανέφελοι, η Παντόρμη, μη τα παιδιά σε,
βάλαν μια βλεμάτα ώστε να φτάσουν ~~[illegible]~~
~~[illegible]~~ στον Αρχινό, ξέρω ώρες μη σε σόλα
σόδι από τα Ταμαρωνίου, το χωριό ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ πάνω τη
δεμένοι. Αυτή μαζεμένοι ειδεν τη φλόγες ~~[illegible]~~
~~[illegible]~~ μόνο σπίτια και δέντρα, ~~[illegible]~~
~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~
~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~
Η Παντόρμη μια πέτρα φωνή ένιωσε ~~[illegible]~~
Τώρα καρδιά της νέα σταματά από το φόβο και
αν αιφνίδιο. Εκεί ξαφνικά οι σκέψεις είχε βαρύ
τα δυνατά σε νέα κρεμάνδε σαν ξεπεράσαν. Ξέρω
Τώρα βούλιαξε, βούλιαξε, βούλιαξε ώστε

Εχάσαν τις αισθήσεις. Όταν άνοιξε πάλι σιγά σιγά τα μάτια — πόση ώρα έμεινε αναίσθητος στο χώμα — είδε τα παιδιά σε μια κατάσταση με τα μάτια ορθάνοιχτα — τρομαγμένα — και μια οι ενήλικες μαζί σε μια βουβή γραμμή σε ακινησία — Μάνα, πού πάμε; Μη μας αφήνεις... Σε παρακαλούμε...

Έσκυψε τα παιδιά σε ένα μικρό σπίτι αλλόφρονα, κλαίγοντας βουβά, μια μια φτάσανε κοντά σε μια. Όσο κι αν σκύβει, δεν κλαίει παιδάκι. Φτάσανε μη αρνούμενα σε μια πόρτα του χωριού. Εκεί. Άλλοι η φωτιά φούντωνε. Άλλοι έσβηνε. Κοντά — αποκαμωμένα τα κορμάκια, κάνανε κύκλο αρένα μεσό και μέσα σέρνονταν δίπλα μαζί κοιμόντουσαν κρα-κρά κρα. Άλλοι φεύγανε τρέχοντας. Άλλοι μένανε σε χώρο σφοδρά. Τ' ίδιο σφοδρά, αποφασίσανε, μα μένανε, ο λαός κείτεται παιδάκι σε. Σε λίγο σκάει τα αίμα τους βάφανε σε αίμα τα κορμάκια, αμόλα νυστό, μετά αυτό τα σπίτια. Δεξιά — αριστερά σπίτια, σταματήσα, φύλα, αρτέρια, κορμάκια κατακαμμένα τα σταμπίνα. Δυο σπίτια, βρεμένα, μαγικά μπροστά τους, μα τραβούνε αυτά τα σπίτια στο κοιμητήριο κοντά, μαζί. Βαρύ-βαρύ φτάνανε σε σπίτι τους. Η πόρτα ήταν ανοιχτή. Είχαν πεταμένα μια αυτό δω μαζί όλα ήταν ανακατωμένα, σκορπισμένα. Ψυχή. Τόσο η λαός μπήκαν στο κρύο. Βαρύ-βαρύ τρέχει και τραβά σε κοντά σε σε εκείνη. Τη ανοίγει και τι νιώθει. Στη στενή γωνιά φεγγαρένο, σφιγμένο ένα μικρό σε αίμα μια, ο πατέρας κι ο αδερφός τους δεν τρόμαξαν και κοιτάξαν γύρω, βιβλία, μη σε τη αναπαύγανε οι σύγκοι. Εκεί, όλα σε βίβλο ο λαός κι αυτοί δε κι αναστάθη-κανε πλοίχτηκαν εδώ.. Γιατί αυτό δεν αγκάλιαζε ο ένα τον άλλο χωνεύτηκε δείχνει κάφτει. Τέλος σέρνεσαν οι ενώσεις, και οι αναστάσεις. Δυο μέρες και δυο νύχτες οι φόβοι σταμάτησαν, πλανάνε αιχμαλώτοι.

Αυτοί που γρονσουν ήταν τρεις γιατί οι ~~[illegible]~~ χτυπήσανε αιφνιδιαστικά. Μπήκαν νύχτα μέσα στο ίππικό. Σκοτώσανε κι αφήσανε σε λαβωμένη κατάσταση. Πέρασε μια εβδομάδα χτες, σ' σύρσανο. Και φαντάζεσαι; Μάνεκ. Γι' αυτό σε μη καταστρέψει. Όμως, δίχτυ κρεμάσανε και βγάλανε σε σοκαίκα αποσύρανε το ίππικό. Ζω ~~[illegible]~~ αντίφαση τα μεγάλα αίσχη με τα κόκκινα τρόφιμα σπείρανε ελπίδα στα παιδιά τους. Μέσα σε σφάξανε κι κλείσανε σε σπίτια. Αφήσανε τα καλαντάρι νε σπαρμένα. Σκοπός μας θέλουμε νε εφεύρουν μέλλον τους θέλουμε τίποτα φυτεύουν. Αυθόρμητα τελειώσανε και οι Σερβοι κάποιοι σε κρύπτη. Μέσα ανοίξανε σε καταπακτή, σύστημα συνδεόμενο, σε εκείνη στενή και δεν τους ~~[illegible]~~ τόπος. Λέει ο παπάς σε γιο του

— Εδώ κοιμήθη μου πολλές σου κόπο και τρέξε νε σωθεί..

Μετά γυρίζει σε Πανσέλη:

— Έμπα μέσα εκεί τα παιδιά σου.

— Οχι πατέρα.

— Έμπα σε λέω. Εμείς φεύγαμε το γιατί μας κυνηγούν νε σώσεις τα παιδιά..

Και σε σπρώχνει νε μπει μέσα κι αυτός ακόμα τους μαζί εκεί σε βάζει σε Πανσέλη, σπρώχνει τα εγγόνια του, κλείνει σε καταπακτή και σε σκεπάζει εκεί σε κοντέρ.

Εκεί σε σκοτεινό μπαίνει ο αγέρας γεμάτος κι' έμπαιξε χαρούμενα κοντά κάθε βέλος φυτεύει. Δε τους σκοτώνει σύμπονα. Μόνο τους δένει θέλω, νε χαρούν και οι άλλοι, και νε πάρουν μετά σε σδονί σε σφαγή. Τους φόβισαν, τους κυνήγησαν, τους πάρανε όλους - όλους. Πρώτα σφάξανε λίγο - λίγο σε γυναίκα. Κι' μετά βοήθησαν, δίψασαν και φεμενιζόσανε και σε αυτά. Άλλοι πάλι πιάσανε τον πόρο, τον αλεξό σε Πανσέλη. Βγάζανε σε σύστο σε σπίτι κι' κάψανε σε γιόνανε και σε κάψανε σε αυτό σε τα παρακολούσανε εκεί μπροστά

στο σπίτι του.. Μετά φύγανε. Τώρα ίσως βιβλιο,
μη δεν υπάρχει γυναίκα φυσικά. Έξω αυτά σκυφτά
τις γάτες και τα άλλα αξεκούραστα δυστυχία. Κακό
κοντά.
Η Φανούλα κοιτάει στο ίππινό του άγριο το χωριό
μ' μάτια πεταμένα λίγο αποφασισμένα και βγάζει αυτό
κρύπτη να δεί τι συμβαίνει. Κάτω-κάτω φανερά
κλειστά από κατάπληξη. Μόλις αντίκρυσε τα κοντέρα,
το βλέμμα της έπεσε πάνω στις σκεπασμένες
γυναίκες στο πιο ήδη τις φτιάχνει στο σκυφτά.
Μετά είδε, πάνω στο τοίχο του σπιτιού,
τα πλάτη, ώρα, και τον αντίχριστο σε,
παγωμένο κι σε κυνήγι, κρεμασμένο,
ξεψυχισμένο, μια φωτιά. Τα βλέμματα
του ήταν γεμάτα, πονεμένα στη λίμνη κι φύλλα
κι γεμάτα. Αυτός μια κοιτάει μη τι χάρο.
Δεν μπορούσε, όσο κι κι σόθελε, κι κρυφά
τα μάτια σε αυτό πάνω του. Το σώμα του ένιωθε
κρεμασμένο ένιωθε βαρύ σκοινί τα
λόγια μυστικά παγώνια κι ένιωθε
κάτω αυτόν κοιμά του μια αφύσικη μάτια
τρόπο στη θέση σε αναγκάστηκε τον αντίχριστο.
Ξαναγυρίσανε κι η Φανούλα δυνάμωνε μια-
μια τη μη φυσή τους, αυτά μικρά πόλεμο, σε
πάμε αίματα κι εξουσιάστηκε, στ' αμύνεται
και στη χωρίσεις. Έτσι η αγωνιστικά αυτό
σε κατάπληξη κι εβγάλε τα πόλεμο σε. Τα
σκύψανε όσο μπορούσε μη τα κοιτάζει τους
κι μη δω. Κάθε φορά μη μόνο
φοβισμένο βάρος μένει κι τα κόβαμε μα
στέρη φορά.. Τη μέρα. Τα πάλιν
φοβούνταν κι σε μεγάλες μα κι σε δίνει,
κοιμάμε αυτός σε τον Χριστό μαύρισε κι μαύρισε
τα αιτήματα αυτών. Και τότε η Φανούλα
έφυγε μα πάντα τα δόγματα σε. Μόνο
ήθελε σε, πόνεσε κι σώσει τα πόλεμο σε.
Όλη φτάνει ποιός ειναι. Από τον
Εκείνα και τον παιδί.

Τον πρωινό τη σκέψη του

-Δυο.

Το σύρσιμο τών βεών γιομά το βουνό. Τότε
πρόσταξαν μιά νύφη φτιά μιά τής αποφασίζει αφού
γιομά ο αετός-γίγαντας κάνοντας γύρω πάνω
από τό κεφάλι του. Όταν φτάσανε στό δάσος
Θρακόβαστος ήθελαν νά βασανίσουν τόν βρόντο μέρα
νά πλέξουνε τή νύχτα. Η πλεκτάνη γιομίζει ένα
δάσος με βελανιδιά πού τό σύστημα ένα μικρό πο-
τάμι. Νά πιούν νερό πού ήξεραν νά πιούν δυό μέρες.
Εκείνη τή στιγμή φανήκαν αποτόμα μπροστά τους
ένα κοπάδι λύκοι και τής φτιάξανε τό δρόμο.
Σταματήσανε κι αυτός δυό μέρες. Οι λύκοι,
αθανασίες, μιλήσανε στό κατάλληλο αφού ορμήσανε
ο λύκος-αρχηγός εκείνα πάνω βάλανε κορφούλι
κι τυφώνει τόν αετό, κι ένα σύμβολο πως δεν
υπάρχει κανένας. Η πλεκτάνη κόπιασε και πάει
τά πελάγη τής βάλανε κι αυτή κρέμασε κι αυτή
τόν ώρα. Και τότε σαν αιώνιος φτάνει αυτός
ουρανό ο αετός-γίγας, μπήγει τά νύχια στόν
λαιμό τόν λύκο-αρχηγό, τόν σκίζει κι κόβει
μέρα γιομά και τόν αφήνει κι σκάει, πάει
στά σύλλογο τής πλεκτάνης, σάν καρφώνει. Μά
αυτά ήταν φτιά κι γρηγορούλα σκοτώνει αυτός
αυτά πάν πρόσταξαν (οι υπόλοιποι) κι σκοτώνει κι κι τό
βάζει στό σύλλογο. Μετά αφήνει πάλι, ο
αετός, κι κάνει τής γίρες του, αφού
πάν αυτά τά κτεφάλια τής πλεκτάνης κι
από πάλιν τής πού χωρίς κι πιστεύουν κάμα
κάμα τά μάτια τής φτιάνουν μιά τή
βασιλιά κι πάει νερό κι κι πλέκουν
τή νύχτα.

Πάει πάν χαρά, από κάτω βέρα, είχαν
σκεφτεί στά κάμπια βουνά, κι φτιάχνουν
ένα πόλεμο αυτής αυτόνομο. Και
τότε ήταν νύχτα και βγήκε ο αετός-γίγαντας
τής κι έβγαλε βέρα αυτόν κόκκινο ήλιο
πού κάνει πάνω αυτά τά λόγια Όμα.

Όταν έφεραν πάνω σε μια κόμπο
και μετά πήγε λεύτερος κοπιασμένος στα
νύφη έφερνε νά τον αποφασίσουν. Βαλήσανε
τη δυνατή φωνή ο γέρος βάλε φωνάρια
και σκέπασε φτωχός, κατά το μεσημέρι, σ' ένα
δάσος αιχμαλωτισμένος κι' άρχισαν πάλι σαν
τρελαμένα στη στεριά κάτω. Όλους
νικά δεν υπάρχει. Ακούσανε πάνω από τα
κεφάλια τους τα μεγάλα φτερά του άγριου
γιαουρτιού κι' άρχισε σφύριγμα σαν νά βγαν
βοηθός. Κατάλαβαν πώς τους κάνει, κόμπο
νά τον αποφασίσουν. Κι' εκείνη τώρα πάρε
κατεβάσανε βόρεια αναστεμένα κατά σ' βουνό
που υψώνεται από πάνω της δύο φορές
πλέγμα του μύνο τα αγρίμια
μπορούσαν νά τον σκαρφαλώσουν. Ένα - ένα
πλάνεψε κάτω ένα βράχο κι' κάτω ένα
λυκόφως, αποφασίσανε όλα μια τα δέντρα
του άγριου. Μόλις φτάσανε στην κορφή,
δόθηκε σύρσιμο, έλλειψε το σύδεντρο νά
τους πετρώσει. Τέλειωσε κι' βεβαιώθηκε μια
μεγάλη πηγή νά αντιβγεί μέσα από το
μεγαλοκόκκινο βράχο. Ήπιανε τον σκαφτό
κι' βάλθηκαν στο ώρα νά ο ήλιος έτοι-
μάζεται νά βουτήξει στο πέλαγο πίσω
από τη Σικελία. Εκεί στη στιγμή ο αετό-
γιαουρτο πέταξε μπροστά του
ένα φαγί κι' άρχισε μετά τρελή φαγή
σε σκίνα που ήταν πάνω από γκρεμό
και κείνα αρπάξαν φωτιά. Κατάλαβε η
πλανοτέρα και έτσι σε πολλά α Κόμπτε
ήμα και φτάσε τα νά έχουμε φωτιά"
Όταν έγινε ένα μεγάλο δέρμα χωρίς
κεφαλή πάει η πλανοτέρα ένα φτερό πάνω
βάρο και τ' ανάμεσα. Μετά μαίρεμα πρόσεχτα
τα κάρβουνα και τάβαλε ~~[illegible]~~

~~Μόλις~~ Από τρία μικρά σπίτια που είχαν χτιστεί από κτήμα του παππά. Μπαίνει στο νερό, η γυναίκα φόρεσε ~~[illegible]~~ αναφορικόνα για νά μαγειρέψουν αλλά και για ν' αλλάξουν οι νύχτα ξεφόρτωσε νά μη σηκώσουν οι φίλοι και τα τσαντάρια.

Η πλαστική καλάμπα το λαγό του κρύωνε ο ένας λαγός και τόβαζε πάνω αυτά κάρβουνα. Είχαν μπύρα νά χάσουν κρύα κι νά μη μύρισει η Αθήνα, το ξέρανε. Ήταν νύχτα ανοίξανε μια μεγάλη γωνιά και κοιμήθηκαν βαρειά. Στ' αλλά μέρα γύρισαν και βρήκαν ανάμεσα στ' βράχια, κρυμμένη πίσω απ' αυτά, μια μεγάλη σπηλιά. Χαρήκαν γιατί μια τέτοια βρήκαν κατοικία νά προφυλάχτούν αυτά τα στοιχεία της φύσης και νά μείνουν.

Ήλιε - σιγά, μέρες πρόσεχτικά τα μεν μέρη ανακαλύψανε καλαμιές, χαρούμενη κιαμμία αγέλη δεύτερα μια καρυές. Βρήκαν βαθύ κι αλλές είδη φαγώσιμες.. Ήρθε. Δυνάτεψε φτάνει ο ένα δείνα μια μέρα καλαμιές.. Αυτ' αυ κάνει φίρο και φίρνει ο θείος - μάγειρας τα πιάτα πάνω μια πέτρινα, πάνω ένα φαγί. Μια μέρα βρήκαν ένα ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~.

Η λιμνούλα μπήκε σε μια τάφρα. Φτιάξανε σιγά - σιγά τ' κυνηγετικά τ' σπηλιάς. Μέρες χτίσανε, τρώγανε και κοιμόμαστε. Κοιμόμαστε εύκολα σαν ένα παχύ σύννεφο νά κυριεύεται αγκαλιασμένο, τ' αγέλη νύχτα.

Όταν ξυπνήσαμε, η λαμπόρα θυμίζει τ' μερέμα. Τη νύχτα μη σύν λαμπόρα

Με ήλιο, και ξεφύλαγα λάμψαν στ' ανάβαν σε σκοτάδι λαμπάδες.

σταθμός πάνω αυτού γύρω μέσα στο νερό και κοιτάζει στον καθρέφτη της λίμνης επιφάνεια αυτό σε ένωσαν οι φτερούγες αυτής. Ήταν η μορφή της. Ένας αγγελός ταραχτικός. Όμως σιγά-σιγά το σύνθημα και χαμογέλασε. Καθώς κοιτάζει την εικόνα στο νερό τώρα πρόσεξε πως δύο μάτια αυτό το πρόσωπο ήταν η μορφή ενός άντρα. Από τα χαρακτηριστικά του, πόσο πολύ μοιάζανε μεταξύ τους τα μάτια του ~~Δεν μου φαίνονταν γνωστά, θα μου είχαν φανεί γνωστά, θα μου έλεγαν κάτι, μέσα στο νου, αλλά μεταφυσικό.~~ Ήταν κατεβασμένα στο λιμάνι τα βλέφαρα κι ένιωθε μαγνητισμένος, όπως και τότε, δεν μπορούσε να μείνει ~~σε κίνηση~~ νοιώθει. Καθώς ξαφνικά μέσα στο νερό τα μαλλιά μου φάνηκαν μαλλιά σου, που δημιούργησαν τον νερένιο ~~ίσκιο~~ καθρέφτη και σβήσανε τα μορφές. Η πλατύτερη λύση ~~μου~~ τα μαλλιά σου τον αιχμαλώτισε σε ένα σε στιγμές. ~~Τότε~~ Ένιωσε μέσα σου τα φτερά του άγγελου και κοιτούσε αρχή, ενστικτώδη και τότε μόνο κατανόησε πως ~~σε~~ άγγελος και άντρας, ~~ανάμεσα πρέπει ένα τα μέσα στο λιμάνι σου~~, ένιωσε ~~σε~~ ένα και το αυτό. Και αναστέναξε. Έτσι καθώς σου είχε λιποθυμήσει και όμως ένιωθε μέσα σου σκεπασμένος μέσα ~~τα φτερά σου σκεπάζουν~~ αγκαλιάς σαν ένας, η πλατύτερη πλευρά σου πλησιάζει και λύνει τα μαλλιά σου. Όμως σηκώνει κι δεν τα μαλλιά σου αυτός κι σου κοιτάει μεταφυσικά, ώσπου σου αναστενάζει. Έτσι μια μέρα ξύπνησε κι βρεθεί τα χείλη σου σαν επιφάνεια του νερού. Ξύπνησε κι αυτός. Αναπαυσιλόγητος ξεπλένει τα χείλη τους, κι η αφή ~~σε~~ πλαγιάζει και δεξιά ~~σε~~ είχε

– 211 –

Εντούτοις ~~[illegible]~~ κεντικό είχε, τόσο, πού η
Παντέρμη ένιωθε τ' αέρα σε κι' αναπνεφίστανε
ήσυχα κι' νιώθει ως τον ουρανό.
Δεν μπορούσε, ο Φτωχός Φλαμπούρια ήξερε
νι μένει ακίνητος σε αιώνιο παιδί. Όταν
τρώει σαν γεμάτη κι' αλόγα, σε αφή σαν
δρόμο με τ' αέρα του τις είχε σε δέσεις σε
Αλεξανδρούπολη, ήρθε και σαλάμα, μια νύχτα
φουρτούνα σε σκηνώματος, σε βράχο, σε δόλο
αναβρύζει το νερό σε πηγή, ν' αναγγείλει
τις σίγουρα σε τον, ξέρουν η Παντέρμη,
βίβαιη μη μια μέρα, ένα κόμμα κεντικό,
δε τη βάλει ν' σε μεταφέρει σε κοφο-
φορεμένο σύστημα, ένα δόλο γρόνο Τραγούδι.

– Ξυπνάει τ' χρόνια οι σκοτεινοί
σκαλωσιά μπροστά σε αυγή
σε ώρα σε δόλα δεξιά
βγαίνει η Παντέρμη και γρόνια.

–

Τα σαλάμα σε νοσταλγία τ' ειρόνια
σε τ' χτυπάει χωρίς σύμπτωμα.
– Παντέρμη τι μπορεί εδώ
μπρός σε λίγη σύστοχο

–

Και τι σε νοιώθει κόσμο
μπαίνω κόσμο σε μου
μπαίνω σε ίδια ήμερα
– Παντέρμη ~~[illegible]~~ – – –
– – – – – – – – –
– – – – – – – – –
– . . . . . η σκαμπίνα
Και ίδιο σε σπίτι σε τραγί
. . . . . .
– Παντέρμη φτιάν κοφτί σε
φτιάν χαμένο.

Μι αυτ μωρά μου στην αγκάλη σου
αυτόν ν' βεί αναπαρο
Αχ σου γραμμένη. γυχή

Και δείμαν
το μαύρον χαρόμενο

Πέρασαν κοντά τέσσερα χρόνια χωρίς νά δούν αὐθεντόν χνάρι. Ηούχασαν. Οἱ φίλοι καὶ τ' ἄλλα ἄγρια ζῶα τοῦ βουνοῦ τό πέρασαν φρόνιμα αὐτόφωνα αὐτοί δεν μπορεῖ νά ἀμφισβήτουν. ~~Μέρα~~ ~~καὶ μέρα~~ Μέρα καὶ νύχτα ὁ αἐτός-γέρανος περιπόφουσε ἑτοιμος νά σφίξῃ σαν σύστασή. Πάει καιρός πού κάθε πανοῦμενο, σὰν βγῆκαν νά σεριάσουν στὴν ἀγκάλη, πίσω αὐτοί πλανοῦμε σὰν ψρα αὐτό εἶναι μόνο μέ τοί μαζί σου. Τότε ἕνα τραγοῦδι ἔρχεται μέσα αὐτοί φαφαίγρα καὶ τίς ἀκρίδες. Οἱ φίλοι ἐνιώσθησαν τή μεγάλη, ἀκόμη τί ὄμορφο τό κεφάλι. Μυρίζουν τό ἄστρα τῆς καὶ τό τραγοῦδι ἔνιωσε φυσικό. Νυχτερίδα, κουκουβάγια ἢ χελιδόνι ἄγραφο, τί ἔχουν τό ἀφοσιωμένο τό; Κι ὅταν τό τραγοῦδι ἀκούστηκε καὶ χάθη πίσω αὐτά λευκά ὄρη, ὡς τόν ψηλοκόρφη, τότε οἱ φίλοι ἄφησαν αὐτό κεφάλι τοῦ νά ἀναπαύσῃ. Κοντά τή σχάνη καὶ κιμαίνη-κιμαίνη ἕως ὅτου ἔβγαλε ὁ Ἀνήμερος, σιμωνά μας ὁ ἥλιος βρίσκεται τώρα τόν Βυρεάτη, καὶ ἀρχίσε νά χωθοῦν στίς σκοτεινές φωλιές τους νά ἀποφυλάχτουν αὐτό φῶς.

Μέ τοί πεντοβρόχια ἡ πλανόρμη ἔφτασε ἄλλα. Κι ὅσο τό κρύο μεγαίνει τόσο σ' νύχτες δεν μπορεῖ νά κοιμηθεῖ αὐτός βύχα.. Μέ τοί δέρματα τοῦ ἄλλου, βιλιάνι καὶ μεγάλα, νά τοῦ κρύψῃ ὁ ἀρνάκιν τοῦ, ὁ αἐτός, ἡ πλανόρμη εἶχε φτιάξει ρούχα γιά τό χειμώνα. Ὅλμη ἐκείνη ~~κοιμόν~~ ἴδεν. Τ καὶ κείνη αὐτόν πλερτό. Κοντά σ' ἀρωσιόν καὶ ἡ βίκεν Αρμενό, πού σύρε ἄλλον ἄλλο χρόνιν. Ο χόν ὁ θεριανός καὶ δυνατόν ἡ χρυσή.- σωστή γυναίκα.

~~Εκεί~~ ὁ χειμώνας εἶχε πάει γιά καλά. Τό χιόνι τό μεγάλο φαφουνιά σ' χιόνι κι ὁ βορειάς δυνατός τρύπωσε ~~μέσα~~ τά σπίτια κι ἔσβησε τό ~~κάρβουνο~~ λυχνάρι. Μέσα σ' αὐτό πλερτό σ' ἡ πλανόρμη εἶδε καθαρά τόν Αρμενο πού φτιάνει ~~κάποια~~ κρεμάστρα ἕνα λιό σ' κανόνι μή λιό ἐξόχο. Μιά μικρή κι ἄλλη μεγάλη. Κατάλαβε μέ αὐτές ἕνα οἱ δύο ζωές τους. Τή Αρμενό

και στη δικής της. Μετά στο χωριό του Άγγελου κύταξε
τα παιδιά της που κοιμόντουσαν στο τζακί τους. Μόνο
η Αρετή είχε ανοιχτά τα μάτια όπως κι αυτή
μαζί είχε καταλάβει πώς πάρθηκε τις ύστατες στιγμές
στη ζωή. Μάνα και κόρη κοιτάχτηκαν στα μάτια.
Τραβήχτηκαν σε ένα τραγούδι δεν μπορούν μαζί. Πάει
η πλαστόρμη του Αρετή στην αγκαλιά της και τη
γέμισε με χάδια και φιλιά. Τώρα μένανε κι οι
δυο. Όπως δε φοβούνταν μαζί είναι μαζί. Η μικρή
κοίταξε τη θύελλα της άβυσσης και τη ~~[illegible]~~
ρουφά με τα δέρματα της. Έτσι γυρίσανε εκεί. Η
πλαστόρμη κατάλαβε πώς η Αρετή ήξερε κι αυτός τον
Άγγελο. Αυτός που κρατά στ' αριστερό του χέρι το
κουτί με και το δεξί το χρυσό ~~[illegible]~~ σταυρόλεκα, όπως
τη εικόνες. ~~[illegible]~~ Τον χαμογελά. Της χαμο-
γελά κι αυτός, γιατί είναι παιδί και τον αγάπησαν τα
παιδιά. Όπως η Αρετή. ~~[illegible]~~ Μετά στο γέρο τον Άγγε-
λο φωτίστηκε η σπηλιά κι ο θεριός με τη χρυσή
ανοίξανε τα μάτια κοιτάζοντας πώς είναι μέρα.
Είδαν τη μάνα του νέα κρατά σφιχτά στην αγκαλιά
της τη αδερφή του. Είχαν και τα δύο τα μάτια
ορθάνοιχτα σε νέα κύταξα αγγέλους ωραίους,
όπως ήταν τα παραμύθια. Τότε μια αόριστη φτερά τα
δυο παιδιά είδαν τον γιο αυτόν με τα μεγάλα
μάτια, τα μεγαλόπρεπα, τα κοίταξαν στο εσωτερικό
της σπηλιάς ~~[illegible]~~ με τα βλέμματα κοντά
στην πλαστόρμη. Η Ελένη όμως είχε ~~[illegible]~~ σταματήσει τα
μάτια γεμάτα στη φλόγα τη κατάμονη τη σιγοτέλειωνε.
Ετοιμάζει τα σβύσιμο. "Δεν μου, σκέφτηκε,
θα σβύσω μαζί..." Έτσι τα κατάλαβε η Άγγελος
στη σιχή φωνάζοντας το σώμα του με αίμα και
είχανε στη δυο γυναίκες. Έτσι σταματά η
φύσηξη με δύναμη και σβύσανε τα φλόγα στο
κουτί. Έμειν σιωπή. Η χρυσή κι ο θεριός
μείνανε ακίνητοι. Είχαν καταλάβει όμως ~~[illegible]~~ ο
~~[illegible]~~ τρόπος τη είχε παραμείνει. Τα
Όταν ξυπνήσανε σηκώθηκαν προσεχτικά και βγήκαν
έξω. Το χιόνι είχε σκεπάσει τα βουνά και τα
δέντρα. Κύταξαν τα δυο τη χώρα βυθισμένη. Όμως

καθώς χιόνιζε ὅλη νύχτα ἔπεσε φρέσκο, κι' αὐ ὑπῆρχαν, νοι εἶχαν σβύσει. Κυταχτίκανε σοῦ μαῖτια. Πλέκτα χνεῦ νοι κλάνε. Τέλος σκοτώθηκαν νοι φαντάρους σοῦ σοκαμιοί. ~~[illegible]~~ Ἀνοίγανε τό φυχνάρι καὶ μέσα σοῦ πετρωμένο ἐκεῖ εἶχαν σοῦ μάνα καὶ αὐ σύστρεφε σοῦ, ~~[illegible]~~ σεγκταγκαγκαρωμένη καὶ ἀκίνητη. Νοι τ' ἀμπορέσουν νοι ~~[illegible]~~ ἔχουν σ' ἐβλίμα κοφεφαρέιο σοῦ ἴδιο σκρέτο. Ὁ θεριανός ἀποφάσισε νοι βγεῖ — πεθαμένε.. Ἔστω μέ φωνή σου Ἀζίζ ἀποσόρμε. Ἀναστηχιάσανε καὶ ἀγκάλιασε ὁ ἕνας σοῦ ἀγκαλιά σοῦ ἄλλο. Ἀφοῦ κλάψανε ἔσι ἀγκαλιασμένοι ὧς ἀσφῆ ~~[illegible]~~ μπήκανε σ' ἀρόσεχτικαί σ' ἐβλίμα σοῦ σοῦ δύο κρυφά. Μέ μιᾶς ξεθάρρεψαν καὶ σ' ἀγκαλιάσεν. ~~Ἦταν~~ Εἶναι δύσκολο τό ἀγκάλιασμα. Τό ἀγκάλιασμα ὅτι ὁ ἀνθρώπινο. Ἡ ἀπελπισία καὶ ἡ ἀγωνία σοῦ ἀνθρώπου ὁλοθερμή ~~[illegible]~~ σάρκινη φτάνουν σοῦ ἀγκαλιά ἀνάστροιχίμα. Γονυμένα ὅλη συνθήκη.
Ἀφοῦ χωρίσανε τοῦ χαιρέτα καὶ τοῦ φιλιοῦ σκέφθηκαν μέ δύο ~~[illegible]~~ ἀνθρώπου νοι κάνουν τίποτε ἄλλο ἐκεῖ ἀπόψε νοι κλείσουν τόρτσιμαι σοῦ σοκαμιοί μέ πέτρες καὶ ~~[illegible]~~ κλαδιά γιά νοι μείνουν οἱ νεκρές ἀπέξω καὶ ἥσυχες. Ὅλη ἀγωνία ἡ νύχτα καὶ γ' ἀπόψε ἀποφάσισαν νοι σοῦ πετάξουν σοῦ σοκαμιοί μαζί μέ τίς venereg. ~~[illegible]~~ σοῦ πέρασαν διέρκεια καὶ τοῦ βάλανε σ' μιά γωνιά καὶ κάψανε φρεσκοῦλιστρα νοι μέ σβύσε τό φυχνάρι. Χωρίς νοι σοῦ δέσουν ἀποκοιμήθηκαν.
Τό πρωί τόν βρήκαν γιά νοι κουβαλήσουν τίς πέτρες εἶχαν καθαρά πάνω σοῦ χιόνι πατήματα αὐτοῦς. Κυταχτίκανε μέ φόβο καὶ ἀπορία. Ὥστε δέν εἶχαν δεῖ ὀπτασία. Ὁ ἄνθρωπος μέ τοῦ μεγαλοφυεῖς μαῖτια ποῦ ἔκρυβε σοῦ πλάτερμα τοῦ σπίτιου ~~[illegible]~~ τίς πόνεσε εἶναι πραγματικό. Ὅταν ἀπίκανε νοι τίς κλείσουν γιά τελευταία φορά, πρίν νοι κλείσουν οἱ σοκαμιοί, τόν παρατήρησαν σέ κάποιο σέ ἕνα κλείσε τοῦ μαῖτια. Ἡ πλατύτερη καὶ ἡ Ἀγγελώ ~~[illegible]~~ μέ τοῦ μαῖτια κλεμένοι φοιτάγανε σοῦ νοι κοιμοῦνται Ἥρεμες καὶ βίβεσε σέ

θα φωνάξουν τὸ λεωνί νὰ τρυπήσουν κι κτενιστοῦν
καὶ νὰ χαμογελοῦσαν σὰν ἄλλες.
Ἀφοῦ βεβαιωθήκανε ὅτι δὲν εἶχαν φεύγει σὰν
καὶ σὰν παραμυθένια χαραμάδα συνεπαρμένοι, μὲ
ὅσα δέματα μπορούσαν νὰ κάνουν μαζί της, ὁ
Γιάννης καὶ ἡ Χρυσή, φεύγοντας
μακριά σὰν ὄνειρο, ἀνοίγοντας μὲ
δυσκολία δρόμο μέσα ἀπὸ τὸ χιόνι. Δὲν
εἶχαν πάει πολύ μακριά, μόλις καὶ φανεῖ κοντὰ στοὺς
ἀνθρώπους. Γι' αὐτὸ συνεχίζανε καταφόρτωμένοι
ἀφιλότιμα νίσω τους τὶς ἀγέλες βουνό. Ἔτσι
μπορεῖ τὸ μεγαλύτερο κομμάτι μέσα σὲ μιὰ χαραμάδα
ἢ πάλι ἕνα στενὸ φαράγγι, σὰν αἰνιγματικό, δὲν
εἶχε χιόνι καὶ ὅλη φαινόταν κατάμαυρη
σὲ κάποιο ἢ σὲ ἄλλο μέρος. Πολὺ ἀργὸ εἴχανε
τὸ νερό τους σὰν σταγόνες κοίτες ποὺ σχηματίζανε
οἱ ἀπότομες πλαγιές. Ἔτσι ποὺ σὲ βάθος,
εἶχε ἀρχίσει νὰ σχηματίζεται ἕνα ποταμάκι.
Σταματήσανε καὶ ἤπιανε νερό. Μετὰ κόψανε
κοῦμαρα, μπαλώματα καὶ γουμπιά, σὰν κάστανα,
φάγανε καὶ χορτάσανε. Καθὼς ἔρχεται
τὸ σούρουπο ἀποτραβιόνταν τὸ βάθος, σχεδὸν
τρέχανε, γιατί εἶχαν φόβο μὴ μείνουν στὴ
βρεῖ ἡ νύχτα ἐκεῖ σὰν πρόβατα. Ξαφνικὰ τὸ
φαράγγι ἀνοίγει καὶ μπροστὰ τους φάνηκε ἕνας
ἄνθρωπος ἐξαπτέρυγος. Κατάλαβαν πὼς εἶχαν πλη-
σιάσει σὲ ἀνθρώπους. Ὅμως ποιοι; Μήπως
πέσανε πάλι σὲ τούρκικο χωριό;
Ἔτσι ἀπόμεινε πίσω ὑπόλοιπο μονοπλάτι κατεύθυνσης
φύλου. Σταματήσανε καὶ εἶδαν ἕνα μεγάλο
τοῖχο. Ἀναρωτήθηκαν μὲ ἀπορία. Εἶδαν πὼς
ἦταν σκοπός, μπήκανε καὶ γεμίσανε-γεμίσανε
τσιμπούκια σὲ βαθὺ ποὺ εἶχε σκοτάδι καὶ χώθηκαν
μέσα σὲ μιὰ φωτιὰ. Λεωνί λεωνί βαστιόταν
κάποιο ἀπὸ αὐτὰ ἀκόμα καὶ ἀναμμένα. Τὸ
γάλα μέσα μπήκε μὲ ὀρμὴ στὸ κορμί τους

και στη ξένη δουλειά και αιώνιο φόβο. Μόνο
αυτοί σαν βάρβαροι κρυφοκαν και παίρνει βίαιο
στο σώμα. Μια γυναίκα τρομαγμένη - φοβισμένη
εξαιτίας και αφόρητη από αόρατο - κι όλους μπαίνει -
βγαίνει. Τι μπορούσε η χριστιανή; Μόνο να κατα-
φέβει αφού και οι δύο το ίδιο άρρωστοι..
Το μίσος βέβαια του Παυλάκη, του Γεωργιανού,
πάει πιο μακρυά από τα Ανω-βούματα, κρυμένο
πίσω από δείγη μια αγωνιώδη, κοσμική
ουσία, μόλις πριν αρχίσουν οι εξαιρέσεις. Γι' αυτό
οι Τούρκοι δεν είχαν πειράξει ακόμα το σπίτι
του. Ο Παυλάκης βρίσκει μια οι γυναίκα του, από
πατρικής και σε Αγγλικεβό στη πατρί
αν Ευρώπη, πού σύρθη βέβαια όλοι χρόνοι, δηλαδή
βέβαια ήδη πάρα μια τ' θηριανό. Η οικογένεια
βρίσκει σ' ένα μεγάλο σπίτι μαζί ο πατέρας του
Παυλάκη, ο Γεωργιανός, ένα μεγάλο οικογένεια.
Όλη η δόξα τη τ' ευτυχία, αγάπη και κοφίτσα
σκόρπισαν και τ' μίσος, μια τ' μεγάλο
σπίτι, μένανε στο Παυλάκη, πού, αν και τόθελε,
δεν δεν τρώει ξένη πάλι ειδική αυτόν
Ευρώπη. Τώρα αυτό σπίτι βέβαια οι σκοποί,
οι αναθήματα και τα χαρούμενα, αυτά βρίσκονται
οι κατάγοι. Το μίσος, βέβαια
βέβαια πρόσφατο από τ' δάλ και τη εξαιρέσεις. Για να δικαιώσει μια
αγάπη τη εξαιρέσεις ο δέχτη
δύο μέρες. Κοντά στο χωριό υπάρχει το φυσικό
μια τη δεξαμενή για τ' δάλ.
Ο Παυλάκης βέβαια φίλος του καπετάν-Ξενοφώντα,
και βοηθούσε βέβαια στ' άγνωστα δίνοντας
χρήματα για ν' αγοράσουν όπλα και πυρομαχικά
και προσέφερνε δάλ τη οικογένεια πού τ' τ'
φρόντιζαν οι κατακτήσεις. Εκεί ειδικά σε
στιγμή σύγχυσης - ο συμμετοχή δεν είχε.
Και βέβαια το βέρο τη συνείδησή του και
μια πάρα μέρες στη ξένη χώρα. Κι αυτός μ' αυτό

Μόλις τώρα δεν είχε παρεί μόνο μια γυναίκα
και μια μοναχοκόρη και δεν τύπωνε καρδιά
να τις αφήσει σύριγξ, ~~και~~ όργανε και
χωρίς προστασία, σαν ξένες σε γύρω.
Μια μέρα ένας κοσμήτορας είχαν εξαφανίσει
το θηριανό, τον σύζυγό, τον εξόρισε αυτός σαν
ένα καρβέλι χωρί. Τον πήγε σαν Παυλάκη.
Και τον τα μαρτύρησε όλα καταγράφοντας. Αυτός
συγκινήθηκε πάρα ο ίδιος, κι σε θηριανό, σε
σταυρό, και ξεφορτώθηκε τις χρυσές, τον πέρασε
κρυφά στο σπίτι.
Η Παυλάκη αγαπούσε αμέτρητα τα δύο όργανα.
Τα κοίταζε τα μάτια τα χέρια σαν παιδιά της. Έφυγε από
αυτό χέρια η ξένη του κόσμου βέβαια
δύο είδη για να παίξει και να μοιράζεται
τις παιδικές της αναμνήσεις – τις χαρές και
τις λύπες. Έτσι το Μιτσάκι γράμματα από τη
χαρούμενη φωνή των παιδιών σε γύρω
ενωμένα και αμέριμνα.
Ώσπου μια μέρα φτάσανε κρυφοί καβαγάιδες
ύποπτοι σαν αστυνομοί. Εισέβαλαν στο
εντός του σπιτιού κι στο αρχηγό της, ο κύριος
Σπυρίδακης κρεμάστηκε στο δωμάτιο μη' τον
Παυλάκη. Ετοιμάζανε κάποιο καινούριο
φρόνημα κατά αυτό τρόπο και μπήκανε
αίσθημα βοήθεια αυτόν καιρό πατρωνία.
Ένα μεταφορά η Παυλάκη γυρνούσε στα
δωμάτια λυπημένα μη' αυτό καρδιά
δεμένη από κάποιο μακρο αρρωστήμα. Κοιτά
το κατάφερε μαζί μέσα βγήκε η αυτός σε
αυτό δωμάτιο του σπίτι και πηγαίνει σε κάποιο
και νιώθει μη' τον τοίχο κι τα φυσεκάκια.
Εκεί σαν αγκαλιά του κρέμασε.
— Δεν μου αφήνεις, Παυλάκη μου, μόνη. Εξήγησε πάρα
πολύ σφαίρα πολύ αδύνατα.: Τι θα γίνω
χωρίς εσένα τον πρόστατη μου.
— Εγώ μπήκα στο δωμάτιο και σε πρόσεχα. Εφ' άπαξ

δι δοί φείγω πολύ.. Νοί εδώ σό κανείς δοί
πάρε νοί δωφόρε τοί μπιτόνες νοί ήρθαν
αυτοί χαμοί και δοί μείνω. Τρεί μήνες
τό πολύ.. δοί καίνω..
Θα αρμαγαίγε και μπτοί σεγγρε σιν Ερωφίφ.
Δεν ξέχνοι οί χωνοί και το θηριανό που
τοί φέει.
— Είναι και ό σύντροφος, θηριανέ. Λείπει νοί τοί
προσέχεις..
Χαιδεύει σό μέτωπο τό ήλιοκαμένο εδώ που
κρεμόνταν σιό γκέμια ό Δαλάμης ό μεγάλος
κοφίνος, βάζει τό χέρι σιν αγκαλιά του κι
αγκαλιάζει τό κανόνιερ - Σπιριδούλα αυτό
τρέχει μέ όρμή νοί κυνηγήσει τό τσόρτο.
Τη σίφτη μέρα μόλις ανοίξανε τά νταμάρια
και το κανόνι μια νύχτα πλαγιάσανε
ξυχτ αρχίσει και λιο ό λαντοσλάφος θεό
μπορεί αν θοί καταλάβει.
Τη τρίτη μέρα τοί πάνλοί ανεβαίγανε σό
στάφο ένα κοφίνι, όχι πιό μεγάλο
από πάντα χρόνια. Ξυχάνει δεί σκρίφλα
από σίφρα, αυτός ξέρει ό τί πλήθος
χτίσμα και μπάντες από βόικαντ
χώρες, κόσμοι, τρεί σόι σαν - Ήταν φαντεί
μέ γαγάνια πάστα, χρώματα ασυνήθιστα
όμως τό πιό φρίχτό ήταν πού τό σκρίφλα δεν
ήταν βρεμμένο από τό σίφρα. Μπόι σοφοί
σιν πήραν μαζί τους, σιν έκλειναν, σί χαιδεύγαν
νοί πάτρεγγαν. Όλοι είχαν τί κοιτάνε
τρελλοκρεμασμένοι και δεν έκλαιγε σιν σόγκρ
νοί τρέμει σοί φοβάκι πού τό πήραν από
εκεί. Αποφασίσαν νοί σιν πάνε σό σπίτι
μας νοί σιν αναγκάσει ό Λοφιφέρ από σοί
τέχνες μαγικές μπορούν νοί πλαγιάσει τό
αγκίδι και νοί σί βοηθήσει.. Τρεί ώρες μακρυά από τοί Ρόδιαν
ύπαρχε ένα τεράστιο σύνολο σιν τό

χρησιμοποιούσαν οι Τούρκοι στρατιώτες για
καταναγκασμό στον κόσμο μπορούσαν οι
χριστιανικοί χωριά του καιρό που μαγιάνα
το χαρείτο. Κάθε χριστιανός χρεωστούσε στο
ζευγάρι αναίμα μη σε περιουσία του. Κι αν
δεν είχε να δώσει τότε του δένανε και τον σή-
μωνανε σαν ρίζαρι ~~[illegible]~~, χτύπησαν, αποφασίσει.
Οι Τουρκαλάδες ~~[illegible]~~ αποφασίσαν ~~[illegible]~~ δώσουν
~~[illegible]~~ πολλά ~~[illegible]~~ αυτόν ~~[illegible]~~ το σιτοκαμό σαν
~~[illegible]~~ σύρνανε μέ τη σφαρμοφορία τους βρίσκανε
εκεί σε μια μεγάλη τριακόσοι σταβάνω τούρκοι
στρατιώτες. Η μάχη αναμμένη μια καμαρά και
σε λίγο οι χριστιανοί ~~[illegible]~~ εξόντωσαν τη σπαρεία
μέ τον σταυρό πατήσανε τον χωριό. Δεν
κάνανε, σύρε ~~[illegible]~~ μπορούσανε να κάνουν, λιγάκια
αναίμακτα στους στρατιώτες και τους αυτήτες. Γιατί
κι αυτοί οι ζευγαράδες, αυτήτες μέ κεφαλάρια
και γιαταγάνια. Έτσι κυμπίνανε τον τόπο μας
τρεις κάτοικοι και μαζί τους και ο σπαρμοφόρος
μέ τον σταυρό, μπήκανε στο σπίτι τη Ελένη
βαγιαλή τον κοιτάζουν αν βρίσκανε στο
σταυρό τι λαλεί. Γεμάρα γέμαρα σε
σταίρανε όσοι βρίσκανε. Τον πατέρα, τη
μάνα, τη γιαγιά, τ' αδέρφια και τη θεία,
σαν αδέρφια τη μάνας. Ένας σήκωσε γυμνό τον
Ελένη ~~[illegible]~~ και τη κόψανε σε δυο μέ τον σπαθί.
Όμως κάποιος άλλος τη φώναξε. Τότε
αυτός τον κρεμάσανε τον σταυρό, τον λέει: «κόψε
τη τη γλώσσα να μη μαρτυρήσει». Πιάσανε
τη μάνα κι ο ένας τη τράβηξε τη γλώσσα
με δύναμη έξω κι ο άλλος δώδε μια με τον
σπαθί και σκοτώθηκε. Μετά ρίξανε κι τη
Ελένη ζωντανή μέσα και γύρω τη τα λιωμένα
σταυρόνοι. Κάψανε τον κρεμασμένο η Μάχη και μετά

μπορούσαν

BERLIN
PRAGUE
31.1.88

Τρομοκρατημένη, δίπλα βλέπω, άρχισα και τρέχει
μέσ' στα χωράφια και τους ήλιους χωρίς να ξέρω καμιά - καμιά
τί κάνει. Επί έρχεται, σε μια στιγμή. Κρύφτηκε. Και σιν βεγκάν.
Μ' τα πόδια ή λαμπάδες στο κατάφυτο άνοιξε το σώμα σε
και τότε ήλθε η φείμη του αγρού. Το αίμα, πού σαγρές σαγρές έπαιξε,
φαντάζουν ποτάμι και σε ένιωθε. Φύτεψαν τ' δόλια και οι
γυναίκες τους σε κυρά-λάθη πού ήθελε από μαγεσιάφια. Ετοίμασε
ένα μαγεμένο μ' αστεριά πού σκόρπισαν σε αιμοφαγία. Τ'
βαζάνε να κάνει μαγείες και μέσα σε λίγα εκείνοι η αγρός. Η
Ερμή ένας ήδη οι τυφλοκόμπες ήθελε τ' ίδιο τα εξαγνιά μ' τα τόξα κοι.
Εκεί Εκεί κατάλαβαν τι εξέχουν γρεντάν και τι σε εαυτούσαν.
Αν και μικρό παιδί ήθελε να οι χριστιανοί είναι εξαφ.
και δίνοντάς να μάθουν αυτά ένα τυφλόμυγα μεσά δε οι σφάξουν.
Επί τη δείξαν μη ήταν χριστιανή πού σε κάπο εξάμηνο ο
τυφλά, οι αιτιχείοι, τον σπρώξαν έτσι σιγά-σιγά και αιχμάλωτα.
Καθώς σε φέρνανε κάτω λίγο και φωνάζει « Μα δεν εχεις μαμά;
Δεν εχεις μαμά; » Σε στέρο σε βρίσκει « Μαμά ». Αγωνίστηκε
σπάσαν μη τ' σπρώξει αυτό δεν ξέρω, σε μαμά, γιατί
οι γιοί σε κι τ' αγόρια σε, δύο, μαζί σε φέρνει, χτυπάει
τ' σπόρια σε μ' ήτα. - Εξαφανίζει η Μαμά μ' τα παιδιά και
μ' αυτό πλοήγεσε. Αέρας νι τρώει και νι λείψει. Ο
Ο καιρός λιγόνει κι η βασανίσεις δεν έχει να σταματάει.
Νύχτα αυτόν αυτά σε δεν εχει η λαμπάδες κι' ήλθε σκοτώνει
σε λαμπάδες μ' μ' μ'

Ρεκλίτσης
Βασίλης
31.1.88

Τρεῖχαν καὶ τρέμαν τὰ τέσσερα παιδιά σκαρφαλωμένα
σὰν αἰσοπόμα πουλιά πὼ ἤταν μοιρέα τὴ σιωπή τους.
Ἄφηναν πίσω τους τὶς μυτερὲς κεφαλὲς γυναικῶν πὼ βαίναν,
καὶ αὐτῶν πὼ παρακολουθοῦν, τὸ τούρκικο πὼ ἀκούαν
μηρουσαὶ πὸ πάρα καὶ τὸ σκυλὶ πὼ θυμαίνει τους. Περάσμα-
φα οἱ φωτιὲς πρὸ χαμηλοῦσε μερὶ ἀπὸ τὸ βουνό, κάθε ἀρχὴν νὰ φυσᾶ
δυνατὸς βορειάς, τὸ κὶ τὸ κυκλωνίτ. Ἔτσι μπαίναν πὸ στενὸ φαράγ-
γι κ' ἀφοῦ τρέβαν ἀπόμα ὡς πὸ ὧρες ἀποφάσισαν νὰ σταματήσουν
νὰ πάρουν ἀναπνοὴ καὶ νὰ κοιτοῦν πὸ ἀπόσταση ποταίμι.

Ρεκλίτσης
3.2.88

Βεβαιωθήκαν πως δὲν τοὺς κυνηγᾶ κανείς. Ὅμως ἀποφάσισαν, κάθε-κάθε,
νὰ φύγουν νὰ πᾶνε ὅσο μπόρεσαν πιὸ μακρυά. Ἂν ἤταν
δυνατὸ κοντὰ πὸ θεό, πὼ ἄγγελος φύλος, μὲ τὶς ἄγριες θυμία
ἀρκεῖ νὰ μὴ συναντήσουν ἀνθρώπους. Ἡ Χρυσή, σὰν πὸ μεγάλη,
εἶχε τὸ πρόσταγμα ἀπὸ μαὶ καὶ οἱ φρουτίλα μερὶ τὶς μικρές.
Ὁ θερισμός, πάλι, Ἐννοεῖται ὑπεύθυνος κάθε ἤταν ὁ μόνος
ἄντρας. Ἀπὸ κεῖνη τὴ στιγμὴ ἄρχισε νὰ πλαίθεται
ἡ μυστικὴ σχέση ποὺ θὰ τὸ ἔνωνε πὸ μεγάλο πόνο πὸ σκλαβιὰ
μὲ τὴν Ἐλευθερία καὶ οἱ Πλαγιές. Ὅταν κοιμόνταν εἶχε
τὴ μερεὰ δεξιὰ του καὶ αὐτὴ ἄγγιζε τὴ βεβαία, νὰ τὶς βλέπει, ἔτσι μου
νὰ τὴ προσέχει ἢ νὰ τὶς ἀκούει. Ἔκανε "ὄχ" ἡ
Ἐλευθερία "Τί ἔχεις;" τὸ σκοτεινὸ μὲ τρόπο τὴ φωνὴ τοῦ
Ἔκανε "ὄχ" ἡ Πλαγιά. Τὸ ἴδιο. Καὶ ὅταν τὰ κορίτσια
ἔκλειναν τὰ μάτια, αὐτὴ σκεφτόταν κοιμᾶται, τὶς κοιτοῦσε
πάλι τὴ μερεὰ καὶ πάλι πὸ ἄλλη, σαν κάθε νὰ τὸ
τραβοῦσε τὴ μορφή τους, πὸ πανέμορφες πὸ ἐκείνη μέρα
τὶς τύλιγε ὁ ὕπνος, ἀκουμποῦσε κι' ἔπεφτε τὴ γραῖα
πὸ ἀγκάλιαμα.
Ἡ ἄγρια φύση, πὸ ὅσο ἀπέβαιναν μπρὸς πὸ ἄγρια,
εἶχε τὰ πάντα νὰ τοὺς ἀφοσιώνει. Κορφοὶ, εἴπαμε, ἄγριο μέρος.
Ἡ Χρυσή, πολεμοφόβα, μαθημένη ἀπὸ μικρὴ πὸ τὸ πολεμόφοβα,
φρόντιζε ὥστε νὰ τρῶν τακτικὰ καὶ ἀρκετὰ καὶ μόλις
νύχτωνε νὰ κοιμοῦνται σὲ μέρη ἀπόσκεπα καὶ σίγουρα,
νὰ μὴ τὸ φτάνει φύκι καὶ τσαμπίκα.
Ἔτσι ταξιδεύανε μιὰ βδομάδα, φτάσανε
σὲ μιὰ χαράδρα πὸ γκρεμ-γκρεμ τὰ βουνὰ σχηματίζανε
ἕνα φυσικὸ γιγάντιο φρούριο. Ἔτσι ἀποφασίσανε ἀσφαλεῖς.
καὶ εἶπαν "Ἐδῶ θὰ μείνουμε μιὰ πάντα"
Ἀνοίξανε μὲ τὰ γυμνὰ βραχόλιθα ἕνα ἀνοιχτὸ σὲ ὀπτικὴ
ἡ χαράδρα εἶχε πλούσια καὶ πηγάδια σὲ ἔλλη φυτὰ
καὶ δένδρα βλέπανε. Κι' ἀπὸ μιὰ ἀπὸ τὶς μικρὲς
λυπημένοι, ἀναστοχασμοὶ καὶ βόρεια ἔπεφταν κατα-
βάλλοντας ~~καὶ τὸ νερό τους μαζεύτηκαν πὸ βάθος~~
πὸ τὰ νερά τους σχηματίσαν ποταίμι πὸ ἀφρὸ πότισε

τα δώτρα και γενικά οι βλάστησες που είχα στο χαράλι, έφυγε κατά τη θάλασσα, ~~[illegible]~~ στο νοτιά. Εκεί βρήκε το νερό ξεπηδούν σ' ένα φαράγγι στενό – αλλά στρίβει κι αλλάζει δυο μέρες φάρδος – πού οι δυο πλαγιές του, κατακρεμάστες αντίθετες η μια και πλευτικόβαν μέρα ύψος.

Αφού χτίσανε μι τα χέρια τους σπίτι και υπόστατικά μπήκε μια η μνή της η γυναίκα. Ο θεριανός σκαρφάλωνε μια μέρα στην πιο γυμνή κορφή, πάνω σ' αυτά χαράλια, κι εδώ μόλις, εφτά σε σπήλαιο ανακάλυψε μι' ομορφιά, μη ξέρει τον εξαφό-γίγαντα, ~~[illegible]~~ σαν κορφή του βουνού, ανάσταμενα, κι εδώ ακόμα πλατύτερη μη εκεί κοντά πέρνει νερό βρίσκεται η σπηλιά αυτή βλέπανε και αυτό πάρα ~~[illegible]~~ κοιτάνε γυναίκες η μητέρα και η αδέρφη της. Αναστεναχιάσανε.

— Από τι το πλήρωνε; τον ενώνει η χρονιά

— Ήξερα τα σημάδια. Βράχοι, δώτρα, βουνοπαγίδι..

— Και εμένα μακρυά;

— Μιάν μέρα, σε πάρω δύο μέρες, δρόμος..

Πέρασε σοφή κάμη, πάνω αυτό χρόνο, όταν ένα αυτοφιάσανε αρωγό αυτόσανε στην ανατομική σχεδόν κοντά σε κοπάδι. Έτρεξε ο θεριανός με δέη και γύρω λαχανιασμένος

— Κατεβαίνουν σε αυτά μι...

— Ποιοι;

— Αρνιά, γίδια..

— Ανθρώποι;

— Μονάχα ένας είδα.. Ένα γίδι μεγάλο έχει κατάστρα μένα..

Κρύφτηκαν μέσα στη αρφανίδη όλη στέρνα η μέρα και δεν αγγίζανε κανείς. Αποφασίσανε να μείνουν σε σπιτικό της. Είχε σοφρωσύνη. Ένα χαράλι ο ήλιος έβγαινε αργά και έπεφτε νωρίς. Ήταν όμορφα και ανείπωτα να βγείς κάτω μι ένα νύχτα και γιομάτη, σε δυτικής κορφές, μέρα. Φάγανε και κοιμήθανε σε σπηλιά αποφασίσανε σε χρονιά μι σκαρώνες τα παραμύθια μια κείνη τη νύχτα. Γιατί κείνη νύχτα ένιωθε τη δημοφιλιά στη ιστορία. Όταν ακούσανε, λαφνικά, η τη φλογέρα του βοσκού. Ήταν η αρχή φωνή ύστερα από πόσα χρόνια – σε πόσο καιρό σε κρύφτηκε ο πατέρας της η δολοφονήθηκε – σε

φαναμούγανε μουσικοί. Έπειτα ο βοσκός του αφού, μακρόσυρτο σιωπό του και μετά τραγούδησε μιά βαρκα ~~αντρικά~~ ερωτική

— «Ώιμέ τον κακοφίλικο, ώιμέ τον κακομοίρη,
τον πονεμένο γέροντα, τον αικρατεύο κύρη..
Απάνω σ' τοί καιρούς καιρός κι' απάνω εξ αρίκες
| πρίκα
και αρός τα αρώτα βάσανα, άλλα παίζω μ' Ευρώκα..

Τη νύχτα ο θεριανός δεν κοιμήθηκε. Ανάμεσα στοί δυό κορίτσια, αγκαλιασμένος ανάσκελα, είχε τοί μέσα του ορθανοίχτα εξ και ανείμενε νοί μπει σαί πλαγιάσει μες στο δώμα ο μεγαλός νοί ανάκωστε και νοί τον αύκτα σαν καρδιά.

— Τι εχεις θεριανέ μου, και ειναι μεταμεσημεριάς; τον ρωτούσανε σαν άλλη μέρα τοί κορίτσια.

Εκείνος όμως δεν αποκρινόντανε γιατί είχε παρεί σαν αλλοιωμένος: θαί σηκωνόντανε νοί σηκωνόντανε κρυφά τ' μέρο βοσκό νοί τον ρωτούσε γιαί τοί μουσικά..

Ο βοσκός, ο Γύπαρης, είχε φτασμένος μ' το κοπάδι πριν ένα μήνα από το Κάστρο, στη δυτική ακτή, όπου κατοικούσανε θεσπιδάκηδες — άλο και πολλοί είχαν αρχίσει ν' αλλάζουνε τ' επώνυμο, για νοί φτιάχνουν. Δεν είχε γυναίκα και παιδί. Τον τοί σπίτι όλα ο Χάρος σαν μεγάλη τσιμπίδα, αφού είχαν χρόνια, που θρόνεσε όλη σαν πανώλη. Έτσι η μόνη του αγάπη ήταν νοί γυρνά τοί βοσκοί ~~κοπάδι~~ μ' συντροφιαί τα γιουρταί και τοί όργανοί του: σαί φλογέρα, σαί λύρα και σαί μαντόλα. Είχε μαζί του ένα μουλάρι φορτωμένο τροφές και πάνω-πάνω σαί σαμαρίες τοποθέτησε αρνοκιτιά σαί μαντόλα νοί αστραφτεν σαί χορδές και τοί ~~[illegible]~~ στολίδια, μικρές κοκκαλένες πιτσουλίτσες, γύρω-γύρω αφού σαί σαρόμπα τρύπα ~~[illegible]~~ σαί μέσον τοί όργανον. Απ' έξω τον τοί γιουρταί είχε φτιάσο τοί μικρό Χαρίλαο

του τραίνο που ήταν ακόμη τραγούδι έσκυβε το κεφάλι από τη γέρη κι' ήταν έβγαινε χορό, χόρευε κι' αυτός κυνήγαγε τον ουρανό. Ώρες-ώρες, ο Γιόφαρης, νόμιζε πως ο Χαρίλαος, ένας φτωχός αθώος, όπως αλήθεια τόσο ήχος ~~[illegible]~~ και τ' όνειρά του. ~~[illegible]~~ Τη μέρα αυτή γεμίζουν κυρίως αυτό χωριό μη τραγούδια, χορό και αθώα αγκαλιάζουν μαντινάδες, τα βρέφος Χαρίλαο, τον τρελό του χωριού κι' έτσι τη βαφτίζουν δίδουν. ~~[illegible]~~ για να θυμούνται τον πλούσιο αυτό μια μυστική ένωση το χωριό νά γεμίζει. Η αίθουσα ένας μία οι χωριάτες ~~[illegible]~~ τον τυραννούσαν για νά πλουτίζουν κι' αυτός ήθελε δεν ήθελε ένας τον καραγκιόζη για νά τρώει μια φασουλάδα ψωμί. Σ' αυτή τη μυστική χαρούμενα - μαγική σκηνή ήταν - ο Γιόφαρης εξαίτιας κάθε δύο χρόνια. Ένα χρόνο κατέβαινε νότια, εκεί οι θείαιοι, τον αίμα αντέβαινε, αναστέναγε, σαν αέρια βουνά. Δεν ήταν όμως η χαρούμενα αυτό τον τρόπο τόσο η Ρόδιμο, τα καταφαρένο χωριό. ~~Κάθε φορά~~ Πάντα ήχαγαν τον καταφάγανο αυτό σκόπελο σαν ξόρκι. Εύκολη υπήρχε, ο Χαρίλαος, αυτό δυμούνταν κι' έτσι άφαντο πλεκτάνιαν μπροστά στον αναστέναγμο και μέτρα στο βάρος, σαν τρίτο, το δυνατό καταφάγανο μια ο τρόπος ~~[illegible]~~ πλεκτάνη καθώς από το ιδιότυπο τείχος αυτό εύτραφτε στ' αχτίνες τον πρωίνον ήλιο, ~~και ξεφαντώνοντας~~. Σε λίγο τον αναστέναγμο και ο ~~[illegible]~~ Γιόφαρης. ~~Και~~ Κάθε φορά ένοιωθε ένα τόσο δυνατό δείγμα στον καρδιά, τόσο φόβο, αυτό δεν καταλάβαινε μη ο καταφάγανος, αυτό μια μια δυναμή ~~[illegible]~~ τον πλεκτάνιαν, ~~τον [illegible]~~ τον κόκαλο. Γιατί δεν ήξερε ~~[illegible]~~ τον θα βρεθεί και τι θα δεί - ύστερα από δύο χρόνων αδυσία. Το χωριό Ρόδιμο η μάθαν η τοπική πολιτεία (γιατί δεν ήταν τίποτα ~~[illegible]~~ νά μεγάλη από μια αίθουσα πόλη και μεγάλη ιταλική) κάθε πόνον δυμούνε κάτω από τη γραστική βλάστηση φύλαγε μέσα τον κάποιο πρόσκαιρο μυστικό ~~[illegible]~~ τον τόνοιωθε σαν κρύο αέρα ~~[illegible]~~ σαν βέλεμνο

τον ήχο τον πεφοβισμένο

δρόμων του. Όλα ήταν τώρα δικά της. Σπίτια, αγροκτήματα, [illegible], δημόσια κτίρια. Ως και [illegible] [illegible]
δημόσια. Οι κάτοικοι τώρα κυριεύτηκαν. Σε λίγο δεν μπορούσαν και
δα βγουν στο δρόμο γιατί δεν γίνανε χριστιανοί. Μόνο ο
ήλιος δε λογαριάζει και φωτίζει τα σωστά μαζί, όλους εξίσου,
πρόσωπα δίχως καμωμένη από κλαδιά [illegible], φίλους και
πολεμοκλαδάδες σκοτώνει, σαν [illegible] μπορεί σκοτώνει, σε βλέπει
πορφύρα. Μόνο αυτό αλάφιασε σαν [illegible] κάτω σαν
και φύλλα υπάρχει τρομάζοντας - τρομάζοντας από όλον πόνο
αχτίδες δικές σου μια κλωστή, και δίνουν φώτα τα
δάκρυά σου, ως και [illegible] χαιρέτες εσένα συνεχώς.
Επίσης, αυτή η πρόσοψη σκοτώνει, [illegible] κάνει τον αέρα
σάπιο, σαν νάταν σε μακρυνό γλυκό τραγουδιστή
νυκτός. Γιατί αυτή η μυρωδιά νάχει αναπτοιχίζει
τη γύνεκα κάθε φορά που πάει το πόδι του σε
διάθεσή κάποιο κάστρο τη καταστρέψει χωρίς. Κατεφα-
γεν, μαζί; [illegible] Πάλι αυτό νυχώνει ο βοσκός
μαζί με τον σκύλο του τραγί, [illegible] σπείδη νά
φανταστεί τη καταστροφή, σε μονάχη σύστα [illegible]
[illegible] γιατί δεν θέλει ν' ακούσει τη τραγούδι
[illegible] Η Μεσίνα ήταν το φαντάσμα που
βγαίνει στο δρόμο, [illegible] με τον αφαιρεμένο
κυκλικά σε, ενώ μόλις γάνει ο Ερωτικός. Τραγούδια
πάντα σε ίδια μελωδία, που αγγίζει δεν σε πάει
η φαντασία, νάσε πάει γιατί σε λίγο τον κόσμο.
Τόσο όμως, όσο φαίνεται, τη τραγούδι αυτό, όποιος
τ' ακούει έχει τη σημασία του εσένα πάθαινε αυτό.
Κάποτε συφορές. Κι αυτό τόβρεν ο γύνεκα και
φρόντιζε νάφυγε αφού βγεί στο δρόμο [illegible]
κάνει η Μεσίνα. Κι αρχίζει νά τραγουδά.
Η Κρήτη ανήκε στη βυζαντινή αυτοκρατορία. Στο 1204
τη χάνουν οι Ενετοί από αυτό τον 1211 ως τον 1669
μεγάλη, και τεσσαράντα σχεδόν χρόνια, τη κρατούσαν
κάτω από τη κυριαρχία τους. Μετά πρόβαν οι Τούρκοι
για νάμείνουν ως τη δική τους [illegible] αιώνα μαζί.
Πριν πάν φύγουν οι βενετσιάνοι στη Τενεδο μόλις
η Κρήτη, τη Χανιά, τη Χανιά, το Ρέθυμνο και
η Σητεία [illegible] τρεις εκείνες
καθ' μια ντόπια αυτόνομη κοινωνία. Τη συνοικούσαν

nobili cretensi της κρητικής ευγένειας. Μια ευγένεια από την οποίαν οι βενετοί - και στη πρώτη φάση ο αυστηρός αρχιστράτηγος Εφτάνα τις τιμούσε με πραγματικήν χάριν.
Ένας από αυτούς τους κρητικούς ευγενείς ήταν κι ο Μαρκαντώνιος Βιάρος από τα Χανιά σαν ήταν ο συγγραφέας της "Ερωφίλης", γεωργός Χορτάτσης και έγραψε το πολύστιχο δράμα "Πανώρια", που δεν ήταν παρά μόνο γνωστό με το όνομα "Γύπαρης".
Ο Μαρκαντώνιος ήταν Έλληνας. Στο λιμάνι Χανίων, γεμάτο από τα εμπορεύματα οι αισθήσεις του, μεγάλωνε στη μεγάλη πόλη. Τα πρώτα χρόνια τον ξεγέλασε η Μεσόγειος από τη βοηθούσα τη φύση Γιβραλτάρ. Τα σόγια του, οι γονείς, μέσα στο τοιχοβαφείς του Δαρβινικού και στο Δεβινίου δεσποτικό, ήταν αποιχτά κάθε κυριαρχή στη ευγενική κοινωνία στα Χανιά.
Ο δάσκαλος αν κάνει τα τέχνη οι συμπάθειες γεμάτα από τα αρχαία της τέχνης και οι ιταλικοί του ιταλικού και κρητικού θεάτρου, αν τόσο ~~βρίσκονταν στο πλαίσιο του αιώνα~~ αρχίζει να αναπτύσσεται.
Είχε τρεις κόρες, όλες πανέμορφες με κλασικές γόνιμες μορφές, και ένα γιο, τον Παναγιώτο, αν γιος ~~τον~~ τον από αυτό ~~τα~~ καρό του Πανώτοβα. Πάει ~~μα~~ να σπουδάσει γιατρός όμως ο πρωτός στο γιο το θέατρο αν ολόψυχα ερωτικά στο λόγο της τέχνης. Θαύμαζε τον Τασσο, τον Azzenti και το Lollio. Είχε γνωριστεί με τον Sannazaro πάνω η "Arcadia" του τη φέρνει κοντά στη μύθο της Ελλάδας.
Τα είχε, όπως ήταν φυσικό, εξοικειωθεί το "Pastor Fido" του Guarini, γιατί η βουκολική ποίηση, κάθε φορά είχε αποκτήσει την παλιά σε ομορφιά στη εποχή της κρίσης, τον κίνδυνο στη φαντασία.
Έτσι ~~η~~ παίρνοντας τη κλασική ιταλική δραματική από τη μια μεριά, και αφήνοντας το νου του να πλάθει στη λίμνη του μυαλού, ~~τα~~ τα πεφαντάζεται και τη φρικιάζει τον πολίτη στο Χάνια το βουκολικό ποίημα "Βοσκοπούλα", σε αυτό γιατί ο φιλόλογος, κάτω από τη κρητικό θέατρο.

Τώρα ξαναμπαρκάρισε ο γιος στην Ιταλία και πέρασε
στο πλοίο του στη Μάντοβα, για παρακολούθησε τον
αγώνα ανάβαρμα στο μέγαρο του δημάρχου Φαλιέρο.
Όταν ακούσθηκε τα ονόματα αντιδίκων σπαθιών
τα κείμενα στο κεφάλι. Όταν έφτασε ο Μακεντόνιο
ο πλούτος του ξαχνά ήδη φωνές στο κοινό. Παρά ότι
πέρασαν από τη δοκιμασία τα δυνατότερα μπρατσα
της Ιταλίας κανείς δεν μπόρεσε να βρει το κατάλληλο για
να τον χτυπήσει. Κι έτσι ο Μανφέρντο ~~[illegible]~~ κέρδισε
τον αγωνιζόμενο του δυστυχώς πατέρα του και ~~[illegible]~~
μόλις είδε στη θέση για χαιρετισμό ~~[illegible]~~ ήταν σε
φανερή στιγμή του να δοκιμάσει τη μεγαλοφυΐα
του για ένα γεύμα, που ήταν η χαρά του μονάκριβου του
γιου. Τη στιγμή αυτή βγαίνοντας ο Μανφέρντο
δ. δέχτηκε τον πατέρα του, μη σεβασμένο χέρι,
και χαιρέτισε στη "βασιλική" του ένστικτο
κόμη μήνα ~~[illegible]~~ εκείνη θα φρόντιζε και παρακάθε τον
~~[illegible]~~ Νικόλαο Δεσπυτινό, ~~[illegible]~~ θα τον
πώσει, χωρίς να υπογράψει ότι μη σε εκλογή
το εκείνη εξαναγκάζεται η αίσθηση του θα
σλιγίσει και αυτή στη κεντρική φροντίδα.
Αφού βαρυέστερα το ~~[illegible]~~ πόνημα του γιου του,
τη μετέφερε, στη Γένοβα όπου τη σπείρεται
~~το μέγαρο [illegible] κατάβαν~~ το πρό μέγαρο = από τα κατάβαν του, ο "Αρμενάκος". ~~[illegible]~~
~~[illegible] σλιγίσει, [illegible] γιατί, [illegible]~~
~~Χωρίς~~. Μακεμέρα για τα Χανιά. Σ' αυτό αυτός
το λαίσμα ο Μακεντόνιο, κρυμμένος στο
καρότι, κοιμόταν νύχτα και μέρα το νυμφό του
πλοίο. Τον είχε τοποθετήσει μέσα σ' ένα κρυπτάμενο
φέρετρο. Ο θάνατος, αυτό για να τον κάνει
πιο χαμηλό, αυτήθετα, χρωμάτισε τα μάγουλά του
~~[illegible]~~ τον πάρεν το ρόδινο χρώμα στη
ζωής. Τα χείλη του έμειναν ~~[illegible]~~
υγρά και σαρκώδη όπως πριν. Έτοιμα για
φιλήσουν. Αλλά και τα μακριά τα

τετράπαιμαν. Επί παλαιότερον νύμφη ο Μελκανόνιος και γέρων φιλοφρόνησε νά μή δημιούργησε τό βλέμμα αλλά ταπο του μεν τυχόν μαι η φωνήσε φανερά και δε βρεί γέρο του κανείναν.

Όταν φανήκε ή Κόρη ο Μελκανόνιος ένιωθε τό πρόσωπο νά τον λύσει δίχως ε Δέν θά αλείσουμε τά χάνια αλλά θά πολλήσουμε αιχμάλωτοι στό Καστέλι. Θά βρεί μόνο έτσι και θά σάς κα βρεί τό αδέρφι μου στά Χάνια νά τόν πείς πώς ήρθα μι' τό νταμί μου τό πανί, τόν αντρό του τό Πανάγιο, όμως αυτό δέ θά πάει νά τό μάθει κανείς. Μόνο νά βρεί αιθέντικο μυστό, χτιστάκι, μεγάλο, κυπαρισσό, ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~. Θά τόν δώσει χρυσάφι νά πάνε στόν καταφάκτη ήτοι αυτό, στό μυστικό μέρος, νά χτίσουν μιά σκάλα μιά τό γιό μου. Δέ θά τόν αιχμαλωτίσει τό μυστικό. Δηλαδή θά τόν σεβαστεί θά χτίσουν μιά μικρή σκάλα.. Τί τόν μυστέψε αυτός μιά σκάλα θά τό χτίσουν. Εμείς όπου τό μαγάζι νά σβέλτα τόν Κυρίαρχο Μεγαλοπλείτη στό Πανόβα, μι' τό πλούσιο ~~[illegible]~~ κεφάλι του θά φτάσει στά Χάνια. Ένας καλός μηχανικός. Νά τόν πεί νά σχεδιάσει βιαστικά τό κάστρο τής ~~[illegible]~~ ίσαμε πόμπα νά κρύψει τό πανί μου. Τά σπίτια, τής πόρτες, τής κάμαρες, τά μυστικά.. Θέλω νά φτιάξει σε βουνί, στό μυστικό μέρος, μιά μικρή Πάτοβα, ώστε όταν φτάσει ο Πανάγιος νά νοιάξει αυτός βεβαίως ένας σωστός και αν τέλειωσε τό σωστό του έργο. Όσο θά μείνουν αυτά ~~[illegible]~~ κρυφά, και αυτό αγάλματα, θά μείνω στό πλάι. Εγώ θά φροντίζω μιά τής τρόφες και τόν ύπνο... Και πάρα τό αιό σπουλάτο

Γο θύτη ή μητέρα του!

Δηλαδή είναι τα χειρόγραφα του πατέρα μου. Πές σαν αδελφό μου να τα παραλάβεις ~~σε~~ σήμερα στο Δημοτικό, σε παρακαλώ ...»

Μόλις ο Μακρυγιάννης μπήκε στο Πάστοβα, δεκαέξι χρόνια έφηβος, ο δάσκαλός του Μακρυγιάννη, είχε έτοιμους τους εργάτες που θα τον βοηθούσαν να χτίσουν ~~και θα ανέλαβαν και θα εργάζονταν~~ τη νέα πολιτεία. Πρώτοι έφταναν οι χτίστες, οι μαραγκοί και οι εγκαταστάσεις, στο δάφνιμα της πέτρας για τα θεμέλια και τα μπαρμπέκια. Πάνω στο χέρσο είχαν χτίσει οι μπαρουτοποιοί το κέντρο της Πάστοβας, μια τεράστια οικοδομή, τη δημαρχεία και τη δικαιοσύνη. Όταν δούλευαν οι ~~φρουροί~~ χτίστες και η μαγεία, ο Μακρυγιάννης αποφάσισε πώς πρέπει ν' αρχίσει τα κελιά και να μπαρμπέκιασε το κρυστάλλινο φέρετρο του Παναγίου, τον Ρολάντο. Έτσι αποφάσισε να σύρει στην πλατεία - ~~τέλος πάντων~~ για να τιμήσει τη κρητική τραγωδία «Βασιλιάς Ρολάντος» τον είχε αποκτήσει και τη σπαθί χαμένο και χαμένο ο Παναγίου τη φλαμανδική κυριαρχία, τη σκλαβωνόταν τους, στους Χανιά. ~~Τότε σύμφωνα με~~ Ως τη στιγμή πού ~~θα~~ μπαρμπέκιασε το φέρετρο το κατάσκευασμα της αγάπης κάνει ~~δεν~~ δεν είχε δει ~~τον~~ τον νεκρό Παναγίου εκεί από τον πλάτανο. Όταν έφτασαν οι πλοίαρχοι τον κατάλαβαν, φρόντισε να τ' σκεπάσει με ένα μαύρο πανί, όπου τη μέρα ~~τον~~ ήταν κρεμασμένο με πολυτελή κεντητά ένα δέρμα σαμπρέ. Ίσως γιατί ήθελε η ντροπή του γιού να δει τον πατέρα σε τόσο κρίσιμη στιγμή φορεμένο αιλάζωτο το κρυστάλλο. Οι ναύτες αυτά τα σίκωσαν κατεύθυνση αιωρούμενοι κι όταν τα αντίκρισαν στη βίγλα τα κατάσκευάσματα δόξα τω πλήθος μη και τον είχαν κάνει βίαιο - έφτασε αιώνιο στ' σπίτια κοιμισμένοι τα νυκτός. Τότε ο Παναγίου άνοιξε μια πόρτα τα μέτια κι όλα μαζί τον σκεπάσανε.

Καθώς έφτιαχνε η βάρκα με το φέρετρο πάνω στο κελί, πολύ όταν ήταν αφαγμένο αφόδω στο Κάστρο Κυνήγι οι ναύτες τα κατεβάσανε ώρθια με τη πλάτη τα στο αλάγο τέλος μπορούσαν να δουν αυτό τον ξεβγάλτη ο Μακρυγιάννης: Οι ναυτικοί στα κοιλόπλοια ~~κοιμόταν σε σειρά~~ είχαν γίνει μαρμάρινοι τυλιγμένοι με μαλλιά φλόγες και στο πλάι όλο το κελί, ~~ήταν~~ ήταν μια τεράστια φωτιά ~~και πάνω κάθε μια κρεμασμένο~~, τα βλέμματα πεία δεκαπέντε και μετά χαθήκανε θ - ζόβιοι τις σαν άστρα. Βάλανε το φέρετρο, τυλιγμένο αυτό τα φλαμ, πάνω στο μπαρμπέκιο, κι όταν το μικρό καραβάκι σκαρφάλωσε στο βόνο η βάρκα ~~φανόμασταν~~ σε θάλασσα. Τότε ο Μακρυγιάννης

Ελπ κατάλληλος νά ξεπαγιάσουν τη ίδια φοβερή σκηνή. Οι κυνηγάδες μπτασοσιάνικαν σ' μαγάλες φλόγες κι' άρχισαν μπαί ή βάρκα σαν μαγ και χαθήκαν σ' τέλ βυθοπόλεμα. Τί κι σημαίνουν τ' αυτά έργα; Μόνος ειχαν ιδεί τ' τα μαύρα του Πανάγιου. Μόνος όπως ξέβγαν του Πανάγιου και κυρίως αυτός αυτός οι κυνηγοί τα μαύρα του Πανάγιου δίχως μαρτυρία αυτόχρονα μαι μαι σωρεύ, ήταν κατάλληλος μόνος να μπει σωστός και να ξεμαρτυρήσει;

Αν εξαιρεθεί αγάλματα πυρκαϊά, αυτό, σκέφτηκαν ο Μεγκαλοσύνη μπαίνει αυτόμαστα σ' αρίβεμα σ' μυστικότητα, σαν βασάνιζε μέρες και νύχτες τ' μυαλό του. Γιατί δεν ήξερε καλά καλά μάθει μια σι νία αγάπη και του Πανάγιου. - Τώρα ήθελε μι δι' ξεμαρτύσει όλες τ' μέρες ώστε να κοιμήσει νά μείνει μόνος, αυτός κι' μόνος του, τίνος ανάσα σι αδιάλειπτα βλαν σ' τη βραδιά ξεκάθαρο, σ' τ' μυστικό χαρακτ. μι τ' κατεφάστες, σαν μονάχα η σιωπηλιά του ειχε μόνο, χάνει σι μαρτυρία ένα πλοίο κοιμάται, σαν σ' τη μυστικότητα σ' μυστικό, μια στιγμή σαν πλήθος.

Για να δοκιμάσει 'σω αγαγιάσει ο Πανάγιου ειχε σι θείκιο δικαιο νά μεταβάλει αυτή σαν σ' τ' βλέπαν σι πυρσοί, μόλις φτάσαν σι σωστεία, μαρτυρία σ' αρχοντικό του, ήταν νύχτα) δίνοντας νά αυτόματα σ' ψάρεμα σι βρεθεί μαρτυρία σι μεγάλης πόρτα σ' λιμάνι και νά τ' φτιάξει. Ένα ζεύγος έφθασαν αργά πολύ σι Πανάγιου σ' ανοιξε φαρί σι μαύρα και κυνήγησε σι χαμένοι σαν ήρθαν μι σ' σώμα ανοιχτό. Μόλις αντίθετα νά μαζέψει μι σ' ζέφυρο σαν κάνει δυό μέτρα ξεμαν μονάχα μαζί σι φλόγες και σ' αμέτρητες μέτρα σαν ζωντανά σι φίλα και χαθήκαν - ήταν αλήθεια, δίχως ν' αφήσουν σ' αναμνήσεις ίχνη.

Πολύ υπομονή αντίφαν σ' ξεμάθεμα, ελπίζανε σ' χτίζει σ' πλάσει μαρτύρησε σπίτι σ' ολόγυρα σ' νεόν πλάσμα. Μπήκαν σ' υπολογισμό σ' όλων υπάρχει σιγά-σιγά δυό μέρες κρεμάσια. Βρέχει σι Πανάγιου αυτό κρυφοσαφάνω ελπίζοντας και σ' φαντάζανε κι' όταν ειχαν ο Μεγκαλοσύνη σκόνη μέσα αυτό κόσμο

Ο ήρωας σι καταλαβαίνει σ' εντάσεις

πλαγιάζει στο πλευρό του κεφάλι, στεφανίζει μη μοιρα σεντόνια κι αύτοις βυθίσουν
σε ένα βαθύ χωνί ένα μηχανικό κυρίαρχο Μεταμόρφωση.
Όταν οι μαστόροι ετοιμάζονταν να φύγουν ο Μεταμόρφωσης
τους αποχαιρέτησε νύχτα κι χαμογέλασε τον Πανάγιο.
Μπήκαν σε μισοσκότεινο υπόγειο μη σωστή και
κάποιο δίσκο και σταθήκαν σφιγμένοι αδύναμοι στο
κέντρο χωρίς να ξέρουν τι και κάνουν. Τότε είδαν
μη φέρνει το νυχτερό ν' ανοίγει τα μάτια και νά
τους κυτάξει κι' αισθανθήκαν τέτοιο φόβο είχαν
ποτέ τα λόγια τους χτυπούσαν σαν καταιγίδες. Μόλις
βγήκαν στο δρόμο και φεστιβάλιαν τα δίσκια τους
δεν μιλούσαν κανείς τέλεια βάρεσε όταν γίνεται μεσάνυχτα
φτάνει και σβήνουν μη σου άκρα.
Από αυτή τη μέρα ανάμεσα νά φτάνουν οι ιδιοποιοί.
Είχαν όλοι τους ονόματα βασιλικά με νά παίρνουν
πλάγιες φόρμες: Δικαστικοί, μαυροβλάκες, αστυνομικοί,
διωγμοί, χαμαιλέοντες, μεσαίοι, κακοποιοί, ταβερνιάρηδες, κοινωνικές, δεσποτάδες.
Κυνηγούν όλα τα επαγγέλματα αν υπάρχουν σε
μια πόλη. Και τέλος, φυσικά, υπάρχουν οι ιδιοποιοί
αν δεν παίρνουν τη ιδιοποιούν. Γιατί όλο αυτό
το σκοτεινό είχε ένα μυστικό αρχοντικό:
κάθε βράδυ σε λιτό δείπνο
θα παίρνουν η "Βοσκοπούλα", το θεατρικό
έργο του Πανάγιου αν δεν αρέσει νά το δεί
ένα πλατέα. Ο Μεταμόρφωσης αποφασίζει
σαν αυτό νά φύγει και ένας ιδιοποιός
μόνο νά αναστήσει φυσικού ανθρώπου η Πλατεία
αρχίζουν από τα αγόρια - θαμώνες. Γιατί κάθε κοινωνική
τάξη και επαγγέλματα υπάρχει κάτω από ένα σπίτι. Μόνο
οι υπηρέτες δεν ήταν ιδιοποιοί αλλά κόχτες και τρόφοι
που δούλευαν στο οικογενειακό βιάτο. Μόλις γίνεται
οι καταφρονεμένοι πολίτες μη τους παρείδαν η κατοίκους
αμέσως ο τρόπος αυτή καθηγητής μου άρχισε νά μιλάει.
Όλα ήταν τόσο τέλεια αν δεν γνωρίζεις το μυστικό θα ήταν

τής Εύας αλλά αξιωματικοί και όχι ιδιώτες πού παίζουν τόν ρόλο της κατοίκου μιάς πόλεως. Ένα μονάχα αγόρι θάν παρέλειψε: δεν υπάρχει πουλί. Όπως δεν υπάρχει ίτεας για τήν καθαρμό εκκλησία, νά δούν μινιατούρα τού καθεδρικού ναού τής Πάτοβας. Όταν αρχίσαμε τόν Ρόδιαχτον αντίκρυσε ~~τόν ανεψιό του νυφικό και~~ τά λεφτά ~~τόν~~ νυφόγιαντα ο αδελφός τού Μελισσανίου βέβαια ένα αίσθημα πόνου, σπλαχνικό τή θλιμμένη σχέση των παιδιών, και τόν έστειλε στόν αδελφό του. Για νά βαφτίσουν όλους πέντε οι νέοι χριστιανοί. Μέσα οικογενειακών οι πρόβες και τά γεύματα, δίδαμε ή αφορμή τή "βοσκοπούλα" σάν δημοτικό θέατρο ~~νά τά δίνουν τά όνομα τής Παναγιάς~~ ~~Δαμάλι~~ το βαφτίσουν "νά Παναγίτσιον θέατρο Ρόδιαχτον". Στή μεγάλη σκηνή τόν ολόγυρα στό χώμα τόν θεάτρου βάζαν παρατεταγμένους καταμπλινίτες με φαντασιόζες σόλες και καπέλα με ήρεία, για νά σωστίσουν τίς αρμόγνωστες στήν σφαίρα εύγενείας. Οί μεγάλοι οικογένειες ~~ετοιμάζουν τό πρόσωπο~~ κατέβαιναν αφού οικοκαίνοιγμα χωστό τους νά γιά νά ~~ετοιμάσουν~~ ~~κατασκευάσουν~~ αναγκαίοσαν νά κατασκευάσουν ~~κατασκευάζουν~~ ~~κατασκευάζουν~~ Ειλικρινά λέγω. μέσα στά δυσκόλοτο βουνά. Οί άσοι και οί υπόλοιποι ~~ήταν~~ έρχονταν μέ τά πόδια. ~~Κάθε φορά~~ ~~Κάθε φορά~~ ~~τόν θέατρο~~ ~~τόν θέατρο~~ ~~τόν θέατρο~~ Οί γυναίκες φορούσαν μακρυές ~~τόν αφρόφορεμα~~ ~~τόν~~ ~~τόν~~ ~~τόν

Όλως δ' ήξιο ανοιχτή η σιωπή και η προσοχή όλων αποφασίζουν σιγά-σιγά από τα περάσματα. Βοσκοπούλα τώρα η Μαρίνα Μπαρμπαγιάννη, από τις πρώτες, που έφαγε τα σύνορα όταν φοιτούσε στη καλόγερη στα Χανιά. Εκεί μπήκε όταν ήταν δεκαοκτώ χρονών σύμφωνα με τη νομοθεσία τότε χτίζουν το σπίτι της. Κάποια νύχτα του Σεπτεμβρίου, οι δικοί της κόρες μπήκαν σιγά-σιγά στο χωριό. Στο σπίτι υπάρχουν ο πατέρας της ήταν "ενωτικός" — δηλ. οι αφοσιωμένοι μαθαίνουν τον ύμνο. Οι δικοί του δίδαξαν τη σκοπιά, πατέρα, τη μάνα και όλη τη γιορτή και τη μεταφέρουν στα παιδιά. Νοιάζονται στα σημαιοστόλαρα. Μετά, με τη σιωπή τους, ~~[illegible]~~ αρχίζει πάλι δημοσίευση ~~[illegible]~~ αποφάσεις και σιγά-σιγά τι είχαν δει γιαι δώ πάω και στο έρωτα. Όλες οι γυναίκες από τέσσερα χρόνια και κάτω ήταν γιαντούν καλές για τα κεφάλια. Η μάνα της Μαρίνας, πενήντα χρονών, γιαγιά δημαχρόνια με αμφιβολία μάτια εξέφρασε, μετά τα χρόνια της καλής. Τα παραγάβανε τα κοριτσάκια και αρχίζουν τη γιόνα μαζί. Αρχίζουν και αστράφτουν τα κορμί της εφηβείας όλα τα σφιχτά χέρια των φρέσκιων σταυρωμένων πλεξίματα κατά τη διάρκεια της κοριτσίστικης ζωής τους. Η Μαρίνα, ηλικιωμένη σωματικά από πεθαμένα τα λιγότερο ανοιχτά τις στιγμές της μητέρας της και του αδελφού γιαμπού τον σπίτιν όταν η κάποιος προσπαθεί ν' ανοίξει την πόρτα. Στην αρχή ο αναπόδηκτος παρακολουθεί από κεφάλι της. Μαζώνει το εμπόδιο ή φλόγα τα πανάκια, καθώς τεντώνεται γέμιζε τα φαντάσματα τα ενιαίο λιγότερο τις κόκκινες βεφουδένιες κουρτίνες. Χωρίς να κατεβάσει από αυτή τον θόρυβο, η Μαρίνα σκύβει και ανοίγει στη πόρτα.

Φορούσε μιά ἀραχνοΰφαντη, ὁλόλευκη νυχτικιά στό λευκό μυτερό πρόσωπό της καί στά ἀνοιχτά μαλλιά της. Τά ξανθά μαλλιά της, φτιαγμένα σέ τρεῖς γοῦνες πίσω. Τά μάτια, σκοτεινά, ὁλόμαυρα, ἔλαμπαν σάν νά εἶχαν τό μαῦρο χρῶμα τοῦ καρβουνόξυλου πάνω σέ ἀνοιχτό κόρες. Ἔλαμπαν ἀπό ἀγωνία καί ἀπελπισία. Τά χείλη σέ σαρκώδη φαντασία ἀγγελικό ἐρωτικό πάθος, ἀγγελικό ἀπόμακρο ὁ ἀνοιχτό σάν ἴλιγγο, κρυφό κάπου βαθιά στά σπλάχνα σέ νά σπαρεῖ σάν ἐπιμονεία γιά νά γεννηθεῖ.

Ἐξω ἀπό τήν πόρτα στεκόταν ἀμίλητος ὁ σαρακατσάνος. Εἶχε ἀνοίξει ἀρκετά δύο μέτρα καί ἡ Μαρίνα σύμωνε τό κεφάλι, μή καί δεῖ τό πρόσωπό του. Ἀπό ὅλους φοβόταν τά σκυά ὥστε νά μή μπορεῖ νά σπιτώσει ἀν σφάλλει μή νά ὁ γέρος, μή ἀπό ἡ τέρας... Ἐκεῖνη τή στιγμή μπορεῖ ἡ Μαρίνα συνειδητοποίησε τήν σφαίρα σέ κάποια μιά κεφαλή ἄθελα κίνησε μπροστά τό κεφάλι.

Ἀφοῦ σήκωσε ἀργά ὥρα καί φτιάχνει κλαίγοντας μέ ὅλη τή δύναμη τῆς σαρκάστικης γυναικείας φωνῆς τό κεφάλι, καί δεῖ μιά ἀπόλυτα τέλεια σε λυρισμό βαθιά ἀπόλυτη σιωπή. Καί ἀπό τό βλέμμα τῆς ἔπεσε πάνω τό μεγάλο μαῦρο σκυλί τοῦ κεφαλιοῦ στήν σκηνή τῆς καί τό κεφάλι τό κίνησε σταμάτησε.

Τό ὑπόλοιπο σόι εἶχαν σκορπιστεῖ οἱ ἄνθρωποι. Ἐκεῖνη τώρα οἱ σαρακατσάνοι ἐξαφανίστηκαν ἀπό τά ὄρη καί κίνησαν μιά τή δίκαιή τους ἀπό ποιό ἔλεος τί ποιά κατάσταση βρίσκονταν.

Ἡ Μαρίνα εἶχε ἀπόψεις τῆς ἄνω βραχοειδή ἄγγελο τά ξανθά μαλλιά. Τά δίνια τοῦ γυαλίου κοιτάζω- τίνα τό κίτρινο κεφάλι εἶχε κλαίει- χτό τό σόμα σύ νά ἔδειξε νά τῆς ἀγάπη.

Το φαντάσματα από αρχοντικά του καταμέρους.

Τα δάχτυλα σου χάιδευαν τον ώμο μου μαρμάρινο. Τα χείλη σου ρόδινα και όμορφα τρέμουν τον εσωτερικό πόνο σου. Η Μαρίνα νοιώθει ένα παράξενο συναίσθημα από αυτό που βλέπει. Ξαφνικά τα φίλησε όμορφα και σιγά μόνο αυτό έφερε ένταση στη σιγή δίχως να δαγκώσει τα αρωματισμένα χείλη του κορασίου. Όμως εκείνος ήταν ανίκανος και αδύναμος. Η φλόγα στο κορμί της αυξάνει συνεχώς και αναγκάζει να κάνει κινήσεις χωρίς τέλος. Ο γιός της σταματάει πριν τα πάει μέχρι συνέχεια συνταίριαξη, σταγόνα από αναγκάζει να βάλει τι χέρι της ανάμεσα στα σκέλια της, για να πάει το σαρκικό της αίσθημα, που πάλλεται από τα κοιλιακά. Ξαφνικά τα κυτάζει έτσι σε μία στιγμή φαίνεται κάθιστο σημαίνει ενθουσιασμό. Όμως ο κόρασης παραμένει όλη αυτή αντίφαση. Εκείνη αυτό κείνο το μυστήριο στο χέρι του νοιώθει τι δίνει να γίνει σε ένα βάρος εκείνο τον σερμπαλίζει. Η Μαρίνα νοιώθει σύρα και ενοχλείται τι σιγή της και αυθόρμητα τι τα αρωματικά χέρι, βγάζει έξω δεξιά της μαστό, πάρεστο τα μια τεράστιο μονάχα δαχτύλα σε μέρος τον έχει σημαδέψει και αυτό αυτό. Τα χαϊδεύει με τα δάχτυλα για να τον διεγείρει. Χωρίς να το γνωρίζει η Μαρίνα αυτανείπτεται, ~~μια αμφίβολη φορά στο μυαλό μου~~, μπροστά στον αιχμάλωτο σεξουαλικό ~~πάθος αναπόφευκτα~~ τον δεν αντιδρά. ~~Αλλά δεν~~ ~~ο αυτόματα αναπόφευκτα σε αυτό~~

Μήπως ήταν αυτή η σκέψη η εικαστική του νταμπλ αύτρα που ανταποκρίθηκε τόσο στη Μαρίνα; Δεν αποκλείεται. Ίσως και ναι σε ένα βαθύτερο — πολύ πιο σύνθετο ναι σε μια βίαιη — ήταν βίαιο πώς δη- λα ήχαν ντυμένοι μέσα στη δύση από ένα η ίδια ομορφιά του ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ σε συνδυασμό με την αντίληψη σκέψη του έμπρος γεμάτο σε επιφάνεια σαν έρωτικό πάθος πάνω κρυμμένο μέσα σε αύρα της ερωτικής παρέας. Κοντά η Μαρίνα ένιωσε σαν ερωτικό όργανο, άρχισε να τον ρίχνει σε γέλια και να τον κάνει: ~~[illegible]~~

— Φίλησέ με! ~~Αγ~~ Αγκάλιασέ με! Σε θέλω!

~~Τ~~ Αυτή αυτόχρονα και αποσπάστηκε να κατηφίσει σε μια γέφυρα γέφυρα η ένωση η ένωση σε μια σκοτεινή οίκεια. Τα μάτια του έλαμψαν και η αρίστερά του έγινε αύρα σκοτεινόστερο πανί. Και φαφνιά μίλησε:

— Άκαρε! Είναι σκοτεινά και χάθηκε σε σκοτεινή πόλη, όπου η Μαρίνα ήταν ~~[illegible]~~ σε αυτόν ότι η παρουσία του έγινε σκοτεινόστερο αγκαλιάζει. Χαμογελάει, φιλάει. Ένιωθε αν αναστοχάζεται, δεν βρίσκει καταφύγιο. ~~Το [illegible]~~ Κι' αύρα το κορμί του. Τα χείλια του, ~~[illegible]~~ μια σε πειρασμό αυτόν ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ βρεμένο. Τα δάκτυλα, ~~[illegible]~~ η γυμνή κοιλιά κι' τα φαιά χνούδι σε ~~τ~~ την αίσθηση ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ολόγυμνη σε σε χείλη της ερωτικής αύρας. Εκεί σε ένα δίχτυ πιασμένη από το μυστηριώδες όργανο σε η ένιωθε τα ξέφρενα επιτεχνής μέσα σε σκιάζει σε αύρα, χάνεται. Η Μαρίνα ~~[illegible]~~ αρχίζει να φωνάζει:

— Άκαρε! Άκαρε!

Το ύφος αυτού του φαντασίας σε...

Και τότε σε μεταφέρουν σε εξωπραγματικό από δυνατό αυτό σε ένα ~~[illegible]~~ σε ~~[illegible]~~ σε αιρετικές διήγησεις, ξυπνώντας το ενδιαφέρον στίν τον κοιμισμένο και μπάνει στη σκεπασμένη ~~[illegible]~~ εκκλησία πού ύδηγούν σε μυστικά ~~[illegible]~~ πόρτα σε ζωής. Το αγόρι πού ακούγαμε σε σκυτάρι ~~σε αιτίαν γυμνό~~ σε "εκτίναγε" ώς τον ψευτικό "ουρανό" πού σκεπάζει σε κεφάλι σε ένα ή βίαιη κτυπή σάρκα μια κόκκινη αιμάτινη κηλίδα. Έπειτα ~~[illegible]~~ ~~ανδρικό~~ βαρεί σαν ένα σκληρό γρανίτο τη άμμο σε κεφάλι και άμμος βυθίζεται σε υγρό βαθύ. Όταν φύγανε — κανείς δεν ξέρει πώς κοιμήθηκε — η σκόνη σε ~~[illegible]~~ αιχμαλωτίζεται από σε σκόνη σε Αμέ.

— Αμέ! γυρίσαν και τώρα και περιπαίζουν σε γελοιοποιά σε βρίσκει από σε λυμένο σε βαλίτσες σε ιδιοβείου. Η φωνή νυχτιάτη σε ξύλο, σε ~~[illegible]~~ γυμνό σώμα, μια λαμπερή κηλίδα από αίμα πού από κόκκινο ξύλο αρχίζει ~~[illegible]~~ ~~μαύρη αιματηρή~~ και γίνεται μαύρο. Όλα η Μαρία δεν τό αρέσει. Όλα στίν αρέσει ~~[illegible]~~ τό σώμα σε μαύρη σε σε ήρεμη και αναπνοιαστική ήταν κρεμασμένη (σε κτίση σε τρελοκομείου και φοβήθηκε ξαφνικά ~~[illegible]~~ από τό ρεύμα σε πού έτρεχε η ανοιχτή πόρτα σε σπιτιού. Βγήκε έξω και άρχισε διάχυτα τό έτερο χωριό σε τύχαν το δρόμο για σε Χανιά. Εκεί σταματούσε γιά λίγο μια φορά ανάμεσα ψωνάρα. Ήταν ο Ιωάννης Μαλιουλίτης πού μόλις είχε μαζέψει τό ρούχο σε ~~[illegible]~~ σε βεβιασμένα σε δρόμο σε σε ξυπνήσει. Είχε νυχτώσει. Σε μόλις όλα σε σε ~~[illegible]~~ αναπνοή. Τότε κατάλαβε σε ~~[illegible]~~ Έχει πολύ κόσμο σε τρελοκομείο. Για κάποια σε σε αυτές τις προσβολές σε κοριτσιών. Και σε ύστερα σε σε καλόγερο.

Εκεί η Μαρίνα συνήλθε σιγά-σιγά. Όλα πάλι στη θέση τους και μόνο μία και νιώθει. Έτσι ενδιαφέρον, μπορούσε νιώθει αυτή, στην ανάγκη και ενδιαφέρον στο θέατρο. Πάντα χρόνια αργότερα (η Μαρίνα τότε δεκαεπτά χρονών) ~~[illegible]~~ όλες τις τύχες στο σπίτι, η κατάσταση της ήβης, ο αδελφός της Μακεδονίου, τώρα είχε ~~[illegible]~~ ήδη αποφασίσει πάντα υπαγόμενο μετά τον θάνατο στη Βοσνία. Μέχρι τη αδέρφεσ και μετά σαν ίδια τον βρέθηκε σπαρταριστή σαν ίδια νά παίξει κάτι βρεύτε τό εργο ενός νέου άγνωστου συγγραφέα. Έτσι έφεραν τον Ρολφίνο ~~[illegible]~~ ξεκατανοήθηκε σε ένα γράμμα τον τόσον αιώνιον αιόνα σπίτι του Μακεδονίου (όπου έμεναν ~~[illegible]~~ οι γυναίκες ηθοποιοί) και ακόμη βυθίσθηκε στη μελέτη του εργου.

Απ' αυτή αφορά τη μεγάλη ένταση νά κυριεύεται από μια παράξενη μαγεία. Ένα αποχωρούσε τώρα αυτή η γνώση άρχισε να κοιμάται όπως τη στιγμή αυτή τη κοιτούσε φαίνω. Μέσα στο σκοτεινό στη κάβα ο σαρκαστικός κόσμος. Τόσο αυτό ύστερα από αυτά χρόνια γνωρίζεται, χωρίς νά το θέλει:

— Άκου!...

Ο ίταλός σκηνοθέτης Μπουλφαντίνι Ρόσα πρόσεχε τους δύο ερωτευμένους τη Βοσνούλα και τό Βοσνό νά ένιωθε πιό ελεύθερος, και πιο σταθερός στη σκηνοθεσία του.

— Ο ήρωας σήκωνε μέ τό σκέμμα του συγγραφέα τους ήβης σείχε νά ξυπνήσει, χωρίς ντροπές. Ξυπνήσει σήμερα νά ένιωθε κάποιος ο θάνατος από ένα και η τρέλα του αυτοκτονήσει από ένα...

Το υπόλοιπο του εργου ήταν φανταστικό. Άγρια φύση ~~[illegible]~~ ηθοποιοί ~~[illegible]~~ νυμφίοι μέ δέρματα θηρίων πτερωμένοι ~~[illegible]~~ νά τρόμαξαν, κλαίγοντας τη ήβη και τις τύχες. Γυναικείες πάλι στη ο κεντρικός βοσνός κλαίει (αναφωνεί μη) νά δείξει το μέγεθος στη αγάπη του μέσα στο βοσνόλα. Μέσα βρέθηκε η Μαρίνα ~~[illegible]~~ ένιωθε

Απ' το

Μιχάλης Λ. Λ.

απ' παράθυρα. Οι θεατές πρωινοί και εργατικοί, ήσυχοι φυσικοί ιδιοποιοί, χαμοκρόταφοι ορθοί. Όταν όμως μείζον το κτήμα, σε ~~[illegible]~~ βαστάει θεωρείο και ~~[illegible]~~ πληροφόρηση ότι ο Μεγαλοκύπρος δεν είναι πια εκεί ~~[illegible]~~ σταμπωμένος. Χαμοκρόταφος μεγάλος αυτός είναι ο εξής τρόπος. Πέφτει τη μηχανική αυλαία το αίρεστινο. Τρεις όμως μόνο δεν τη βλέπεις σταμπωμένο και σκύβοντας να σκύψεις σε ταβάνι μη να λαμπυρίσουν.

Κάθε βράδυ οι ιδιοποιοί σε σκηνή και οι ιδιοποιοί θεατές παίζουν το ίδιο έργο. Εσύ έχεις σχεδιασμένη μόνο η Μαρίνα εξέφρασε τη βοσκοπούλα χωρίς αιτία να αναπαράγει απ' αιτία αυτό σε ένα. Όταν ανεβοκατέβηκε το χαμοκρόταφο να φυλάει ο Ακάρ. - Μη τον έβλεπε κανείς σαν βλέπει πανοπτικόν έκοψε ένα! Αποψή αρχή η περίοδος ενώνει σε περιοχή τον Ακάρ αυτόν αυτός κοιτάει. Ήρθε σε βεβιασμένα εκεί. Όταν έφυγαν οι αυτός θεατές αυτοί έρχεται μόνο σε βίαιο η ένεκα σκηνή. Τα φωτά έσβησαν κι' αυτός φεγγίου πρόβαλε η Ξένη. Η Κίτσα και τώρα ένα τα μάτια του... Βγήκε σιγά σαν ίσκιος δρόμο αν αποφασίσει σε πορεία τον μεγάλο αόστρο κι' εσύ ξέρεις κάνω αυτός σκιά του Μεγαλοκύπρου. Η μεγάλη σκέψη αρχίζει ν' ανοίγει σιγά-σιγά και η Μαρίνα αντέβαινε σε μεγάλη σκαμπαλίτσα ~~[illegible]~~ και μπαίνει σε χώρο. Η Ξένη πρόβαλε και πάει αυτός παράθυρο που βεβιασμένα σε πορεία η εσωτερική σκάλα. Η αντίθεση: Κίτσα προσεχτικά μεν σε και τώρα ένα πιο εξέχει αυτός ν' ανοίγει το ίδιο έργο. Η Λαίδη

και επί τω βάθος τοῦ λόφου κεκαθαίρα. Εἰς μέσον
βλέπει μακρὰν σκόνην κοιμᾶται βαθεῖαν ὁ
Μεγαλοσύνιος. Ἐκεῖ - εἶπε, μὲ τὴ φωνή,
ἦταν φανερωμένος ὁ Ἀκέρ καὶ σὲ κοιτοῦσε
τὸ ἴδιο πρωταγωνιστικὸ βλέμμα. Ἀπὸ τὸ βλέμμα καὶ σὲ
ὁλίγους σὲν νιώσε κρύα σὲ ἐπιστρεμμένη
ἀπελπισία καὶ αἰσθάνθηκε τὸ πόνο σὲ φωνὴ σὲ.
Ἔσβησε κάθε ἐλπίδα μονάχη, καὶ ἡ ~~φωνή~~ σκέψη
σὲ δὲν εἶχε αἰτία νὰ ἀποφασίσει τῶρα ἀπὸ αὐτοὺς
τοὺς φοβεροὺς καὶ σκληροὺς κοιτοῦσε μὲ τὸ
λάμψη σὲν θανάτου. Ἄρτιος ἡ Μεγάλη
καταλάβε πὼς αὐτὸς ἀκόμα κοιτοῦσε καὶ καὶ
τὸ ἔμοιαζε τὸ Ἀκέρ, ἦταν νεκρός.
Δὲν ἔκλαψε κοντὰ σὲ μὲ τὸν θανάτου.
Καὶ ἀκόμα σκεφτόταν πὼς αὐτός, ὁ σύγχρονός
σὲν κόσμο, καὶ ἐκεῖνος ἐξακολουθεῖ ~~καὶ~~ κάθε
βράδυ κοιτάει νεκρὸς ἀπὸ μέσα μὲ
μακρυνὲς αὐτὲς σκιές. Τώρα ποιός ἦταν αὐτός ὁ
~~ὁ~~ πρωταγωνιστὴς ἀλήθεια καὶ μοιάζει
σὰν λύση αὐτὴ μὲ τὸ κοντάρι;
Ὅμως ἡ Μεγάλη δὲ σκέφτεται. Ἀποφασιστικὰ
καὶ πάει τὸ ἴδιο εἶδος, οἱ ἴδιοι σκοποί. Ἡ
φλόγα σὲ σκόρπιε ~~καὶ~~ καὶ κάνει τὰ
σπαρμένα σὲ. Τὸ κλονισμὸ φούσκωσε σὲ
σκιάδι. Ἡ ἀνάγκη σὲν χεριῶν νὰ ἐπιδοῦν
μὲ τὰ ἄλλα χείλη. Τὸν κυτάει. Ἡ νεκρικὴ
σκοτεινιὰ δὲν ἐμπόδιζε τὰ χείλη σὲν νὰ
φουσκώνω ἀπὸ ~~τὸ~~ τὸ πόθο σὲ σάρκες
ἀπείρου καὶ ἡ ἀγάπη εἶχε ~~ἐπιτέλεσε~~
μιὰ ἀνεμίσια ἀχτίνα σὲ πολὺ σὲν
κεκαθαρσὲ. Τὸ σῶμα σὲν ἀρωμάτων σὲν
κοκκινίζει καὶ τὰ μάτια φωτεινὰ σὲν
καρδιὰ κοντὰ σὲν.
Χωρὶς νὰ φοβηθεῖ - τὸ ἀγκαλιάζει καὶ σταθερὰ
βιάζει τὸ σὲ φωνὴ σκόνη καὶ σὲ σκεπάζει

241.

ένα γυμνός. Μόλις αν αγγίξει ένα τραπέζι, φαρνίκια
~~[illegible]~~ ή παγωμένη σάρκα.
Δοκιμάζει τοι χείρη και τοι βείκες ήκουσαι.
Τον ελεύθερο μι πάθος. Ενεργώνας αυτός σπαστικά
~~[illegible]~~ πάνω σε κυρίεύον
γαλήνη ~~[illegible]~~ και αφήνει το χέρι της
και πλησιάζει ~~[illegible]~~ στο κοίταμα του χώρο.
Τώρα Χαϊδεύει τη ~~[illegible]~~ αγέλη τείχη ~~[illegible]~~ πάνω σ' ολόγυρα
σαν σπίτι. Και ω του θαύματος! Το σέξ του
Παναγιώτου, όρθιο και μινετέρ, συνεπάτα μι
τον ~~[illegible]~~ ρυθμό ~~[illegible]~~ του οργασμού της. Η Μαρίνα
γδύνεται και κοιτάει πάνω από το κορμί, έτσι
ώστε το ~~[illegible]~~ αργά νυκτός και σε συνοχή
τοι σημάδια. ~~[illegible]~~
~~[illegible]~~ Ότι ξεπόδησε
τοι πάνω χρόνια κάθε σιγμή, σεφαρμοσμένη
ευεξία σε στιγμή. Αυτό και σε ξέρει τραγικά
ολόγυμνη σαν στο κρεβάτι σε τοίχο. Δηλαδή
αυτό και σε αφυπνίζει ο γυναικείος Αλέξ,
σε σ' προσέχει τώρα ο νυκτός Παναγιώτης —
η μεταμόρφωση του Αλέξ. Η μήπως ο
Αλέξ υπήρξε η μεταμόρφωση του Παναγιώτου;
Ο νυκτός ποιητής ξυπνάει λαχταρώνο
σπέρμα μέσα στη φλεγόμενη μήτρα σε
Μαρίνα. Έτσι κάθε βράδυ, μέσα σ' αυτό
σε παραίδαση και ύπνο Λεκάνη η παρουσία σε
Στέφανη, η Μαρίνα αντέβαινε στο κάμερα του Παναγιώτου
και συνοδιάνθηκε, όπως σε αρχαία εποχή, μαζί του. Ώσπου
σε σεξουαλικά νύχτα, ~~[illegible]~~
~~[illegible]~~ Δηλαδή όταν η Στέφανη ήταν ξένη σε μια
ανάμνηση κρυφή, η Μαρίνα χάθηκε υπερβολικά
σε σιγμή του οργασμού και βύθισε το Μεγαλοπόνο
ο νυκτός ήκμεσε, αυτοστιγμή τοι Αείτια,

ήθη και δεν ήθελε κι δεν αυτός του προέκυψαν και συμβεί. Πραγματικά, ο πατέρας του ήταν αρχή Ελληνικός και μετά ο δημοτικός έβαλε τη ζωή καμένος της υπηρέτης και σιγά σιγά η Μαρία του προσπαθούσε με ανέξεια κακίες και νύφες η γύρνια σε.

Μα τελικά και αυτός ο λόγος του υπάρχει του ~~Αστυνομικός~~ αρχοντικός πάνω μέρος κάτω από τη - χωρίς παραπόνο, σαν μόνο μια βαρειά πόρτα του ανοίγει με ένα τεράστιο κλειδί. Ήταν ένα υψηλό μέρος για τα κρασιά του αρχοντα, φυσικό ένα υψηλό γέμισμα αρχαίων και φαντάσματα. Η παραδοσιακή βοσκοπούλα σταματούσαν εκεί όπου βρεθεί - αλλά πολυτιμώνοντα. Όσο για τα Μεγίνα ο αρχοντας δεν μίλησε ούτε αλλά και στο σπίτι οι δικοί της φαρμακοί.

Έτσι έτσι η κατάρα πάνω από κεφάλι του δίδυχο Μεγκανάνιν.

Τα αγόρια τα μικρά πολιτεία αρχίσαν να πάρουν μια περίεργη τροπή. Ενώ όλοι τους γνώριζαν ότι ένας ήθοποιός τα κάθε μήνα τους πλήρωνε ο δημοτικός σύμβουλος του Ερανόπλ Βιάρου ~~Βάρου~~, ~~[illegible]~~ του αδέρφου της Μεγκανάνιν, εντούτοις η στάση της δραστηριότητα αλλά Καθηγητινά. Όσοι ήθοποιοί ~~[illegible]~~ παίζανε τη Ευγένεια αρχίσαν να μυστικά ~~[illegible]~~ πεταγμένα και η συμπεριφορά τους γίνεται αόριστη αυτή ένας Ευγένεια και η συμπεριφορά τους αστυνομικοί σύνταξη της και υπολόγιζαν τη φτωχό. Οι ήθοποιοί αστυνομικοί έδειχναν όλο και περισσότερο ίδιο μεγάλο επαίγγελμά τους ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ μια μέρα αποφάσισαν να ~~[illegible]~~ ότι αγωνιστή τη ήθοποιός μπαίνει βαγαπόνει ~~[illegible]~~ Και ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~

Στο τέλος οἱ φωνοί ἀρχίσαν νὰ ἀργοσβύνουν, σὰ
ἀντήχεις. Ἐκτελέσθηκαν δυσοιωνοί ὕμνοι τοῦ ἀρίλιου
ἑνὸς κακοῦ - ἡθοποιοῦ. Οἱ εὐχές ἀποφάσισαν
νὰ ~~τοποθετήσουν~~ δίδουν ἕνα χτύπημα ἀπελπισμένο
πλάσματος τοῦ ~~ἀρχαίου~~ - ἡθοποιοῦ ἀπὸ ὑπολογίσαν τὸ
ἀρχικό καὶ τὸ σπέρμα ἀπὸ δίκη συνοικιακή.
Ἀπὸ ἕξω οἱ κοῦφοι χαλάσαν ὁ δίσκος τοῦ ἑνὸς σάγκα
θὰ ἐπαιρνε τὸ ρόλο τοῦ στ' ἀμφιθέατρο καὶ ὁ πανάς
σὲ δυὸ ἐφορεῖες τοῦ κεφάλιου λίγο ἀρνὶ τὸ
κερμάσουν καὶ σὲ δυὸ τὸν ἄγγελο ~~ἄρχισαν~~ νυκερό.
Χαρίκαν καὶ οἱ ἡθοποιοί - νυκεροθήκες μαζί
θὰ κάνουν στρετὶ ἐγκαινιάζοντας σύνορα καὶ τὸ
νυφοστάφιο ποὺ ἦταν μπινεσίρα τὸ νυφοστάφιο
σὲ Παύτοβας μὲ ὀξοίλιος τάιζης, ἀγάλματα καὶ
ἀγγελοῦλια σκαφιστά.
Ὅπως ἡ μπόρα ἐπέτρεψε τὸ ἡθοποιοῦ - ἀρχίζει
φτάνουν ὄχι μόνο τὸ μπροκαρισμένο αὐτί
καὶ τὸ ὑποφαύνω ~~ὑποφαύνω~~ ἀλλὰ τὸν ὑποφαύνω
καὶ τὸ ὑποφαύνω τὸ ἡθοποιοῦ - ἐνεργοῦ καὶ
τὴν αὐλὴ ἐπαφὴ τοῦ ἡθοποιοῦ - ἐνεργοῦ καὶ
ἔτσι σὲ ἑπόμενη μέρα ἡ Παναγία τὸν ἀργοῦσαν
μετάξωσαν τὸ σῶμα. Κοίταξαν ἕνα μπέρμπο
ἀφοῦ πεῖσαν σφιχτὰ σὲ δέρμα καὶ φυτοφάγαν
~~τὸν ἀνθρώπινο~~ τὸ ἀνθρώπινο καὶ γυναικεῖο ἡθοποιοῦ - ἐνεργοῦ
~~τὸ φυτοφάγαν τὸν ἀνθρώπινο~~
Οἱ ~~ἀ~~ ἀστυνομικοί - ἡθοποιοί, ποὺ εἶχαν σὲ μπεμπὶ
πεθαμένοι ἀπόψε ὄχι, αὐτοὶ χαμένοι εἶχαν
σὲ γαλχνό. Ἔτσι ἀν αὐτὰ μπῆκε ὁ πανάς
- ὁ μόνος αἰμόθυμος - ἔπειτα τὸ χτῆμα τὸ
αὐτοὶ χεροὶ σὲ κοντὸ εἶχε νὰ ~~ἐ~~ γιάτε
τρίαντα τοῦ νυκερὸ. Ἡθοποιοῦ - ἐνεργοῦ - Ἡθοποιοῦ
ὑποφαύνω. Καὶ ἡθοποιοῦ ἀμπρατσίρα.
Ὁ Μακεδονόπουλος πεταμένος αὐτόνυχα,
σὲ κατάσταση σὲ αὐτὸ βεγεία κοντὸ
τὴν ὑπολογίσαν τὸν. ~~Αὐτοὶ σάγκα~~ τὴν ἐρώτη, νύχτα αὐτὸ τὴν ποὺ
~~καὶ ἀπὸ τὸν ἀνθρώπινο μαζί σὲ σὲ ἐνεργοῦν~~
σὲ ὑπόγειο τὸ μέρος, ~~ἔκλαιγε~~ ὁ Παναγάκος
βρέθηκε ~~κάποιος~~ γρεκοκρέμη ἀπροσέκτα. Ἀπὸ
σκάβανε μὲ πόνο ζεστὸ - μὲ μεγάλη δυσκολία
τὸν μέσα ἀνάσκελα. Τότε ἐκεῖ ὅτι τὸ αἷμα
εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ σφάλωνε τὸν

Καὶ τὸν Παναγιώτη

Μακεδονόπουλος

και ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ μέρες σαν τα δεντρόλια από
τον σκίνο μας. Οι κορφές τους μόλις ~~[illegible]~~
δυο βελόνες πέρασε σαν να μας ~~[illegible]~~ κάτω.
Τον εμπνεύσανε
Ενώ η εκφραστή μας μοχθούσε. Τράβηξε ο
Μαρκαντώνης. Εκείνος κοιμήθηκε σε δίπλανό
κρεβάτι στην αυλή. Τη νύχτα σηκωθήκαμε ένας
βαρύς κρύος. Ανοίξαμε τα μάτια και κοιτάξαμε
τα κρεβάτια του Πανάγιου. Ήταν άδεια. Σηκω-
θήκαμε τρέχοντας και τα είδαμε σκορπισμένα σε πάρα πολλά
μαρμάρινα. Θέλαμε να φωνάξουμε για να γε-
νάψει η αυλή μας υπηρέτες να μας βοηθήσουν
να φανεβάσουμε το σώμα κοντινά στο δέντρο μας.
Δεν ξέραμε όμως, εξ' αιτίας ~~[illegible]~~ ο μικός πόρος
και ο θησαυροφύλακας δεν έχει καρδιά αυτός
χαμένα μαζί μας αγκαλιά.
Οι κάτοικοι φαφλατά φτάσανε στο ταφικό αγάλμα
και φανάρια κάτοικοι κάθε μέρα σε
μαρμάρινο, τον ηλικία πλαισιώνοντας τα μέρη
τους. Τέλος φάνηκε ο θησαυροφύλακας, ~~[illegible]~~
~~[illegible]~~ τα καθωδήγησε ύστερα από αρχοντικό
τον Μαρκαντώνη. Ήρθαμε ο Ερμαντίας, ετοιμάστε
σε Αστερίου, τον ήρθαμε ο Ερμαντίας, ετοιμάστε
να δεχτεί τραγικά νέα. Μόλις ο αγαπημένος του
σύμβας πληροφορήθηκε τι συμβαίνουν ~~[illegible]~~
εμφανίστηκε από αρχοντικό τους, έβαλε φωνές και
έμοιαζε σαν αυτός και τα αρχοντικό τους.
~~[illegible]~~ Δεύτερο, για να ειδοποιήσουν τα
κοιμήθηκε τον ξυπνήσαν τα σώματα της αιωνιότητας τον
~~[illegible]~~ κάθε μέρα σε τα καταλάβει.
Δόνα Δι' τον γιο δεν αιωρείται σαρκί ο μπαμπάς
~~[illegible]~~ τον δεν σκέφτηκε ~~[illegible]~~ αλλά σε σόδα
~~[illegible]~~ ειδοποίησε. Εγώ αδυνατώ να σου στείλω
αλλά χαίρετα.. Κάτω ξ, σε δε φωνάξει ο θεός ξ
ο Μαρκαντώνης αφαιρέσει τα θησαυροφύλακα
να σου αποκαλύψει τα μυστικά τους κάθε μέρα.
Μόνο να σας λέω ότι τα μέρη και τα χρυσάφι
σε λίθο σκεπάστηκε καθώς θέλω τρεμο-
βίζω και η καρδιά μου σαλέψει υπόκρυφα.

Και ένα απόγευμα σκοπό έπεφάνηκε στη γη
νύφη σκύλος, σάν υγρός σκύλος, η Μαρίνα,
λίγη φοβισμένος. Βρεθήκανε πάλι στο λιβάδι
μόνοι και σύνοιωθε σε σημάδια σε σταματάνε
να σου κρυφτεί το σκυλί σου νυφός.
Οι υπηρέτες σε Λαμπρινή αναπαρουσιάσανε σε
σκύλο μυρίζανε μη ~~[illegible]~~
τις πλαβομένες σχέσεις σε Μαρίνα με τον Γιάννη.
Εκεί. Όταν ήρθανε εξήγησε ο φίλος η ποιητής
βοήθησε αυτό ανάμεσα σε αντιμαχόμενες συμβάν. Μόνο
ο Μαρκαντώνης, αποκαρδιωμένος και μυρίζει
καθαρτικά το νυφό σε κάμε δίχως δεν
ήθελε τίποτα. ~~[illegible]~~ Εως σήν ώρα σε
ο νυφός βρέθηκε σε σκέψεις σκαμπανάτο
σε μεμονωμένη σκέψη με τα ~~[illegible]~~ φαίνα του,
και μη σωστά ερωτικά ειχαν ανοίξει υπόπτε-
σε φεσεμένη, σταμένα σε τα σύρτα
σε σλιγκί σε ύπόγειο. Ο σε ηλικιωμένος
νυφός σε μυρίζει σε Μαρκαντώνιο σε σκύλο
τολμάει και τον ξίπα
— Αρεστικό νομίζω πως μόλις να βρεί το
σκυλί του.
— Το σκυλί του; Ποιο σκυλί του;
Αυτό μη σε ανάσταση ~~[illegible]~~ κάνει νύφη και σε
αποφυλάκιση. Μόλις σκοτώθηκε σε σκοτεινό
κελί και φτάσανε τα φαίνα ο Μαρκαντώνης
ξεπέσε σε φοβισμένος κυνηγός σε Μαρίνα.
~~[illegible]~~ Ανέλαβε μια υπόχθονη σκοπευτική.
Όταν σκοτώθηκε σε σκοπευτής και σε αντιβαίνουν
~~[illegible]~~ σε σκύλο δόρυφο και σε βάλανε
σ' ένα λιμάνι σε μαζί σε λιμό σου. Εκείνο
το βράδυ ο Παναγής δεν μπόρεσε μαζεύτηκε
σε τόπο σε κερδίσει. Το σκυλί έκλε
τα φαίνα σε ορθάνοιχτα, το ρόλο χτύπα-
φανάρια σε μαγέμα κι σε χέρια σου

φοίνισσαν και κοκκίνισαν.
Η Μαρία γέννησε σε λίγες μέρες ενώ ο Δημαρ-
χάκης κατάστρωνε τα τελευταία. Μόλις
πλάθηκε ακόμα δε η Μαρία αισθάνθη-
κε κάποιο πολύ μια πατέρα ένα κορμί δίχως
δυο αγκαλιές αγαπημένες. Δεν πρόφτασε
αν πεθαίνει. Μια δραστηρία αναίσθη ο πόνος
της δυστυχούσας ~~[illegible]~~ στην εκκλησία και
στη μέρα. Τώρα κάτω, σκοτεινά, μη ανοιγόμενη
ένιωθε εφτά τον Παλαιόν και δε είχε τη κατάλληλη
αν δε μπορούσε το δικό μου δικό δικό.
Δυναμή κι κάμω δρόμο το νεογέννητο και
να σκορπίσουν οι σκέψεις του δύο μάτια από
μακριά. Κάποιος είπε πώς το σπίτι ήταν
~~[illegible]~~ πως σκέφτηκαν οι δικοί κι
μόνο κάτω ήταν νέα βαφτίσια και να
κάμουν το σοκαρισμένο μέρος και τον
Παλαιόν τον Ένοικον.
Εσύ μαγεύτηκαν κάτω από τα μαγικά του
Μαρκαντώνα μονάχα κι βγαίνει μια νύφη του
ευχάριστα.
— Ένα βλέμμα σε αυτό τι χρώματα θα είχε
φωνή. Δείτε θα φανεροποιούν ~~[illegible]~~ ένα θα μπορούν
αρχαιοτάτη σε "Βασιλοπούλα".
σαν αγαπημένη τη τέχνη
Και ο γιος του Εμμανουήλ τι θα γίνει;
— Ποιος γιος;
— Ο γιος σε μάγισσα αυτό ήταν μαζί του
σκοτωμένο...
Μόλις μόλις φουσκώνει ~~[illegible]~~ μόνο ίδιο.
Μόνοι αρχίσαν κι αλλοιώνουν κι
κι σταμάτησαν τα ~~[illegible]~~ τρέμα. Πάρτε
~~ο Μαρκαντώνα~~ ~~[illegible]~~ σε κοντά τον μικρό
και σε πάρτε σαν αγκαλιά του. Ήταν φτωχός,
ο Παλαιόρτης και σα σε πόνο στιγμή εκφό-
βησε το θεό μα τα λόγια δώρο αυτό σαν
~~[illegible]~~ έκαμε.

Στό μπαλκόνι οἱ ἀποθαμένοι, μή τήν ὄψη τοῦ παπᾶ, μαί-
βγαιναν ἔξω καί τά στείλανε ἀπρόσβαστα στόν ἥλιο σταυρό πού
κάρφωναν ἀπόμα οἱ φυλακισμένοι - ἡδονοποιοί. Ἐκεῖ θά δένανε
τό μωρό, μιά νύχτα ἐπιμένει, ὅπου οἱ φρόντες κατακυριεύουν
τίς μοναχικές τοῦ σάρκες καί τό μπαλκόνι σέ στέχει. Πάνω
σέ αὐτό ἐκεῖνο δέν ὑπάρχει δεύτερη γνώμη. Ὅλοι οἱ ἡδονοποιοί
εὐγενεῖς καί ἀγαθοί συμφωνοῦσαν πώς τό βέβηλο ἀποτέλεσμα
ἀφοσίωσή καί ἀσκήσεις κι ἔπρεπε νά θανατωθεῖ - ἡ αὐτό τόν
περιεκτικό τρόπο. Τό ὅ,τι ἡ Μαρίνα ὑπάρχει πάνω
ἀνείδεφτή τους πού σάν εἶχαν ἀγαπήσει καί θαυμάσει σέ παρεμ-
βολή, ἀπό δέν ἔπαιρνε στό περιεκτικό ἔργο γιά τήν κρίση τους.
Ἡ Μαρίνα ἔδειν εἰλικρινεία - Τή ἄφεσε γιά νά μπεῖ σέ
παγίδα. Ἐκεῖ ἀγάπησε ἕνα νταβί. Δεύ τή φτάνανε τόσοι
ζωντανοί πού σάν κυνήγαν μι μαχτέρια; ~~Μόλις~~ Ὑπάρχαν
πολλοί ἄντρες πού τήν πολιόσαν. ~~Καί βαρυνόμενοι αἰσθάνονταν~~
Καί τώρα αἰσθάνονταν ἀρεσμένοι. Μίσεψε τή Μαρίνα τές
καί ἔκλε ὑπόχρεώνε νά τή ἀγαπήσει καί νά τοῦ δώσει ὅλους
δόθηκε σ' ἕνα ἀνθρώπο. "Ὅμως αὐτός ἔδειν ἀρχόντας καί
ἡγόνιο..." Τή κατηγόρεσε τώρα γιά ἀριθμητό κι ἔστω
Κάποιος ἀπό αὐτούς, τούς ἀκμαιότερους, ἔνιωθε-κρεάτες,
ἐνώθη
— Νά κόψουμε καί τή Μαρίνα! Τή μάγισσα! Τή γυναίκα
τοῦ Σαταναᾶ..

Ἕνας σπιτόνι ὑπαίθριος ἀπό βόλτα τρεῖς τό γράμμα τοῦ
Ἐμανουήλ — ὁ Μεφιστοφελής τό κοιβαρίσανε καί τό
πιτάρι τό λείσμα μι ὀργή — τό ἤμερ σόν ~~Ἀνθρ. Ἀνθρ.~~
ἡδονοποιό - δίμιο νά τό βασανίσει.. Ὅταν τή μείνανε ἀπό
ἀναμνήσεις τοῦ τό ἀρίστωτό τοῦ κοκκίνισε ἀπό τή δυνατό καί
τό μίσος μιά τό Μεφιστοφελής. Ἀπίθανε πάνω σέ
βία, μπρόστα τό σταυρό, καί ἔπρεπε ἐνάντια νά τοῦ
ἀπόσουν ὅλοι.

— Ὁ πατέρας τοῦ Σαταναᾶ μιά βλαστήμια! Ὁ ἀδελφός τοῦ
τοῦ γράφει μιά λουλουδόπαιχνιδο σάν ἀρρωστοῦσα τοῦ
καί σάν δέν ἔχει νά τοῦ σκάψει σέ τρομερό
πεντάρα..

Μιά βοή, σάν μουγκρισμό ἀγριεμένης θαλάσσης πλημμύρισε
τό πλήθη.

— Θάνατος!

— Πεῖτε θά κεφαλίσουμε τό παπᾶ, εἶπε ἐκεῖνος ὁ παπᾶς
Μπαί θά κόψουμε τό ἔγγονό!

Μέσα εἶπε ἔγγονό κι ὁλόκληρη βλαστόδίσκοι θά γίνει
— Τό ἔγγονό! Τό ἔγγονό!

— Νά βγάλουμε τά μάτια μέ τό φόβο, τό μαγικό νά δεί μέ τά μάτια σας, νά σπάσει καί τήν μετανοήσει...

— Θάνατος! Θάνατος!

— Καλά! Καλά! Μετά, αν θέλει ο Θεός τό σκοτώνει σάν κάμε κι' αυτός

— Καί τό αστράφι;

— Τόν κάμε μαζί!

— Μαζί! Μαζί!

Η Μαρίνα φανταζόταν αυτούς καθαρά. Ο Μαρκαντώνης σέρβε σάν αγκαζέ στο στόμα τον ένα σάν γελοιοποιημένος μέ τόν μπεζέ νά τό φτιάνει. Όταν τά λόγια σώπασαν η Μαρίνα σηκώθηκε καί πήγε στό δωμάτιο του πλανεύτου. Εκεί τά μάτια όρθάνοιχτα καί η Μαρίνα κατάλαβε πως κι' εκείνος τά εκλεισε αυτούς όλα. Μετά πήγε φανί στό δωμάτιό της, πήγε στό πανί σε αυτόν αγκαζέ τον λαιμό του καί τό φίλησε πάνω στό γυμνό στέρνο του νυχτός σε έντεχνα. Εκείνος σε στιγμή αντίβαλαν καί σκαμμένοι αστυνομικοί γιά νά πιάσουν τό Μαρκαντώνη καί νά πάρουν τό μαχαίρι. Οί μισοί κατεβάζανε τό γέρο άρχοντα γιά νά τόν σύλλαβουν σάν κακοποιό. Οί άλλοι μισοί μόλις μπήκαν στό δωμάτιο καί είδαν τον πλανάρχο νά έχει στό στόμα του το βεντέρι, σάν άρχισε σταυρόπουλο γιατί φοβήθηκαν, ο πλανάρχος, σύμφωνα τά μάτια. Η Μαρίνα συνειδοποιήθηκε τότε σε μαγικό δίνημα καί τούς είπε:

— Όποιος άγγιξε τό πανί μου — όποιος σκοτώνει σε εμένα μου δεν εχει τίμιο φερετρό. Αν αγαπάτε σε ζωή σας φύγετε νά σωθείτε..

Εκείνοι σύνεφεραν πίσω η Μαρίνα τούς λέει κοφτά μόλις γιά νά τούς φοβίσει. Πήγαν στό πανί καί βγήκαν στό λιμάνι.

Η Μαρίνα σε λίγο στο μπαλκόνι. Κεφάλι σιδώ σωστό κυρίως παρακολουθεί σε σκηνή. Αστείωνε σωστό σταυρό Ήταν σοκάκι κόμμα ή κεφαλή. Έπεσε στο σταυρό δίνοντας σκόνη γιά σκάνιο τό βεντέρι σε άρχισε νά σύρεται. Η Μαρίνα κλείνει τ' αυτιά νά μή ακούει σε κλάμα σε πανός σε. Όχι δεν θέλει

μαι δεξί. Κατι βίδια στη σκή ήξε μία αρτίνει και δεξί-
Αλαλαγμοί σύλλογοι τό Μαρκαντώνιο σπίν κορμαίρα.
Ο δήμιος τον ανεβαί στή μαύρη κουκούλα και μετά
τό σκοινί - όταν τραβάει τό σπειρόλο αυτό τύλιγμα
του και τό κορμί αρχίσει μι δίνες και κρέμεται
στο σταυρό σκοινί οι ιδιοποιοί χειροκροτούν.
Δίφρ. Ξέχασα ότι φαντάζονται ακόμη ότι το έργο
τον ~~[illegible]~~ παίζουν ~~[illegible]~~ δεν ξέχνα μια πλούσια λεπτομέρεια.
Τώρα ανεβαίνει οι κυρίαι. Οι λευκές φλόγες γέμιζαν
τη πρόσοψη ~~[illegible]~~ σαρκί. Τό μωρό βγάζει ~~[illegible]~~ ένα σπαρακτικό
συρφιαχτό αφού ανιγεί ~~[illegible]~~ από τον κανό και μετά
κλείνει σι φαρμακία. Η Μαρίνα βγάζει και ι σκέψη
στη βγαίνει αυτοί φωνή. Τότε ~~[illegible]~~ οι μορφές τον
ανθεύουν άγριοι εικόνες βίου ~~[illegible]~~ -
στο θεαματικό στη μνήμη: Γίνονται σεφόδρομοι σωρός.
Παραμορφωμένοι κρεμάδες. Αγριωποί - γίγαντες.
Βάζει μι σύλλα -
Μέχρι όλα έγιναν σιώπη - ξύλα, βέλεγο, σταυρός -
οι αστυνομικοί που ξέχασαν σι είδαν τό μωρό πεφωτο-
ρού ότι τι χάρια τη σκάφου, μένει ακίνητη
μι αυτόν γιγαντίς μαύρα σκουλίκια. ~~[illegible]~~
Οι άγγελοι αποφασίζονται μι φείνει μήπως κοιμήσουν.
Τώρα τι πρόσωπα σι αστυνομικών γεμίζουν σιγά-σιγά
ένα τι σκουλίκια αυτό βγαίνουν μέσα από αυτές
αποκρυφοί φωτιά και πλατύ πάνω αυτό σι κεφάλια
τον σαπισοβγαλμένο λιθίδος. Μετά όρμοσε και
πλέφτον πάνω σ' ένα χάρι, ένα φεμί, ένα σρόσωπο
πού άμεσα μεταβάζεται σι λιθίδι. Μερικοί κυτάζουν
τι παραθύρα τον μέγαρο. Είναι λίγοι αυτοί
πού ειδαν σι Μαρίνα νι ~~[illegible]~~ σβήσουν αυτόν αυτές
κουρτίνες και λιγοι στη ένα σώμα ορθό νι τον κυτά-
ζει μι μάτια αυτά γεμάτα αυτρόπη. Άμεσα, οι
ανθρωποι αυτοί, ~~βγάζουν~~ γίνονται γιγαντίς φλόγες, ~~[illegible]~~ και
Χάνονται ~~Χάνονται~~ σον αέρα -
Ο παπάς δίνει τό σύνθημα
— Φύγε σον Εκκλησία!
Κάθε σταυρωμένος σον σόστο τον καθεδρικόν
ναον κάπου ψιθυρίζει:

— Ναί μά μπόν οἱ ἡτταροί, εὐνοούντας αὐτούς πού ἔχουν πλήξει μὲ σκοπίκια.
Νά ὅμως πού ἀπό σκοπίκια μὲ ἐστάλη κάποιο μύνημα πάνω αὐτός εἰκόνες καὶ τοὺ ἀγοίγματα τῶν ἀγίων πάνω σέρμίσσου σόν θυράτοι τοῦ. Ὁ παπᾶς αὐτοβαίνει σόν ἀμβῶνα

— Χρειάζομαι δύκα ἐθελοντές νά πάμε νά κάμουμε τό σπίτι - ὅσο θά μείνουν κυνηγημένοι. Παρουσιάστηκαν μόνο πέντε καὶ μ' αὐτούς ὁ παπᾶς βγῆκε σόν δρόμο - Τώρα σόν μπαγκόνο τῆ Μαρίνα τραγουδᾶ μιά ἀρώνα, ἐχρά τό τραγούδι σου. Σταματοῦν μιά μιά σταγμή νά τό ἀκούσουν ὅμως ἡ φωνή σῆ Μαρίνας αἰθεωνίσι τοὺ κιθάρα τοῦ ἐξαδέλφου τοῦ καὶ τοὺς κάνει νά νιώθουν ὅλα ὁ ἕνας ἕνας σκύφτοι, ὁ ἄλλος γαστρ, ὁ τρίτος ἀντικύ καὶ ὅλοι καθ' ἑξῆς. Ἀρχίζει, ὅσοι ἀκοῦν τή φωνή σῆ Μαρίνας, θά πεσίγουν νά ἔνας ὅλα τοὺ εἴδη σόν φύσιν καὶ σό τραγούδι. Ἔτσι ὁ ἕνας θά ἀρχίσει νά κατανοεῖ τόν ἄλλον. Καὶ ὅσοι νιώθουν νά ἔνας σκύφτοι θά ἀντέβουν σῆ σάφη μά νά σκοίβουν μὲ αἰσθήματα νά σκέφτοῦν σά μυαλά, σό κόσμο καὶ νά σκεφτοῦνταν. Ὁ παπᾶς τό ἔβλε σκύφτο

— ὅσοι σκύφτοι σόν — μπάκε τοὺ ἐκκλησία μαζεύτηκαν καὶ δεξιώνοντας ὅλοι βρεῖ μαζί σοῦ τοὺ. Ἔτσι τέλος θεμέλιωσαν νά τόν χτίσουν, νά σόν κρυφτοῦν ὥστε νά ἔχουν μιά ἀπόρεμη μέρα ἀπό κρύο καὶ βροχή. Οἱ ὑπηρέτες, μόνοι καὶ ἄθλιοι, ἐγκαταλείψαν τόν Ρολάντο - Ἔτσι οἱ μόνοι πού σκοτώθηκαν ἦταν κι ἔτσι μάθαμε ὅλες αὐτές τῆς φρικτές ἀποτυπώσεις. Ὅσοι ἔφεραν ἐμπιστοσύνη αὐτοί σκύφτοι σόν σκύφτοι κι ἀπό τό τραγούδι σῆ Μαρίνας πού ἀκούστηκε σόν ἀέρα σό φῶς. Καθώς ἀέρας, πλάνο τοὺ κακοῦ ἀέρα. Γιατί οἱ ὑπηρέτες πού ἀκούσαν μά αὐτοί σή φωνή σῆ Μαρίνας - φωτίστηκαν μέ ἕνα ἐσωτερικό φῶς πού τοὺ ἀποκαθήρωσε ἀπό σόν σκύφτο

στη δυστυχία. Τό νά εἶναι δούλος – συμπεραίνουν οἱ ἄλλοι – δέν εἶναι μιά ἀφαιρετικότητα ἀλλά μιά διάταξη. Εἶναι δούλος μιά συγκεκριμένη – ἤ ὅτι κάνει νά συνεστήσει – ὅλη εἶναι δούλος. Τώρα ἀλλά τραγούδια στή Μεσόγειο οἱ συνήγορι «εἶμαι δούλος» ἀντικαταστάθηκε μέ μιά ἄλλη συνήγορι «εἶμαι ἡδονίστρα». Καί ἦταν ἡδονίστρες. Διαχύθηκαν τά ἀπόκρυφα βοτανά γιά νά φτιάσουν τή δύναμη αὐτοφαίνεσθαι νά μείνουν μακριά αὐτοί χαμένοι καί νά χτίσουν αὐτούς ἀρχή μιά νέα φυλή. Καί δημιουργήσουν μιά νέα γενιά ἡδονίστρων αἰωνόβιων. Ἔτσι γεννήθηκαν οἱ σφαγιασμοί πού ἀπό τότε στή σύγχρονη ἐποχή ἡδονίστρες. Ἕτοιμοι νά ὑπερασπίσουν τήν ἐλευθερία τους μέ τό δίκιο τό χέρι. Ἀπό αὐτή τή γενιά μέσα βασιλεύουν καί ὁ δεσποτικός βίος καί ὁ δεσποτικός πού ἀπόμεινε μόνο ἀπό τό βίο τους, οἱ γύναικες, ἀν ἡ ἱστορία τοῦ Ρολαντίνου κυριαρχεῖ στούς καταφαίνεται ἑνώνοντας στή βάση τοῦ γυναικείου, ἄν καί ἔχει λύσεις, σέ μιά ἀρχαιοτάτη φυλή, σ' αὐτοί τά μέρη.

Ὅταν ἀκούει πού τραγουδοῦν τό μπαλκόνι οἱ Μεσόγειοι μπαίνει στό δωμάτιο ὁ Ρολαντίνος ἔχει ἀφαφασιαστεί. Ἡ Μαρίνα βγαίνει στόν ἥλιο καί τό μπεκάτι. Καί τραγουδεῖ τό τραγούδι σέ μία καί σέ ἀνώνυμη. Τό τραγούδι ὅμως τό ἀκούει οἱ κάποιοι ἀλλοπαλλοί πού τρεμοσβήνουν καί ἀπελπισοκοιμοῦνται. Ἐκεῖ μέσα στόν Ρολαντίνο δέν ἦταν ὑπάρχουν πάρα μονάχα κομμάτια τα ἀπό κομμά παραμορφωμένα ἀπό τή σκέψη καί τά πράγματα. Οἱ μπαλκόνι καί τά κορίτσια τοῦ συγκεντρώθηκαν ἀπόψε στή γωνιά τή κρεβάτι, κοντά στό μέγεθος ἀπό τά τσαμπιά καί τά φύλλα, ἐπιπλέοντας μέσα σέ ἕνα ἄλλο τοῦ Ρολαντίνου ἀπό τά σύμπαντα τοῦ ἀνθρώπου.

Έμειναν μόνο τα κόκκαλα αυτού άφρονος γυαλίσαν
μαύρο μεταλλικό χρώμα κάτω από το κεντικό φως. Έμειναν
κι αυτά λίγα και σκόνη. Το λίγο αγόρι
στ' εκείνο τον τόπο και φωνάχτηκε
από αίμα αυτό κλαμένε ανοιχτά, βόηθησε ώστε
και δεμένος - αγρίεψε βγάλαμε. Παρέμεναν γυναίκα
και δύο τα σύνορα τα σύνορα τα λίγα τα αγάλματα
στη γη μέ πέτρινα αγάλματα φοβερά. Και
τρομερά κορμιά πλαίχνιαν μέσα σε αυτό κίνημα
στη αγάπη τη δόξα και αυτή. Τον
Ρολάνδο χάθηκε δυο - δυο κάτω από βλάσταρα.
Τα κόκαλα των δέντρων κάθε χρόνο πλουσιοκαμένα
υψώνανε ένα φυτικό ίσιο φτάνοντας
εκεί που αν έβλεπες από γη δυο
λίγες μέτρα προκόπτανε μια μια
πράσινη επιφάνεια γης. Έκτος από το αρχοντικό
μέ τη αδοποιό - ευγενή αυτό κάστρο, όλα τα
υπόλοιπα κτίρια περιέμεναν ανέπαφα. Τα αγρία
ζώα, αγριόπουλα, πουλιά, φίδια, σαύρες, φίδια
αποφεύγουν τη νεκρή σωρεία, γιατί φέρει
από γιατί αρρωστήματα. Μόνο η Μαρίνα, κάθε
πανσέληνο, φωνάζει. Τρεμίζει
μέ τ' αρραχνούφαντο νυχτικό της, που έχει σε
μια σε μακρυσκόπικη κορδέλα, και βγάζει τ'
τραγούδι της. Φαίνεται γιατί τον Πανάγιο;
Γιατί τον Αλέξη; Η γιατί τ' παιδί της;
Η Μαρίνα δοκιμάζοντας αυτόν αυτοκαταστάσεις
έφτασε στη μ' ένα φυσικό. Υπακοποιήθηκε δη-
μιουργώντας τη θέση στη μ' ένα νεκρό.
Ενοιωσε τη χαρά της μητρότητας. Όχι μόνο
για λίγη μέρα. Γιατί θέλει να δοκιμάσει
τον αντίκτυπο πόνο στη θανάτωση του βέβηλου
αυτό γεννάει μέ τ' ερωτόπαρο τρόπο.
Ποιός ήταν η Μαρίνα; Ένα τίποτα τ' αντέμα στη
φύσεις - Αντιπαραθέτει μέ τη φυσικό.
Ευτυχισμένη μέ τη νεκρό. Κυοφορεί

μὲ τὸ παγωμένο σπέρμα τοῦ θανάτου. Ὅμως τὴ μυστική σῆς δημιουργία – τὸ βεβίωσε σῆς – θανατώνεται ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους – ἐξαιτίας αὐτῶν ἀπόμεινε μονομιᾶς καμμία – καμμία τὸ ἔργο σῆς μόνο.

*

Rome 11.2.88 SCHEDIASMA πρὸ CATANIA

Ὁ θεριανός, ἀφοῦ κοιμήθηκε παρατεταμένα, ἐξύπνησε, τὶς κινήσεις καὶ τὴ σιωπή τοῦ γύπα, βεβαιώθηκε πὼς ἀρέσκεται μιὰ ἀνθρώπινο καμμὶ καὶ ἡσυχο ἀφοῦ μιλᾶει μὲ τόνο οἰκειότητας μὲ τὸν πρόγονο καὶ χαϊδεύει μὲ τρυφερότητα τὰ μουσκεμένα ὄργανα αὐτοῦ τοῦ σκύλου. Μὲ ἀνοιχτὰ σόματα καὶ ἀρθανοιχτὰ μάτια ἀπὸ τὸ θαυμαστό τοῦ περπατοῦσαν ὅσον τραβοῦσε μὲ σιωπὴ τὴ δύση ἢ τὴ μαντόμα ἢ ὅσον τραγοῦδαν καὶ χόρευαν σιγανά. Ἀπὸ μπρός τους πάντα μπροστὰ τὸ θεριανικὸ κοπάδι ὅπου ἔπαιρνε κεφαλὲς ὀμορφαίνοντας γιὰ τὶς νταβιτράνα καὶ κλείνοντας τὶ μάτια μὲ τὸ σταυρωμένο ἡ ἄμμος. Τότε σιγὰ σιγὰ χόρευε μαζὶ τοὺς καὶ ὁ τραγὸς ὁ Χαείμας ἀπὸ ἀρχαιοπρεπεῖς κι ἀργὰ τὸ ρυθμὸ καὶ τὴ κίνηση τοῦ ἀφεντικοῦ του. Μετὰ ὁ γύπας ἀγάλιασε τὶς σκιὲς καὶ πλησίασαν ἡσυχεῖς καὶ περιμένανε στὴ γῆ ἀπὸ τὴ σκοτεινιά.

Μιὰ τέτοια στιγμὴ πλάγιασε καὶ φαντάζεται ὁ θεριανός. Ἤταν γιὰ, σίγουρα ἀπὸ τὸ βεβίχια καὶ τὶς σκιὲς, μιὰ μόλις ξεπερνάει, ὁ Ἀρείας, τὸ σωματικὸ μαντεύοντας, ὅσο κοντὰ ἀπὸ τὸν ἀδελφό τοῦ. Τότε ὁ γύπας τοῦ εἶπε ἀκόμα «Ἀρείας, μόνο σίγουρο..» καὶ κείνος ἔβαλε τὸ σῶμα στὴ σκιὰ κι ἔμεινε καὶ κοιμόταν τὸν ὕπνο τοῦ μακαρίου καὶ κοιμᾶται μπρὸς τὸν ἐπιβεβαιωτικὸ, ἔτσι ἀπὸ παρμένη τὴ ἔνοια ἀπόψη. Ὁ γύπας δὲ κουνιόταν μόνο τὸ ρύγχος. Μόνο τὸ σπέρμα τὸ κοιμόταν τὸν. Ὅταν φάνηκε ὁ θεριανός, τὸ μόνο καμμὶ καὶ τὸ ἐρώτησε:

— Ἔφαγες; Κάτσε!

Κάθησε αναπαυόμουν ο Θεριανός αντικρυστά
στο Γύπαρη. Τώρα από τον ήλιο από σιμά συμπίεσε
μας δεν είχαν τόσο χάρη όσο νύχτα. Το δέρμα του
γαμψοστό, ~~σα~~ σαν φοινικιστένιο ~~κα~~ καμωμένο,
έδειχνε σάστρα σαν αμμή στη λίμνη του. Η ~~Ε~~ Ειρή
παχύ μαύρο μαντήλι. Μόνο τα μαλλιά του είχαν αντοχή
στην κίνηση. Μα τα μάτια του ~~ξαφνικά~~ διαπερνούσαν
τα δεστρόπτα του ήφαιστου, σκάφη σαν σύμβολο
σχεδόν κοσμικό. ~~Ο~~ Ίσως μαύρο γιαντό η
ζωή είχαν ένα παιχνίδι του θεού κι αυτοί είχαν οι
αντιμαχητές του έργου. Το έργο είχαν η ζωή τους
η καλλιτεχνική, μα τα πάντα στη, και μα τα κάτω στη,
είχαν ένα θέατρο — δικό μας, ναι σαν σκέψη — ~~κα~~
γιαντό και σύμπαν καμένο ή θυσιασμό. ~~Δημιουργία~~ Αν
βέβαια τα σύνεφα ήταν σαν σκαμπανεβάσματα, ήταν.
Εσύ αρχίσε, μα τα τέλη. Εσύ ξεκινήσεις:
μα τη σωστή. Αυτό αν φαντάζεσαι αυτός ~~σμή~~
είναι σ' σύνεφο. Δίχνεις τ' ~~Ο~~ τραγούδι, σε
παραμύθι, ο χορός, ο ζωντανός, η σκέψη
μα τα χώματα, η κοιλιά μα τα δέντρα, τα
πουλιά τα φύλλα, αλόγα και μα τη
βράχος. Αυτά είναι τα σύνεφα. Η ύπαιθρος,
η τάξη, η δυστυχία σαν τ' βωβό τ' γυφό,
~~κα~~ είναι τα αντίθεα. Η βροχή, ο αγέρας,
η χιόνι, ο ήλιος, οι ~~ε~~ποχές, είναι τα σύ-
νεφα. Κι αυτά όλα τα μύ νέφα (τα πάνω νέφη) τα λέγαμε!
— Σε πλείστα, παιδί μου, ~~ο~~ αποφασίστε νι ~~κ~~
κόμη σε σωστό. Γύπαρη, μα τη βεστιά τ' εωνί
σου τ' ξε κι' εβγαίνε από ~~μ~~ βάσι.
— Πού τρέχεις;
— Απ' σύ πρωινόμεστε φαρά σας εδώ. Τέσσερα παιδιά
σκέφτηκα, τρία κρέατα — κι ένα αγόρι.. Γιατί νάνεις
δω σου ξεμείνει; Δε χρειάζεται ~~ποτ~~ πορεία μυστικό
νι κατεβαίνεις. Τα πρόσωπα βεστιά οι ανθρώποι,
σκέφτηκα και μετά είπα "αφού κι εγώ ανθρωπος,
ίσως, χωρίς νι σ' δείξω, δε θα αστοχήσω νι ~~ε~~ δούν
μη τ' εδώ γιατί θα εκδικηθούν και θα αναγκα-

σου νὰ πεθαίνουν καὶ ἀγόρια βοσκοί... Τί ἐδῶ
εἶναι ὁ παράδεισος. Ἐσὺ δὲν εἶναι, παιδί μου;

— Ἐσὺ εἶναι...

— Καὶ πῶς σὲ λένε;

— Θεριανός... Τὸ ὄνομά μου εἶναι ἄλλο, ὅμως ἐσεῖς μὲ
βαφτίσατε ὁ κύριός μου...

— Ζεῖ;

— Τὸν σκοτώσανε σὲ καιρὸ. Τὸν σπαθίσανε...

— Ἦταν ~~[illegible]~~ κύριος; Ἐπαναστάτης;

— Ἦταν ὁ τρελός, ὁ δολοφόνος.

— Ὄχι καὶ κύριε! ~~[illegible]~~ Ἐσένα ὁ γιός τοῦ θεοῦ μου;

— Ἐσένα καὶ σὰν ἀδελφό μου νὰ σὲ ἔχω νὰ σὲ ἀγαπάω.
Ταχαντὲ ὁ Θεριανός κάθεται ὁ βοσκὸς τὸν ἀγαπᾶει
τὸν ἀγαπᾶει καὶ τὸν γιατρεύει μὲ χάδια
καὶ φιλιά...

— Δὲν ἔβγαλε ἡ κυρία τίποτα ἀπόφαση τὸν κύριό
σου... Τὰ βάλανε τὰ χωριά; — καὶ τὸν ἔδεσε τὰ
ὄργανα — Τάφεσιαζα μπρός μου ἔχασα τὸν
τὸν μου τὸν παιδικό μου τὸν θεριεμένο τὸν
βεβιασμένο τὸν τὸν μπρόστιμο... Ὅλα τὰ πεταγμένα
ὅλο τεμαχισμένα ἔμειναν τὰ κόκαλά του...

Ἐπιβάλλει ὁ Θεριανός καὶ μὲ πρώτη φορά, ὕστερα
ἀπὸ χρόνια — τὸ χτίζει τὸν γιαλό ~~[illegible]~~ αὐτὸ τὸ μεγάλο
τὸ θεμελιωμένο γιαλό τὸν παλιόν τὸν ~~[illegible]~~
βλέπει ἡ χαρά...

— Καὶ ποιός εἶναι οἱ κοπελιοί;

— Ἡ μεγάλη, ἡ Χρυσή, εἶναι αὐτοῦ μου... Τὴν ἐρωτεύτη
οἱ μάστορες οἱ κύριοι οἱ τρεῖς, τὸ κορίτσι. Καὶ
οἱ Μπιλίας, οἱ κύριοι οἱ γέροντες...

— Βλέπω ὅτι ἔχετε καλά... Καλλιεργεῖτε ~~[illegible]~~ τὴ γῆ,
φυτεύετε, κοπιάζετε κι ἔλεος. ~~[illegible]~~
Ἡ ἀγάπη μὲς ἀπόσταση τὸν ~~[illegible]~~ ἔκοψε ὁ πόνος.
Ἐνῶ. Ὅλα τὰ κοπιαστάρια βλέπω σὲ μὲ
φυτεύουν μαζί... Μπαστουνιά, πρασιανιά, κηπιό.
πεζοκαμπιά, ἀμπελιά, φυτοί, ἀκτάλια, καρύδια
καὶ σταφύλια

Επειτα οι κατεφάχτες και το φαράγγι ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ τις σκεφτείτε από τις τίκους και τ' άλλα ~~[illegible]~~ θηρία.. Μόνο δεν ήξερε κατσίκια και αρνίβατα.. δεν σου χρειάζω από εμένα φυγάδες, νάι τα αγκαλιάσετε. Ναχτε γαγά, κοίτα ~~[illegible]~~ γαγί και δίψασα.. Το βρωμο όταν δεν ρώτησε δεν λέει γαγί σου εμένα φυγάδες, εσένα κι εμένα φυγάδες καρτίκια.. Νάι τις πέτρες ~~[illegible]~~ τι ειπε ~~[illegible]~~ και σύ, δεν εξέχασα νάι τι βλέπεις. Αν σκιαχτούν τώρα εμείς νάι βγεί τις δυο.. Όσο τι σι εκάνανε θέλεις νάι εφύγουν;

— Θέλω.

— Και τι θέλεις πιο πολύ;

— Νάι τι μπορώ νάι περπατώ και πάω κι νάι χορεύω. Νάι μου πεις κάτι ιστορία — όχι παραμύθια.. θέλω ιστορία αληθινή...

Εσύ αρχίνα ο πολύ τον θηριανό. Πού βάσταγε ώς σε αυτή τον χειμώνα, θέλω πολύ ο γύπας πάει το κοπάδι του για νάι φάει ο ξεχειμωνιάσει, σε κάποιο, ~~[illegible]~~ στη λίμνη αυτή.. Κάθε μέρα αυτό αρχίζει ώς το βράδυ ο γύπας ~~[illegible]~~ μόνος, μόνος, μόνος, ~~[illegible]~~ κι ο αέρας κλείδωνε. Ώσπου σιγά-σιγά άρχιζε πρωινό κι ο θηριανός. "Ερχεται πρωί, σύντομα κάτι πτώματα. Όσο μπόρεσε φύγει από τις μέρες αυτό τον αέρα κι πολύ. Γραπώνεται το λιμάνι πάνω στις χέρια εκεί σε αυτόν αυτόν νάι θέλει κάτι. Ο γύπας τον λέει στο λιμάνι τον θέλει "Ο τι το χειμώνα δεν τελειώνει αυτό". Εσύ ο θηριανός είχε δουλειά μη ~~[illegible]~~ τις μέρες νύχτες αν φύγουν. Οι πολίτες τον αέρα ήταν αιώνιοι. Γεμάτοι όμως καταλάβαν αν ο γύπας είναι καλός ή θέλει νάι φαγωθεί ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ φαγώσει οι γέροντάς του. Η χρονιά δεν πέρασε γρήγορα. Τα σπίτια σε ~~[illegible]~~ φοβισμένα ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ και ο ~~[illegible]~~ ο αυτοπαίδιστος Αν τείχε. Ήταν σωστή μπάλα. ~~[illegible]~~

Ἀμαθῆς δὲν ἤξερε τί νά τό κάμει τό κορμί της.
Κυττάζοντας πρός τό πηγάδι καί μπρός σέ
ἕνα μικρό ὁμοίωμα της. Ὅμως τί νά σοῦ κάνει;
Ζοῦσε αἰπόμονα. Φεύγει σέ μάνα τοῦ μικροῦ
καί κυττά τήν ἄρρωστη νά μένει μόνη. Καθίστηκε
στό βράχο, ἕνα σύννεφο, νά κυττάει
τό κενό μέ ἀπερίγραπτη μελαγχολία, τώρα ἔτσι
κρυφά ὁ ἥλιος καί ὁριόσουν σε ὅλα καί
κλειστε, ἕνα μέ τόν τόπο. Τί ὁμοιόμορφα
ἐνιαύσια αὐτά ἀστεράκια σέ κόσμο;
Κόρη, ἐσύ, ὦ νεραϊδα; Τώρα ἀλλά ἀπό
τό ἕνα σε ἄλλο.
— Ἀφεντά μου ἐλά νά κάθεσαι σε βράχο
αὐτό αὐτεί σε σέ χρυσή καί φαίνεσαι.. Πώς
θα μείνει ἔτσι μόνη;
— Τί ἐννοεῖς;
— Ἡ κοπέλα σου πλάνια σε ἄλλες αὐτοῦ..
— Καί ἐσύ νά τόν βρεῖ;
— Ἄν σταματήσει κι ἐσύ σταματά νά παίνεις τή χρυσή,
— Ναί, τί σκέφτομαι: Θά σε σό χωριό
μής σκλάβωνα μιά νεραϊδα σου θέλει νά
ἀντέχεις... Θέλει ὅμως ἐκείνη θά ἀλλάξει
τόν κόσμο σου.
— Πώς;
Θά τόν κρύψω ἐλά σε βεσσόμαστε κι ἐσύ
— Θα κάμετε ἕνα κρυφό σπαρασκευάρι πίσω
ἀπό κείνα νά βράχια. Τ' ἄγρια θά τείνουν
ἐλά χάρμα. Θά τρώνε, νά κοιμοῦνται,
θα πίνουν, θά τραγουδοῦν καί θά χορεύουν.
Ἄν θά σέ ἄρεσε κανείνα, φεύγει.
Ἄν σέ ἀρέσει κάποιαν βρεῖς καί τόν
σέρνεις..
— Καί θα δέχτουν οἱ ἄντρες
— Ὅσοι δέχτουν..

Όταν λαμβάνει στο κάστρο και παίρνει χωριά τ' Νίο δεκάδες αγόρια είναι τ' γύφτικα πώς σκέφτονται κι μένει ήσυχο. Όμως αυτός σπέρνει σκόρπιες και δείχνει τρελαίνει σκέτα φροντίζοντας να λαμβάνει – κρυφά – ο ένας αυτός αλλά για να εχει η χαρά δικαιώματα δίκαια.
Όταν οι οικογένειές τους μαθαν τα κατάντια φοβήθηκαν κι από πάνω η νύφη λαμβάνει τ' γαμπρό; "Θ' η κόρη δεν θα σου φανεί αν δε λαμβάνει;" κι θέλει ένα δεν είναι ορφανός; Κι αν είναι ορφανός; Κι αυτός κρεμάει η γενιά σου; Ε' αυτός τ' σκέφτεται ο γύφτος ήχε τη – τι κυνηγήσει κυρέας. Όταν αυτός και οι γενιά σου δε θα μπορούν στ' αντιά σου" Εκείνησαν και οι φίλοι κι είναι φυσικοί σου μερακί τ' γάμο, και είναι οι ίδιοι, και τ' κάνουν κάνουν κάνουν κι φτιάνει φιλούρες. Εσύ καίω-καίω γυρνάει σαν κι βρω τ' θ' αναστήσει τ' γιαλί τους. Κι όχι μαγεία τ' κόκκαλα τ' κρεατά. Κι αμάρα σκέφτηκαν οι σύστασε αλλοι κι γίνω κοντάρια – τ' γάμο και τ' βαφτίσια τ' δικαιωθήκαν. Εσύ σαν φεμένοι γυναίκες σύντεκνοι, – αντεκτικοί.
Τι κι αν μη μαθαίνει τ' αναφιλοσοφικά πάρε τ' αγόρια κι μαζί κι κι χορεύουν στ' πλάσμα καίω αυτός τ' σκέφτεται κι τα τρόπα σέρνει κι τ' κατασκευάζει βίνα αυτό μεγάλο.
Ο γύφτος, τ' θέλει τ' κι κι πραγματικά κι κι παίξει. Κι ο τρόπος αυτός κι κατάστασης στίχοι κι ε' αυτά γιατί αυτό τ' σύνθεμα τ' τέλεια τ' σιγαρίτα κι κατάστασι μαζί..

Το βλέμμα της Χρυσής ήταν ακίνητο πάνω στον Εμμανουήλ Θεολογίτη, αλλά . . . . . .
παρ' όλα μπορούμε να πούμε ότι υπάρχουν δύο σχέσεις με τη μουσική και δύο παρεξήγησεις και δύο μουσικότητα. Συνταυτόχρονα, θέλει και υπερβάλλει να εκλογικευθεί, όταν έλεγε ότι χορό δεν έκανε φανταχτερή εξάσκηση, μόνο μύτιαν συμμετοχή θέλει και αρέσκεια να βρει μέσα του τα ρυθμικά του στοιχεία. Τα πόδια του ήταν αργά και μόνο αυτό χορό και ταίριαζε δικυμβάτανε ανάλογα με τη μουσική. Και κάτω αυτούς αυτό αυτόν αμοιβή. Νάτον ένοχλούν βαθιά στα εντόπια του και με τις κλαρέζες του κινήσεις και προσπαθεί να τα εξάγει. Όμως όχι! Το θέλει αυτό το βάσανο! Τα μύτια του αρέσει. Και τώρα χαρακτηρίζει μυστικά θέλει και η μουσική πάει σε σένα και ύστερα και οι βάσεις ~~[illegible]~~ και με τα βήματα αυτά στη λέξη «Μη πονάς και γι' αυτό με κλαθείς. Εγώ να σλιώσω σε», και τότε η Χρυσή φαρμακώθηκε! Ζήλεψε τη μουσική αυτή στη σχέση ~~[illegible]~~ τα ~~[illegible]~~ σκοτεινά πάθη. Κάτι τον σλέγκει μια για πάντα, γι' αυτό τη σε φυσή... Δίχως να ξέρει τι κάνει βγήκε αλλά αυτό πρόσωπο στη ~~[illegible]~~ και με βήμα αποφασιστικό κατεβαίνει από σκαλιά. Ειχε τσιγκλήσει με μαζί ένα φέρετρο χωρίς αλλά πάνω σε κάτω σαν σίριανα έξω στη ώρα και το σλάφο στη. Ήταν ξυλόμυγα, τα κορασίδα στη μαστιά φτιάνει ~~[illegible]~~ ως στη βάση στη. Ειχε μεγάλα βάσα, μεγάλα τσίνορα και μικρά

Καταλάβαμε πόσο πολύ ήθελε βοήθεια από αυτούς τους καλούς. Ο Γιώργος σταματάει κι αναίβει κι αυτός και τα λόγια αρχίζει ~~στα χείλη~~ βγαίνουν και σε ξένα. ~~Ένιωσα [illegible] [illegible] [illegible]

Ένα-ένα

Για σ' τι ξέρει και σι πρέπει νι σκέβι!
Χάφαρα τι φίνγκι ι Χρυσί ε θαρθίτι μαζί μου!
Τι κανόνια! Δι λέει νι φίσκι τι μαζί σ' Ψυχιό τι Γιανίζη..

— Ανί ίναι ι εντάλι σι;

— Ναι αντί. Και ίναι καλός. Τι τι φίγκι. Ήθελι
νι θέλει κι' αντί, όφι τι ίναι "όχι, κατάντερα
νι μι φίσι μόνι σ' ι αυλί ..."
Γυρφίνι τι μάτια τι ι Μιχαί. Και πάλι
ι σκέψι νι δι σι ανάγκαν σ' ι χωρί χριστιανί,
μι σταυρί και μι μαχαίρια, σι ίναν νι σκοτωθί.
Ένας τυφλί φόβος σι σκέπασι και σι βάλι σι σάλια.

— Γυρνάει πίσω, σι φωνάζει, όφι αντί ίχι χαθί..

— Λαιό αίσι τι, πρέπει νι σι ι θεριανί σι
χαθί κι' αντί. Κοιτάει τι Μιχαί
σι αγκαλιάζει, νι τι σταυρώνει ι Χρυσί,
σι κλαίει μαζί τι ι Ευφρόσυνι τι τέχνι τι θεριανί..
Μόνι ι Χρυσί έπρεπι μιλάει τι κόρι νι
και τι χτυπάει μι τι γροθί τι χτεριό τι.
Τι και όταν ύπνιτι γι τι σκοτεί. Τι νι
κάνει; Ναι φύγει; Ή νι μείνει; Τι μπορεί,
φτάνει ι Γιάνιζι μι τι γαίμπρι κι τι
κοριτσίι. Τι ειδί αυτί τι κόρι κι
σταθίκαν τι τρομαγμένι. Τότι έκανι, σι τι
αυτί, γρήγι-γρήγι κι τι ειπί:

— Θι μείνω εδώ. Δεν μπορώ νι τ' αφήσω...

*

Ο Γιάνιζι ίχι μιλήσει τι θεριανί γι τι Ρολάντο.
Κάτι βρέφι ι θεριανί, ~~[illegible]~~ ξαναγύρνα σι
κρεβάτι αυτί σι ίχι ύπνο τι. Έτσι ~~[illegible]~~ ι φαντασία
τι λαλεί γίνι σι μυθικί αρένι κι τραγικί
ίντζες. ~~[illegible]~~ Γρήγι-γρήγι τι βλέφαρα τι κλείνι
λίγο τι δυνατί κατάρα ι αρπαγμένι νι τι

και τον Λαβέ - μια και δεν υπάρχει καταφαρμένη πολιτεία.
Αφαιμάξη υπάρχει ο πανάθλιος; Και μετά δω τον
βασιλιά η Μαρία; Αυτός θα είναι το πρόβλημα της
Μαρίας; «Οι καλοί γίνονται καλύτεροι και
οι κακοί χειρότεροι», είχε πει ο Γιάνος. Γιατί
όμως αυτός θα φοβάται; Και αυτός θα είναι η Μα-
ρία; Μπορεί κανείς να τη δει; Τι θα πάθει;
Θα πεθάνει; Θα δώσει γιόκα; Η αιμορραγία;
Η ίδια η Ρολάν είχε φτιάξει μια τη.
Κάθε μέρα σκοτώνανε τους σκύλους. Κάθε φορά κάποιοι
έπαιρναν να σκάσουν ~~μια~~ για γιατί είπε. Έφτιαν
είπε και πέθαναν. Ένα μικρό μύθο από
εκεί. Είχαν γίνει ένα φανταστικό δείπνο σκό
αυτόν τρόπο.
Βρήκαν οι βασιλιάδες στη Μόρεσιν, στον Τεωσίμο, και
βγάνει νικητής στην κονταρομαχία ένα ορφανό
ο ηγεμόνας της Κεκελόνας μι τίμημα ένα κόρη του
αν Αστόλφο. Όταν όμως παρουσιάστηκε μπροστά
του αυτός δε ξέρει.
— Μπορεί σοβαρά να μπει στο κόσμο μου έτσι σαν
κονσόρτης στη χώρα μου και σκάει το γιο μου;
Πάει στον Τεωσίμο, ο βασιλιάς της Μόρεσιν,
στη Μπάρβα να βρει το ~~θ~~ είδος του το Ρολάν-
δο, το βασιλικό της Βρετανίας.
— Του κλείνει και σκοτώνει τον Αστόλφο.
Όμως η πάντρεψη δε μπορεί στη δίνει. Εκ-
πεφρασμένο δοκιμό να σόν μπαίνει έτσι
κι έτσι οι ερίδες στη πλάκα σε κεφάλια και
σε λόγια.
Παίζει ο Ρολάνος και μπαίνει ο Αστόλφος από τον
πλαστόρα σε, ο βασιλιάς της Κεκελόνας. Κι εκείνος
ερωτεύτηκε τη δίνει.
Κάθε σκύλο πηγαίνει κι σε κεφάλι, βγάζει φωτιά
και τους είχανε σε φιλμνίνα στη Τείμη

Καθώς βγήκανε τώρα αυτοί για νά σκοτώσουν:
η Αρετούσα αποτέλεσε μόνη της μετά μένα
(πλησιάζει ο Ρολάντο)
κι οι δυό μας ξανθόμαλλα, γλυκόπαιδα τ' αγόρια
σ' ένα λαβύρινθο μονάχοι κι εις ένα σοκάκι σβήσαν...
Κι εκείνη, αποφασίζοντας τον φόβο κουρασμένη
στό πλάγι μου έπεσε γιομάτη, σαν αγκαλιά μου μπαίνει
Τότε η μάνα της η πόλη, ο πόλεμος
κι η καρδιά μου
πρόσωπο, κι η τύχη μου, η τόσο αντίδικη μου
τα μέλη μου σαν σκοτεινή κατάρα χάσαν νικήσει
και λιβωμένος, τον φίλο μου σαν νιόνο είχα τσακίσει...
Έτσι αφού ένιωσε δικό του σ' Αρετούσα, ο Ρολάντο,
χάνει σαν υπόλογος κι εκείνος μαζί
τ' ένιωσε τ' ο, μαζί αρέσκεια τ' κομμάτι τ' ο
τ' ειδ-
~~Η Αρετούσα, εφόσον ένιωσε πιά ο Ρολάντο~~
~~βλέπει τ' αγαπημένο της κι η μάνα σ' αρέσει~~
Φτάνει τ' Μπέρτραντ δίπλα μας η μητέρα τ'
η Αντείμα και η αδελφή τ' η Ρολανδίφρα.
Δεν αγγίζει πιά σ' Αρετούσα τ' ο
κανείς τ' ο (σ' αγαπά) ~~σαν~~ ~~σαν~~ ~~σαν~~

Πανέμορφη ή μάνα, ή Ανάμια, που θα είχε
δυο χαίρη μιά τόν κόρη της που θέλει νά
μείνει παρθένα, νά κυνηγά σάν θεός σάν
ή Αρτέμις. Δεν θέλει νά πάει αυτός μαζί
θα θέλει νά δυστύχήσει μ' αυτόν τόν παρθενιά της
κι οι φωτιές της. Αν δεν τήν κάμει αυτός, άρνεται
κι απειλεί, μένει σκλάβα. Αν τόν αγαπήσει
αυτός, θα αυτός σώνει ή βία. Όταν αυτός θέ αγαπά,
θα αυτός σώνει ή αγάπη. Κι αν σκλάβος νά αυτός,
σάν μένει σκλάβα, θέ βρεί κι αυτός τίμωρα
Πάει μαρίνα δυστυχία καλλιά' νά σου δίβαιλ
παρά τιμωρία (αγάπη) μι' σ' μαγό
του σκοτεινής δρόμοι...

~~[illegible]~~
Αυτοί λέει τόν μάνα της. Θέλει ένα
σείθεται κι υπακούει αυτός αγάπη τόν
δίκη της.
Έτσι παρακαλούσε ή κατάλαβε σάν ή
Αστρόνα — ο αγαπημένος αυτός τόν θάνατο του
Ρολάνδο — δέχεται τα χαμένα δώρα του
Τρουλίνο. Ανάμνησή του ένα μανταλί κι ένα
δαιδάλιο, ~~[illegible]~~ αυτός θυμήθηκε πάλι τό αυτό τό
ένα αρνούμενο ~~[illegible]~~ σύνθημα αυτό τόν τόπο
~~[illegible]~~ ή ίδια κατ' ένοχή τόν παρέα της.
~~[illegible]~~ Άρα ~~[illegible]~~ νικημένος ~~[illegible]~~ ό
Τρουλίνο, ~~[illegible]~~ αυτός (αγαπάει σόν αυτός
τόν Ρολάνδο. ~~[illegible]~~ αυτός) ένα λιμό του,
σώνει αυτό αφορεί. Απελπισμένος μ' αυτό τό, ανάχο μηχάνημα
σάν ~~[illegible]~~ φεύγει ή Αστρόνα. Τέλος
ο Ρολάνδο κι αυτός τόν αγκαλιά της.
Πάει σόν φορά αρχίνει σόν κεφάλι του
νά τιμήσει. Τόν αγαπά. Δεν ένα αφρί.
Η Αστρόνα σκλάβα κι αυτός βρίσκει σό σπαθί

Ο Ρολάνδος μόλις ξυπνά

και πλθε σ' γαμό του.
Η μάνα, η Αντιγόνη, δεν ήξερε απόλυτα τίποτα,
και ξυπνήσανε στείρεψε το Τρωϊλο για τη
γάμο.
Η Ρόδολαίκη, τρελαμένη από τη λαχτάρα,
πήγε σαν σκιά πάνω. Αποφασισμένη
δίνει το μήνυμά της στη μυστικά.
Ποιά ήταν η πραγματική εικόνα;
Τρωϊλο ενδιαφέρουν μόνο σχέσεις του ειδώλου
του και Ρόδολίνου. Άρα όλα έγιναν μέσα σε
μυαλό του σκέφτεσθε. Ο φόβος του, φανταστικό,
ήταν η παγίδα [illegible] του
Μεμπόρεκου..
Γιατί τάχα η αυθεντία ν' αποφασίσει το θάνατο;
Κι όχι, τι λέει;
Όμως αυτές οι ίδιες, όπως ήταν φυσικό, αιωνιόδυναν
και πολλοί σε Έκτορα! Και η μόνη χρυσή,
τη ενοιωθε ήδη πως αυτός νε κοιμάται μέσα σε
μια σκέψη σε αυτό ήταν νε βλέπει όνειρα
Τροπιανοστικά. Όμως τα μικρά δεν μπορούσαν νε
~~[illegible]~~ συλλάβουν σε αίμα-
θυμό τη φύση. Έκτορας, σκέφτονταν, ήταν
όπως η αγάπη. ~~[illegible]~~ Όμως μια αγάπη
άφεσης, μια σωστή, σαν φυσική σε αυθεντία
και σχέση σε ύλη σε θάνατο, όπως σε
Αστυάνακα και σε Ρόδολίνα.
Έτσι σε Ρόδολίνα, η νεκρή αγάπη, συμβόλο
αυτού σε αίμα, ~~[illegible]~~ σε θάνατο από σε φόβο
~~[illegible]~~ μόνο
φανερό πώς ήταν ~~[illegible]~~ μόνο σε ήρωας
πάνω σε αυτή σε ιδέα. Τα δύο όμορφα σώματα
μια φυλή και σε Έκτορας – αυτό νε ~~[illegible]~~

νοι ένιωσαν ενοχές, χώρισαν και ~~[illegible]~~ ξύπνησαν πάλι στην υγιή του ρυθμό και μετά τις σάρκες του και τις σάρκες των αγαπημένων του.

Το ίδιο ~~[illegible]~~ ξύπνησαν και η φαντασία αυτού αυτή ενσάρκωνε η Μεσίνα. Η Μεσίνα αυτό σαν ιδιοποιός φυσικότητα κάθε βράδυ σε δίσκο το πνευματικό φαγί του πλανήτου. ~~[illegible]~~ Εκεί παρέλαβαν ~~[illegible]~~ αίτημα αυτών νυκτός τρόπον σάρκα. Νοι σε ~~[illegible]~~ πλησιάζει αυτό αυτό σε αρνήθηκαν οι φυσικοί δηλαδή αυτό ήδονή και τη ~~[illegible]~~ γυμνότητα. ~~[illegible]~~ Το σήμα για αυτό πνευματικό αναίσθητο ήταν βερύ. ~~[illegible]~~ Υπάρχει ένας τοίχος αυτό χωρίζει το Εγώ με το Μη-Εγώ. ~~[illegible]~~ Το πυροστατικό με το ~~[illegible]~~ άπειρο. ~~[illegible]~~ Χάος. ~~[illegible]~~ Το μέτρο με το ~~[illegible]~~. ~~[illegible]~~ Η Μεσίνα ~~[illegible]~~ γκρεμίζει αυτό τον τοίχο. ~~[illegible]~~ Η μάθηση αυτής μια τεύτλα όλων μια μια σύγχρονη φαντασία γυμνού αδύνατος ~~[illegible]~~ του υπάρχοντος και του μη υπάρχοντος. ~~[illegible]~~ Αυτό όμως ένας κόσμος μπορεί ήδη έχει δημιουργήσει τη δική τη. Πλάνοι ~~[illegible]~~ μιάντεκνοι σαν τρύπα μηχανή "κοσμική" τρώνε και σάρωσε αυτή μη. Τι έγινε; Η σκιά της Μεσίνας και ~~[illegible]~~ το τραγούδι της.

Κοιμήθη η Μαρία πάνω από το δίσκο κοντά στο σύρανο. Ένας σκοτάδι. Και τώρα θα εμφανιστεί η Μεσίνα μέσα από αστραπές του Μεγαλοπόλεως

Και Αποφασίσαμε το θέμα αυτό η Γεωργία ~~και~~ πέρασε κι αυτή σαν καταφύγιο και κοντά στο πορεία. Μπροστά σε έχασε. Ψάχνοντας ειδε το μέρος του ~~[illegible]~~ Ο αντίστοιχο και ~~[illegible]~~ καθώς ο φύλακας πανέμορφος ~~[illegible]~~ βαδη-κε πίσω από τοίχο του σπιτιού μέρος μέτρο βάζει. Καρφωμένο σε σύρτη. Φρίκη Τα δύο κρεμάστηκαν ειδεν αλλά ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ή ανέρα σε βεράντα και η αρεβαίχη η Μαρίνα. Εκεί πάνω σε αυτόν κρεμασμένοι, δεν ειχαν αποδοχή, πού σε ~~[illegible]~~ ~~μέρες κυρία~~ μέρη σε κοιμάμε, ειχε σε μάτια κυρία. Κρύβει αλόγια μπροστά σε. Βαλε και βαδηκε ~~[illegible]~~ σε κόμμα. Φυσήξαν σε αεχή δυναμώνει χιλιόδρομο - χιλιόδρομο ανεβαίνει η ψυχή σε.

Αυτός μου δίδει να μείνω
λουίζα και βαρέω
Μαμί μ' αυτή νω
και σι νά γεννηθούν
Το
Τη αγκαλιάζω σε σπίτι
σε πλεβοί σι, τ' αστέρι
κάτω σε μέρος σε βάθος
Θα κύλησε πού σι σφίγγουν
σε αγκάλη αυτή τ' αστέρι
και ν' ανεβαίνει σε δυστυχία
σαν ανέρχεσι σε Αγγέλου.
Μαρία θέλουν μου αυτές
Μαρία ζεί
Μέρι αυτε πεθάνει,
Κα...

~~Ὅλα τρα~~ Στο μέσον του τραγουδιού μια σκιά βγήκε από το σκοτάδι αργά-αργά και σταύρωνε κάτω από τα μαγνόλια. Τα κορίτσια αναστέχιασαν. Ξεπνόταν τι ο πιεστής γιατί κινούσαν τα μάτια οι Μαρίνα. Τότε τον αρέσαμε κι αυτό και μείνε το βλέμμα σε — ίδιο αίσθημα — σε μικρό σκυλί από θεσσαλικό σε ~~ο~~ ακόμη αγάπα αν δεν ήχε γίνει εδώ και δύο αιώνες. Τότε ο θεριανός αρχίνε να ψυχίζει ~~μέσα~~ εσωτερικά, εσύ αν δε ειδ βρίσκεσαι από τη νύχτα του δέρματος γίνοταν κόκκινο, κι αυτό μαλλιά του αιγκιέτο. ~~Όλα αλλά πάω μόν~~ ~~ο θεριανός ξέρει σε αδυναμία.. Τότε τραγούδι~~ ~~εκείνα~~ Γίνκε μπρεν τον τόνο εδώ σε ένα αχείον μέρα. Γύρεσε ~~πο~~ πρόσωπα κατά τη μεριά στη Μαρίνα και μέσα στο Ξεκινήχε — σε νάχε ρεντεβού ~~ο~~ και ήχε ενοχλήσει στο αεροπλάνο τους — και μι φωνή βαρειά τη ένα:

— Εμείς! Φεύγουμε!

Τα κορίτσια τον αγκιάσαν φοβισμένα. Τον κοιτάνε καλά. Ήταν ο ίδιος; Όχι! Ο θεριανός ήχε γίνει άντρας!

— Εμείς είμαστε από κείνα τα μέρη, αγαπητέ μου Νίκη, συνέχισε τη δίκη του ο γέρο-θεριανός, ~~και~~ αποφεύγοντας τα χαρακτήρα τον παρελθόντων χρόνων τι θέλαμε να σώσουμε πάνω στη χρυσή και τη χλωρίδα. Θέλαμε ~~ένα~~ μονάχα μόνο και παρατηρούσαμε μόνο, βλέπαμε, μόνοι μόνοι κατά τον ~~ανάσα~~ τι, ερωτεύαμε τα μέρη αυτά τον ήλιο και σιγούσαμε.

Θέλω τώρα συνεχίσω τι ~~τον~~ ερωτεύω στο σήμερα αφήνει εδώ νε σε αυτό κάτω τον τι άφρεστ.

Όταν θ' ακούσεις αν ίσως για μένα θα αποφασίσεις
αν θα μπεις σε σπίτι να κοιμηθείς σε γέρος
Αλέξη. Εκεί ο γέρος σου, ~~θα~~ ο αρχιφύλακας
μου σκοτώθηκε. Αυτό κάνεις και αποκοιμήσεις σε
θα δυναμη να κάνεις ό,τι σαν ανθρωπος δε τό
μπορείς και μη κάνεις κρυφά, σαν ήμουν —
αυτο θέλω και τίποτε άλλο — τότε έχω και σου
σου και πάει άλλο.
Όταν σε ακούσαν θυμήθηκα σου Ακέρ. Πήγαν
~~μου μια λίγο βόλεμα. Εγώ σε σκέφτομαι σαν~~
~~κόρη μου. Σου αξίζεσαι, σκέφτομαι σε πάω —~~
~~σε χωρίζεις αυτό αλλόφρα σαν μαμή μου~~
~~και μη αλλάξει και μας αφήσεις. Τί αυτό~~
~~θυμάμαι ήταν αλλόκοτο~~ Όταν μου τραγούδησε
η Μαρία το μπαγλαρίνι εγώ τους είδα και
τους δύο να λιώνουν σιγά σιγά από τό τραίνο.
Αγκαλιάζει ο Παναγιώτης. Δείχνει ο Ακέρ.
Μη κατάλαβες. Δεν μπόρεσα σου να σηκωθείς
κάτω τις αυτό μέσα. Τί νά σου λώ ώστε
εγώ σήμερα σου ήρθαν εκεί πάνω; Η
Μαρία τραγουδήσε μη αγαπάει — έτσι
τό καταλάβα — αυτή θέλει να κοιμηθεί
να βασανιστεί. Αιώνες βλάπτει και μεγάλες
σε Παναγιώτη. Μα λίγο σε βλάπτει σε
ήταν σχεδόν σε τό τραίνο. Φαίνεται αυτή δεν
σε βλάπτει. Εσύ ήταν πάνω μου ο Παναγιώτης
και ο Ακέρ. Έτσι τό καταλάβα κι ο θεός
να μη σε χωρίσει...

Ξαφνικά ο τρόμος — σε λίγο αποκοιμήθεί — και
ανίσχυρος ήρθε κοντά μας. Μας κύτταξε ήρε-
μα κοιτάζοντας τα μάτια μας και τόν ξυπνήσαν
τα ονόματα Παναγιώτης και Ακέρ. Κοιτάζοντάς
τον ο θεριακός θυμήθηκε:

— Ξέχασα νὰ σοῦ πῶ πὼς ὅταν βρεθήκαμε ~~τὸ πρωί~~ αὐτὸς τὴν πρωτοφορά πρωινιάτικα καὶ αὐτὸν κατεβάκαμε μαζί πρέπει ὁ Μελέτιος. "Ποῦ ἦταν ὁ γυναῖκες;" "Τὸν ἐνιώσα.. Μόνοι μας. Σοῦ ἀφήνω μιὰ βάση νὰ ἐλθῆς νὰ μᾶς ἀγκαλιάσῃς. Τόσο καταλάβατε αὐτὴ θὰ μείνῃ μαζί μας. Ἕνας κλαυσμός σαν καὶ μένα αἰωνόβιος. ~~Κλαυσμός~~ Θὰ σὲ ὀλιγήσῃ σὰν κατεστραμμένη πολιτεία. Καὶ αὐτὸς δὲν βλέπει σὰν ἀπελπισμένος Μόνο ὁ τραγιός. Ἀλλοῦνα γέρασε ἕνας μαζί μου. Πλούσιος σὰν κάποιος ἀπὸ τὶς γενιές μου θὰ πάει νὰ φωνάξῃ τὸ δυστυχὲς τὸ Μελίνα καὶ νὰ σὲ ἀγκαλιάσῃ τὸ αἰώνιο ὅλο αὐτὸ δυναστεύει κάθε ἀνθρώπινη ψυχή. — Εἶναι δέρμα ὁ τραγιός μὲ ἀνατριχίλα ἱστορία. Δὲν ἦταν ὁ γύφτος, αὐτὸ ἔφυγε νὰ μὴ ἀκούσῃ τὸ τραγοῦδι τῆς Μελίνας, αὐτὰ ὁ τραγιός! Αὐτὸ γεβιτάρει καὶ τὸ πλεξίδες. Ἐδῶ θὲ στὴ μαζί του. Μόλις ~~πάει~~ ἐγὼ φαίνω αὐτὸν θὲ τὸ ὀλιγήσῃ — ὅμως ἀπὸ ἐστάσετε καὶ βρεῖτε τὸ ἐκφραστικό νὰ σοῦ δείξῃ σειχτὰ τὸ μιὰ κορφὴ νὰ μὴ σοῦ φύγῃ καὶ τὸ πεφαντάρες καὶ σένα.. Σειχτὰ ~~σὰν~~ σοῦ λέω. Πολὺ σειχτὰ μιὰ μπορεῖ καὶ νὰ σὲ κάνῃ κακό.

Ἀκούγω ὁ τραγιός σκεπτικός, σὰ νὰ τὰ καταλάβαινε ὅλα, χέστο καὶ καμπαρίζει.

— Ἀλέξη καὶ Πανάγιος ἕνας τὸ ἴδιο ἀφέντρα. Ἂν εἶχε ὅλη πολεμῶ τὸ θωρεῖ τὸν τόπο τοῦ καὶ εἶχε ~~ἐκεῖνο~~ νὰ τὸ αἷμα μου..

— Κι ἀπὸ ἕνας μου;

— Είναι η θεία Τύχη, που λέει καλός πατέρας σου. Η μάνα μου μ' έβγαλε κι δεν καταλαβαίνω τι κάνεις; Όλα τα λέει. Μιλάει με τη σιγουριά. Έτσι μου είπε η μάνα σου. Αν πέρασαν λίγο οι δικοί σου και τα λένε για νυφάδες, τότε θα μπορούσες να μπεις σε παιχνίδι, μετά θα χαθείς. Θα μείνεις μόνος σου. Εσύ φύγεις... Αν όμως ο Αδάμ σ' αποφάσισε και σε πάρει — δεν σε δολοφονεί — σου ώρα και σε βρίσει σου κόμα, τότε έχεις και το αίμα μου. Εκείνο που είχε ο Παναγάκος σωστά αποφάσισε σώο σου καλά αρώστεια σε φέρνει μέρα.

— Και τι σημαίνει αυτό;

— Ότι η Μελίνα θα σε γλυτώσει. Θέλει ένα αυτόχρονα ~~[illegible]~~ νά σου δώσει. ~~[illegible]~~ Εκείνο μόνο τρεις αιώνες που βγάνει σε μπαλκόνι και σε φωτογραφεί.

— Πότε τέλειωνα;

— Αν τελειώ! Αν θυμηθείς καλά θα δεις στις τόσοι κοντοφάρη και καλοστέχνη. Ήσουν, νομίζω ο Αμάρ και μετά ήρθε ο Παναγάκος...

Με τα λεφτά φτιάχτηκαν... Η φωτιά είχε σβήσει πρό πολλού κι έτσι θα νιώσουμε το ρούχα σε λίγες θέσεις για νά ~~[illegible]~~ κοιμόσουμε το ρωμαϊκό αέρι. Ξεκίνησε ο θεριακός κι κουβαγίστε δέρματα νά ειφόρα σου σιγάει.. Τα κίτρινα φωσφορικά: Θα σκεφτείς; Όμως νομίζω αρχίζω νά λέω αποφάσεις. Είχα αποκοιμηθεί. Ξύπνησα όταν ο ήλιος έφτασε στη δυτική μεριά. Ησυχία. Νυκτερίδα. Πού ακούγεται το βόμβο σε ένα ο κακοστεκμένος βέλιος κάθε έτσι ένα όλο μαζί το δέρμα σου μυρίσει. Είχε κι κοχόνα όταν φάνηκε ο θεριακός με τη συνείδησή του

~~Κι πάλι σε ίδια σε εκεί πάω σου είχε αφήσει~~

— Δεν πεινάς! μας είπαν κανείς ~~[illegible]~~ μάλιστα τα δύο μας γιαι σε ευτιά.

Φάγαμε, πήραμε και τραγουδήσαμε. Έτσι έφτασε η ώρα ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~

Ξεφωνίζει η Μπιζιά όσο σε μάζεψε μι δύναμη ~~[illegible]~~ και έξω
. θηριανό σου βεωφίμ:

— Κρύα σε γρεά νά μή κοιμίται!
Μαι μιά σπιγκή η μικά τοζκαίμα σι σόκαμε πίς Κόκκοι
σι χτεία χριστιανώ και σι βασάνιμαν. Έφτασε ένα
μι χτεία χριστιανώ και σι βασάνιμαν. Έφτασε ένα
και μαύο κιτάμα σου θηριανό νι σου καθοχαίσει.
Τόσι φαρεία και τόσι λύσσα, μιμέν νι χωρίσσου
σου μιμέν φαρεία σι σι κοφτιά σου φαρεία σι
σου χτυπάνσι δυνατά αύσσι σιόο και σι φίβο. Ηρίμησι και
παρακάθησαν μι ξεμπροστίν σσι χτεία σου αρχάρι γραφτά-
Εκείνι, Αφού ξύπνησε μι δύναμη σι κόκκαμα, Εκόμε φίλιμα καρδιά, Εσφίξε
~~[illegible]~~ και σιμίγι σι χτυπάμενο μέρο. Μιτά σι σιμίγι
δυνατά μι βούρμα. Ύστερα και οι τρεί χωλίκαν σι
σκοίνα νι πεφίσσαν σι νύχια.
Σι κάτο σι μέρο, σαν σα σι ξύλο, σι μένεν κι ~~[illegible]~~
τρεις μήνες σι σι σι γράψε σι πόλι σι Μπιζιά και σπεπασίσι.
Όταν σι πάσσι θηριανό ~~[illegible]~~ γρεα - γρεά φλιφείκα και σι δεσι
γρεά. Εκόμε μιγάλι ένα νάφθικα σου ~~[illegible]~~ σι βοηθίσι
νι σαφέι σέφτα. Στό μιτάμι ~~[illegible]~~ έσχισι νι δικιμάφσι
~~[illegible]~~ πάσι σι ένα, και αύσι σι αίμα - σκίνι φόρο χάσι πάλι
φτιάχνι αύσι αύρο φίλιο, ~~[illegible]~~
μονί' αύσι κάθι φορά χάφτα και φυτά σι σι φτιάνι χωνίσι
σι σαν σι σ' ένα φίδι σι σι φτιάφι μι γουλί. Παναίμε-
βι μι σι γαφρσόφια σι σι πολεμάει σι Μπιζιά ~~[illegible]~~ κι εκείνι
~~[illegible]~~ κάνοντας γκρεμάτσες, αποφασίνόταν:

— Αυό μ' αναμαν ειμι.. Αυό δίν κεάει τίποτις.. Αυό,
σι κι' σι...

Πεφνάσι ώρες καθισμένι σι σι ηλεφό σι. Καθώς σι χαίσι
γα νι σι γιάνει σιγά-σιγά κατάφαβι σι δύνι σι κάνει βιό
γα κείνι αίμα και γ' αύσι. Καθώς σι σι σι Τ' αφο-
δαίνόμαι σι σι αρχίφαν μαγαίνι σι μιτάφτιο δρόμο
σι μικείς τινάγματα ηφεκτικά σπρώχνισαν αύσι σι
χτεία σι μυαλό σι σι κι ύστερα σπρώχνισαν σι σι σι σι σι σι σι
σι σι σι σι σι σι σι

Ὅσο ἡ Μηλιά ἦταν φαναρέικη ἄλλα τώρα σκοίνα,
σπίτια, ὁ Δημιανός κι ἡ Θεωρίμη, γαϊτανάκι γύρω τους,
ἐρωτεύτηκαν μὲ δημία καὶ μὲ ἀνθρώπινη, κοιβαρόσανε
ἀπὸ μᾶς βρὶ ἀσκό τὸν ἐνοχή δὲν τὸν ἀποχωρίσανε
ποτέ. Κρυφτήκανε μὲ τὸ πρωτάκι, φύγανε ἀπὸ βιν
ἀγκαλιά, πέρασαν τὸ ποτάμι μὲ τὸ κρυφτάκι τοῦ
νερό. Τείχανε χαρούμενο τὸ δίδυμο. Τὶ ἀγάπη δὲν
εἶχαν νερὸ μὲ τὴ φωνή τους. Τὸ γυρνὸ κορμί ἦταν γιὰ αὐτοὺς
καὶ τὸ ἀπόλυτο φυσικό. Τὰ κορίτσια βγήκανε
καθηγητικά σὰν τοὺς τοὺς καὶ τὴ σοχίλα τοῦ Δημιανοῦ.
Ἀνοίξανε τὸ ἴδιο καὶ ἀγάπησαν. Ὅλες ἀγάπησαν
τὶς βυζαίνες τοῦ Δημιανοῦ καὶ τὴ Θεωρίμη. Ἡ Μηλιά
μικρότερη βρίσκεται τὰ πρῶτα φουσκώματα.
Δὲν ντύθηκε τὸ ἴδιο μὲ τὸ χρυσό πρὶν ποτὲ δὲν
σὰν εἶδαν γυμνή. Ἀνοίξανε κι ἦταν ἕβγαλε
γυρνὸ τὸ Δημιανό τοῦ μάγκα.
Πέταξαν τὰ κοφτερά ἀπὸ πάνω τοῦ ὁ Δημιανός
κι ἡ Θεωρίμη καὶ σφοσεχτικά κάτω στὸ παγωμένο
νερό. Ὅλοι φαγώνανε τὸν ὀχθὸ νὰ σεργιάνουν
περασμένοι κοὶ δύο τοῦ βρὶ σφιχτὰ φορεμένοι τὶς
μάνες τείχε νὰ ἀσχήσουν βιαστικά, ἀφαιρεῖ
ἀφαιρεῖ τὸ κάτω μέρος τὴ κοιλιά τοῦ. Ἀπόμεινε
καὶ βάλανε τὶ βήμα. Χαϊδεύει τὴ σείχε ~~ὁ Δημιανός~~
ἡ Θεωρίμη ὁ Δημιανός. ~~Ἀγκαλιάζει~~ κι ἡ Θεωρίμη
ἀντιπαλεύει τὸ χαϊδέμα. Μὲ μιᾶς κοκκινίσανε
κοὶ δύο. Τὸ σάμα τοῦ σφίγγει καὶ τὶ βαστιά
τοῦ σπαρτάχνιαν ἔφη. Μιὰ δόξα πεσούφεκε
κατάκοπη τὸ κορμί τοῦ. Ἐκεῖ τὸ σάμα τοῦ κο-
κκινόχρωμο βρεμένο τὴ φτέβη τοῦ καὶ ἀνάσανε
καθαρά, σὰν ~~κορμί~~ κορμί τὸ χτεί καὶ τοῦ κρυστάλλου, τὸ σφυγμό.
Ἦταν τὸ πρῶτο ἐρωτικό σκίρτημα. Καὶ ἀπὸ
τότε τοῦ ἄρεσε νὰ χαϊδεύει ὁ ἕνας τὸν ἄλλο
τὸ ποτάμι ὕστερα ἀπὸ τὸ ἔρωτα τὸ παγωμένο
νερό.
Μόλις μπόρεσε νὰ σεπαστεῖ ἡ Μηλιά ἔφεγγαν
μὲ τὸ σόχο τὸ βουνὸ Γκίγκιο ἀπὸ ὅπου ἔβλεπε
τὴ βεισκάτα ἡ σπηλιά μὲ τὴ δύο νερό. Τὴν
πλατάρα καὶ τὸν Ἀφρεώ. Ὁ Δημιανός ἔφεγγε

Τα κορίτσια στις εκείνες φύσεις ήταν τόσο άγραφα σαν αποκρίθηκαν νά συναντήσουν αυθόρμητα, σαν φύσεις τρυφερές. Ναί όμως κι εκείνο μπορεί, όταν βρίσκονταν ανάμεσα στά Πρασούδα και τα Ευκίδια, στίς αγκαλιές τους βαθιά, ● πόσοι χωρίς νά τό καταλάβουν πάνω σ' μιαν όμαλή χωρικιά κοιλάδα περιστοιχισμένη από αλύγιστα βουνά χωρίς.

— Θέλεις νά σ' ακούσω, πές ένα σαν ιστορία τ' βίου.

— Τί φαντάζεσαι..

— Και τί θα κάνεις. Θα τ' αφήσεις νά σ' γάνει τα τσαμπάρια; Ζωντανό;

Χωρίς νά φύγει σι κάνει πέρα ο θηριανός σαν κοίτα "Κρυφτείτε" και μπαίνει σε χωρίς θα-εκείνες σε ένα σπήλαιο.

— Τ' ήταν παλιό και σπασμένο; Είπε κάποιος. Βρέ σε φυλάνε;

Χωρίς νά πει λέξη ο θηριανός, σκύβει πάνω από τό λαβωμένο ζώο. Κατεβάζει σε μαύρα και γυμνώνει. Αμέσως, τί μύρα νά εχουν τα μαύρα σε ζώα. Ειδικά όταν είναι αρρωστάνα και ~~βρίσκονται~~ ή ζωή σε βρίσκει σε κίνδυνο τ' αυθόρμητα. Όμως οι νέοι αυτοί ~~ανθρώποι~~ εχουν καλή θρείο. Αμέσως νοιώθουν θρείο δεν εχουν αισθήματα ενοχικά! Και ήταν φυσικό γιατί η βάση ~~[illegible]~~ ήταν η αγάπη. Ο λόγος, τ' ζώο, ~~[illegible]~~ το νερό, ο αγέρας, το φως ήταν αγάπη. Έχουν και σε ανάγκη. Μ' εκείνο μόνο γιατί θυσιαστικά γιατί αξίζει να ζήσουν. ~~[illegible]~~

Ο θηριανός έβγαλε τ' αυτίνα σε βρίσκεται η βελόνα. Εβαλε τα χέρια ● πάνω σε κόκαλο, τ' ξύλα και βάλε σε σχίσμα. Το αίμα σταμάτησε και τινάχτηκε όλος ο βελόνα σε θηριανό σε καθησυχάζει όλους τους και μ' τ' σε λαμπρά.

— Ήντα κάνει το κοπέλι; ~~[illegible]~~ Ρώτησε κάποιος μόλις σταμάτησε ο θηριανός.

— Κρατήστε το μυστικό, ~~τους~~ τους λέει ο θηριανός με φωνή που δε δέχεται αντίλογο. Δεν είναι τίποτα. Ένα μικρό σπάσιμο. Κι εγώ θα σας πω τι κάνουμε.

Χωρίς να νιώσουν τίποτα οι χωριάτες πέρασαν πάνω στο ~~άλογο~~ άλογο κι ο αμαξηλάτης, ο ιδιοκτήτης, που δε μιλούσε, κατάλαβε πως έπρεπε κι αυτός ν' αλλάξει δρόμο και μη φοβηθεί. Τότε ο θηριανός ~~κατάλαβε~~ διαισθάνθηκε ότι δεν υπάρχει πια ~~ένα~~ κίνδυνος γιατί ο κόκαλο του μεγάλου χωριού. Λες κι ήταν ένας ~~τα~~ θυμός του. Αυτός βρεθωμένος χιλιάδες εκατό μέτρα σ' ένα μέρος μόνος χωρίς ~~τίποτα~~ το κόκαλο και με υπερφυσική μέσα στη μνήμη του θυμήθηκε ~~τα~~ τα δύο κορίτσια σε ένα πάνω σε άλλο, κι εξαφανίστηκαν. ~~Κι τα θεμέλια~~ Ναι, ήμουν κρίμα, θυμάστε, μεγάλη βεβήλωση η σωστή θέση...

— Φτάσε εύκολα χωρίς, θυμήσου τη σωστή, κατάλαβε ~~Φτάσε~~ ~~Κανείς να σε πει~~ θέλω σανίδα στενή και το θυμάσου...

Χωρίς κι αυτός φτάξε όλοι εντυπωσιάστηκαν πεθαίνοντας τις εντολές του θηριανού. Όταν τέλειωσε και ο νεόβηκας είπε:

— Αφήστε ελεύθερο το μυστικό..

Το άφησαν. Κι αυτός αφού έτρεξε μια μέρα μόνος κοίταξε πλάτη το σπαρμένο σε πολύ, μόνο το θηριανό, κι αφού βεβαιώθηκε πώς μπορεί να τ' ακούσει δίνει μια και πετάχτηκε όρθιος...

— Γιαι, γιαι, γιαι, γιαι ... φώναξαν κι φωνάζουν όλοι μαζί κι ο ιδιοκτήτης έτρεξε να ακούσει το θηριανό σαν ~~κάτι~~ ~~ακούστε~~ ~~κάτι~~ ~~ένα~~ ~~κάτι~~ βεβήλωσε αυτόν ιδέωτα...

— Μη σε φέρει.. Δικό σου είναι.. Δικό σας... Τι θέλετε... Ο θηριανός τίποτα. Ξεκινήστε και φύγετε.

Τέλειωσαν οι χωριάτες και στο έμμα σβάστ στιβάξαν σε σωρό τα θηριανά ~~σε κάτι~~ μέσα, ~~ξεκάθαρα~~, τα λεφτά δώρα. Δικό σου σύνθεση

ήταν η πρώτη αγριοβιά του με "θρεπτιά".
Όταν φτάσανε εδώ μαζί μαι το Γιαννάκο είχαν αρχίσει.
Ανοίξανε στις δύο υπήρχαν ένα αρχαίο κι ένα καστίκι
που σημαίνει εκκλησάκι το Χαρίλαο. Και σ' όλ' αυτό το
διάστημα ήταν δυσκολεμένος να εφαρμοστεί μαι ένα
καιρό χρειαζόταν μαι τους εφήμερους φίλους του. Τώρα
μι αυτά καστίκια σκεφτόμαστε, αλλά θα συμφωνεί και θα
κοινωνεί. Όλοι αλλά εφ. Γιατί ο Τσαγκ ήταν
γενναίος μπερμπάντης. Εσύ αρχή φωνάζει αφοσιώθηκε
στη δίκαιο — έτσι ονομάζανε τη καστίκια, το
αρχί τ' βαφτίζανε Κλιμί — ενώ στο σω κατασκόπευε
και σω καλά δίκιά του. Άλλοι μιά αρχίζει και λέει
νάι εφαρμοστεί μαι λέγανε ότι κάθε τον εφόδιο
μεγάλο πάω και μι μιά καινούργια καστίκια, αν
φτιάξουμε, εμείς θα σώσουμε κάθε τον αποφασίζει.
Βέβαια ο Χαρίλαος αρχίζει νάι φτιάχνει το Χαρίλι τον
αρχί χέρια τω παιδιών μαι είχαν άφθονο μαίρα.
Δύο μαι κρίμα ποιος νάι σκάφει μαι κατάφερα τάι
μάνα; Η Μαρία, αυτή ειδε νάι τη σκάφει
τη δικιά τη.; Η Ελένη αυτή ειδε τι σταυρό μαι
αποκτεφαλίζει τι μάννα τη; Η ο Θεριανός, αυτό μαι
τι δεν ειδε;
Χωρίς νάι το θέλουν, σκεφτόμαστε αυτό τον ανάγκη, αίφ.
φαίνεται αυτά θα μας βεβαίως μόνοι διαφω-
νούν, ορίστε τώρα τι τις αιδεσίμους. Όλοι
μαζί χάρη οι θρεπτοί τον θρεπτιάνου πάμε
στα μπα μαι αργότερα πάμε μαι τι αιδεσίμους
αυτό αίτησιν μι καλά ειδη δύο δύο αιτεφαίστηκαν
με νάι γίνουν μαι η εκκλησία τον μάγκαστος.
Μαι αργότερα τ' μαστέρι, τ' τυρί μαι το βουτύρο
Όταν τάι κάνανε δύο μιά κι φτάξη μι
σκέφτι μιλήσα, βαστήσα μαι κι φτάνει μαι είπα-
νε το θρεπτιάνο νάι κάνει. Καταλάβαμε τι
τάι χρόνια νάι είναι οι πρώτοι λαφαγοί
τι μιλή τι όλη τω αλφοχή.
Η Μαρία βαστήσανε μέρα έχοντας το νου τους μαι
τροφή μαι μαι νερό. Το σούρουπο διαλέξανε
το μέρος τάι θα πάρουν τι νύχτα. Μαζέψανε
ξύλα κι ο Θεριανός τι τ' Τσαμπάικα έκαψε

Μαι τρίβελι.

φωτιαί, μὲ ἀναφὴ μαὶ αὐτοφαίγεια. Γιαὶ τὸ φόβο τῶν ἀγριῶν ζώων. Ἡμεῖς φυσικαὶ δὲν ὑπῆρχαν, καταναδίκαιρο, ὅμως σκυλιά καὶ ἀείβοτα ἡμερωμένα εἶχαν συναντήσει κι ἐδῶ καὶ παίδαντ νὰ τοὺ δίνουν πλήρη πλήρεις πέτρες. Ὁ κρεατοῦνταν καὶ οἱ τρεῖς ἀπὸ βιαὶ ~~[illegible]~~, χωρὶς κατοῦνα νὰ δυμεί-ζοντα καὶ νὰ χτυποῦν τὰ φίδια ποὺ ἤταν ἄρδονα οἱ πέτρες τὰ μέρη. Ὅπου ἤταν βραίχος θὰ ὑπῆρχε τρεμαντὸ καὶ δυνατὸς γιὰ αὐτὸ ἡ φωτιὰ ἤταν δυνατὸ μέτρο. Ἀπὸ ποὺ βρίσκαν τὰ χύτρα ~~[illegible]~~ χόρτα ὁ ὄσπρια καὶ γάλα. Μόνο γιὰ ποὺ δὲν εἶχαν. Θὰ ἔπρεπε νὰ δυμείνουν χέρια καὶ εἰμῶνοι γιὰ σπείρουν κριθάρι, σιτάρι κι ἀφρόταρα στάρι. Νὰ τὰ ἀλωνίσουν καὶ τὸ χουτίσουν σὲ μοῦ νὰ μὴν ἀγιάζει, νὰ τὸ μφιῶνοι, ~~[illegible]~~ καὶ νὰ φουρνίσουν καὶ νὰ κάνουν τὸ ἐνδιαφέρον ψωμί. Βεβαιώθαντ ὅμως μαζὶ αὐτὸ ποὺ ἀφείλει στιγμή.

Ἔφεραντ τὸ χώμα τὰ δέντρα καὶ βάλαντ τὸ μέσα ὁ θεριεμὸς ἔχοντας τὰ δέντρα τὸ σὲ λιμνιὰ καὶ τὰ βρεβὰ τὸ σὲ ἔρωτείμα. Πολὺ ποὺ βγῆ ὁ ἥλιος ἔρθαντ ὁ ἥλιος ἀκέρα αὐτὸ ~~[illegible]~~ ὁ λιβυκὸ πλάγο καὶ τὰ πουλιὰ ἱδρώνοντ καὶ ~~[illegible]~~ βρέχαντ τὰ ρούχα τους. Τύχαντ νὰ φυτεύσει κάποιος, πάει ὁ θεριεμὸς πάει τὸ ἕνα τὸ δέντρο κοντὰ. Τὸ πάει παρακαμπτοῦνταν τὸ μέρος καὶ πάει ποὺ τὸ ἄλλο. Τὰ κοντὰ τὸ θεριεμό. Ὁ θεριεμὸς πάει μιὰ καὶ πάει ποὺ τὸ ἄλλο. ~~[illegible]~~ παρακαμπτοῦνταν τὸ μέρος ~~[illegible]~~, τὸ ~~[illegible]~~ ἡμερέμενο μὲ τὸ ἀκρυνιστὸ ἔνα, οἱ λιμνιὰ τὸ βρέμα τοὺ σταμάτησε ἐκεῖ ἀφαγό σὲ ποὺ ἔτσιαντ μὲ μικροσκοπικὸ ἐνὸ τελαντέμενο. Χωρὶς νὰ τὸ θέλει ἔκλαψε καὶ κόψαντ τὰ χέρια τοὺ καὶ μὲ τὶ τὸ γρόνα τοὺ ἀρχίσαντ νὰ τὸ γράφει. ~~[illegible]~~ Ἐκείνοι οἱ λιμνιὰ ὅμως δὲν τὸ ξέρει μὲν τὸν φοβήσουν τὶ τὸ ἄρτοντ. Ὅταν ὅμως ὁ θεριεμὸς φεύγαντ ~~[illegible]~~ ἀπὸ τὸ λιμνιὰ ἀποφάσιστε τὸ μέτρα τὸ, σκεφτῆ μὲν ἔχει καταλάβει τὶ ἔκαντ, ~~[illegible]~~ κὶ ὅταν ὁ θεριεμὸς

-279-

φαντασ

~~[illegible]~~ αυτός ντρεπόταν τούτη ένωση κι αυτή
κι αρχισε μι τα σαρκικά στη χώρα και
~~[illegible]~~ σιωπήσε ~~τον [illegible]~~ αφεντικό του Δυστυχώς
δεν ειχε γνώσεις όλες εκείνες για να τον
γνωρίσει. Ειδε η Μαρία καθώς βεβιαζόταν
πάνω στον κοιμισμό του και τον σκεπάζονταν
σιγά-σιγά τα σκεπάσματα από ειχε για να
κοιμηθεί. Από τη στιγμή εφθασε σε
ένα ημερονυκτικό καταφύγιο - μόνο αυτό το
αμμί με το χτυπάει στη, σαν παρεμφέρεια,
και σύτε πλαίχτηκε, γάντα, όλως στη
κατοίκια, και στη ΤΒΕΕΡΙ το χέρι. Τόβαλε
στο στόμα στη και το δοκίμασε. Τη αίσθη
μία ειδε σαν Ευωφίμη α Αρμέρα το
θηριανό και μια γαίμα αφρενικό..

Αλλο αγωνιώ ~~[illegible]~~ ένιωθε να φυνιάσει αφόσου η Ευωφίμη.
~~[illegible]~~ Γυρνα στο αγέρο και καθώς η
αντανάκλαση αν αλλάζει ειδε θαμπαίο το
θηριανό ~~[illegible]~~ τον ειδε σαν μόρφο όμορφο σαν
σαν ήταν. Το πρόσωπό του ~~[illegible]~~ παρεμβο-
μένο σε γαλάτα τον ήταν ήρεμο και
γλυκό. ~~[illegible]~~ Όμως αναίμακτα σε μείωση του
μια ελαφριά γραμμή ένιωθε ~~[illegible]~~ σε μόρφω-
ίδιο, συνέχεια, και ένιωσε στη δικιά του
και νέα ύπαρξη. Τα χέρια του, κατακόκκινα
ειχαν φ. φουσκώσει από αν ήβη πού ανα-
καίγανε με δύναμη το αέρια αέρα για να το
σκάσει αν όγκο, και τα αγγεία - σε κείθε
μέρος σε σάρκας τα υπόφερε αυτό αν
ίδια σε αν ένταση. Η Ευωφίμη αγαπούσε
βαθιά το θηριανό. Αυτο καιρό ήθελε μόν
ήταν ανίκανο να γράψει, ένα μια, στιγμή,
λίγες από αγρυπνία του. Ειχαν πλεύσει το
Γκιμκιμ. Ο θηριανός ειδε σαν σεμνά
δω ένα αυτό το βαθύ Αι σε σκοτεινά

Καὶ βγάζοντας ἀπὸ μακρυνὰ τὴν κόρφη τοῦ Βοϊάκια
στὴν ἀρχὴ τὴ Νοτιοανατολικαί, ὁλόγυρά
σὲ τίμιες ὁράδες κατεβαίνει. Ἐπειδὴ ἐκεῖνο τὸ
πρωϊνὸ τὸν ἡ Ἐνωρίμη ἀναπαίρνει τὸ μεγάλο
ἔρωτα κοιμήθηκαν σὲ μιὰ σπηλιὰ πάνω
ἀπὸ τὴν Ἁγία Ρούμελη ἔχοντας τὰ πόδια τους
σὲ θαλασσινὰ, καὶ ἀντικρύζανε μὲ ἀνοιχτὰ
φαρί. Ἤδη ὁ ἥλιος ἔβαλε τὴ νοτιόπλευρα
ἀκτὴ τοῦ σπηλαίου. Ἐκεῖνος τὸ
στιγμὴ διάβηκε ἡ Ἐνωρίμη καὶ ἀγκυρώθηκε
ἀργὰ-ἀργὰ τὰ χείλη τοῦ θηριανθρ.
νοῦ σὰν τρεμοῦσαν σὰν μαγνήσιο. Τὸ βγάλμα
σὰν ἦταν κρεμασμένο ἐκεῖ, ἔξω καὶ τῆς
εἶχαν κάνει μαγία, καὶ δίχως νὰ ἔχει τί
κάνει ἀπόμεινε τὰ χείλη σὰν σὰν
ἐκαίγανε πάνω στὰ δικά του καὶ τὰ σίγουρε
τὴ δύναμη. Ξύπνησε ὁ θηριανθρ. καὶ ἀνοίξε
τὰ μάτια του. Κάθησε σιγὰ ἀπὸ τὴν Ἐνωρίμη
σὲ δικαιώνανε τὸ ἐνῶ σὰν μάγος σὰν
τεχόταν μέσα ἀπὸ τὰ ὄρη καὶ σὲ θαλασσινὰ
δὲν μπορούνε νὰ δεῖ πάρα ἀπὸ
σὲ σκιὰ σὰν. Ὅμως τὸ βγάλμα σὰν
σπινθηροβόλησε ἦταν κρεμασμένο στὸ δικό του
κι ἔτσι μὲ ἐπιμένε τὰ χείλη καὶ τὰ βγάλματα
σὲ χαρεῖσαν ὁ ἥλιος ποὺ ἀρχίζει
ἀνεφελιάζοντας ἀπὸ τὸ μέρος θάλασσα
σιγαλὴ σὲ κόρφη σὲ Ζαραγο-
κτρείας, σὰν ἀνατολικαί.
Γιὰ νὰ σταθοῦν αἰώνιοντο ἀναμαστικαὶ κατεβήκαν
σὲ εἶμα τοῦ βουνοῦ ὅπου ἀντίκρυσαν τὸ θάλασσα
σὲ θαλασσίων, σὲ φαράγγι σὲ Ζαραγοῖας.
Μείναν ἐκεῖ μέχρι βλέπαιδε τὶ αὐτὸ σὲ
ἀνῆλθε τὸ μέρος, ἄκουγε σὰν βοὴ. Ὅταν φτάσαν
κάνει σὲ θαλασσινὰ αἰωρούσαν, νὰ σὲ
δοῦν ἀπὸ κάνει. Δὲ βλέπανε πιὰ τὸ νερὸ ἐκεῖ

Ἡ κόρη τῆς αὐτῆς σὲ Δρόμου πάνω Λαβύρινθος

ΤΗΣ ΣΥΡΒ

αφμυρό. Ούτε μια ύπαρξη βάρκας που ψάχνει
σαν επιφάνεια χωρίς κίνδυνο. Θυμάμαι αόριστα
πίσω αυτού βράχος και ο θερμός ήρεμα
το γιαπωνέζικο, σαν Αγία Ρούμελη. Εκεί ήρεμησε
σε μια "ιδιωτική" του νοί εχτός αυτού δυνατό
θρεμμένα δοσίματα: τρόφιμα, ρούχα, οικιακά σκεύη,
και μικρά χώρια, τώρα σε φορά ένας
νοικοκύρης, σαν τον θεραπεύει το κορίτσι,
τον ειμαι λίγο ένα γαϊδουράκι νοί
αμόρα βόγαν — δα δεν δε δα ήταν
ένα μηνός. Ήταν θηλυκό και σε
δίνανε το όνομα σε θεά Αφροδίτη, νοί
σε παραμύθι έφερε αυτή βγήκε μέσα
από τη θάλασσα. Τέλειωνε ο Οκτώβριος
κι αποφάσισαν νοί
βεχεμαντιάσουν υπό φαραγγι — κοντά στη
θάλασσα.
Τοι βουνά τραβούσαν το θερμό σε
μαγνήτη. Σε πρόβαλε νοί φυσήξει το πρώτο
ανοιξιάτικο αέρακι και το καραβάκι
σκαφάλωνε τις αγέλες σηματά σε Καρανο-
κεφάλες. Περάσανε δέρια από το Μεγάλο
Έδαφος. Ο θερμός δεν ήθελε νοί λάει
αμόρα γιατί δεν κοιμόνε ώρες γιά μια
τέτοια πράξη. Βεβαιώθηκε αυτή ή
εποχή μι σε πλοκτέρη βρίσκεται αόριστα
σε δυό κορές νοί σώρα σε ένβαλε πρό
σε βόρεμα: τη Πείχνη και
τον Προχάρη και Πάλτρη, σαν σημερινό
πρόσειρμό σαν ο δύσκολοι του, σε Κάστρο.
Όνομα και πράγματα. Εκεί θα είμαστε
και σε σπήλαια θα μπορούσε νοί λάει
σε θέμα νοτιοδυτικά, σε Μεγάλο Έδαφος.

Αν αυτή ήθελε να γνωριστεί σε Σπιτζιά
— όμως γιατί; — πρέπει δεν πηγαίνει βόρεια
[illegible] δυτικά. Το κάστρο, άγονο, ακρόστιχο
[illegible] ταιριάζει στο πέτρινο χαρακτήρα του.
Η μορφή του [illegible] αντανακλούσε τη
αγρότισσα σε σύνθεση και σε μυστικό του. Ενδοιωδή
μέσα του λαβωματιά, βαθειά μαχαιριά, αυτά
χτυπήματα σε μοίρες. Κι αυτές σε λύθεις
στις χαράδες αυτών τόσων μορφών, τέλος κι σε
μαχαίρι. Εκφράζει μία ένας γεώτοφος ήμερος
βασανισμένος τα βουνά [illegible] καλοσύνη της
βαθειά πληγή με το μαστιγάνι.
Όταν βρέθηκε στο Κάστρο παρατήρησε πως
οι ανασκαφικές του πληγές είναι πολυσύνθετες
ειδικές. Δεμένες ήταν χ'ρέτες, μια βουνά
και κάθε — κάτω χώρα μια πληγή.
Εκεί θα κόπηκε [illegible] δημητριακά και
ανθρώπινα θα φύτευε τα σώματα τα
αιμοπήγια και τις σωστές ιδέες. Αυτές οι
πληγές δίδαξαν σημαίες σε χώρες
καθοικημένες. Στον Αστέρα, στη Κρήτη,
στο Αφροδίσιο — ανασκαφικά. Στο Βασιλάκι
στο Εμπροσνέρο στη Βάρη — βόρεια
και σήμερα στο Καλό Λιμάνι, στο
Κότιο.
Όταν μετά από χρόνια ήταν ειρήνη μια
καλή, φτιάχνανε σπίτια, θεοσημε-
κές, μαντριά, μύριζαν κρεμάστηκε γιατί
φτιάχνανε μαστούρι, τυρί, βούτυρο [illegible]
τα ανθρώπινα δημιουργία στο χωριό με
[illegible] βοηθό στην γεωργία στο Αφροδίσιο.
Όταν αφρόστρωσε από χτίσανε σπίτια, κότες
πλησιάσανε με όλα τα πετούμενα στο

βλέπουν αυτή τους οικικοί κατοικούσαν
μεσά τους, πλούσιοι, φτωχοί, ορεινοί
κατοίκοι. Όταν ήταν κοντά τους ανάμεσα
και γεί-γεί, τα μ' άλλα κατοικούσαν
από όσα υπάρχουν στο οικοτρόπι.. Όταν, όταν
όταν... η μυρή μπήκε σε μια τάξη.
Τα αποχτήματα η Μυρσιά Ελένη παραίτησε
το θεριανό. Γιατί ήξερε αποφασίσει νά
τον Εμπιστευτεί – μονάχα σ' αυτόν – το
μυστικό της. Αφήνοντας αυτό το Αυστικό, –
δηλαδή η τόρεκτη καταγωγή της – ήταν
το μόνο πράγμα από ~~τη χωρά~~ θα σε χωρίζει
πια αν Εμπιστεύτη. Κατά τα άλλα ήταν
σαν κοντά σε δύο σταγόνες νερό χώς.
Η Μυρσιά ήξερε βρει ένα δικό της σύστημα
συνεύνησης. Όταν σε μιλούσαν ήταν σε ένα λόγο.
Κοίταζε το κεφάλι της γιατί σε "Ναι", "Όχι",
"Ίσως κι' ίσως", "Μπορεί" και "Ποτέ". Όταν
όμως ήθελε αυτοί νά πει κάτι ήξερε, ένιωθε
αίσθημα. Ξεκινούσαν αυτοί σε αργά
πεχνιόνοι ~~σιγά~~ σιγά-σιγά στα σε σύνθετα
κι' αποτελέσματα νά μπορεί νά εκφράζει σκέψεις ~~και~~
~~σκέψεις~~ και νοήματα και σκέψεις και νά γίνεται
κατανοητή. Η Μυρσιά ήξερε αντιμετωπίζει τον
εξωτικό ανατολικό αντίπαλο στο θεριανό
και στο Εμπιστεύτη ~~και θέλω~~ νά γίνεται
δη και σε ουρανό και θεριό. Ήταν
όμως κάτι από το θεμελιώδες φυσικό γιατί
ήταν και οι δύο μεγαλύτεροι σε ηλικία
ταυτοχρόνως σαν ηλικία. Από τα κοντά
κι' άλλο αυτό η Εμπιστεύτη ~~ο~~ ένιωθε το αρχαίο
ταμπού εναντί στο θεριανό, αυτό ένιωθε και

Όταν αποχτήσαν τα αέλιο αγαπημένο κι' αρχίσαν
νά κοιμούνται τα σκέφτεται, νά χνίζουν τ' φαγητό
το κάνει κρυφά και νά γίνουν.. Όταν μάθανε
τη λάχεια ~~και~~ το σαν ένα ΠΕΤΕΙΑΝΟ

και στη φυλακή του θάρρος κι έτσι κι αυτή πιάνει
τώρα δεν φανταζόμαστε το "γαμο" του αρρενωπού.
Όμως τον αγαπούσε κι έτσι πλέον αρχίζει
η αρρωστημένη "εν βαθιά" ερωτοφόβεια
αν ευκαιρεία να τον έχει μαζί της σύντομη.
Έτσι και χωρίς ~~[illegible]~~ αμφιβολία φυλακή
στην αγάπη. Ο θρίαμβος έρχεται καταλήγοντας
όταν ~~[illegible]~~ έρχεται στο Μαγιάν μια ξένη
τουρκέζα. Γιατί πολύν καιρό ~~[illegible]~~ τον έβλεπε
με λαφυγμένο μάτι. Ίσως τον βάλει και νιώθει
τη δυχαριστίαν. Γι' αυτό το βράδυ κοροϊδεύει πάνω
στο ~~[illegible]~~ για να αποφύγει κάποιο αναπτι-
κεί έναρξη πλέον κοντά της. Η Μαγιάν - Ερμίνα
του έβλεπε όμως αυτά και ~~[illegible]~~ με γελοιάσεις
αν αγάπη εκφαμε κρυφά. Έτσι στο μια νύχτα
αν αρέσει ο θρίαμβος. Ξανά αρχή η φυγόδικη.
Όταν όμως ~~[illegible]~~ παρακολουθεί τη αλόγιστη μαγεία
η γυναίκα σε ένα τον εξαγριώνει, τότε
καταστάτη ώρα και το αιχμαλωτίζει της
μαυρόστομο κορμί, αυτό δεν μόνο ένιωσε
σχήματα αν γαλήνη τα ~~[illegible]~~ αυτόματα του
μυαλό ~~[illegible]~~ κόβοντας αυθόρμητα ένιωσε
στη αν σπέρνει αν αγκαλιά του κι αφήνει να
τη γεμίζει με ερωτικά στη ώρα, αν τρόπο
στη μέση, κι όταν αυτή μένει αρχή στη μέρεια του, στο
μια, ταυτόχρονα φεραί, στη νιώθει ερωτικά αν χείμα.
Η ερωφίλη, αν ακόμα καιρό ένιωθε ανείδοδο,
ήταν μια μια τέτοια γυναίκα αν η φύση στη
αναμετάξου. Όχι μόνο αν αγαπημένο
σαρκικά έρωτα αλλά και τη ευτυχία.
~~[illegible]~~
Η βαρυνική ερωτική έναρξη αν θρίαμβο αν
κι η Μαγιάν αν αν παρακολουθούσε ακόμα
αρχή αν αν τέλος ~~[illegible]~~ βλέπει στη
ένα ανεκφρασμένο δυνατό πόθο. Ώσπου ώρα ο

θηριώδης εξωστ και χαϊδεψε στη Μαρία, η
Ευφρίμη εβαλε αυθορμητα το χερι της αναμεσα
στα σκελια της και ένιωσε τη φλογερη
χαρα του αυδοιου της τόσο ο πόθος μεγαλωνε
μεσα της. Η Μαρία συγκινημενη από φιλοστοργια
αγαπης του θηριωδους καταλαβε απο ~~μια~~ ~~φορά~~ τα φυσικα μεσα και η αρρωστεια
ειχαν συνεβει τελειωτικα. Μια φορα θηριωδες
ηταν ~~αληθινο~~ μια γυναικα. Το ίδιο ~~ότι~~ και οι χριστιανοι.
Το μονο μεγαλυτερο γιατι ειχε η εποχη ηταν
αν αναλογιστουν το μυστικο της πόθος θηριωδους
θα μπορουσε η οχι αποδειξη από ενα
χριστιανο σαν τη Τιτσια, αν ειναι η οχι.
Αν ο θηριωδης αν αναφερεται. ειχε αποφασισει
και πηγε στο κερι της χαρας και νε
τραβηχτει στα βραχια δυνατα σφιχτα στη μνη
της. Γιατι αυτα τα ξερει δεν ειχε. Και μεσα
στη σιωπη αυτη αισθανεται ειχε αναμεσα
στα ενα χερι, δεν το ηξερε. Ενω κατω-κατω
ετοιμος να δοκιμασει στ' αγαπη του. Μονο
αν στ' αγαπουσε τραγικα ειχε στον κοσμο
να βρει. Δυστυχισμενη κατασταση ηταν νε
πεθανει. Γι' αυτο η τελευταια φιλοστοργια
του θηριωδους ηταν γιατι πολυ ο ~~μεγαλυτερος~~ ~~η~~
μεγαλος μονο, ~~ο~~ απο δυο αγαπη. Οχι
μονο σεξουαλικη. Αυτη η κοσμικη αυτοπεποιθηση.
Κι αυτο ~~η~~ ηθικη ηταν αυτο ~~ο~~ η δο-
κιμασια εκεινη στ' στιγμη. Η γυναικεια η
ομορφια αυτη ~~η~~ ~~η~~ ~~η~~

αλλά γεμάτες, νά δροσιστεί τό γυμνό σώμα
του αντιβαστάζοντας στίς αγάπες μή
νά μπορέσει ή ψυχή κι μόνη νά δυμάσει
τό θεό που τόν λέγανε Αμάλχ ~~Θ~~ ΕΥΤΕ Χριστό.
Η ουσία ήταν πως υπάρχει θεός άφρονας μέσα σε
κοιλιάδες τόσο μεγάλης αμεριμνίας, ~~ευτυχίας~~ Και ευτυχίας.
Πέρν καμμιά μαγιά αισθανθεί στ' αδυναμία
σε λιμνάζει ο θεριανός ἄλλοτε τό ~~μαγ~~ πεσμένο
βρεμμένο σε βεντέλιες. Γίνεται κι αν
ειδε νά τόν κυνήγησε μέ μεγάλη δόξα. Τά δάχτυ-
λα σε χαϊδεύανε μέ δύναμη τό αδυνάμωμά σε
πού ειχε γεννηθεί γυμνό. Αγκαλιάζει τό
κορμί του αυτός, ένα ολόκληρο κόκκινο
αγγούρι, τ' σκίνιστε ~~σ~~ πρός τό λάκκο. Τό
ειδε ή Βεντέλια και τρελλάθηκε. Η θεμ
νά σκοτωθεί μα νά τό φάει. Τότε ο θεριανός
~~σκοτώθηκε σε~~ ενώ μη τ' αφεντικό του χτύπ
σε βόμβα κι βία κι κυνήγησε ή ψυχή σε
~~στό δέρμα~~ σε κορμί, κόλλησε μέ τό δέρμα
τό αιτοάγινο αγάπη του και σε τό εξωτε
~~ανάμεσα~~ σαν σκύλα.
Αν και τρομάρα μέτρα, μαμμή ή Μαγιά
αλλοιώνει τίς γοτές ~~μαγ~~ κρεμμές πού βγάζανε
~~σε~~ αντρες και γυναίκες. και σαν δεν
ξέρανε νά σταματήσουν.
~~Το~~ Η μάνα του ξεμάτιασε σαν βρήκε
ένα λαμπρεσκιάν. Ειχε ο κακόμοιρος σε
δίκη του ευτυχία. Ο θεριανός και ή
Βεντέλια γεμαρώσανε. ~~Το ξεκίνησε ειχε~~
~~μεγ ουσιαστικά σκαμμένο~~ Η Μαγιά
ήθελε μη ο θεριανός δεν σε αγαπούσε
και δεν σήν τρόμαξε σε όλα σε σε
μυρί. Δεν ήταν ένας δείξε μά κάθε
σε σπερματικής νύχτα. Όταν βρεθήκανε

Μικροί πάντα βλέπαμε και κουβέντες, ~~και~~ βέβαιοι στο σπίτι, ανάμεσα στον Απόλλωνα και το Χαρίλαο και κοιμήθηκε. Εβλέπαν όνειρο πως ο θείος μας σε λίγο θα φύγει· κι αυτοί ~~θα~~ γίνανε τα φύλαγα, τον αφρωνίσουν όταν θα φύγουν ~~θα~~ τα γόγγυα του λιγοψυχισμού αυτού κοιμόμαστε. Και αυτοί φοβήθηκαν. Όταν ύστερα κατάλαβαν χαμογέλασαν και βυθίστηκαν φανερά στον ύπνο. Αυτό κι αν πάρει δεν θα φανταστούν οι κρυφές τα φαντάζονταν και διαφέρανε από ιδιοσυγκρασία σε νύχτες κάθε βράδυ και πολλές φορές δυο τρεις τριάντα και πάνω φορές...

Πάνω ~~στ~~ ~~θα~~ εκεί μόνο γεννήθηκε το πρώτο παιδί. Όσον καιρό φοίτησαν η κοιλιά σε Εμφρίτη, θείος, δυο χωριά, ρωτούν και μάθε, όλα τα κατάλαβαν. Τον πάρανε τα μια μαμή αυτό σφοσεφήθηκε και πάει κι ~~φερ~~ στον γεννήσει. Όμως ο θείος σε εφτά μήνες ~~θα~~ κατοικούν αυτό μεσοφυά και σε ένα κοιμήθηκε ~~α~~ νά τον δεν δείξει. Έτσι ο θείος ~~θα~~ γεννήσει μια βοήθεια σε Μικρή σε Εμφρίτη κι Ένιαν, αυτός αυτό, στο αγόρο του γιό. Το ίδιο δεν κάνει και μη τα εύκολα παιδιά του καθώς και μη τις γειτόνες τους μόνον αφήνοντας αυτό γειτόνα, σε Αφρόδιτη, ~~και~~ ~~θα~~ ~~εκεί~~ ~~θα~~ ~~ακόμα~~ ~~κοντά~~ ~~σε~~ ~~τα~~ ~~ίδια~~ ~~σε~~ ~~γειτόνα~~ ~~σε~~ ~~θα~~ ~~κοντά~~ ~~σε~~ ~~θα~~ κόμισε αφρωνίσει. Το όνομάσανε Θρέψιον μιας και ο γιατρός του ~~ο~~ ~~ο~~ ~~ο~~ ~~ο~~ ~~ο~~ στο χωριό, Αγαμέμνων. ~~Αγαμέμνων~~ Οι αρχαίοι βύθοι δώσαν μέρος σε διδασκαλία τον τύπο. Εδώ και η Χρυσή σε λεμπρύθα σε ανακαίνεται τις εποχές, σε τα παιδιά νόμιζαν πώς ο Ηρακλής ~~και~~ ο Ναυσιφόνος και ~~θα~~ ο Ιούλιος Καίσαρας ~~και~~ ήταν σύγχρονοι.

Αποσό καιρό που η Μαρία έφυγε από κοντά του
ο δεσπότης βάλθηκε να σηκώσει το δικό της
σπίτι. Το σχεδίασε μεγάλο γιατί σκέφτηκε πως
μπορεί να μένουν εκεί και τα παιδιά. Έτσι
κι έγινε. Η Μαρία δεν φανταστήκαμε πώς θα
το δεχτεί. Καταλάβαμε πως έτσι τον αγαπούσε
ακόμα πολύ. Εφ' όσον τα παιδιά του πέθαναν
όλα και πιά κοντά στον Ευφρόσυνο. Εύρωστος μπορεί
πιά είχαν δυο μανάδες. Γιατί κάθε χρόνο η Ευφρόσυνο
φαίνονταν κι ένα γιό. Έτσι μετά τον Μανώλη,
γεννήθηκαν ο Μιχάλης, ο Γιώργος, ο Δημήτρης, ο Σύριος,
ο Πέτρος, ο Αντώνης και ο Δημήτρης. Όταν έφυγε
πιά εκείνος ο τελευταίος, ήταν οχτώ χρόνων.
Μετά από τέσσερα παιδιά ο δεσπότης αποφάσισε
να φτιάξει ένα αρχοντικό σωστό με πόρτες, παρά-
θυρα, πλακόστρωτα, τζάμια, κουζίνα και φούρνο.
Τόχτισε δυο χρόνια κοντά στα χωράφια — τώρα
είχε μοσχάρια και αγελάδες — σανίλα από τα χωριά
κι έξω στα χερσαία μέρη. Δούλευε μόνο χωρίς
βοηθό με τα μπρός και σκέλια του. Έτσι
η οικογένεια μεγάλωνε στο δυο σπίτια. Ένα
κεντρικό και στη Μαρία.
Την ημέρα που πεθαίνει η Ευφρόσυνο πλάγιασε ο
δεσπότης μαζί στο βαγένι στα γόνατα του. Τα
αγκαλιάζει φορά φορά εκείνα βρεγμένα με δάκρυα.
Ήταν μια νταλίκα μπροστινό κρεβάτι ο δεσπότης
ήρθε από κάμπο, τραγούδησε, χόρεψε. Και μετά
πέρασε μια κοντά κρεβάτι κι έβγαλε τα κλεφτάκια
του μπρός. Έτσεσε και σε σκοτώνει
η Μαρία γιατί φοβήθηκε μη σε αγκαλιάσει
θα σε κάψει. Όλα ο δεσπότης δεν σου είχαν
«Στο όνομα του Θεού, της Παναγίας και
του Αγίου Πνεύματος ονομάζομαι Μανώλης»
Εκείνο τα σταυρόσημα η Ευφρόσυνο ένα η
Μαρία σκοτώνεται και γίνεται σε κλεφτό,
κι μη βγάλει η χριστιανική σκιά.

Οι δύο γυναίκες σκέφτηκαν πως τα μωρά και εξίλεψε τ' αγόρια. Μα ένα δυνατόν, χρειάζονται κρέας. Συνοριώνεται και σφάξανε μαζί - κρυφά από το θηρίο - ένα αρνάκι κάτω. Έτσι πάλι τα αφαιρέσανε κι αυτό μόνο αν δεν τάδεχε νοι ήρθε. Έτσι στο δεύτερο βασιστίσανε το μεγάλο στον πλάτι βρεφοτρόφο μέσα σε μια γρήγορη κατάσταση. Ο θηρίο σκληρόν από γρέ φαι ήταν δυο ντεμιτρέκτα κρεατί ~~[illegible]~~ πεάρα πολύ σε ένα νι χρειάζεται πτοφαίρι δυο ώρες και νι φτιάξει πολύ βεσιστεν και γιατί. Τέλος ήταν ~~[illegible]~~ πολύ χάρα και αέρι σε κοιμήθηκε. ~~[illegible]~~ Οι δυο γυναίκες φαγώνεν τον ανεμίσαν νι αναπαυστεί για νι σηκώσει δυνάμεις. Μέσα η Μαρία τσάγωσε τα κλαδιά, μια κανάτα νερό. Ξυνίζει. ~~[illegible]~~ Το όνομα του Παντοδύναμου Θεού και σε Κεμένα, ονομάζεται Μιχαήλ » Άλλαξε σε ξυλί για νι αέρι ~~[illegible]~~ σε Μαρία ένα η Ξενοφίλη δεν ήφερε "ένα αείνα νι κάνει τα σταυρό σε η όλα. Η φωτιά κάγεται αέρωνται. Το μικρό αγόρι γεμάτο ήταν η ίδια μια σπιτοείδη φωνή. Αυτό έγινε στα 1870, ~~[illegible]~~ αέρι μέσα σε γεννήθηκε ο Μίτσος. Ήταν το όλον σπίτι. Ένα πολύ ορφανεύει με τσεφτίδες και μακρυκάνα μαχαίρια από τα είχαν στη μέση τους. Φτάσανε νύχτα και πήγανε κατ' ευθείαν στη σταύλο και βγάλανε στο φως ένα. Μέσα χτυπήσανε σε πόρτα σε σπίτι σε Μαρία σε κοιμόταν μη ~~[illegible]~~ τέσσερα ~~[illegible]~~ παιδιά - όλοι αυτά δεν ακούγε. Τόσο βρόμα ~~[illegible]~~ ένα ο θηρίο.

Αυτοί και χαίνανε με τη δωρεά του, ώσπου
ένα και μ' ένα σε λίγο, δέχτηκαν να δείξουν
αν υπηρεσία τους:
— Δεμένα τρεις και εννέα, είπε ο τσέχικος
τους με βαριά φωνή.
— Και γιατί αργήσατε;
— Γιατί εσύ μας άφησες...
Σηκώθηκε ο δεμένος μας δεν είπε τίποτα
και σου βάλε μαζί με τίποτα ξωπόρτο
και σύλληψη ταχτική.
— Η φαμίλια μου είναι μεγάλη και δεν έχω
λεφτά αγόρασε. Πάει τα μέρη και
πηγαίνει στο κοντό του θεού...
Τον άφησε, σε υποταχτικό του ύφος.
Τον κοίταξε κατάματα ο τσέχος
και είπε:
— Πάμε...
Στο σπίτι μας ο δεμένος κατέβηκε σε
φέρε να φωνάξει μια όπλα και πυροβολικά
— Δεν πάει σε βάρος τους, ξεφύτρωσε.
Και πήγαν δεμένοι μαζί σου.
— Πόσοι;
— Τρεις.
Οι φίλοι του πήραν τα μεγάλα κατσίκια
και τ' αρνιά. Τον πήραν ένα άλογο κι είπε
μονάχος. Κατέβηκε στο δρόμο και
αναπήδησε γρήγορα σε κάμπο και και
εφόρεσε τη σελά και τα αγκιστρόπετα
χέρια μου σε όπλα. Πέρασαν τέλος
μηνός. Εσύ μετάφερε οι φίλοι είχαν μείνει
ι' μαίστρια στην περιοχή. Δε κάβανε
τίπο μα βιαίως γυναίκες και
σκοτώνανε αυτές. Αρμάτωνε κι όλα
και γίνανε ένοπλοι.
Ο δεμένος κατέβαζε όπλα και πυροβολικά
και ~~βάρεσε~~ τσέχοι και τρομοκρατήθηκαν

Η Ελένη ξεχάστηκε στην αντίληψη κι βοήθεια
εδώ η Μαρία, ικανότατη, κινήθηκε ~~κάπως~~
γρήγορα στ' αξιώματα. Ο θείος ήξερε πως
οι φυσές θα φανταχτούν. Έτσι όλοι στ
~~[illegible]~~ τα σπίτια, το δικό τους και στη
Μαρία και τα κτίρια μια μάχη και
αρρώστια. Μερικοί από σταύρο - σαν ξύπνησε -
κοιμήθη ένα βαθύ ~~δύο~~ τρία μέρες και τον
σε σκιάστε τι δίχτο κιβάλαμε το βαθύ
ύπνο. Πέρασαν όλες οι υπόλοιπες οι
φυσές φανάρια μι' ο τρελός στη νύχτα
αφού ο χείμαρρος. Πήγαν κατ' ευθείαν στ
σπίτια νι' σε κλείσουν τι υπόλοιπα ζώα.
Κάθε τείχος λάμπει σαν αίθριο τι ορμή
ο καταιγίδας πλούσιος και αυτός τρεις
μέρες ~~μι τι~~ άμμο σε φάμο και γίνεται
ένα χαμένο. Χτυπήσαν ακόμα κάθε
τοι πλάνιωσαν τα αγόρια πόταβαν
~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~
Και είχαν ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ άγριες. Οι
υπόλοιποι, μανιασμένοι, τείχαν σαν
σπίτια. Όταν βρέθηκαν στην καταιγίδα
θεός, ο θείος και η Μαρία τοι
χτυπήσαν συγχρόνως τι Παστανεβάρεν
ωρά. Οι δυο αρνιά σκοτώθηκαν ένα
σύνο, ένας τείχος φαβώθηκε και έπεσε
σε φύρα και οι δυο τελευταίοι όλοι
ευχαριστήθηκαν. Βγήκε έξω ο θείος
κι έδεσε μια σύν ~~[illegible]~~ χτυπήσεν. Μετά, μαζί
τι οι Μαρία τείχαν σε φάμο.
Περασχίνιαι Κιτάφεν. Ένας αόρατος φυσές
είδε τα κρεάτια και περαβόφασε

Γαλήνιοι
Μαρία

Πήγε αυτούς εκεί κοντά ~~εκεί~~ οι Μπάφοι
~~και~~ και τον σκότωσε. Τότε οι υπόλοιποι
~~[illegible]~~ άρχισαν να κλαίνε
— Μη μας χαλάτε.. Παρακαλούμε.
~~[illegible]~~ Αφού αυτός πέταξε τα δόντια
έφυγε ένας ο θείος σου Μπάφος
— Εσύ να τους φέρεις.. Εμείς δε μπορούμε ~~[illegible]~~
στο χωριό να τους ειδοποιήσουν.
Πήγε στο Δασάρι.. Τραβήξαν το νέο
παιδάκι σαν σπειροχή κι έτσι μη αυτός
φοβήθηκε πάρα πολύ, βγήκε κλαίγοντας το θείο του, τα κόκαλα τα
~~[illegible]~~ πόδια του
δεμένα ~~σε χαμηλάκι~~. Τον τραβήξαν
στο μονοπάτι ~~[illegible]~~ σαν αυτός
λέγεται. Τους υπόλοιπους αφού τους
σπείρανε δεξιά αριστερά κι τους
δώσανε όλοι κι χέρια και κι φτυάρια
τους κατέβασαν κοντά στη θάλασσα ~~[illegible]~~
~~[illegible]~~ σαν μέσα στη θάλασσα, σαν
κρεμάσανε σε ~~[illegible]~~ πλάτανο,
σαν ίσκιρο και μετά σ' είδανε σαν
~~[illegible]~~ βάτραχοι και σαν χάρο.
Έτσι έκλαιγε ~~[illegible]~~ ν' ανεβεί ο μύθος
του θείου σου σπειροχή και κι εγώ
κι στη Καλύβες, σε βόρεια, κάτω σε
Φραγκοκάστρο, σε λιβυκό - θεατρικό
και ποιητικό.
Φέτος δε μπόρεσα έξω μόνο ο Δημήτρης - ~~[illegible]~~
ο θείος του ~~[illegible]~~ - ~~[illegible]~~ ή Εφεσίου
βάρκα. Ήταν θέρος και ανηφόρισε τον ήλιο.
Εξαφανίστε σε μέρη σήμερα. Όλοι σαν
υπήρχαν φέτος. Τα μαστορόπουλα σου
θείου κι όσα σου μάθανε οι πρακτικοί
"μαστοροί" στο χωριό σου κατεβήκανε και σε

σωσουν. Έτσι έσβησε κι' εκείνο τέσσερα χρόνια
ναυλί φωτιάς στην κοιμωμένη. Πλήρωνε κι'
μαύρα και κείνο χρόνια τις πολυφαίμισα, σαν
σα νάλεγε «βγάλτε με από δω μέσα» Τέλος
πάντων κι' αυτό. Δυο νύκτες.
Διάβηκε ένα μέρος ναυτικό αυτοί χαρίλαο
ο θρεμένος, δυο τριακόσια μέτρα αυτοί
σπίτια, όπου έσκαψε το πρώτο μνήμα
αν θρεμένο. Βάλανε στ' νύκτες κάτω
σ' ένα ξύλινο φορείο. Η Μαρία σαν
έφτασε έτρεξε και μαζί με το θρεμένο
τη νύχτωσε ~~στ' βάλανε~~ με το άτυχο φέρετρο που είχε
ύφανση η ίδια σαν αφεντικό για τη
βαφτίσια του Δημήτρη. Ο θάνατος
την άρέσκεψε μαζί είχε μέσα στη μεγάλη
ευτυχία. Οι γιοι σου, η Μαρία και
ναυτικό αυτό όμα η αγάπη σου για το θρεμένο
και η Μαρία η αγάπη σου σε σένα σου έδιχνε
καθε βράδυ. Ενώ μέρες σαραντίσμα αυτόν
αλλά μέρα αρχίσανε οι βόρεες κραυγές
τον κρεατόνουν όλα νύχτα στο σπίτι
τα ναυλί τις σκηνήσουν μαζί σου σε φέρανε
μία αυτίκου στην τάφο του αραγκαίου.
Όσο πέρνανε η καρδιά μας και μεγαλώνανε
τα εφτά παιδιά σου θρεμένου. Πιο τη
μέτεσι και σαν Ένωρίμη. Μονάχα η
μεγάλη κόρη και η γέννα τους δοκιμάσουν
~~τόσο πόνο~~ Ε' αυτή τους μάνα, τους
αιτίφωτη, η θρεμένη πουλήθηκε σε
ηλικία σε δεύτερο Εν σαν σύν φωνάζω
~~η γυναίκα σου~~ και σου χαίδεψε τό
~~αγαπημένο σου~~ αιτίφωνο πάνω στο σπίτι

ΤΗ ΥΠΝΩΣΑΝΕ

βραχνά τά χτύπια σε μιά τό "γαμπρό σου
αρσενικό". Ξαφνικά τίς στιγμές φτάνουν
οι Μυλιαί και Χαρουμάδες. Μετρούσε
μια μέρα ώρα ο Θεριανός όλη τη λίγο
νιόνυφο και παίρνει νά μουρμουρίζει όλοένα
σαν ένα μικρό μικρό και μικρό η Εφανία
πηγαίνει ~~κάτι~~ νά κοιμηθεί μιά τά παιδιά
σε.
Ντύνεις δεν νύφη η Εφανία κοιμάται σε
ξύλινο κρεβάτι. ~~[illegible]~~ Γιά πρόσωπο
σε βάζανε ειδικά κουρτίνες. Ο Θεριανός
και η Μυλιαί κρεμάνε τό φορεσιό και ~~[illegible]~~
~~[illegible]~~ αποφασίζουν ο Μανόλης, ο Μιχαλάκης, ο
Γιώργος, ο Δημήτρης, ο Χάρης και ο Πατέρας σου
Ειναι μόλις τρείς χρονών. Ο Αντώνης και ο
Δημήτρης, μικροί, μένανε σε σπίτι.
Κατεβαίνει ο Θεριανός σε λάκκο και σε
πάει σε αγκαλιά σου. Τη γύρω ειδικά
κι αυτός φάνε μιά αγωνία φορεί βγάζει
τραγούδι από τό λαό της Μυλιάς. Δεν
ήταν ακριβώς τραγούδι μιά ~~[illegible]~~
μιά τσιριχτή φωνή. Κι ο Θεριανός σκίζοντας
μιά σε αγκαλιά σε, σε η τρελλαίνα
θυμήθηκε κάποιο αλλόθρησκο προσευχή
που ειχε χαρεί σε παιδικό σε
γιαγιά αυτό ανάγκη σκεφτόταν.
Τα παιδιά δεν καταλαβαίνανε καλά-
καλά τι συμβαίνει. Μονάχα όταν
είδαν τον πατέρα τους κι σκεφτήκε
τί μάνα σε, μι χώρα τρόμαξαν.
Το σόι σε ένωνε ο πιό μεγάλος, ο Μανόλης,
που αρχίζει νά κλαίει δυνατά και
τρέχει σε σόλα. ~~[illegible]~~ Πίσω σε
ένα σε σμάρι, κλαίγανε και σκίζανε
τα όρεινα ώσπου φτάσανε σε

295

Ο δούλος τι σημαίνει μόνταί σε Καίσαρος, αν πορεύεται και σταθεί όλα μαζί αγκαλιασμένα σε χώρα. Εκεί τα βρίσκει ο θρεμμένος και η Μαρία και κάτι γρέσκα σε σπίτι.
Την αγάπη νύχτα όλα τα λαμπά κοιμηθήκανε σε σπίτι σε Μαρίας. Επί ο θρεμμένος έμεινε μόνος. ~~Όταν~~ Πέρασαν μισή νύχτα βλέπει σε ώρα σε αναστήματα η Εκκλησία. Ήλιος - σύννεφο η γη, τα βράχια, τα δέντρα αρχίσανε να γίνονται γαλαζωμένα και να εξαφανίζονται σε θαμπάδα του νύχτιου φωτός. Ο θρεμμένος έβλεπε ένα μέρος του ουρανού. Εκείνη τη στιγμή θυμήθηκε έντονα αν Ερωφίλη και κατάλαβε πως δε θα μπορούσε να μείνει χωρίς αυτήν ~~[illegible]~~ σε βεβιασμένα λαιμό σε υποσυνείδητο μνήμη; Άδεια σε έκλαιγε και ~~[illegible]~~ σκέφτηκε τι σε νύχια σε χτεσινό και τα σε σκοτάδι σε αγάπη. Τέλος έφτασε η νύκτα. Καθόταν τι σκοτάδι σε πόνο θέμα σε εκείνη σε Εκκλησία σε εκείνη σε στιγμή κυριεύοντας τι μέσο σε ουρανίου θόλου. Τη αγαπούσε σόσο πολύ σε σε ειδε να μπορεί κάνει και τι αγκαλιάζει. Φιλούσε σε αόσταμάτητα θυ καταλάβει σε η Εκκλησία ειχε κρυφοσή πίσω αόσα βουνά. ~~[illegible]~~ Επί τι ειφυλίο σκοτάδι τι βλέπει τίποτα πόρτα ~~[illegible]~~ αγνώστο. Καταλάβει τότε πως βρίσκεται σε αδή αποχωρισμένη σε ίχνη σε αγαπημένη γυναίκα. ~~Όλα~~ Μπόρεσε ειδε τι χέρι ~~[illegible]~~ τι θρεμμένος τρεχάτανε νι σε αρπάξει αόσόν αγκαλιά σε Ερωφίλη Εκείνε μια αρόσπάθεια νι σε ~~[illegible]~~ ~~κόπο~~. Όμως ο χέρι θυ ειχε σώμα. Ήταν γρανίτη. Κι ο θρεμμένος ~~[illegible]~~ πάγωσε και τι γο θύμωσε. Το αγνώστο η Μαρία μι βρισκόταν τι σοφίτα σκέφτηκε πως τόσο ~~[illegible]~~ νι ήταν σόν τοίχο. Και τι να θει; Δυο μαρμαρά δυο τόποι χώρασε. ~~[illegible]~~ Όταν έφτασε πάνω σε σε φαίνο ~~[illegible]~~ Εκείνε ανέβαινε σε "Μαχαιρά" αόστιμερόνοντας σε θρεμμένο φαντασμένο πλαίσιο σε κάκεί βλ σε χάλιο σε μέρεμα σε σόμα σε

Μη σταμάτησες και κοίταξες — ήταν έφηβος νεκρός; Τι έχει συμβεί; — Κάθισε και περίμενε. Περάσανε δύο ώρες όταν ακούσε το βογγητό του. Τότε πάει δεξιά και σε βίγκα:

— Όλα θυσιάστε μου. Εγώ είμαι η Μαρία...

Ξυπνήσαμε και κοιτάξαμε τη θέση του. Νεκρός. Βγήκε έξω και μαζί με τη Μαρία φανταστήκαμε τη χώρα από Εδεμ. Πέρασε λίγος καιρός χωρίς να μπορεί η ζωή τα σκοτάδια του. Υπόγεια. Έτσι και κοιμόμαστε στο σκοτάδι με τη Χαρίδεμο, την Αγρόλιν, τον Αγαρεκτινόν και τα υπόλοιπα μέλη πού κοιμήθηκε στο πλάι σε και σκοτάδιαστε. Ο σκύλος σε, ο Αγώρ, τρώει τη πολύ ενόκαρεία τη χτεία και τη βρίζει πιστεύοντας πώς έτσι θα σε φανερώσει η χαρά πού ήλθε χείδη. Ξαν αναμμένη δεν ήταν. Μια λίγο-λίγο βγήκε σε τοιχωμένη πεσμένη μεσά σε μυαλό σε δόξαστε και ένιωσε η κορμί σε σε σώμα σε και σταματούσε.

Η Μαρία, φαίνεται, ακούγε τη νύχτα αυτό τη σταμάτησε σταματούσε σε τοιχωμένη. Χωρίς φόβο και δίχως ειρωνεία... Άγγιξε τη γέρια σε και από τότε δεν φοβήθηκε ποτέ. Νοιώθω σε μαύρο μαύρα γέρια μόνον τη νύχτα ίδιο η χέρι. Δε μετανιώνω σε τίποτα... Μόνο μια νύχτα, (ώς σε τρεις;) ένιωσε εν βίαιο σταυρό και σε πέταξε σ' πάω από σε υπόγειο σε νύχτα. Έχει αρχίσει η σκέψη σε μη γυναίκα σε. Α Α ένιωσε χειρότερα και λέει μόνο σταυρό μα νι λάει σε θεό μ.

Πέρασε ένας χρόνος. Ήταν Αθήνα, Άνοιξη και ο θυμωμένος αέρας πάντα. Λίγο και έφυγε από βίσσα σε η νύχτα και σε ενθύμησε. Γύρισε σπίτι, σιγήθηκε, σιγοβόσκε και μια σωστή φορά φαντάστηκε τη σκέψη σε. Ήταν όλα σοβαρά και σε χαιρέτησαν με επιγνώμη και φόβο.

Η Μαρία του κρεμάστηκε στη [illegible] παντρεμένη. Μόνο αυτό χωρίς ξέρω πώς μπορούσε να στη δεν πεταμένη. Τους σχεδίασε σε μια σειρά πλάγιες ίσιες σαν σημάδια με τα κοντύλια και σιγά-σιγά ζωντάνεψε, τη μεγαλύτερη, στη "γιαγιούλα" του μυαλού. Ο Μανώλης κατεβαίνει σχεδόν τρέχοντας κάτω κοιτάζει τις κινήσεις σαν χάσκω και σαν ενεργεί σαν γυρίσει σε-

Φορούσε [illegible] αύτοφτα μαύρα. Και μόνο φόρεσε Είχε κόπο τα μαλλιά [illegible] σαν φανταστεί στο κεφάλι σαν σε καίταβρο σε μια [illegible] μαύρα. Και τα τρεις-

Δέρμα του πρόσωπό [illegible] ντυμένη [illegible] χέρια. Φεγγοκαίνουν ένα ώρα σε δεξιά σε μέρος σε βήματα κοντά [illegible] τα πέρασαν οι είδες τα σταύρωσαν τα σύνορα πάνω. Όταν σταματήσαν τα βήματά τη, μια αρχίζει ένα μετά τα δάκρυα στη Ελευθερία, ο δεξιός ένιωσε πως η Μαρία δεν [illegible]

Ένα μόνο μια ώρα γυναίκα αλλά κάθε αυτόμα σιο σόφι: μια [illegible] γυναίκα, σαν οι είδες σε χάνονται [illegible] σε βάθη στη Ανατολής. Είχε σοφά μυστικά να δίδαχτεί. Όλες δεν άφεραν λεφτά να σε γιαρίσει. Και μι σε σκύψη αυτή αναστέχιαστε και βγήκε βιαστικά σιωπό σπίτι.

Αυτό σίγα άρχισε να κατεβαίνει σταχτιά σε χωριά. Εκείνη μαζί του στη δυο αγωνιστικά, τη Μαρία και το Μιχάλη, σε τη αιμόφυτο [illegible] σκέφτεσαι, κάθε φορά κάθε σταύρα αγάλια και αντίσταση σε κόσμο από γιαγιά. Ο δεξιός ακούστε σε "ιατρικά" του, [illegible] [illegible] [illegible]

Η Μαγιά τον ξύπνησε και τον κατάλαβε πως ήταν κι αυτός καρφωμένος στο βράχο στον παραδείσι του. Όταν πέρασε και η δεύτερη νύχτα έβγαλε φαίνο από μια λουρίδα το μαντίλι, βγήκε νυχοπατώντας και μη βρωμίσουν τα πόδια, ανοίξε τον πόρτα του αντικρινού σπιτιού, μπήκε στη σάλα και έσπασε τον πόρτα. Ο θηριανθρώπος αναίσθητος γιατί τα χέρια κείνου από τον κρεμάστε στη σειρήτι. Κυλήσανε κάμποσες ώρες. Μετά η Μαγιά πάει και κάθεται στο σκαμνί, σιωπηλή από το κρεβάτι, χωρίς να σηκώσει τα μάτια στ' αυτί του θεού του.

Δεν πήραν έτσι κι σμίξε μαζί του. Αυτός τα αγάλματα, ο σεβασμός έφυγε, τον έπιασε και είχε γίνει μεταμόρφωση στο ανώ κόσμο, τώρα τα πρόσκυνούσε. Εκείνος αυτός, εβάφτη κάθε φορά, όσο υπήρχε φως η Μαγιά, τη σκιά της Εφιάλτης να κάθεται τον κρεβατιού, σα νά θέλει νά πλησιάσει τον θηριανθρώπο.

Αλλά και ο θηριανθρώπος δεν είχε σωθεί από κείνο τον τρόπο και νοιώσε βαθιά μέσα του, η αναπαλαιότητα μαζί σε. Είχε, στέρα από τη λαγνεία, ~~τον σεβασμό, τον πόθο. Αυτό~~ ~~ήταν η σωστή αντίληψη μαζί εκείνη η γνώση.~~ ~~Η πρόσκληση σεβασμός τον θαύμαστε καρφωμένος~~ ~~στη θέση από τόπο κάθε αυτή εφάνηκε ο κόσμος~~ ~~ο τόπος δύναμη και τον αίσθημα της γνώσης.~~ Δεν ήξερε αν τον ήθελε ή αν τη φοβόταν. Ταμπλιαστά μέσα τη σκέψη του η ομορφιά κι η δόξα του. Το πάθος του θεού και κρυβόταν στη βάθη του κυκλοφορούσε τον ενδόμυχο, καρδιοκόπτη, ίσως, ένα σύνθημα για νά ξεφορτώσει. Μη τον χάιδεμα η Μαγιά αφήνει τη θεά σε και όλες εφέρνανε τα σκιά, έγειρε το ίδιο, σαν άκρας. Τόσο πολύ θέλει από τη φτώχεια, ο θηριανθρώπος αρχίζει νά αιτιοβαρεί, αν ήταν έτσι αλήθεια ή αν βγήκε όνειρο. Τη δεύτερη νύχτα, η Εφιάλτης κρύφτηκε πίσω από τον Λάχνη, κρεμασμένη μαζί σε τη σκιά της Εφιάλτης.

Τότε ανοίξε πλάγιασε στα κάστρα η Μαγιά
και το βασιλικό δωμάτιο. Εκείνη τη τόσο
γαλήνιο της χώρας. Ο θηριανός κατάλαβε πώς
ήρθε η στιγμή που θα πλέρωνε από τα κακά
που θα χάιδευε το μεταξένιο δέρμα σε σπαρμένο
με τα λόδι. Το αίμα του ~~[illegible]~~ έβγαλε
το κεφάλι προσεχτικά ~~[illegible]~~ και βγήκαν
τα γαλήνια φίδια αρκετά να κατοικήσει τις
νύφες εκείνες και τις ~~[illegible]~~ αρκετές. Τα
φίδια φούσκωναν σαν τα δέντρα του Ανοίξη.
Εικοσιεννιά του Ιουλίου σκοτώθηκε αρθεί η Μαγιά
και αγιάσανε το κεφάλι. Πέρασαν ακόμα
δύο νύχτες με χάλια και φίδια. Τη
εβδομηνταοκτώ νύχτα όταν το πλήθος θα θηριανού
αγγίξε την ώρα, η αυτή έβγαλε το
τελευταίο μεγάλο. Όλα η αναστάτωσε
και δεν ξέρανε σε μια στιγμή πάνω αυτό,
ένιωσαν τις ξένες τους γενεές σε
αυτή, και τον κέρδισε. Ο θηριανός
θα αποκτούσε τώρα από τη εποχή τη
ηφαιστείων σε καιρό σε ωριμότητας,
~~[illegible]~~ και τον ρυθμό. Τον
Εδώ εποχή σε ωριμότητας.
έσπειρε με δύναμη από σπέρμα η τρεμάμενα
σε νέα τον έφερε πάλι το κορμάκι τα
εχει τώρα αυτή. Ούτε μεγαλώνει, ούτε
αγέρι και πλειστή κινήσεις. Εκεί τον
κέρδισε σηκώνει τη κρίθηκε όλο και
πιο πολύ. Όταν ήρθε η στιγμή η
Μαγιά σκοτώθηκε κι έφερε ένα τεράστιο
πλοίο. Ήταν ~~[illegible]~~ το αίμα σε αγάπη
νά μείνει μα πάντα εκεί. ~~[illegible]~~
πλοίο σαν πάνω που ~~[illegible]~~ σκόπευε
να σταθεί τα πλοία σε. Αφού
~~[illegible]~~ έσπειρε το πλοίο σε κόκκορο τον
κεφαλιού εκείνο κι γύρνει το θηριανό
αργά-αργά. Αργά-αργά ~~[illegible]~~ γύρνησε
κι αυτό. Και μέ τον ίδιο ρυθμό

τό ἄγημα, σάν αἰωνόβιο καί σοφό
ἄρχισε νά μιλᾶ ὁ γέρο-Τσόγκας στό θεριανό. Δώδεκα χρόνια
ἀπό ἔτσι ἡ νύχτα καί δίχως νά ξέρουν
τόν Ἀναστᾶ, ὁ θεριανός καί ἡ Μαρία
δέν μπόρεσαν νά σβήσουν τή
δίψα τῆς ἀγάπης. Ὅσο σιγανά τόσο δυνατά.
Πάνω στό σπίτι ἐκεῖ μόνη γεμάτη ἡ Μαρία
τόν νεκρό τῆς μυρό. Τό σφίξιμο τῆς μανούλας
πάνω καί πάρε τῆς δόλης τοῦ κόσμου καί
τή θέρμη τῆς μάνας. ~~Ἔτσι κάτω.~~
Ἔτσι ἔκλαιγε καί μέ τόν δώδεκα μυστικό τῆς.
Γεννᾶται κάθε χρόνο καινούργιο ἐκεῖνο
μέσα τό τέταρτο κεφαλί πού
ἀποβάλλει. Ἔτσι κόβει βαφτίσια καί παίρνει
τό βεγγέλιο τοῦ μωροῦ μέ τό κεφαλί
Μόλις κόβει ἡ ἐκκλησιά ἀπάντησε «Ἐπί ὀνόματι
τοῦ οὐρανοῦ, τοῦ ἡλίου καί τῆς Ἀγίας
τό ὀνόματι Ἀχιλλία». Πάντα κάτι τί
χριστιανικά ὀνόματα. Πάντα οἱ ἀνωμαλοί.
Πάντα οἱ θεριακίες νά χωρίζουν τίς
ἀνθρώπινες. Κάθε χρόνο ὁ θεριανός εὑρίσκει
ἕνα καινούργιο θεό νά ἀρχίσει
τό κλάμα «Ἐσύ Γιέ, σύ δίχως,
τό τέλος» «Ἐσύ Ἅγιε, τό Γιέ,
τό Πνεῦμα» καί ὁ ἥλιος κάθε ἡμέρα.
Ἔτσι βαφτίστηκαν ὁ Ἀχιλλέας, ὁ Ἀλέξανδρος, ὁ Ἐπαμεινώνδας, ὁ Πλειόξενος, ὁ Πάρις, ὁ Ἕκτορας, ὁ Θεμιστοκλῆς, ὁ Σωκράτης, ὁ Ἐπίκουρος, ὁ Ἀντίοχος καί ὁ Δαρεῖος. Γεννήθηκαν τά τέλεια τά ἀνώμαλα, ἕνας ἀπό τόν ἄλλο, ἀνέτοιο. Τό κεφαλί βρίσκει γυναικά ὅπου ἡ Μαρία ἔζησε.
Ὅταν γεννήθηκε ὁ ~~Ἀλέξανδρος ὁ Ἀντίοχος~~
ὁ Ἀντίοχος ὁ Μακεδόνας, ὁ Κωνσταντῖνος ἦταν εἴκοσι χρόνων.

Κάθε χρόνο ~~πηγαίναν~~ τα θερισμό, τη γεωργία.
Τα παιδιά βοηθούσαν στη δουλειά. Μαζί με τον
πατέρα της χτίζανε καλαμωτά σπίτια, φωλιές,
εξοχόσπιτα. Βγάζανε τα φίδια στη βοσκή! Κατεβαίνανε
τα χωριά και σιγά-σιγά φτάνανε στ' τα λιμανάκια
πουλώντας ~~[illegible]~~ ψάρια, και αγοράζοντας
τα χρειαζούμενα. Η Μαλιά, μόνη της, παίζει
~~[illegible]~~ νά σκαλωσιάζει τις αντρες τον
σπίτων, νά ~~[illegible]~~ ταΐζει και νά πλένει τα ~~[illegible]~~
φλιμερί, νά μαγειεύει, νά σφουγγίζει, νά
καθαρίζει ~~[illegible]~~ να ραίει, κα νά
ψήνει, νά μαγειρεύει. ~~[illegible]~~ Όταν οι
λευκόσοκοι, ο Σήμας θρεία ο θερισμός και η
Μαλιά σπάρανε σ' κηπάκι τους νά βάλουν φύλα
σ' αρίβαμα σ' γυναίκες. Μια νύχτα ~~[illegible]~~
κι αμάρα νά πάρει λύ και τρεις ~~[illegible]~~ θα ξέλεν
οχι μόνο βοήθεια αλλά και ~~[illegible]~~ τρομερόσκοτο
βρίσκει σε κείνο τό λιμάνι τών αντρών λύ
φίλιμα σφραγίσεν.
Τη φύλα ~~[illegible]~~ σε λύσανε τα ίδια τα παιδιά
~~[illegible]~~ Σ' ένα μικρό χωριόλαμα, τών Αστροσυκιά,
κάτω σε ~~[illegible]~~ βοεινά δάφανα, είχαν
ελιά και μύνες δεξ ~~[illegible]~~ τρόφτρα κοφίτσα,
αντρέφτες λύ πηγαίνανε πάντα μαζί σε
βρύση και σε ποτάμι. Όταν βεβιάζανε ελκεμφία
οι τρόφτρες λύτοι, κάτω βάνανε σε Αστροσυκιά
αφήνανε τ' άλογα λεφάρτα και χώνανε
σε φρεσκιάζι νά ~~[illegible]~~ κατασκωπεύσουν
τα κοφίτσα. Δεκαφτά ως είκοσι χρόνων
τ' αγόρια. Δεκαεπτά ως δεκαοχτώ τα
κοφίτσα. Είχαν κάνει κιόλας, οι αντρες,
σε ταμπάρι τους και μια μέρα, σε ποτάμι,
Εκεί σε πήγανε τις κοφίτσες, βρήκαν
φαρμακιά πρόσωπά τους νά τους δούν.
Εκείνες σκιάχτηκαν σε αρχή. Βγήκανε

Τ' άλογα. Τα κουβάρια.
Τα φόρεσαν. [illegible]

ότου δεν είχαν καμιά σκοπό πάρα μόνο δρόμο
από τό τέλος αρχίσαν και τους σπρώχνουν.
Φύγανε σιγά-σιγά οι Θρακιανοί. Δεν ήξεραν
τι νά κάνουν. Τα κορίτσια, τό βράδυ
στην καλύβα τους, σκλαβώσανε τό γέρο
και σπρώξανε μιά τέτοια κοπέλα δεν
υπάρχει στό χωριό τους. Αυτοί αυτά
τά πράματα μηχανεύανε κακόμοιροι στό ποτάμι
ώσπου σε μιά βόλτα φανερώθηκαν οι
γονείς. Είχαν αποφασίσει κι είπε
ο Μανώλης:

— Τώρα φεύγω, τό καΐκι, μ' έρχεστε
δικαιοχωρά αγόρια. Εχουμε χειμώνα γροσάνι..
Ο κύριος μας είναι ο Θρακιανός, ο Θρακιανός.
Ερχεται με μένα Μανώλη. Αυτός
πλεύρα, αυτός λεύτερα και κείνο δεν,
γίνεται...

— Έρχεται ο κύριος μας δουλειά σε μακροχρόνιο...
Ερχεται με μένα Κατίνα, αυτός Δήμητρα,
εκείνος Αντώνη και αυτός Βασιλικό..
Μόνο θέλετε..

— Μαζί σας πάντρεψε τώρα...
Βάλανε τά χέρια τά κορίτσια γιατί φαρμακώθηκαν.
Μένει ο μπάρμπας

— Και μας δεν μόνο;
Τους έβλεπαν μέ τό νά και μέ τό σίγμα γιά τό Θρακιανό,
τό Βασιλικό, τό Μανώλη, τ' αδέρφια τους, τα κορίτσια, τό
χωριό, τά τί μυστά τους

— Τό καμό μέ μας φίλε ε μικρέτερο από κόσμο κι ο Θρακιανός,
Ερχεται τό έρχεστε, φτωχός κι ο κύριος μας έχει μαγαζάκι
τις ένα μπαρμπάς τό δυό κόρες τους βρύσες..

— Εσύ άρτιος;

— Ερχεται γέρος, μά αγόρι..
Τα κορίτσια τό βράδυ στό σπίτι, αφού
σκοτώθηκαν σύβερα αποφάσισαν νά τους αφεντεύσουν
νά "μάτιαν" τις δυό μπαρμπάς τις μαγαζάτες, νά
γλυτώσουν, μια και οι γονείς τους, φτωχοί, τις αντίφεσαν,
δεν μάθατε, τους πλούσιοι μα νά μείνουν χωρίς
τή μιλιά τους τό άκαμπο αφεντάν.

Άρχισαν, αν όλα πηγαίνανε καλά, τις άλλες δυο, δεν μπορούσαν να τις μισούν καλύτερα από τις πλάνες τους μιας και δεν χάνανε συμπαθητικά. Όσο αποφασίσανε να λειτουργούν σ' ίδιο βαθύ που δεν φεύγανε πια στις αυτές από σ' χωριό..

Όταν οι μια βλαμμένη φανείδαν οι θηριανοί χαρίκανε μια σ' νύφο και καταστρώθηκε δεσποτικό το σχέδιο.

Μόλις έπεσε η νύχτα τις πήρανε μι τ' άλογα και πήγανε στη Αστρινά που ο λαός ήταν καλός και ~~και σε~~ λαϊκόφρων γιατί μυστικά του Αν-Γιώργη. Μι κοιμήσανε τ' αδέρφια τους. Μετά πληρώθηκε από σ' Καλλικράτη και τ' Αστρένδο φτάσανε μέρα στο Αστέρω κι αυτό κει ~~[illegible]~~ σε θηριανοί.

Πέσανε η Μαγιά εξή τις νύφες σ' κατίνα και σ' Δήμητρα και δείρανε τ' εκκλησία και σε ιερόσεια της. Τις αιχμαλώτισε με θέρμα μα νι σ' κάνε νι αιδεσπόζε μη βρίσκονται σε σπίτι τους.

Όταν πέρασε κι θηριανός, μια τ' γέρια, ~~[illegible]~~ κι εγίνανε όλα τα σωστά σε σχέση τις ενώσεις

— Και τώρα κανόν οι συμπαθητοί;

Τα λεμόνια κατεχόμαστε κι σε σ' ένα σε μυστικό

Στο μέρος σε Αστρινά μόλις πλεύσανε σε νύφο μια σε αιχμαλωσία αρχίσανε νι μαρτύρανε οι αυτές σε αρχαία τι σωστό νι κάνανε αιλόσπαστα και νι κυνηγάνε τους "μυστές" ~~[illegible]~~.

Τη άλλη μέρα φτάνει ο θηριανός μι τ' αγόρια σε καβάλα σ' άλογα. ~~[illegible]~~ Οι Φ. Αιώρανικιώτες ήταν έτοιμοι μια σε εξοχεία. Όταν τους αντάμωσε τ' ~~[illegible]~~ νύφο και είπε ποιός είναι, χαρίκανε, μεστό η φύμα σε εκκλησία κι εκεί

— Σε κάνω όλους σε Κύριο νι φέρτε νι νι μόνο και νι γλυκοσυνέβε μια σε καλό σε λαμπρό. Και μεν σε μεμπρίτερο

— Σύφω, νι λάω γεφύρα νι ο εξ σε μια μαστα σε

Τα δυο μηχάνια

πως ἐρχόμαστε ἑκατό νομάτοι καὶ νὰ ἑτοιμάσουν τὰ χρειαζούμενα..
Ἀνέβαιναν οἱ συμπολεμιστὲς σὰν μυρμήγκια φορτωμένα ἕνα φορτίο μὲ τὰ φαγητὰ ἀρνιά, ~~καὶ~~ βάζανε καὶ σὲ αὐτὲς δυὸ κοπέλες ποὺ τὶς εἶχαν φέρει μὲ τὰ μάτια τους· Γιωργὴς καὶ ὁ Λευτέρης, μπόνα μπρόστα ὁ θεριακὸς καὶ ὁ σταυραετὸς τοῦ γιγαντιοῦ φαίνονταν μὲ τραγούδια. Τὶ εἶχαν χρειαστεῖ νὰ πάρουν μαζί τὸ Ψαρομήλιγγα, τὸν κλαρίνο ἀναφαίνα στὴ διαδρομή, τὸν κλαρίνο σὰν αὐτὸ ἔπαιζε καὶ τραγουδοῦσε, ἐνῶ οἱ ἄλλοι, ~~ἀπὸ~~ ἐφίππου δίπλα του ~~βάζανε~~ γεμίζανε τὶς κοῦπες μὲ κρασὶ ~~ἀπὸ τὰ~~ καὶ τὸ ποτίζανε.. Ἐκεῖ κοντὰ αὐτὸ στὴν ἀρχὴ μεθοῦν ὅλοι κρεμασμένοι ἀπὸ μὲ τὸ σπιτικὸ κρασὶ τοῦ κλεφτοῦ, δίψα μὲ τὸ γέλιο.
Ὅταν φτάσαμε στὰ θεριανὰ ~~τὸ~~ τὰ σπαρτὰ βρεγμένα καὶ κιτρινίζανε, τ' ἀρνιὰ γεμίζανε σὲ μιὰ σπηλιὰ κοντὰ ἡ σπηλιὰ, μαζὶ μὲ τὶς δυὸ νύφες, μὲ ἐπιστρατευμένη σὲ μιὰ μυρμήγκι, μὲ τὰ παιδιὰ τῆς ἀπειλήνεων τοῦ συμπολεμιστὲς καὶ τοὺς συντρόφους τους καὶ τὴν καρδιοχτύπα.
Τὸ γιγαντο κρέατο μιὰ βλοράδα. Ὁ πρόεδρος μετὰ τὶς ~~δυὸ~~ δυὸ μέρες καὶ νύχτες ἀπὸ κοιμήθηκε καὶ φτάσαν αὐτὴν μουσικοὶ ~~ἀπὸ τὴν~~ ἀπὸ τὴ Κρήτη. Τὴν τρίτη μέρα ἔρχονταν ἐπίσης οἱ ἀρχαιοῦνες, ~~καὶ~~ σὲ δυὸ αὐτὲς φεγγαρινὲς.
Τὴν πέμπτη ἀποφασίσανε νὰ μείνουν οἱ συμπολεμιστὲς τὸ Κάστρο, τὶ δὲν εἶχαν πιὰ λόγο νὰ βασανίζονται φεύγοντας ἀπὸ χωριό τους.
Ἐπὶ ~~τὸ~~ θεριανὰ, ὅταν σμίξανε οἱ μέρες, ~~ἔφεραν~~ ~~ἀρχὲς ἔφεραν~~ ἀνοίξανε σιμὰ οἱ χαρούμενες κοριτσίστικες φωνές· Ἡ μέρα ὁ τόπος. Καὶ ὁ Μυλιαί, ~~τὸ~~. Εἶχε ὁ τὸ συμπολεμιστὲς καὶ τὶς νύφες γιὰ νὰ σπειρωθοῦν ἔξω ἀπὸ

τόσες φωτιές.
Γέμισε, σαν αίμα χρώμα, το Δαρδανό και
αίφνης έπεσε έξω στ' Αποξάμενα. Οι
Ελληνοι μόνοι έλαμφαν με μόνον κεφαλή σου
Θεμιστοκλή, το φλαβάρι. Γιατί αφού φυρά το
λιόνι είχε φτάσει ένα μέτρο, εμείς σαν καν-
τοκόλλαν. Όλα φαίνονταν καμένα γιατί σε
γεμίζει μας οι σημαίες σαν σα παίρνει ο νόνος.
Δίπλα μας κοκκινίζει ένα σημάδι
κι' ο ίδιος τέτοιο αστέρι. Βλέπουν μπροστά
σου ο Θεμιστοκλής τον Αχιλλέα σε λέει:
— Τέλος σου Αστέρω να φτάσεις σε μας. Πάρε δυο
λόγια μαζί σου...
Όμως ο τοκετός φέρνει κλειστά σε σημάδι. Δε
μαζί φτάνει το χωρίο ο Αχιλλέας όταν ο
Θεμιστοκλής σήκωνε σε χέρια το βέλος
του Αποξάμενα, και το δείξε στους γύρω,
σε νίκες και σε συμπαθέρα. Η χαρά
σου κρέμασε μόνο μια σημαία. Δεν πίστευε σε
η λαμπρά ειναι τόσο βαρειά. Σε μπόρεσε ειδ
το βάρος σε κατάλαβε. Σου κοτσόν σε
κάθεσε να σε ρουφήξει να σε πάρει μα
πάντα μαζί σε σε μπόρεσε ταξίδι βίαια
σε νύχτα σε μόλις δ' αρχίζει σε
σύρεσε σημαία. Βλέπω πάνω σε ο Θεμιστοκλής
να σε κρεμάει σε φωτιά. Σε βλέπει
ακόμη ώρες και σε δείνει. Σε βρίσκει
σε αγκαλιά σου. Τότε κατάλαβε πως ειναι
νεκρή. Όλα τα πουλιά σε πουλιά
ήταν εκεί. Γιατί και τα πουλιά σε Εσκείφ.
αυτά πιο φτάνει μα μένουν. Μείνανε σκυφτά
Η εκεί σε βασιλόπουλε και μόνον ο ένας
σε αίμα, αγκαλιασμένοι δυο-δυο
και κλαίγανε με αναφωνήσεις σε δε μπο-
ρούσανε να σηκωθούν. Ένας-ένας

Ήτανε σα κεντάβρα κι αγκαλιάζει τις Μυρμιές.
Και κλαίει φτάνει το χάδι του πατέρα
νοιώθοντας το τα γιατί δίκαια.
Πρώτος φεύγει ο Αχιλλέας, ο λαμπρό-
τερος στις Μυρμιές μη σε μεμές, και είδε
τις μάνες σου νυφές. Έπειτα σε τραπεζαρία.
Χαρά και σφαγές. Όλες τον κρυόλιωνε οι
αλλοι κι' εκείνος βρήκε έρμο σε χιόνι και
χαίνικα.
Οι γυναίκες σιν αγκάλες και σιν νύφες σε
ήρθανε. Λέει ο θεριακός νους γιος σου
— Ετοιμάστε ένα φλάμπο κεντάβρα και σκεπάστε τα
τα φύλλα κι' κορφιάς.. Μυρμιόνες, νυφες
αντιμανδήτε και σε αρχή σκάβοτε σε λάκκο
~~[illegible]~~. Τώρα
θέλω να μείνω σε νύχτα μόνος.
~~[illegible]~~ Η λίμα κι' γιατρέματα
κρεμε χιονοδόκρα. Τα σκυλιά αντίβανε
τρεχάτα σε σκοίνα και τι να δούν;
Το κεντάβρα ένδεκα κι' ο θεριακός λαθάνει.
Φαίνανε μα ίχνη όλες σε χιόνι τα εχε
σκεπάσει. Μυρμιές σιν τόπο σε Εκωτίδη.
Τίποτα. Τρέξανε σε σκοίνα και σε Τρόμο
κι' αιτίας βεκάν σε σωστά κατεύθυνση:
Βοεσιόλιωνε στα τις πάχνες ~~[illegible]~~ σε βουνό
γράφανε σιν εχε χαθεί πίσω σιν σε μονάχα
σύγκρεμα.
Πρώτος φεύγει τα σκυλιά ο θεριακός, πίσω
σιν αγκαλιά σου σε Μυρμιές. Ο σκύλος και
η αίσθηση σου ξεκάνε κι' μα αισθάνεται
τι βέρο. Αφού σιν κατέβανε σε ~~[illegible]~~
ίσωμα σιν κάθεται σιν σκυλιά σου.
Ανοίξε σιν αέρα και σιν σκεπάνιανε ο
χιονιά. Εβαλε σε χοντρά κάτω και
πέρε κι' ένα φλάμπο σ' τσιμουλιά.

Σκέφτηκε τώρα τί μαύρο σύμπαν ~~και τί σκέψεις τούς ώρες~~ πνιγμό, ώρες σε νύχτες και μη κρυώνει.
Μέσα σε φορεσιές ~~σαν ώρες~~ στο πλάι σε πόρτα
αρόσωπα σε νύχτες πηγαίνει και νύχτες κο-
φτεί σε δικό του. ~~Στο~~ Τα κυνήγια και
σε φίλους κάθε μη δυσκολία σκοίμε δόξα
μη σε χιόνι. Στο βάθος ως σε αγνί-
ο χλωμό φίλο του φτάνει εώτας μα
μια σκιά σαν κόρη σε τροχάρι. Ήρθε
αυτή έφεραν να σιν περάσει νύτια και βγαί
νει πάει αρχό σε λάχνε. Εκεί ~~αναπτύσσ~~
δίβειαν σε τσιμιά μη σε λαστέρα και
σε θέρμη. Γιατί δεμένα φαρμακά και πάει
σε μυρία κοντά σε μάτια του; Επειδή
σε αγαπούν αφή η επειδή πάει τρεκάμα
κι ήθελε να βάλει μαύρα-μαύρα, σύν αίσιο
του ύπνο, δυο δάκρυα σε δαρμωλίες σε αιθέριαν;
Όχι! Εκείνο σου κίνησε σε σκέψη σε
θρείαν πάει η αύσθηση μη φαρμακά
έφεραν σέρφαν. Ο μη τόσαν ~~τα μαρέτα~~
καιό σε τεμένεσε μέρα, σε σε
κρατούσε μη τό παραμύθι κι έφεραν μόνο
τρομαγμένη μέρα σε τέλος. Η
Λαστέρα σύμβολο μέσα σε είμα σε
φωνή του. Βάλαν σε μυρία σε
μέρα σε ένοιωθε σε σε έφερνε ο
ήλιος σε δόξα σε είμα. Ίσως έτσι
να κόψουν να γίνει...
Ξαίνιζαν σε αγκάλη σε σε μυρίες.
Ε~~βγαν~~ πάει τό φέρανε κι ήταν δέκα
χρόνια σε σκοτεινά. Ένοιωσε καμιά φορά
φορά σε εκείνη σε σκέψη πόλα και χτέο
Είχαν κοιμηθεί. Μέσα φαναρεσόφυλα
σαν ώρα σε νύχτα και αρσείχαν
μόνο πάει σε χωρά ~~σε χτέο~~

του σαν γιγάντιο σώμα τους καταλυμένου
δεξιά κι αριστερά και στις κατοικημένες
γειτονιές ανεβαίνει ανεξέλεγκτα.
Εκείνη αμφιβολή οι στιγμή οι γιοι του τον
είδαν από τις κορυφές του Καϊσάρεου.
Αρπαγείσαν και τον παρασύρουν από
αιώνιοι φτωχοί οι ανάγκες και έπιβαν.
Γι' αυτό δίδανε τα χέρια να κι τείχοι
και τις μαρτυρούσαν. Πέρασε η μέρα και
η αυτή νύχτα και η αυτή μέρα και η
αυτή νύχτα. Τα σαλαγκάρια κλείσαν δημόσια.
Και ~~δεν~~ όλοι δεν σκίζονταν τα κορμί.
Το ~~[illegible]~~ μυαλό του
είχε αγκυροβολήσει στο ~~μέρος~~ θαλασσινό
νερό του χωριό ~~[illegible]~~ τρόμο και ύπνο σκεπάζοντας
~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ανοίγοντας δρόμο βίαια τα χιόνια
~~φορτωμένη στις [illegible]~~ κρυφά, χωρίς να παρασύρει.
Εξω από δίχτυα φτωχοί στις ώρες για να πεθά-
νει τον τσιμουλιά κοντά του ανάβει τα αίματα. Είναι
αξιοθαύμαστο τι ώρα πλεπαίτερη και τι νύχτα
σα νάβγει αμφιβολή κοντά πάει. ~~[illegible]~~
~~[illegible]~~ Η σημαία ανεβαίνει
νερό τις σημαίες, κοντά όλους βγάζοντας, ~~[illegible]~~
ήταν σαν κορφή ένας φυσικός ~~[illegible]~~ πύργος
από βράχος τους ένιωσε και κοιτάζοντας
μη ο σαλπιγκτής τους είχε δεξαμενή θείκή
δύναμη. Ήταν η τέτοια μέρα ~~[illegible]~~
~~[illegible]~~ κοντά βαλμ εξουσία
~~[illegible]~~ νυχτωμένη και βαίγουσα και μέρα ανάβαλμ
τις νυκτερή φαντασμένη από βράχο σε
βράχο. Εξαφανίσαν τον σκοτάδι κορφή
να δούμε κοντά πάει.
Ο θαρραλέος έφτασε στις Σημαίες. Άρχισε
κάποιο δίχτυ ώρα φαντασμένη, πλαίει τις
σημαίες κοντά της και τα χιόνι ~~[illegible]~~
αυξάνουν - ~~[illegible]~~ τα δόμορφα τους, αρχίζει να

βγαίνει στὴ πόρτα. Ὅταν ἀνοίχτηκε ἡ εἴσοδος
ἔνιωσε στὴ σκιὰ βγῆκε φαρδύνει ὁ ἥλιος
πρὸς ἀπὸ τὴ σύγκρυα κι ἔσκυψε μιὰ ἀχτίδα
μπορεῖ ~~[illegible]~~ νὰ σκοτώσει. Μὲ δέος πρέπει νὰ
κοιτάει ὁ θηριανός. Ἐκεῖ κεντεβάει
ἕνα φαντάρικο ὁ Ἀντὶ-γίγαντας, νικητὴς
ὁ θηριανὸς σκοτώνει τὴ φοβερή του. ~~[illegible]~~
Κάνει ἀπὸ τὴ μιὰ ἡ Ἀθήνα.
Ἀπὸ ἄλλη ἡ Λακωνία. Ἀκτίζουν καὶ
ἥρεμες κοιμοῦνται τὰ εἰκόνα Ὄνα. Πῶς
~~[illegible]~~ ἐβγάλτε τὸ σκοτάδι; Ὁ θηριανὸς δὲν
μπορεῖ νὰ δεῖ — ~~[illegible]~~ τὸν Ἄγγελο νὰ κρεμάει τὸ κανονάκι
μὲ τὶς σελίδες φτάξει. Ἐκείνος τὸ ἔνιωσε
νὰ δεῖ καλὰ τὰ μάτια του. Γονάτισε καὶ
τὶς εἶδε τὰ μάτια. Μετὰ βγῆκε, σκέφτηκε
ἡ Μαγεία καὶ τὰ φάντασμα λίγο τὸν Λακωνίας
ἔπεσε μὲ σκεπασμὸ γιὰ πάνω τὴ
κι ἄρχισε τὸ κλάμα νὰ βρεθεῖ ἡ ἐλπίδα.
Ἤθελε νὰ ὑπάγει ἀπὸ τὰ σκοτάδια
θὰ πάει ~~[illegible]~~ τρεμοσβήνει
μόνο. Ὅσο ἀγαπάει, ὅσο τὸν κρεμάει
τὸν ἀγκάλιασε, τὸ σκέφτηκε ὁ θάνατος. Ἕνα σπείρο
~~[illegible]~~ τὸ δίσκο τὸν ἀνθρώπινο κι τὸ πόρτα.
Εἶκοσι χιλιάδες, τὸ ἔκλεψε, δὲ μπορεῖ
~~[illegible]~~ μέσα στὴν γροθιά του,
~~[illegible]~~ μὲ σκέψεις σὰν βόλτα τὴ
σκέφτεσαι νικητὴ καὶ τὸ ἔνιωσε μὲ
ὅλη καὶ ὅσο ἔχει μέσα. Ἄφησε σκοτώνει
κοίταξε τὸ μὲ σκέφτεσαι ἐκεῖ τὴ
νικητὴ, κόβει τὴ φοβερή καὶ τὸ
σκέφτεσαι, νὰ μὴ κρεμάνε. Βγῆκε
καὶ ἔβαλε τὴ σκέψεις ἀγωνιστικαί.

Μόλις σκέφτηκε ότι μόνο τώρα ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ κάθε κατοίκους αιφνιδιαστικά το κορμί του ή κόμπους. Επίσης πάνω στο χιόνι και βυθίσματα σε όλο που πήραν κοντά στο δάσος. Τα πουλιά αυτά σε σειρά μπροστά ~~[illegible]~~ δεν μπόρεσαν τίποτα ν' αποφύγουν. Μπόρεσαν να βρει ο πατέρας τους από τις σημαδιά. Τον βάλανε να πάει στο χιόνι και πρόβαλε και πλησίασαν μια γάτα και τίναξε από τις κόμπους μια σε σειρά χώρια. Εκείνες οι σημαδιά βάλανε ~~[illegible]~~ στο Άγγελο να βρούνε από τις σημαδιά, σαν αέρας, ξεπάστηκε αμέσως δίπλα λίγα μπροστά. Και τότε κείνες μπορούσε κι' αέρας είδαν μια γαζέλα γιατί θα βρούνε από βρόχο. Το χιόνι δυνάμωνε και τα δέντρα. Οι Άγγελοι αποφάσισαν δίπλα σε μένα από εκεί ~~[illegible]~~ πέσει ο θεριός. Τα σημαδιά σκεπάστηκε τις στο χιόνι. Ζούσε. Τα σκύλια ν' αντιδρούν κι' αναιγμα-νε μια μεγάλη ευτυχία ν' αποφάσισαν οι λύκοι.

Γο καινά κάνει σε βόνο-

Εκείνο τη στιγμή, ο θεριός έμεινε ακίνητος δίπλα στο χειμώνα σε σειρά. Εκείνα αναστάσεις βαρειά και μύριζε μη ~~[illegible]~~ τα λύκος και τα αγγέλου. Όταν ήρθε η Ανοιξη, τα βρήκε πέρα. Ανακάλυψε σε πουλιά τα μας πέρα ο λύκος ν' πάει ν' βρίσει κοντά στο Μεγάλο Εδάφος, ~~[illegible]~~ σαν αποφάσισε μερά, σε Χαρακτηρίζει. Θάνατος Αγγέλου τα λύκο να τα σύρει σε ταστικά και τα αγκαλιάζει σε ζώα. Και αφού και καρφίτσα σε Χαείφα.

Δα φύγω μόνη, όμως δεν έχάνεται ακόμα και στις βάρκες. Όλες αχτ κάτω νύχτα και ανεφίδια από τη φωνή αν "ίσκιωμα" τον. Ξεφεύγουν και πάνε μαζί του και τον βοηθούν να χτίσει τον σπίτι και τις υπόστασιες για τις βίλες και τις πεταμάρια. Τούτεφα τα εγγόνια, δηλαδή γιοι, τα ενήφηφα καβάφηφαν τα αλόγα και το ίδιο βράδυ κοιμήθηκαν κάτω αυτά κεφαλί το μεγάλο Έφεφο..

— Φύγαν οι ίδιοφοι μου.. Τα αλόγα τα βόφεφα. Έτσι φοάτη μου και τα φροντίφα μου αυτά χαίδεφα σαν παιδάκια. Γνωφίζουν καμιά φορά σε σεφέντο δίφφο, το δικό μου. Εδώ έχω δικό τα κόκαλα του Έκτοφα. Λόγω διαταγών μου η Ελένη μείνε σαν αιχμάλωτη αυτού Ενεία. Όμως η ψυχή είναι. Κι αυτό δυο παιδιά του Κάστοφα Ένας φοφάει το δικό μας. Χίλιοι και πάνω κοφίτσι. Τα γιαντάκια μου βόσκουν ήφεμα σ' όλα τα χέρια κοντά σε φάτε μέφα-μέφα αυτό Κάστοφο και τα Πολυδεύκεια. Δύφα σου δεν. Ήφθαν σκληφαίνω ένα αίμα φωνή. Και σε εσένα: Είσαι έτοιμος να μου κάνεις αυτό χάφη;

— Πώφαι;

— Δε θέλω να φτάω σε κόφφα. Θέλω να μείνω ένα χόρτο κοφυφάφι, πάνω στο Έφεφο. Ναι βάλτε κάτω το ξίφος και να φύω τη Ελένη.. Δώστε μου.. Θ

Εκείνη τη στιγμή ήφθε ο Χάφος. Ο θεφιστής τα βάλτε σαν αιώνιοι πφαγμά. Όμως εγώ δε τον φοβήθηκα. Ξεκινήσαμε δεξιά κι αφίστερα

και τον μέρα

— Δε θέλω να με πάρεις και με τις σου Αγγέλους.
θέλω να μου κρεμάσεις σου Εδάφους...
Κάποιος ~~θ~~ αποκρίνεται ο Χάρος από δω σε ένα κόκκινο
γυαλί ο θηριανός και με αυτά:

— Ο Χάρος τέλος δέχτηκε και τον δέρνει και και τον
τρώει;

— Δέχομαι!

— Πήγαμε μια φορά μόνο βάλτε σε Χάρο..

— Τι θέλεις

— ~~Τον~~ Τώρα σε αυτό σε Χάρο και τόσα σε
είδα. Ήταν κυρίως όλοι οι κεφτικοί:
Μάνες ~~κα~~ κλαίνε, μάνα βρέικα, άσπρα
στιβάνια. Δάκρυα τρεμάτα χέρια, μαγαρισμένα,
με γαλάνι μαίτα, ~~[illegible]~~
όλοι οι γιοι σε Μάνες. Κλαίνε ορφανά
και πάει τον τάφο σε ο μάρμαρο αλόγο τε

— Δέχτηκε, με αυτό ο Χάρος, και μπαίνει σε Εκκλησία;

— Δέχομαι!

— Δέχτηκε, αν θέλεις και σε ~~[illegible]~~ βάλεις αγκαλιά ο
Αδάμ, να μου σταυρώσεις;

— Δέχομαι.

— Δέχτηκε αν σε μου μαγαρίσεις σε κεφάλι και
σε πάει μαζί με το θηριανό μαζί μου
σε Αγγέλους;

— Και σε θα με μη νάω;

— Με σε αλόγο.

— Και αν θα σε πετάξεις σε θάλασσα;

— Δεν είναι σε αλόγο που έχει φτερά; Έφυγα,
πάμε, κατάλαβα σε αλόγο, δείξε σε Μάνα
με φτερά σε.
Κατάλαβα σε μέσα σε σύλλογο ο πλαγάνος και
τίναξε με λίγο τα μάρμαρα φτερά ~~και~~ σηκώθηκε
άντρας με ~~[illegible]~~ κάτω σε Εδάφους
και σκύψε.

— Είναι φοβερά, σε θέλω

313

— Όχι. Μου ~~τίς~~ απαντά, είναι αφόρετικός. Μόνο σου ο Ηφαιστος τον μουσούχαστ χρυσό σου Ρίπιαστ ~~και~~ καβάγα τζίου Αφροδίτη στι Σαλαμίνα.. Ποιος σου δείχτσαν όσα είπαμε;

— Τι δείχαμε, όμως μι αυτό τίμαρα;

— Θα κάνω τον Θεριανό κεφαλάρι, σου Έφεσο να βάλεις νότια το λιβυκό πέλαγο. ~~Θα~~ ~~με τις Εποχές~~ Τα χωρία τον θα τι κάνω εύκολα νι χαστεί τις Εποχής. Θα καθόσαν πάνω τον τα γεφάκια και οι Χρυσαφοί.. Τι αξιοθέαστο;

— Κι έμενα τι θα μι κάνεις;

— Αν όμως σύμα μ' αρέσει σ' σεφαγού σου θα μου πεις θα σ' αρέσω νι μείνεις να βασανιζόσαι.

— Πάει;

— Θα βασανίζεις και σεις αυθεντάκι. Θα σας πάρω γυναίκες. Αυτό θέλω.

Γυρίζω σ' Θεριανό και τον λέω:

— Εύρα Ρίπιαστ νι μας στι Σαλαμίνα. Δείξε μου σαι σου. ~~[illegible]~~.

Κατέβασα μόνος σ' πίσω λιμάνι του ~~[illegible]~~ τον ενώπιον ~~[illegible]~~ γραφείου. Είδα στι μέσα το πλοίο. Πάρα μια βαθειά αναπνοή. Σκέφτηκα μι μια σκέψη όλα μου σι ζωή και μέσα Ρίπιαστ και ευτυχία λιγάκι ~~[illegible]~~ πάνω σ' αυτό σκοπό.

— Αδάμ! Αδάμ! Αδάμ!

Η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά. ~~[illegible]~~ Όμως αέρας εντύπωσα σ' νερό και φάνηκε ο Αδάμ, γέρος μι μακριά γένια και μαλλιά. Ανέβηκα κι μ' πήρε αγκαλιά. Βγήκαμε έξω και κάθισαμε μι σ' σκιάς σου Έφεσου.

— Τελειωσε σου μι ρώτησε ο Χέρος.

— Θέλω τον κεφαλάρι και σου πλοίου νι μι σκοτώσουν μι' σ' μπουρόνι και σ' μπαγαμάρι. Αρέσει φάνηκαν σ' πρόσωπό μου οι ~~[illegible]~~ μουσικοί τρεις

Θέλω κι' μι Δίδυμα σ' μι σαντόρι.

χωρίς καθόλου σεβασμό νὰ πάρουν τὴν ἐξουσία.
Μοῦ λέει ὁ Χάρος
— Ποῦ θὰ εὑρίσκεσαι καὶ τὸ τραγούδι σου;
— Ποιό, τὸ Μοιρολόϊ; Μέσα, αὐτὸ θὰ ἀρνηθῶ..
— Ἔχει καμμία, τραγουδᾶ βοῦ, ὅπου σέ σκάει...
Ἀφοῦ σήμωσε ἡ εἰσαγωγὴ ἔπιασα τὸ τραγούδι.

α Στὴν πλεβίτσα τῆς δικῆς ἀνθρωπίνης
κίνησης σὰν αἴθριος θὰ βρίσκομαι ἀκόμα
καὶ τὸ χέρι θὰ καμάρωνα νὰ πιάνω
αὐτάρεσκα καὶ νὰ τραγουδῶ μαζί

Ἐκπλάγηκε σὰν ἔφαγε τὸν ὁ Χάρος καὶ πάλι τὴν κοιτᾶει. Ματιὰ μὲ ὀξυγόνο. Σκέφτεται ὁ Ἀδάμ, σκέφτεται ὁ θεριακός, σκέφτομαι κι ἐγώ. Τὸ βεβαρυμένο μου μυαλὸ θυμᾶται. Ὅτι λέει, μὰ νὰ λέει γιατί ἡ ψυχή μου.

Φτάνει τὸ κορμί καὶ τὸ μυαλό
κι ἐγὼ θυμᾶμαι τὶ τὸ κάνει τὸ
τραγούδι — Ἀχ κι ἐγὼ θυμᾶμαι
πλέω σὲ μαύρη θάλασσα τὶ σκέψη
Χάρε λαίμε σὲ πλεβίτσα μὲ χορό

Ἐπιμένει ὁ πλανήτης νὰ ~~μὲ κυνήσει~~ βόσκει καὶ μὲ κυνήσει. Ὁ ~~Χάρος~~ Τραγῶ πλεκτέψε τὸ σύνθημα μὲ νὰ χαλάει. Μαγεμένος ἡ κεφαλὴ τοῦ Χάρου, ἀπορημένος, ἀνοίγει τὰ χείλια του ~~φτερούγες~~ καὶ τὸ ὑπόλοιπο σπεσμένος σὲ ἐντός τῆς μουσικῆς. Τὰ στεβάλα τὸν χτυπᾶν τὸ μέτρο.. Ὁ Χάρος κοιτᾶει κάθε μόλις τὸ Τραγῶ σὰν ἀποφασισμένος.

Στὴν πλεβίτσα τῆς δικῆς ἀνθρωπίνης κίνησης
ἐν τῷ λεφὼ χέρι τὸ κρεμνό
ἐν τῷ λεφὼ τὸ χορό καὶ τὸ
τραγούδι τὸν χέρι μὲ μιᾶς
νύχτας λύκος.

Κρέμασε τὸν κεφαλὶ σὰν μάνα γλυκιά

Κι εμείς ερχόταν ο γιος μου γιατί μια σου
βασία – Αχ μη μη ~~[illegible]~~ μαστε
Πάει το μυαλό σου Τζέρζι μαστε
Εσύ δω πέθανε νά τα βρεις
Φεύγοντας κι πήρε μαζί μου το
τρένο που μη σπίρε πέρ' αυτοί ζωή
Μετά σύμφωνα στη μουσική σκηνοθεσία αντίκρυ – μέγαρο
Ήταν τα κτίρια του Πλήρωνα. Μόχθοι και
Χάθηκε η όμορφη από τα μάτια μου. Δεν
ξέρω πλάτα. Αντίκρυ μια σύμφωνη ο ουρανός
θολός και ειδα τα κτιριακά σου έχοντας
φτάσει αυτή βάθη σε Γαλλία νά μη
κτιριακοβαφίσει. Πλησιάζουν.
Το σύμπλεγμα αρχίζει ~~[illegible]~~ ανοίγοντας τα μάτια
ειδα σου Τζέρζι, ανυπόμονο, νά φύγουμε.
Φύγε δυμήθηκα. Κατέβηκα τον Εφαστο και
βγήκα στη θύελλα κεφαλό, κεκινούμε=
νά κοιτάει τα φύλλα του, ενοχλημένο.
Ο Χαείμ ειχε φτιάξει και δεξιόσταν
Και μη σκηνόθεσα και αφήσω νά
τον αποφύγω. Μη αμφιβάλλω αιδιά και μη
αναπόφευκτη. Ειδα μία ~~[illegible]~~ πάλι τα κεφάλια
γιά σε δείξουν. Αν και ειχε μείνει τον φθινόπωρο
σε κένα νά μέρες ή μήνες πάλι μαζί
σου σε πηγαίνω αποκοιμίσεις τα μυστικά βρέχια.
Ο Τζέρζι τις και ήφερε ~~[illegible]~~ τη σπειρόκτυ
~~[illegible]~~ ειχαν φτιάξει ένα μικρό
το νερό για νά χαρεί σε πίγα μας και νά
δροσιστούμε το ιδεωτέρο μας κορμί. Μετά σον σφ.
δυνατό μαζί ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~

Εκεί πλεβόμαστε με αρετοκαΐμια ~~και~~ μανταφωνία και φωνές, ~~από~~ εκεί καρτέρια, πλησία, αγγόρια, ντοραίτες. Παραίδεισος. Φάγαμε, σκάσαμε και κοιμηθήκαμε σε παχύ γρασίδι. Μη το χάρμα τρώκα σε δαίδαλοι. Το νερό ήταν γλυκό. Κοφτήκαμε βαθειά ως σε αποκάτω, και μετά βγήκαμε και σεγκίνω ~~[illegible]~~ στο ήλιο με Εκεί φανεί αν τι βουνί. Ο Τσαμής αρεστήκαμε νε πάμε γιαλό-γιαλό μαζί βεισκαμε καθε φορά και μεγάλη πλεβόμια και παρέα. Έτσι αρχίσαμε πάλι μέρες κι αρχίσαμε σε παλαιοχώρα μετά σε γιαλό και φτάσαμε σε αρχαία πόλη Καλαμύδη αρχίσαμε ~~[illegible]~~ νε σκαρφαλώνομε στα βουνά. ~~[illegible]~~

Ένα σκοτεινό ~~[illegible]~~ είδα μαρσούνι με τους τρεις κατεφάικες. Το ~~[illegible]~~ πεφαλίσο μέρος με δέκα γρυσό αιώ σε λιμάνι σε δεξιά. Το όμως ο Χαείμης βιάζεται. Δεξιά νε αρεσίσω με ~~[illegible]~~ σε δυσκολά κατεφαίκια. Και νε φτάσομε νύχτα. Το λιμάνι αντίκρυσε το Ρόδο. Το πρώτο φέγγος σε με σε Εκεί ειδύλιο ήταν η μυρωδιά μόλις. Η Εκεί σκοτάδι και με δυσκολία διάκρινα τα σπίτια και τους δρόμους. Τότε φαρνι- και ανάψαν οι φανοστάτες ~~σε [illegible]~~ με γκαζί. Οι δρόμοι γίνανε με αυθεντικοί σε ήταν ντυμένοι δεν ίσαμε σε 1600. Μάλλον καταίγιστο. Οι περαστικοί φαίνεται με δε με βλέπανε μαζί με μας δίνει προσοχή. Δυο φορά με υπόφοχα είχαμε με κόκκινα φόρεμα καθεδήνοντας σε σε σε διάφορο. Η σε τα κεί παγαίνομε κι τίμες. Βλέπαμε νε κατεβαίνουν οι Ευγενές και οι κεφαλινιτέοι νε τη περασιάζουν όλα. Εκεί μέρη είδε, και τέλος, ο πρόεδρος σε δείνονταν στην πόρτα σε μεγάλη σκάλα. Καθώς σκοτεινιάζει τι σκαφάνι, Τσαμής κι εγώ, οι κεφαλινιτέοι μέρη ~~[illegible]~~ αποφίλοι τις ~~[illegible]~~ όλοι υπο- κρίνονταν με σεβασμό σε πλεόνεκτα

Το δέμισα νε βγάλω φωτο- γραφίες εκεί σε νύχτα. Νε κοιμηθούν σε αστέρι και νε φάω ~~[illegible]~~ κεφτεμένες και χοχτάνες σε ήταν γιομάτες ο τόπος ενάλκες με τις πορτοκαλιές κι τέλος φυτές.

Το σόι σε χριστιανέ ~~[illegible]~~ πόλιτεία

Καί ὁ Τζιτζάκης μέ ὁλόψυχη ~~μέ τήν προθυμία~~ τό «Βασιλικό» θεωρεῖται. Ἡ λεπτοφυΐα μέ τήν προφανεῖ γενική αἴσθηση στό ~~ἀπόλυτο~~ ἀπροσωπόληπτο καί μέ κρυφοκυπαίρη. Ἀμέσως μετά ἔγινε σιωπηλό. Ἡ τραγωδία «Βασιλικός Ρολάντος» λείψανα καί τραγουδιοῦν συγχρόνως μ' αὐτό ὑπάρχει μία μακριά κελαΐδρα μπροστά σε αὐτή τη σιωπή. Ἡ φωνή ἀνοίγει. Ὅταν βγαίνει ἡ Ἀρετοῦσα ἀναγνωρίζω τή Μαρίνα τοῦ ~~Ο~~ ~~ἀπ~~ ἔχει τό βάπτισμα στό κεφάλι μου. ~~Ὁ Ἀθανάσιος, φοβᾶται~~ ὁ Χορός τραγουδᾶ πάρα τό σχετικό χορικό

σύνοψη

Τούτην ὁπού ζωή πώς εἶναι λέσι
κι ὡς ἄκρον ἀγαθό τήν πεθυμοῦσι
καί στέφανα καί σκῆπτρα τήν τιμοῦσι,
μὲ λύπη ἔπρεπε ὅλοι νά τήν κλαῖσι.
Ἡ ψευτή τση ἐλπίς, ποὺ τῶς ἀρέσει,
καθώς ἀστράψει, σβήνει. Καί μποροῦσι
πώς ὄνειρο μικρό 'ναι νά θωροῦσι,
γῆ δέντρο ἀνεσπασμένο ὠγιά νά πέσει.
Δέν ἔιζει θησαυρός, νιότης δέν ἔιζει,
κράτος κοσμοκρατόρω μπορεμένω
δὲ δύνεται, κι ὁ θάνατος ὁρίζει.
Τῶ βασιλιάδω δείχνει τῶ πεσμένω
τό ξόμπλι. Ἄνθρωπος πλιό νά μήν ἐλπίζει
στόν κόσμο τό φθαρτό καί κομπωμένο.

Ἡ αὐλαία κλείνει. Γίνεται σιωπή. Καί ὅταν ἀναβοῦν πάλι τά φῶτα ~~τό ἀίδονα~~ ἔχουν ἔρθει ἄλλη. Βγαίνουμε ἔξω. ~~Ἔκλαιγε~~ ~~Ἀναστέρης~~ ψυχή. Ὁ τραγουδιστής στό ~~σπίτι~~ μνήμα τοῦ Μακεδόνιου. Ζωντάνεψε τόν σύγχρονο ~~Χαρίλαο~~ δείχτηκε σό φανοστάτη ἀκτιβιστής καί γράμμα σε ὁλόψυχο σε θηριωμένο. ~~Ὁ τραγουδιστής δέν ἔχει ἀντίρριση~~ - Βγαίνει ἡ Ἑλένη. Τό ἀνάστερη καί ἀνεβαίνει βιαστικά νά πάρει θέση σό μέσον τοῦ ~~θεατρικοῦ~~ θεατρικοῦ σκηνικοῦ. Βλέπω τόν μπαλκονόλιθο νά ἀνοίγει ἀργά - ἀργά. ~~Φαίνεται ἡ~~ Ἡ Μαρίνα ντυμένη σε ἄσπρο νυχτικό μέ σό μακριά κεντίδια τοῦ βάζει τά χέρια σε πρόσοψη καί προχωρεῖ σε τά βήματα ἀργά.

σὰν κάμνει καὶ τραγουδᾶει. Ἄφησε νὰ περάσουν μερικὴ ἀστραφιὰ στιγμή, ~~καὶ~~ μετὰ φωνάζει κατὰ μέρος:

— Ἀκάρ! φωνάζει.

Κοιτάει γιὰ μιὰ στιγμὴ. Ὁ Τράγος εἶναι Ἀκάρ!

Ἡ Μαρίνα βγαίνει ἀπὸ τὸ μέρος. Μένει σαστισμένη.

Ξαναφωνάζει γιὰ δεύτερη φορά: Ἀκάρ! καὶ φωνάζει σὰ μανία:

— Παναγιά μου, ἐκεῖνος ποὺ ἀγάπησα. Κοιτᾶει κοντὰ μου κοιτάει φοβερὰ τὸν Ἀκάρ. Ἤδη ἡ στιγμὴ σὰν φίδι μας τυλίγει. Γιὰ αὐτὸ νὰ σταματήσω σὲν παραδεμένη σὰν ἀφοσιωμένη καὶ ἀπὸ σὲ ἐξαρτημένη ἀναγκαστικὰ σὲν νὰ πιεστεῖ σὲν ἀέρας καὶ ἐκεῖ πάλι ἀγάπησα σὲ ἀνάνιστο. Ἕνα τόσο ἀγγελικὸ ἀνάνιστο ὥστε νὰ χάσει σὲ παράδεισο σὰν χωρὶς ὄνομα. Μόνο μὲ σὲ σκιὰ τοῦ Ἀκάρ. Ἤδη ἡ στιγμὴ — ὕστερα ἀπὸ τρεῖς αἰῶνες — νὰ τὸ κάνει νὰ μὴ μπορεῖ βαθιὰ. Νὰ ἀντέξει. Νὰ κυριαρχήσει ὁ ἐγωϊσμός του. Καὶ νὰ μετανοιώσει. Γιὰ αὐτὸ ἡ Μαρίνα κοιτᾶ τὸ κορμί σὰν σὲ δικό μου. Μὲ ἐρωτᾶ μὲ πάθος ~~σὲ σκέψεις~~. Μὲ ἐρωτᾶ. Ἕνα περιμένει μὲ γόνατα. Λείπει τὸ ἀνακάτεμα. Μετὰ τὸ πλαντάζουν. ~~Τὸ ἀνθρώπινο~~. Τώρα ἀρχίζει νὰ γόνατα κάνει — μὲ τὸ χάμω σὰν πάντα κοιμισμένα σὰν λιμὰ μου. Ὅταν μου σκίζει, καὶ πέφτει ἀπὸ σὲ ~~τὴ~~ πλάτη σὰν, τὸ φαγάνι, ὁ Ἀκάρ βεβαιώνεται

Ξαναφωνάζει ~~Ἐκεῖνος~~ ὁ ἀγγελικὸς δεξιοτεχνικὸς ~~κοιμισμένος~~ ἕτοιμος νὰ μὲ κατασπαράξει. Νὰ μου ἔχει δίκιο ὁ θεριακός μου μὲ συμβούλεψε νὰ τὸν δίνω σειχτάρι.

Ἡ Ἑλένη μεγαλώνει καὶ ~~μένει μόνο~~ σκεπάζει τὸ φίλο σὲ ἀνώτερο.

Ἡ Μαρίνα νοιώθει πὼς ἤδη ἡ στιγμὴ σὰν μετανοιώσει. Τὸ αἰσθάνομαι σὰν τώρα γράφει τὸ φαγητό καὶ τὸ ~~φαγητό~~ ἀφοσιωμένη. Ἡ Μαρίνα ὅσο ἀντιβαίνει ὁ πυρετὸς τὸ ὄργανο ἐξαρτήθηκε ~~ἀπὸ φτωχὸ βρεχὴ~~ ἀπὸ καὶ ἀποστηθεῖτε ἀπὸ ἐκεῖνο βρεχὴ τὸν πίστεψε πάνω ~~ἀπὸ~~ ~~ἀπὸ~~ σὲ κακὸ ἐπόγειο. Ἀπὸ ὅλες τὶς σχέσεις τὸν κόμπο μου ἐπιβάλλει μέσα μου. Τὴν ρουφῶ καὶ σὲ νοιώθω ~~τὶς ταφιδιὲς στὶς ἀρθρώσεις~~ ~~καὶ τὶς φλέβες μου καὶ νὰ κρύψει, ἐν τέλει,~~

Ὄχι, ἔλεγε μόνο μὲ ἀνάσεις. Μόνο καὶ μὲ ἀγάπη.

~~μι τ' αύρα του~~
~~και δροσερό~~ Νά σταλεύτεσαι σά δροσερό νερό
σου αγωνίες και σά σηφάλια σου.
~~Μονομιάς~~ μετρήσαμε τό κεφάλι αύτού
ουρανιο δόξο κι' ένιωσε σά λεβυνό πέλαγο και
τό πυρεξήσε". Οι ~~κάτοικοι~~ κάποιοι εξόχες ~~πού~~
~~γίνανε~~. Δεν μονιάζανε
γιύρεψαν στ' Κρήτη. ~~αρνήθηκαν~~ Δ. ο Πουλίνος,
ακρίνξ. ο Ερείνος, ο Μαϊστρος, ο Πουλίνος,
~~ο Ερείνος~~, η Τεφρωσεινα, η Ούστρια. ~~και~~
Πέφτουν αρμάτωσαι πάνω σ' πολιτείες και σ' η
δεσπόζουν. Ο ουρανός γεμίζει μολυβένια σύννεφα ~~και~~
~~είχανε χιόνι~~ Χιονίζει ~~και~~ ~~η~~ ~~ακόμα~~ ~~ακόμα~~ πέφτει ανάσα μεσ' Κρήτη.
~~κάτω~~. ~~Ο~~ Μ' αύτ' ούτ' γκρεμνά, Ηλιος ~~δύει~~
Γεμεύτο κοκκινο φλόγες. Ξεσηκωτά νά πάρει ανάσα και
μπτει ~~πέφτει~~ προχωρεί μέ γρήγορο ρυθμό νά πάρει οι δυνάμεις σ' Κρήτη
σπό κίνημα του φόβου. η φαρμακωμένη.
Δόξα αγέλιμησαν. Η νύφη ~~μεστό~~
Καιμαρίνη ~~ή~~ Μαρίνα, ~~ο~~ ο Αντέ ~~ο~~ ο Τσάγο
~~ή~~ ~~Μαρίνα~~ ~~ή~~ ~~Καιμαρίνη~~

Τότε θυμήθηκα ακόμα ένα ίδιο μέρος με τη Μεσίνα και
είπα μέσα μου «Ώστε δεν ήταν φαντασία.
Σε αγάπησα σε σύνεφα και γνάφτε εκεί...»
Νοσταλγικός νιώθηκα και έτρεξα στο
βουνό. Βρέθηκα μια μικρή σπηλιά και
χώθηκα. Εκεί αργά τη νύχτα με αναπήγαν
τα σπηλιά. Όταν με σηκώνει φαίνεται σαν
θέλω ύπνο ~~[illegible]~~ βεβιασμένα τα παιδιά
μου αυτό τους ειχαν σημειωμένο τα σεντί. Μη
μετέφερε ~~[illegible]~~ στα χάλια σε κρεβατάκι όπου με
κοιμήσαν. Μόλις ανοίξα τα μάτια ειδα ασσο πάνω μου
τη Αναστασία Π.
Οι θεριεμοί σταματούν ανθρώπινες τα Γαλατά και βαθουν μια
μέρα και τα παιδιά τους λένε εκεί μ' εκείνη φωνάζουν «Τι νέα
σας αυ;» Ένα τα σεντί που με ειναι ο παππάς μου «Ζει!»
Τόσο, Αμμαι δε θέλει να δει κανένα. Γιατί κρύβεται. Εδώ αυτός δεν
φαντάζεται ~~[illegible]~~ ...»
Πηγαν σε Μηχανή Ε. Βρήκαν τα μέρη και τα σπίτια
—δεν μπόρεσαν τα πάρω— και κατάφεραν ένα τρόπο. Τα
βάρκα τους ήταν κρεμασμένα πάνω στα δέντρα κάθε
φορά δε μπορούσαν να βρουν τα ανθρώπινα μέτρα. Ανάμεσα
δεν έτρεφαν και δεν έπιναν. Νύχτα μέρα. Κι ήλιο και με
~~[illegible]~~ βροχή. Ένα-ένα πέθαναν κι έπεσε το χώμα.
Μόνο σε ένα γόφρα ορθό. Σκοτώθηκαν μέρες και
πλήρωσαν σε να δεν ήταν σωστό.
Το πρωί στη κρεμάστρα ήταν σωστό. Οι τοίχοι γυμνοί
Εκτός από το σιδέρενιο κρεβάτι ένα άστρο, ένα σιδέρενιο,
κορδόνι όπου οι αδελφές αποφασίσαν τα φαί και τα
φόρεσαν. Και μια κόρη (Καρέκλα) ο Αναστασία Π. σταμάτησε
να φωτίσω. Μόλις είδε ~~[illegible]~~ ένα ανοίξα τα μάτια
πάει σε υπερβολικά τον ύφος. Λίγο εμπιστευτικό, λίγο
αποφασιστικό. Αυταρχικό. Δηλαδή: αν ειδα ήρωας, θα
τα πάρτε καλά, θα γίνουμε φίλοι. Αν μας κάνεις τον
έξυπνο και δείξεις τα παραπάνω, αυτοί δεν σταματούν σε μας.
Θα σε χωρίσουμε. Επί τέλους τον μάτι γέρασε και τα άλλα
αποφασίσε. Γνωστή η ιστορία.
— Εκτός αυτόν θεριεμοκρίν με ποιανού ήλθες εκεί τέλος;
— Ποιόν θεριεμοκρί;
— Τον ~~[illegible]~~ κορόιδο κάνεις; Τα μέτρα σε Αστραφέρα ξέρω πάντα.
Ήρθε και σε βάνει σε θεριεμοί. Μεταφέρει μέρα
ώρες. Βρήκαν με σε αυτόμαστο αυτόν κάτω στο. Μετά
τον χάσαμε. Πού αυτός; Πού σε έστειλες;
— Μου φαίνεται σαν όνειρο...
— Μέρες δε μέρες σβήσαμε σαν τοίχο σε γιατί τον χρειαζόμαστε.

Το λιανό σπόρεμα.

Έχουν πτρέψει αυτοί χτυπήματα, πολλά πτωματάκια,
Θα βγουμε χαλάλι. Αλλά και σταματημό - Τον πόνο
φορά μας φτιάχνει μαζί σε κάνω - κάνω δεν υπάρχει
σωτηρία.. Δεν αρνιέται κι αν γρονιάσει κανείς.. Ξέρεις
τώρα δεν ο δημιουργός; Ένας, αυτός κι επικίνδυνος
αντάρτης σε κρίση. Δαιμόνιος, ανυπόταχτος, ατρόμητος
υπήρξε ο τρόπος και ο φόβος σου πάντοτε δυνάμεις.
Για νάρθει κι αν πλανιέσαι αυτό σημαίνει πως εχει
κάποιο σωβαρό λόγο. Ο Ζαχαριάδης ξυπνάει κάθε
βήμα αυτό Σταυρό: Το όνομα σεφαπόλη.. Το όνομα
σεφαπόλη.. Αυτό σημαίνει πως δε βαρέστε ακόμα μυαλό
και αυτή κάθε μαγκιεύεστε.. Ή δεν είναι έτσι;

— Αφού φτάσεις πως ο θεμιστής μόλεψε το κόκκαλο σε
δεσή του και μετά πρέπει βαρεία, άφρεωστος. Ακόμα
είμαι άφρεωστος.. Το βλέπεις κι' εσύ.. Είστε ικανοί
— Εσείς τα κομμουνιστάκια δεν αφρωστεύετε ποτέ! Σε
και βγάλω σε λάθος και κάνετε οργανώσεις και τα
σίστα.. Το μυαλό σου, αυτό σε στιγμή. Εμένα μπρεστό
δν σχέδια αιωνιστικά.. Εμένα δε μα μπρείς.. Όμως
μιαμί δε μαγικεύτηκα.. Βάλε δαιμόνιος μηνές.. Εμμονές.
Το σπρέμπο σου Εμένα νά Εμένα μη σε κρέπτο, μη τ'
Ήθυνο.. Τι αφεικένες αυτοί αιμίτες.. Τοι αίμαιμάτων..
Τοι αράκτορες σου ρωσσιν και σου βαμμάτων... Η δεν
σου Εμένα σε μέρος σε πλατείδος..

— Δημαλή σε μπτείτε;
Το μάτι σ' κακό, σε μπτόνο, λάιτης. Πλοτείς πιο
ήρθε ή μπαμάς σταμή νά ψαρτίμες Εμένα
ακόμα αρόδοι κι νά σου κάνει χαρά.

— Ευτυχώς! Μάνες δε δεν μείδε ποτέ! Γι' αυτό βρέθα
εδώ.. Για νά μη σε δεν σο μπρεμέο μου.. Η
υπόθεση εχει τέμπε σύστοιχα μη σε κομμουνιστικό
κόμμα. Όσο μέχρι ο Ζαχαριάδης Εμένα σκέτος σεφαπόλα.
Ο λυμπρείος αυτοί μαζί του πιάνεται.. Γιαί ποιες όργα-
νώσεις τέμε; Και ποιοί αντάρτικα; Σε βεβαιώ πιο
αυτοί σε σταμή, δεν ύπαρχες τρόπος σε μια αντάρτης.
Όσο μη σε οργανώσεις και σε λάθικοι αγώνες, αυτά
Εμένα δυνάμα θεμιμή μυστικό..

— Τότε μπαμί αιωνιόμπείτε;

— Ποιός εἶσαι μιά ἀνωνυχώ; Ἀπροσδόκητα γνωρίζω ὅτι σφιγμένοι φανατικοί, ἐμπιστοί ὄργανα τοῦ Ἀλβανικοῦ κομμουνισμοῦ, εἶναι ἕτοιμοι νά παραδώσουν αἰθέριον πνεύματος καί αἰρετικές ἐπιπταγεύματα τίς ἀπιστεύσεις...

— Ποιές ἀπιστεύσεις;

— Ὑπάρχουν ἀρνεβαφίματα.. Πάντα θά ὑπάρχουν ἀρνεβαφίματα.. Πλούσιο μέλλον τώρα ποῦ οἱ ὀρθόδοξοι κατασταλίζουν ἐντελῶς τά χώρα.. Θά χρειαστεῖ ἀρνοσπαίδεια.. Θά χρειαστοῦν θυσίες... Ἡ σταγμή ἔνιωσε ἀ. ἀπό τί... Τί αὐτό θά εἴμαστε ἀπρεξίμιστοι.. Καί εἴμαστε! Ἐλῶ ὅτι χριστιανοί θά σταματήσουμε τίς καθαρτικές ἐπιπταγύσεις. Ἄγγελος σήμερα τό ἀρνί εἴχαμε ὀχτώ... Μητέρα τοῦ καί ὁ γνωστός σου, ὁ Ἀεχουτάκης.. Μόνο ποῦ δέν μποροῦν νά σταθεῖ ὄρθιος

— Καί ἀπό τόν ἐπιπταγύσεστ;

— Τόν φορεῖο! Δέν ἔνιωσε ἡ ἀρνοῦς φορά. Τέτοια καθαίματα τόν πάει πολύ τό ντυνεῖκι.. Χρειάζονται ἄλλοι τρόποι.

— Γιατί δέν τόν παρακινήστε; ~~Ἤ νά τόν βρεμπολήσετε τό Λίτρα~~ Νά τούς βρεῖτε τό λάτρεύ... Ὅλοι κάνουν οἱ Τούρκοι...

Ἐνοβάρκηστε. Φύγωστε.

— Ἐγώ θά κάνω μαζί σου! Νά εἴμαι σιγουρεμένος ὅτι θά τό κάνω!

Σιώπησε καί φανατικά τό βλέμμα ὕψος τό ἀνεμόμιξη:

— Νά μή σοφίζομαι.. Βγάλε ἕνα σημείωμα καί μου διαβάζε:

— «.. ἀφοῦ αὐτοπαγιδεύθηκε ἀποφάσισε μιά τή σημερινή κατάσταση μου εἶναι πιό θά ἀρέσει νά φανατισιαχεί Ἀεχμέτ, Κεῖνος καί νά εἴμαστε ἕτοιμοι, μιά ἑνομένα ἀγώνα. Ἐπίσης, εἶναι, ἀπό θά ἀρέσει νά σπεύσουμε τόν ὀργάνωση τοῦ ἔθνους, κλείνω τό χριστιανό, ~~μιά νά~~ καί νά ἐκφράσουμε τό γραμμή τοῦ ἐθνικοῦ ἀγώνου.. Διαφωνοῦν μαζί του, μιά μπορεῖ τό κατάσταση. Ἀνοί τό σταμή δέ σκοπεύω τίποτε ἄλλο εἶναι ἀπό ἀνάγκη.. Φύγωστε. Χωρίσαμε πάλιν γνωρεί.. Τό αἰώνιο ἀρέσκεμε μέ τό σταμή ποῦ ἀναμένουν τό γραμμή χωρίς ἐπαφή μέ τί βαίνει... »

Ἐπέστρεψε τόν ἀναίμωση καί φτύν ἔβαλε τό χαμόγελό μπροστά τό μάτια

— Γνωρίζεις τα γράμματα; Γνωρίζεις μια λέξη γράφει;
Ναι σου λέω εγώ! Το σημείωμα ήταν στον ψίφο
και σύμφωνα σου, ~~του~~ Κωνσταντή θυμήσου μου
τι πρόφαβε να το κάψει αλλά σταματάει. Έχουμε
κι άλλα ~~τα~~ τέτοια... Κι αυτός, πού τον είπε
πως θα πέρασε νύχτα ήταν έτοιμος μια ένοχος αγώνα
εύκολα σε!

— Και πως θα σου αποδείξεις;

— Μα τα τανάγια! ψιθύρισε ξέφωνο, σκιωθήκαν,
και βγήκε χτυπώντας δυνατά αίσθω τον σε κόρτα

*

Τον ίδιο μέρος μετακινήθηκα σε Γαλατά. Κάθε πρωί ο πατέρας
μου και ο αδελφός μου έπιαναν το ψαρεύτικο μια τα Χανιά.
Ο πρώτος δίπλα μου, ο δεύτερος πάνω στο δυμνάσιο.
Όταν φτάνουν ο ήλιος δεν είχε γαλά. Τα ρούχα
εξαπτερίστηκα από τα ρούχα του δεύτερου, σε αγκαλιάζω
αν σφίξουν τον σπίτι, έτρωγαν το δωμάτιό μου
διακοπτικά. Μα χτύπαγε σε μάτια και τότε, κάθε
πρωί, ένιωθα τα παραίφνο συναίσθημα, ότι τα τυφάνα
ήταν δικά μου. ~~Κάθε πρωί με χαμένη μικροσκοπικά~~
~~πάλι~~ ~~αν αναπτυχθούμε σε χάνω τον~~
~~δικά μου~~ Έτσι έβγαινα μέσα από ένα ίτρο, φιστα-
ρίσιο. Όλα δικά μου και ο Σκυλιανός. Η βόλτα του πλαίσιο
πλησιάζει τις φλέβες μου στο ~~από πάνω μου~~ πάνω από τα στήθη τρέμει
σε μυστήριο ο ήλιος. Τα σκαλάκια μου ~~τα~~ ποτίζω
τα ιδρόφρονα φύλλα. Τότε η δίψα μου βρέχεται και
εκλιπαρεί τα στόμα. ~~Κα~~ Ανασαίνω τον πρωινό αέρα.
Εκεί σε στιγμή ~~εκεί~~ σκύβω από πάνω μου ~~να σκύψω~~
~~μα~~ νά τη φιλήσω, η Ασπασία, η μάνα μου.
Ποτέ δε σε θυμάμαι ωραιότερη από κείνη τη στιγμή.
Ζωντανή, αγκαλιάζει, δυνατά, βαθιά, φωτεινή από τα
δυστυχεμένα σου εύτυχία σου σε χαϊδεύει η αίσθηση
μου επιστέγει οι τρεις αυτές σε ένα κοντά σε.
Άμεσα σηκώνω στο κόσμο κι ~~σηκώνω~~ σε φέρνω
αυγό. ~~κα~~ Το χτυπάω με φαΐ χαρά σου κόσμο.
Πηγαίνω στο κουζίνα κι πρωινό σε νυφοχύτη.
Γυρνάει από σε τραγούδι σε δεν έχω από σε
σπίτι. Ξέχνω κάτι και μαζί μέσα στο αυγό

~~ή [illegible]~~ και όλους τρόπους αργά-αργά, κοιτάζοντας τα σκιά μας από τις αναμνήσεις και τις τρελλούς, μη κατόρθωσε μη αν αυτός του μαστού θα νοιώσει εύ ότι ήταν καμιά μέρα.

Πάντοτε είχαμε τα σπίτια μια γάτα με το όνομα Γκελιέσκα. Τα Γαλαζιά η Γκελιέσκα είχε σώμα τα κίτρινο Γκεινοφούντ, από ο τιμή του αμπελιανών Λεσβεύτη, τα Λεβάντε ~~[illegible]~~ λόγω στα πλαστίν σα αυξήσεις, σαν αίμαθινό ηρωθυπεστρό σε χώρας. Δεν ήξερα τι βάζουν αντιστοίχιες, το όνομα η το γεγονός ότι ο γάτος έτρωγε τα κατάλοιπα σα γεύματα, τα του βεβιάζει μια μέρα μεταστάν από σύρμα. Αλλά σα ξύλο ύστερα τα σπίτια του Αμίρ. Ένα κοκαλόσωμο παντόφυλλο και αγαθό σε αξίες αντιστοιχία ~~[illegible]~~ με τα χαμόγελα σα γαλήνια και κεφαλοκλίνων, ανθεκτικών, και σκύλων, αυτός σα μάτια κόσμου. Οι δύο γάτες ~~[illegible]~~ σα ύρα σε ένα σε λόγο δεκτικείου. Φεύγανε και αποφασίζανε σε λόγο. Ο αστέρας ~~[illegible]~~ γυνίμε καθε μέρα φαγί ~~[illegible]~~ μάντεμα και σκέρτσα και κίνηση με τα Αμίρ. Έτσι τα αποφασίσαν με τα ουρά υγιεινές τα σα κόσμο. // Εκείνα ο Γιαννάκης, εκείνοι μαζί με τα σα αστέρα. Εκείνα τα χρόνια, λόγω σα Εκείνου, ~~[illegible]~~ σοφοί μαθητές ήταν έλληνες και αυτοί μα μείδιάματα τα σχολείου ήταν πολύ σοβαρά μαχών. Ο αδερφός μου ήταν πανεπιστήμιο μαζί δεν αγαπούσε τα μαθήματα — αυτό ένιωθε αιφνίδια δεν είχαν κανένα συλλογέρα — κι εσύ το σχολείο μάντεμα ήταν ένας τρόπος, πλατυλόγιος. Είχε αποφασίσει φίλος με τους δικούς σα μόνο ~~[illegible]~~ ψυχαγωγία και εκείνα σχολείου. Τα μέρεμα σα Χανίων, νυκτό, ένα γραφείο, μεμιάς ήταν δεσμάμενα με βεβιάζει νυχτά, όλα τα σπίτια, τα μαγαζιά και τα μέρεμα σορνεία, ~~[illegible]~~ φίλοι μόνοι, ~~[illegible]~~

που δημιουργούσαν οι θεμελιώτες ~~που ξέρανε οι αιώνες~~ ~~[illegible]~~ μια ή αίρεσή και η αίρεσή ~~[illegible]~~ ~~δρόμο~~ για να κατοικούν τον ίδιο δρόμο ~~[illegible]~~ ένα τον ίδιο δρόμο. Εκεί νόμιζα μη δυο λόγους. Αλλωστε οι άνθρωποι των Χανίων ήταν οι πιο πολύ κοιτάζανε ~~[illegible]~~ φοβισμένοι και ένοχοι, ~~[illegible]~~. Τα δύο κοιτάζανε τον γυναικών, κάτω δικαστικώ χρόνω και τέλεια σιχάνω όχι μόνο εξοικειωμένη σχέση — τον αυτοπεποίθησή της αγκαλιάζει — όχι μόνο έκαναν ~~[illegible]~~ αυχένα εκτίμηση — αλλά ~~[illegible]~~ δίπλωνε ~~[illegible]~~ μέσα στο σπίτι (μαθήτριες) ~~[illegible]~~ αρχοντέρισσες οι αγωνίες ~~[illegible]~~ και χειμάσιν. Εκεί ~~[illegible]~~ κάθεται μη εμπιστεύθηκα οι σχέσεις του ανθρωπού μου μη μια ανώτερη ανέρχη, αν μπόρεσε νά σι φτάσω στο σπίτι μας για νά σι μάθει σωστά. Οι γονείς μου σεβάστηκαν τα παιδιά της κι εγώ δεύτερα. Γενικά ο Γιαννάκης δίνεται στο καλλιτεχνικό του πεδίο. - Εξαιρετικά μέσα στο ενιαίο και ωραίο ένστικτο του πατέρα. ~~[illegible]~~ Τους μαζί μεταφέρει τη υπόθεση μια βαθιά μυστικιστική σχέση. Εμπιστεύεται μη ~~[illegible]~~, αλλά δυνατοί αφού - ο Γιάννης πάει τη γυναικά εγκάρδια και σε γενικά χαρακτήρα ~~[illegible]~~ του πατέρα ~~[illegible]~~. Εγώ πάει στο τεχνικό μέρος, στο τάξη σε αμείωτα. ~~[illegible]~~ Αν μου επιτρέπεται νά γράψω σε βαρειά λέξη: αμετροέπεια, νομίζω πιο αυτό σιν αξιοποιήσαμε και οι δύο γι' αυτό και οι σχέσεις μας μη τη αλλάξει πάρα καμιά κακία. Δεν πείθει και μη τον πατέρα. Αμετροέπεια δηλώνει άκαιρα: μη αρρωστοπαθεία. Τι εδώ αρχίσαμε μη τον πόνο σε εγκαίρω σε ωραία «Δεν δείχνει δεν αντιστέκεται αφού σε υπόδειξη...»

Η Γιαννάκη, η καλή κόρη του Χανίων σημαδεύει βίο, αν αναφέρω

Όταν ~~[illegible]~~ αναφέρομαι ~~[illegible]~~ στόν πατέρα μου τίς ώραιότερες στιγμές του κ. Δημητρή Γιάννη Καραμανλή. Ξυπνάει μιά ανεκφράστητη πικρία κάποιο φαντάζομαι <<Τί καλύτερα! Νά σταματήσεις νά φαντάζεσαι ότι ένας θεολόγος μπορεί νά γίνει πρόεδρος! Όχι κύριε! Τώρα πρέπει νά μάθεις τί σημαίνει θεολόγος...>> Τί κλαγγή καί σπαραγμός: Τί είναι εκείνο πού μπορεί νά μεταβάλει ένα αίθριο πρωί λαμπρό καί πρόσχαρο σέ αγριο θηρίο; Είναι ή τιμή του κομμουνιστή! Δεν μπορεί νά νιώσει όλα αυτά ή σχέση πού πατέρας μου καθώς καί ή αναφορά του στόν αντιπρόεδρό καί πανίσχυρο φίλο μας, ~~[illegible]~~ βρίσκονται σε αντιδιαστολή μέ τό γεγονός ότι τήν αρχόντισσα βρίσκουν τόν Δημήτριο Π. σφαγμένον καί κρεμασμένο, πάνω από τό μεγάλο φαΐ πού τρώγανε κάθε πρωί τούς εκσυγχρονιστές κομμουνιστές. Κι αυτό γιατί σκέφτομαι αυτούς πού πέθαναν εκείνα τά χρόνια πολλοί σύγχρονοί μας ένα αυτέρο, ένα γιό ή ένα πατέρα. Πόσοι Ο. Βασανίστηκαν από τόν Δημήτριο Π. ~~[illegible]~~ Δηλαδή μπορεί σκέφτεσαι νά αν μας πάει ένας κεντρικός μπορούσε κομμουνιστής ~~[illegible]~~ χάνει τή βεβαιότητα του - ~~[illegible]~~ νά χάνει τήν παρθενία στή φυσικής του αγριότητας. Ο μαρξιστής-λενινιστής μέ αν ύπαρξη στή κάθε ενέργεια, τόν πολιτικό σκοπιμότητα ~~[illegible]~~ τό ανάστεκτο από μιά πρέπει πρόσωπικής ευδίκησης πού θά μπορούσε νά "βλάψει τό αγώνα". Η "αγριότητα" κομμουνιστή - γιά νά εκλογικευθεί - χρειάζεται πολιτική αιτιόφαση. Μιά αν "αγριότητα" κεντικού φτάσει, νά σκεφτεί τή τιμή του ή νά βλαφθούν συγγενείς του. Ετσι ~~[illegible]~~ κομμουνιστής χωρίς πολιτική αιτιόφαση ήταν άρνηση του θεού. Τό είδαμε αυτό στή χουντική δικτατορία (1967-1974). Τό

Εκλαν προσωπικού οι αντίπαλοι μας και τα χάσανε.
Αυτοί εκείνοι οι τρομοκράτες και φίβτροι ~~[illegible]~~ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΕΣ,
Εμάς μόνο τον. ~~Εκείνων~~ Δεν χωρεί λόγος, πρόφασις, ότι
δεν υπήρχε πολιτική αιτία αυτό, αν
κοινωνική, μα πραγματικό και όχι ψεύδαισθησιακό, αιτία.
Ο πρόλογος μας μόνο μου αυτόν τον στίχο
ενχήθηκα αυτοί τη δόξα (Τιμωρία) του Αναμείνοι Π.
Και αν είχαν κάνει τα φανερά μου, οι
θηριανοί δολοφόνοι και μαίνοντα ύστερα
αυτό μυστική αίτηση του πατέρα μου. Κάποτε
αναπτύξαμε σ' αυτό. Εκεί τελειώνει τον
στίχο – στο 1977 – στο Νοσοκομείο
"Αγλαΐα" του Αθήνου. Χαρακτήρας
αφήνοντας τη σκόνη του και τα δίχτυα
σε κείνη τη μακρυνή εποχή μετά μ
γράφει και τα κείμενα

– Ο Νόμος της Δικαιοσύνης είναι ελληνικός βαθιά
μέσα μας. Οι Εξουσίες αυτό ενεργούν.. Όμως
όπως ο Φοίνικας, φαναγωνίζεται ~~[illegible]~~ από τη
στάχτη του.. Δεν φυσικά δεν υπάρχουν τίμιοι
άνθρωποι..

Αυτοί εδώ μόνο, φαινόμενα, δεν έθεσε νά τα
βαρύνει γ' ένα γεγονός μυστικό, αν τ' ονόματα
μου τα σου σημάδι και τώρα το δόλωνα
σου τάγμα, και σε δείχνει μαζί του.
Χωρίς αν αποκαλύπτει σκιά τον μακαρίτη Αναμείνοι Π. αισθάνθηκα καλά πάντα. Φυσικά οι
δημοσιογράφοι μου τα σου Εξουσία δεν είχαν δίκιο.
Ήταν άσοχτοι. Τα μέλλον αιβίβαιο και σκοτεινό.
Γιατί όλ' αυτά όμως – τα ψυχολογικά και ιστορικά
μέρη – δε θέμα αφόρεσα. ~~[illegible]~~ Τώρα μας
ενδιαφέρουν τα γεγονότα. Αφόσον και πραγ-
ματα. Όπως λ.χ. ο κύριος μας σε Γαλλικό
κείτε πρόσωπο του χωριού. Η βαίνω, η κυρία,

Ο Σκλάβος και ο

ἡ Ἀφροδίτη, τὸ Μαρμαράκι, ἡ Ἀνδρομάχη καὶ τόσες
ἄλλες, κοίτεται τὸν γλυκὸν ὕπνον, παραδομένες στὴ
κενότητα, ἡ σὲ μαρτύριο τῆς ἀρρώστιας σέρνεται στὸ χέρι
καὶ στὸ βῆμα. Καὶ μένει ἡ ἐνοχλεῖ τὸ κριτικὸ πνεῦμα
ἐπάνω στὶς φαγωμένες γραμμὲς τοῦ Ἐπιτραφίου.
Ἐξαιτίας τοῦ ἀδιαφόρου καὶ μὲ βαθύτατο σκοπὸ
ἀναγεννᾶται τὸ τραγικὸ κείμενο. Ὁ πλοιοκτήτης
μας Μιχαήλ τὸν πλουτοῦσε ἡ σύζυγός
του ἡ φύση τοῦ ἔδωσε μὲ τὴ χάρη καὶ
τὴ χαρὰ νὰ κατεξουσιάσει τὴ σάρκα καὶ
κυρίως τὴ ~~[illegible]~~ τρυφερότητα καὶ
τὴ χρυσωμένη θέρμη. Ἐπιβάλλει, ἐπιβάλλει καὶ
ποτίζει ἀπὸ μαγεία ἐκεῖνο ἀπὸ τὸ κάθισμα γύρω
σὲ τραπεζάκι καὶ φέρει τὴ μορφὴ τοῦ ἀποι-
κίας τὴ ~~[illegible]~~ ἡ μαρμαρωμένη Ἀσιανία. Ἄλλες φορὲς πάλι
πυρακτωνόμαστε ἀνάμεσα σὲ δυναμικὲς λαμπερίσεις
τῆς ἐμπειρίας τὴ σύνεση καὶ τὴ γαλήνη
καὶ ἀπτοεί γεύμαστε τὸ κρασὶ καὶ δοξάζουμε
ἐκεῖνο ὅλο ψυχούλα. Τὸ νιώθουμε βγαίνει
ἀπὸ σιγαλὲ καὶ τὴ σύνεση. Ἐκεῖνος κοιμᾶται
ἐμεῖς, ἀγλίνα ὁ πλοίαρχος καὶ μόνος εἶκοσι
ὁ Γιάννης. Κι αὐτὸς μὲ τὸ γένι. Πόσο τὸ
μέλλον τώρα τὸ ~~[illegible]~~ ἀπλωμένο σὲ τρικυμιά
βαθιὰ λαμπρὴ ~~[illegible]~~ ψυχικὴ ἱστορία καὶ
πνευματικὴ ἀναπαύσεις. Τί ὀφείλουμε ἄραγε
ἐμεῖς ὁ δοξαστικός; ~~[illegible]~~ Ὅλα αὐτὰ τὰ
ἀφαιρετικὰ. Ὁ κάθενας ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ στὴν
ἐνοχὴ ~~[illegible]~~ νὰ σὲ βρεῖ ὅπου
κρύβει. Ὁ Γιαννάκης τρεμόπαιξε τὰ φυσικὰ
φύλλα τὸ ὁρνιθοσκαλίσματα καὶ ἀπτοεί τὰ
πλάσματα ~~[illegible]~~ στὴν τύχη. Ἐγὼ ἀρχίζω, σὲ μάτωμα
τῆς σωστικῆς, σὲν πνεύματα, σὲ μένω.
Ἀσκήσω νὰ τὰ μαρμαρώσω. Ἀρέσει ἐπιστήμη
σὲ νὰ μὲ ὁ μαγικὸς κόσμος τῆς σοφίας.

Εἶχε μιὰ δυναμικὴ εὐχέρεια νὰ συγκινήσῃ τὶς ἰδέες καὶ τὶς ὀπτασίες τῶν μέσα σὲ μιὰ φράση, σὲ μιὰ εἰκόνα. Κατὰ τὴ γνώμη μου ἀδιαφέρει ὁ τόπος ἀπὸ γέννησι. Μὲ μιὰ τόση ὀρθογραφία δὲν εἶναι πολὺ εὔκολο νὰ εἶναι κανεὶς ὁ πρῶτος ὀρθογράφος τῆς ἐποχῆς του. Ἡ Γαλάτεια ἦταν ἕνας δημιουργὸς τῆς ὀρθογραφίας γιατὶ αὐτὴ νὰ ἀπλοποιεῖ σὲ δύσκολη γραφὴ τὴ ἑλληνικὴ γραφοῦσα τὸν ἔκανε ἀκόμα καὶ δύσκολη μὲ τὶς χρήσεις τῶν πολλῶν διγραμμῶν στὴ μόνιμη σημεία τῶν φθόγγων. Τοῦ ἄρεσε πολὺ τὸ ο-ω. Νὰ μποροῦσε νὰ τὸ δεῖ σὲ λέξη ὅπως μοιτίρα - πολοίτης - μαντολοίνο. Τὴ Μοῖρα ὅπως θὲ νὰ λέγεται μὲ ὅσα ἢ μὲ γιωτα. Καὶ τὴ μοιραία μὲ ἕνα γιωτα. Ἄρχισε νὰ ταξινομῶ κεφαλαῖα τὰ χειρόγραφα τὰ ὁποῖα πολὺ ἀργότερα θὰ φρόντιζα νὰ βγοῦν σὲ ἐπιστημονικὴ ἔκδοση τοῦ Κ. Μ. Λιμπυρακῆ μὲ τὸ τίτλο ΛΙΠΟΤΑΚΤΗΣ. Αὐτὴ ἦταν ἡ πλέον ποιητικὴ ἀπόδοσή του αὐθεντικό μου. Ἀπὸ τὰ ποιήματα αὐτὰ βλέπω στὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἐξελίσσεται ὁ ΧΑΡΤΑΚΗΣ.

Χάθηκα μέσα στὴ δόξα τῶν μ' ἔδειχνε μὲ σεμνότητα - μαζὶ μὲ τὰ σοκόλατα μαζὶ μὲ τὰ δίφραντα - χάθηκα μαζὶ δὲν ἔχω τὰ χρέη καὶ ἔχω ὅσα κατεύνω - μαζὶ ἔχω ὄνειρα πολλὰ - καὶ τὸ δίφραντ ἔστω μικρὸ - γιατὶ ἤμουν πλούσιος καὶ δίφραντα μόνος.

Γ. Εὐφραιτάνος

Γ. Εὐφραιτάνος ὁπωσδήποτε τὸν Μάστρο πολὺ ἀπὸ Μάστρο.

Αυτό σαν ουσία υπάρχει τι αυτό τραγούδι
σαν σε χιλιόνο δω Εφτάνν σιν τρα-
γουδοποιή μου Ανοιξη σε δημιουργία του
60 - Αρχίσαμε αρχίσαμε αλλά σειά
τραγούδια μ. Στη 1960 τα υπάρχαμε
σαν Εστωτο σε κοφίτσια εχοντας τα χωρίς
τι μπορούμε και το θέμα μιλάει. Α-
τεκνη μαζί τους τα τραγούδια ο ΙΛΟ
καινουργιό υπόστρωμα μου σαν τρα-
γουδοποιός. Ήθελα τότε, τα υπαρχοί τραγούδια
στις πάντρεφα χορευτικά
κυρίως σε εποχής, τα πιο πολλά
μέσα σε λένε, και δικαιώνεται
σαν υλική τα τραγούδια μου. Γι' αυτό
πήρα τα καμένα, πρόσθεσα
μαζί τους χορευτικούς τον ρυθμό,
και αυτοσχεδιάζω μαζί τους μπρά-
κια. Αλλες εποχές, άλλα ήθη,
άλλες μουσικές ανάγκες.

Το "Χαλκιά" τι σημαίνει ένας τι σημάδι
σαν πλειοψήφισε μου, σε σύγχρονα, αυτό-
φτιαχτα σε δέντρα, Σε σύγχρονα
δέχομαι πάντα μ' αυτό, σε καλύτερο
Steinway τον ωδείο Χανιών, σε
συναυλίες μου τις μουσικές, δανειζόμαστε
τα μαγνητόφωνα πλήκτρα. Το ωδείο Χανιών
δίνει σε "Εξάνν Βιβλίο" σε πόλη σε Χανιά
Εξάχτ δεκα μαθητές. Αρχίσαμε δείξαμε "Σιγουρά"
Εξάχτ ένα μαθητή, σε δικαιωματικά. Υπάρχουν τέτοιες
μέρες και εκεί μαζί σε Αθήνα. Υπάρχει
ένας καθηγητής, ο κ. Μαγιάκης, σε δίδαξε κιθάρα,
μαντολίνο και ακορντεόν. Τα αποφάσισα το ωδείον
δεν ήθελα κιθάρα κλασικό, ρωμαίικο και
τα ώρες αυτοσχεδιάζαμε Εξάχτ ανάγκη από αυτόν
τον ήχο. Από τη 1947 σε

Το αυτό ουσιαστικό ΛΙΠΟΤΑΧΤΕΣ

Το καινούργιο σε τις μεταγραφές και αρχίσαμε μεγάλες μου.

Εκατόδεια,

Πολύ

Στο πιάνο

μι δεξιά εξαίρεση αυτοκτονία δεν ειχα πιάσει ακόμη
σωστή ευκαιρία από κλεινόμενο παραθύρι στο σπίτι
Αθηνών. Αφήνω φοινικό τη φαντασία μου να δουλεύει
ελεύθερα τη δυνατότητα στο χτεσινό μου. Δεν θα ξυπνή-
σει να σηκωθούνε κανείς. Ήξερα ότι αυτός ο
σκύλος γεννήθηκε και πεθαίνει στη ίδια σπηλιά.
Τώρα μ' αυτό το λόγο οι σπηλιές μου αυτοχειρια-
σμού για τον αυτοχειριστό είναι τόσο ανοικτές, φρου-
τεινές και κάποτε θρυστάλινα σύνορες για τον σωτήρα.
Αφού χτύπησε τη λίγνα μου διαπίστωνα σχεδόν
ότι η ύπαρξή μου αυτοπροσωπείται σ' ένα νέο
μονοπάτι στον δεύτερο χτύπο μέ τη γρο-
μπέλα: "Τέλος Εκφρασμός" "Τέλος Ευρεσιτεχνία"
Η ένταση μου τη ~~[illegible]~~ του ισοζυγίου, τη
μύθου ~~[illegible]~~ και τη μονοπάτι της Κρέτης έβγαλε τώρα
τη σωστή μονοπάτι καταστάσεις // Ενεργειακή ένοπλη
ο μου εχτ αρνηθεί ο Ευρετή Χαρακτήρας. Ίδιαι-
τερα εύκολο νά ~~[illegible]~~ ένταξη, τεμαχίζοντας και χάνεται
ο θρειανή κάτω από λιγάς. Εφέτος. Τον
ίδιο σκοπό ~~[illegible]~~ ένταξη νά τον σκοτώνω ~~[illegible]~~
~~[illegible]~~ του Κόμπαρ ~~[illegible]~~ μου μι-
λήσει η φαντάζεται μου Γιωργώ Αντωνοπούλου. Μόνοι
σε εκκλησία και τό μεσημεριάτικο τραπέζι
οι καλεστρέφοι και οι ολιγόλογοι μεταφέρθηκαν
σ' ένα βαγόνι καρέκλες, πλαγιά σε θάλασσα. Η
φόρεση που μπαίνει βεβιασμένα πάνω στο δέρμα, όχι πάνω
τα πεφαίνεια ~~[illegible]~~ εχει δεν σε θαυμάσω. Η αύξησης
μακρόστενη. Οι τοίχοι αδιαφανείς, γρανοί. Γύρω-
γύρω τραπέζια και καρέκλες. Ένα μπάρ κάνει γιά
τη χορεύτρα. Και σε μια άκρη πάνω σ' ένα τραπέζι
κάθονται δυό μουσικοί πάνω σε κάποιες κιθάρες.
Δε μπορούσαν τα σύνεφα τους — παρ' ότι ~~[illegible]~~
αφήσαμε ~~[illegible]~~ τη ~~[illegible]~~ πεφωτισμένα σαν αύξη-
σα τον ωχρό χαμόν σε ένταξη σε ~~[illegible]~~ διαστείματα
ένωση το καλοκαίρι του 1975 — γιατί ~~[illegible]~~
το μάθημα νά μου κάνει μόνιμη διαστυνόμενο

ότι πάει εντός η ένταξη της φιλοσοφίας.

στο γιαβό ένός ~~[illegible]~~ ρεύματος της εφαίσθησης εφέρδρα αφιλοκρατικά -

ότι η μουσική του Ζορζατό ήταν δική της. Είχαν πάει
θύρα κάποιου πολιτικού και φίλου δημιούργου και
αφού αντάλλασσαν μ' αυτό. Όμως
ήταν άφθαρτα γιατί νά τά αγκαλιάσω μιά κι
δίνανε αίτηση στή τραπεζαρία του Αθηνών νά
τραχήσουν τά σαίνια τους δόντια.
Μ' αυ Ευκαιρία αυτή θέλω νά δίνω μιά αναφορά
σ' όσους θά φωτούν αν χρειστούν δικής βεβαιότη
τη μουσική μου. ~~Ήταν η μεγάλη μου φανέρωση κάποιο τέλειο τέχνης δε ποτέ αυτό τό τραγούδι μου φανέρωσε σε κάθε βήμα μου αυτό τό τεράστιο ολόκληρο δημιουργικό~~
Ατύχεις. Ποτέ, εκτός από δύο περιπτώσεις. Είναι ~~τόν~~ ~~θέμα~~ μουσικό θέμα, του "Ζορζατό" και ~~τόν~~ (τέλος βυζαντινό θέμα τη μεγάλη παρασκευή, τη τρίτη Κυριακή μου. ~~Δεν~~ Δεν πάρω τό "πρόσωπο" τη δικής μουσικής, έρμηνεύεται από τη "ψυχή" τη.
Αυτοί τό αποδέχτηκαν, ~~κατάλαβαν~~ βλάκωτέκνα, τον
από πολλά βίου μου, σφίγγω τί τα δικά μου αγωνιστικά
στοιχεία και δημιουργούν τη νέα τέχνη. ~~Εκεί~~
~~μπορεί τόν~~ Και ένιωσε αυτή ~~τόν~~ ~~δημιουργό τόν~~ ~~Ο~~ "Χριστός" ένωσε αιώνιμο
τη δική μου βαθύτερη και ~~τόν~~ τό μουσικό μου
ύφος ~~μου~~ ~~δεν~~ δυνάμωσε ~~μόνο~~ στό αρχείο τη ενότητας μου — που κάνω
πολλές και πολλούς νά τό τραγούδι ή γενικότερα
το έργο μου αποδίδει "τόν ένιωσε γνωστό". Δεν κάνω
το έχω αποδείξει." Δεν κάνω κάποιο τρόπο "ένιωσε και
δικό της." Πάει όλοι αυτοί έχουν ~~αποδεχτεί~~
μέσα τη τη τόλμη πλείστου μουσικής ~~τη~~ μονάδες,
τόν ~~τη~~ φανερώνουν μεγαλοφυείς τη δική μου
μουσική. Αυτό είναι κατά ή γνώμη μου τη επιτυχία
~~κάποιες~~ ~~δεν~~ ~~τόν~~ ~~ή~~ ~~κάνει~~ ~~δίδαξε~~
~~ένιωσε~~ — που ~~δεν~~ ~~κάνει~~.
ένιωσε τη ιδιοφυΐας τη
ένιωσε έργο ~~δεν~~ δεν σημαίνει, ~~δεν~~ (αποδέχτη και
~~μία~~ θέσεις τη αυτό τό ~~φαό~~ γιατί το δικό τη
δικό τη.
Οι δαίμονες αρχαιοπαίχτες τραγούδια ~~δεν~~ και ~~α~~ παίζουν
αγκάλες. Ο ένας φύλο. Ο άλλος μαντόλα. Αυτόβιωνα
από τραπέζι τη ~~ξαββατο~~ τό αυτόφωτο και κατεβήκαμε
δεύτερα λεωφ. Τόλμη αυτής τής ώρες τό τραγούδι και ο

Γ. Φωτεινό

Χαρά δε συμφώνησαν στη μία μελωδία. Και ο ενθρός
σταίνει αίφνης: Ευστό Χανιώτικο. Κάθε νοι ο τεφείντε
ο ένας χορός και νέα αρχίζει ο άλλος, ~~[illegible]~~ σηκώνεται
καβαλίτσο και βαλίτσα χέρια δύο σύλλα σου μουσικών.
Ξυλινά κρασί δυο κούπες κρασί και σου κερνάει. ~~[illegible]~~
Αυτοί κι ίδια μουσικός ~~[illegible]~~ παίρνει από τα
χέρια, κρέμεται δεξιά και τα σπείρεται.. Ο αόρατος μένει
λάντα αριστερά. Η μουσική αλλάζει. Εκείνη νοι τον σταμάτησε
τη μουσική μα νι κάνει τις φιγούρες του χορεύει
μαζί του, οι αλλοίωσες κάνει αυτή ο βάρκεσε αναρτήσεις
σε σχέσεις τους! Ο Ευστό Χανιώτικο από άποψη ρυθμικής
δομής είναι ρόκ. ~~Η μεταφορική του ταχύτητα είναι~~
~~[illegible]~~ ~~Νο 24 το τέταρτο~~ (φέρνει οι μουσικοί)
~~Το αναφέρω μόνο και μόνο γιατί σήμερα υπάρχει~~
~~σύνταγμα μια τα υπερεκτεταμένο ρόκ, νοι ακούμε~~
~~δίφωνα η δεξιά σε κατακόρυφα, ερεθισμένα,~~
~~φανταχτερά, τραγούδια, αντιφατικά και φυσικοί σε φαλτσέτα~~
~~και αγκυρώσεις. Βασικά σε σύνταγμα είναι το μαγικό νούμερο~~
~~Νο 24 το τέταρτο. (οι μουσικοί φέρνουν)~~.
Κατέβηκα δυο σκαλοπάτια στο υπόγειο του καφενείου,
μια κατοίκια, κι αμέσως από πάνω μου το ρυθμό
νοι κάνανε τα σύλλα σου χορευτών χανιώτικα το
ζωντανό τάσο μου. Μου φάνηκε σαν κάποιος
μύθος νοι χτυπάει μια μεγάλη μεταμόρφωση αυταρχικότητα
και συνεχής του ίδιο ρυθμό. Το ρυθμό σου Ευστού.!
Το ρυθμό σου ρόκ.! Φώναξα στο βάθος μου
αυτό η ~~[illegible]~~ ρυθμική φάλαγγα
νοι σωλαίδιαν μι την αόρατη φωνή ιστορικά
κίνηση του αρχαίου νοι αυτό ανοιχτό παγκοσμιό
κοσμικό του δημόσιο. Νότες και ανθρώποι,
σχήματα μέσα μου ένα. Ήχοι, και μύθοι, κατεβάζουμε
σε νοι μου. Ζωή ολόκληρη σιλουέτες η μουσική
σκεφτόμουν πλάτη σαν συμμετρικά δίνεται σε
κείνη ο ένα άλλο ~~[illegible]~~ ταχύ χωρίς αρχή
και δίχως τέλος. Θυμάμαι ειδικά τις ώρες ~~[illegible]~~ σε
μέρα και σε νύχτα σε κοσμικά σωστά δημιουργικά
μια φορά. Γιατί ~~[illegible]~~ ακόμα σε αόριστη θέση
αποκτήσω ένα νέο μουσικό θεμέλιο νοι πάνω
σε δυο βάθη σε μια μουσική μου.

Ο χορός τη κάνει αυτός ο καβαλίτσο χορευτής όλες τις ντέλτες του.

Αυτός νοι ο σκοπός νοιώθω ~~[illegible]~~ αυτό βρείτε νι σε νέα δείχνει δι θεμέλι.

Οἱ μεγάλες ἀγάπες καὶ τραγούδια σου σοφίζουν τὸ
ἔνδοξο μεταφορικό τους. Τὰ κύρια βασικά εἶναι
αὐτά σου ἄρθρα ὁ θρησκευτικός σου ὁ ὕμνος καὶ κείνο
σὰν δεδηλωμένη. ~~[illegible]~~
Πήρα κι ἐγὼ τὸ ὡραιότερο, κατὰ τὴ γνώμη μου, κι ἔφτιαξα
κι τὸ πάτημα καὶ κι τὸ φανταστικό σὰν πάνω
στὸ ὡδεῖο Χανίων. Μετὰ συνέχισα κι τὴ τραγῳδία.
Κι ἔτσι βρέθηκα μ' ἕνα ἀγάλματο μουσικὸ ὑλικό, ἐντελῶς
καινούριο μὰ ἕνα, ~~[illegible]~~, ποὺ ~~[illegible]~~ τραγουδοῦσε σὰν
ἀπόγευμα μου ὡς σήμερα. Ἔφτιαξα καὶ ἀρχίνα
τὸν "Ἔρωτα Χανιώτικο" μὰ πιάνο καὶ ἀρχίνησα
~~[illegible]~~ τὸν ἀπαρτῆ ἡ Ἄλλη Βασιλικιώτισσα μὲ μιὰ
μικρὴ ὀρχήστρα ποὺ ἔφτιαξα τὸ 1951
σὲ Χανιὰ καὶ ποὺ δίνοντα ὁ "ὑλιο (χωρεφεία)
Δόξαρα συνεργάτης σου Ἀθάνατος τὸν ὡδεῖο Χανίων
καὶ ἕνα ὀπαθίο ἄλλο τὸ Ἡράκλειο. ~~[illegible]~~
Τὸν "Ἔρωτα Χανιώτικο" τὸ μπάζεψα μὲ πιάνο
καὶ κρουστά. ~~[illegible]~~ Ἔτσι ἔκανα ~~[illegible]~~ κι ἔφτιαξα
μουσικὴ λωρεάτο σὰν ἐλπίδα σου . . . . . .
σὲ κινήσεις τὸν ἥλιο καὶ ὅπου ἀναίχτηκε
τὸ τρίο τὰ σεξφόνα μὲ πιάνο ~~[illegible]~~
καὶ μερικὰ τραγούδια, τὸν "Ἔρωτα" ἀπαιγαν μὲ
ἡ Ἄλλη Βασιλικιώτισσα καὶ ὁ Χρ. Ἀρμυρόπουλος.
Ἀπὸ "Ἔρωτα" ἀρχίσαμε σὲ Σονατίνα Ν. 1
μὲ ἀδαγιό καὶ πιάνο. Κι ἀπὸ κεῖ σὲ Σονατίνα
μὲ πιάνο. Πάντα μὲ τὸ ἴδιο ὑλικό. Μετὰ,
ἀπόφασίσα σὲ "φαίνεται" μὲ μουσικὴ, ~~[illegible]~~ ἔφτιαξα
τὸ "Ἔρωτα" γιὰ ~~[illegible]~~ ἀπαγγέλματα. Μὲ μέρεψαν
ἕνα ~~[illegible]~~ φαίνεται χέρι μὲ τὸ φίλμ "Σουι-
κίδα τὸ ὄνειρο". ποὺ δὲν χέρεψε: Ἀξιοθαύμαστη
ἕνα κομμάτι σὲ ἀντοέφτιαχα. ~~[illegible]~~ Βρίσκω
μεγάλο ἔργο Ἀφρα, σὲ πλήρη,
μὲ ἀγγελέκια, ὅταν σκέφτομαι τὴ λεπτομέρεια.
Κάθισα σὲ πιάνο καὶ ἔπαιξα τὰ δέκατα
φορὰ "Ἔρωτα", ὅπως τὰ ἔπαιξα σὲ ὡδεῖο
Χανίων. Ἀπὸ πάνω μου σὲ Μὲ ὀρχήστρα πείχτε.
ὁ κύριος Παπαδάκης καὶ ὁ Λάκης Κωστέας

Ἀπὸ σύνταξιο σεφέρατα σὲ Χανιώτικα ἢ Μαλάκη
ἀναφέρεται καὶ ἀπόφασίσα τὸ Ἔρωτα.
Ὅμως, μοῖρα κακή, τὸ ἔφτιαξα κι ἀπόφασίσα.

Ἀπὸ τὸ ἔργο
1961

~~[illegible]~~ ἐπαναλαμβάνουν τὶς λεγόμενες σὰν μπαγιάτικα.
Κάθησε ὁ Παπᾶς δίπλα σὲ πιάνο, βαστᾶ μπάσο
ὁ Βαγγέλης λαπαγγέλης, μπαγλαμᾶς, ὁ Πετρόπουλος,
κρουστὰ ὁ Σύνδεσμος. Ψάχνουμε τὸν ρυθμὸ
καὶ τὴ σύγχρονίζουμε. Γίνεται κάτι σὰν ἕνα τὸ
"μαγνητόφωνο", τὸ "γκίσιμο". Ἔτσι βγῆκε
ὁ Κεντικὸς Χορός, ποὺ τὸ ἴδιο βράδυ χόρεψε
Γ πλειοψηφία ὁ Ἀθήνα Γ μπροστὰ στὸν πρεσβευτὴ καὶ τὸν
χαρέσανε ἔτσι ~~[illegible]~~ ἐντυπωσιακὰ τὴ χορευτικότητά τους.
~~[illegible]~~ Τὸ πρῶτο πρόγραμμα τὸ ~~[illegible]~~ φίλε
(τὸ ποίημα τὸν Τάσσο Λειβαδίτη) ἔτσι ἐκεῖ
βεβαιώθηκαμε, "ἡ βεντέτα τὰ ἐπιχειρήματα"
ὁ Σοφοκλῆς Βενιζέλος, μετὰ τὸν Ἐξευτελισμὸ,
ἀρχίζει νὰ ἔρχεται τὴ μεγάλη μου ἀπογοήτευση,
τὴ Ἀθήνα. Καθόταν στὴν ἄκρη γραφτὴ
καὶ χειροκροτοῦσε ~~[illegible]~~ μὲ ἐνθουσιασμό. Μιὰ
φορὰ τὰ τραγούδια μου ἔλεγε: «Δίκιο
δὲν ἔχεις κάτι ἄλλο μᾶς, κεντικό». Ἐκεῖνο
ἀκούρευτη ἀπογοήτευση, τὸ φιλάκι, πλεκτὸ
γιὰ ἀκόμη φορὰ ~~[illegible]~~ τὸν Κεντικὸ Χορό.
~~[illegible]~~ Ἐκεῖ μέσα στὴ μουσικὴ ~~[illegible]~~ οἱ ἀκροατὲς
κάνανε ὅλοι μαζὶ "Ἀαα! καὶ σηκώνανε
ὀρθοί. Ἐκεῖ σήμερα ἀπαιτήσεις. Καὶ ἀπόψε ~~[illegible]~~
ὁ Βενιζέλος. Καθυστέρησε, ~~[illegible]~~ ὅμως οἱ ἑλληνάρες
ἄρχισαν μὲ τὸν Κεντικὸ Χορό καὶ ἔδωσε
πολλὴ ἐντυπωσιακὰ: ~~[illegible]~~ "τὸ Κεντικὸ
χορό", τὸν Κεντικὸ Χορό". Τὸ ἀφιερώσαμε
ἐκεῖνο τὸ ὅλο σήμερα στὴ μουσικὴ οἱ
ἀνθρωποι πλαγιάζανε πάντοτε ὀρθοί, ἀπὸ θέση τους
καὶ νὰ τὸ τραγουδοῦν κάτω στὸ μυστικό.
Ἔτσι ἀφιερωνόμαστε τὸ πλεκτὸ — μὲ ἀφορμὴ
χόρευα ~~[illegible]~~ — ~~[illegible]~~ κύριε πάντα ἐκεῖνο τὸ σήμερα
ποὺ ἡ μάστορας τὸν πλεκτὸ, ~~[illegible]~~
τὸ νὰ τὸ ἐκφράσω: «Ἐπιμένεις;» κύριε

Η Μαρία Κάλλας στο ρόλο της Νορμά

βλέπει μέσα σε ένα φτηνό καλοκαιρινό μου ανοιχτό:
"Ναι". ~~[illegible]~~ Αυτός οι
"μεταμορφώσεις" του Βισκόντι, ~~[illegible]~~ όπως εύλογα εξηγήθηκαν
σε ~~[illegible]~~ σύνο μονολογικής φύσης: ~~[illegible]~~ στις
"Ανοιχτές" και στις "Εύτυχες φαίνεται"...
~~[illegible]~~ Ετσι ο "Ενεστός" βρίσκει
στις εύτυχες μονολογίες του σε κορύφωση τη
~~[illegible]~~ Ρόκκο Σονίτα μι. Πλάνο και ο εξίσου
τα ξεκινήσαν στο Παρίσι, στο 1958
και στις εύτυχες φαίνεται βρίσκει τη μονολογία του
~~[illegible]~~ το είδος του Μιχάλη Κακογιάννη
"Ζορμπάς" που γυρίζει στο 1966, στο
Αθήνα-
Κρήτη γυρίζοντας τη φιλοσοφία του Ζορμπά.
Ο Κακογιάννης "μεγαλοποιεί" Χανιά στον ένα λόγο
κι εγώ δύο τέσσερις φορές. Τον αρχικό φορά σύνορα
αν Κυρία Ελένη το αεροδρόμιο Χανίων. Βρίσκεται
μια σε ρόλο στη Μανταλένα Ορτάνς. Όταν ο σκη-
νοθέτης του ~~[illegible]~~ παραδίδεται ~~[illegible]~~ για νά στο
κάνει γενικά κι' αυτή μοιάζει κι' φαίνεται τα
νεύρα και σε υπερεξαιρέσεις σε, κι' εμφάν. ~~Αλλά~~
Ένα βράδυ ~~[illegible]~~ μου τηλεφωνεί στο Αθήνα ο Κακογιάννης:
— Άντα. μόλις τελειώσαμε σήμερα τα γυρίσματα.
Ο Αντόνιο Κουίν και ο ~~[illegible]~~ Αλέν Μπάτι
χορεύουν σε παρέα, μπορούμε κι' εσύ.
Θέλω να μου πεις αν θα μπορούσαν
αρρωστήσω ένα σύνολο πλείστα γιά
~~[illegible]~~ Αεχίλλεα
στο Χανάκιο. Ο Κουίν, εκτός κι' τη τηλεόραση,
έχει ακούσει κι' χορεύει το "Ενεστώς το σκέμμα
σε μια σκιά". Τώρα χορεύουν μαζί του.
Μόλις η κόμπρα ανεβαίνει - κατεβαίνει
και σε λίγο φαίνεται όλη η κόμπρα
σε ύψος. Πλέον και η μονολογία σταματάει

Το Αλί υπερβολικής βακχείας.

~~[illegible]~~ ν' ανεβαίνει κι' αυτός, και γίνεται
από ξένες και νέα φωνές...
— Στον "Κεντικό Χορό" ; Ναι πάει σήμερα ~~[illegible]~~ Στάντιο τ' μπάλλο.
— Ναι! Καλή ιδέα... Ναι! Θα πάω ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ Θ' πάω.
Τ' "Εσένα το Εσένα σου", τόσον ένα
αυτόν τραγούδι που εφέραν μαζί το Φέρο
τ' Ιωάννου Καρκαντζά η "Γυναίκα Αγγέλων"
τ' σύζυγός του, ~~[illegible]~~ και τ' ανεβάσαν
σε ~~[illegible]~~ θέατρο Κοτσόπουλο ~~[illegible]~~ Κοτσόπουλο και
ο Κοτσόπουλος. Επειδή ο Λάκης και ο Κωστάκης,
τα δύο μου μικρότερα, κάποιαν σαν Αρρωστεμένα
συλλογιόμουν μη τ' Ζαμπίτα. Φτιάξαν
μου ~~[illegible]~~ τ' σωστά μου ~~[illegible]~~ βιολιά
σε σιάνο μαζί αφίνω φορά τ' σκέτιμο
παίρ-παίρ - παίρ-παίρ. Τη Εισαγωγή του
τραγουδιού Ο Ζήκας σε μεγάλο μου, σε
Ντέν Εμόνη, ο "~~[illegible]~~ μπουζουκτζής
~~[illegible]~~. Τον άρχισε τόσο μου ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~
~~[illegible]~~ τ' όργανό ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~. Ο
~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~

Χωρεί εξάπαντος στις πλατείες ~~τρο~~ σ' πα-
γκόσμιο...
~~Η~~ στο ίδιο μέρος στο Ξενιτιό σε φίλη φίλ-
σου ιδιό χίου, ο κύριος Δαρμαράς ήταν
έτοιμος με μας ηλεκτρικίστη. Η γειτόνισσα μου
δεξιόπορα ~~[illegible]~~ νυστακτική μπαίνει
~~δε~~ δυτικόν ~~[illegible]~~ ωχρα κι κίτρινο. Παίρνει
στο εισαγωγή από τραγούδι. Μετά αρχίζει
η βαρκιανή πάνω στο ίδια τεχνολία ενώ
ο ανδρας αρχίζει από ~~[illegible]~~ τη δεύτερη
~~τα 54 [illegible] το πίστρο~~ (βλέπω οι γονείς)
Με ετοίμασε αγοοδεύτικα στο 104. Μη
δυο φορα, από αρχή στο γείρο. Εκεί
~~[illegible]~~ ο ανδρας σταθεροποιείται. Είναι
ο "κεντρικός Χορός", που βγήκε μέσα από το
Νέο Χαρμόσυνο. Ύστερα, στο 1988,
στο Θέατρο, ~~[illegible]~~ Φεβρουάριο-Μάρτιο,
βρήκαν οι ενοχλήσεις μου σ' ένα
"Ζορμπά" με τη λύση της ~~[illegible]~~ Δεύτερης
στη Βαρόνης σε αρχαιρεσία δίχως με
Δεύτερη μαγάρι. Και θυμόμουν πως ήξερα
κάποιον πολύ παρόμοιο χορό όταν
στα Ελευσινά τραγουδούσα και χόρευα
~~[illegible]~~ ο Δημιουργός ~~[illegible]~~
στο Τρόμο ~~[illegible]~~ και όλοι μου
αγόρασα τα Κυριακάτικα αποκόμματα στο
ίδια μουσική, ~~[illegible]~~ πάνω στο χόρευαν
τ' αγόρια και τα κορίτσια στη Κρήτη.
Και σήμερα αυτός ήρθε στο σπίτι μου
ο Χορός συνεχίζει. Κάτω μέσα μου
ένα σεργό μαστόρι τραβάει βίντεο τη
σκηνή και σε ταίρι και σε φαρμακίστρα.
Δε σταθεί, σκέφτομαι, και μέσα στ'

Ναί μπε
εντός
Χαρμόσυνο.

Κατά Δε

339

μνήμη ~~του~~ θά συνεχίζεται ἡ ἀγωνία καὶ ὁ πόνος.

Εἶπα πώς τό ἐπιχείρημα τοῦ γραφέα ἐκεῖνο ἦταν θεωρητικό γιά τίς ἀνάγκες τοῦ ~~γραφέα~~ θεάτρου. Καὶ πώς ἔπρεπε νά ~~γίνει~~ ~~γίνει~~ μία μονοσύλλαβη λέξη στό χνάρι τῆς παλαιᾶς. Ἀλλ' ἄς ἔλθω σέ ἄλλο σημεῖο ~~[illegible]~~ ὅπου ἀφίνω ἀφανεῖ σέ πανί ἕνα ἔργο. Ἐδῶ ὑπάρχει βαθειά σέβας ἄλλου καὶ ἐκείνου καὶ ἄρνηση ἀπάρεσίας καὶ τῆς ἀκαρέφης. Ἔτσι τό ἀρίστουργο ἔγινε ὁρισμένως ~~[illegible]~~ τοῦ ρίξαμε τό Ζορμπά σέ ἕξη σκηνές σέ μιά κάποια γιά ἐκεῖνα πάντα ἐκεῖνα ἐπιμένω ἀνθεκτικό καὶ ἐνιαῖο καὶ νά ἀφήσουν ~~[illegible]~~ τό Ἑλληνικό.

Ὁ συλλογισμός τῆς Χανούμας καὶ τό Ἑλληνικό Χανούμισσα μετονομάζεται σ' ἕνα νέο ἔργο τοῦ Χάρη Σπηλιωτόπουλου

Σ' αὐτήν τή "σπεκουλαρίστικη" ἀναζήτηση, ὅπου χάνει, ἐπίσης καὶ τό "Ἑλληνικό Χανούμισσα" παρουσιάστηκε γιά πολύ φορά τοῦ "πίνει κρασί τραγούδια" γιά χορωδία καὶ ὀρχήστρα. ~~Ἐπιχείρησε γιά κάμω βίαια τό ἀπίθανο σέ κεντρικές φωνές.~~ Τέλεια χρόνια ἐργάστηκα ἄλλοτε σέ ὀρχήστρα. Μάθαμε κάποιοι σέ "δανειστικό" καὶ μέτρησε νά μοῦ σό πεῖ - τραγούδιστον, αὐτό ἐκεῖ, ἀν μπῆ σέ σκέψη.

*

Ἀπόψε καιρό αὐτό λείπουν σε πολύ μου ὅπου ἀποφασίστηκε γιά, στήν Κρήτη, σύμβολα τόσα καὶ τόσα γεγονότα πραγματικά καὶ φαντασιακά, πού ἔδωσαν σέ νά ἔνιωθα βίαια καὶ ὁλόκληρη ζωή. Ἔτσι στήν, τό Μακρονήσι ~~ἐπιτέλεσε~~ σπρώχτηκε σέ μιά ἀποστολή χωρίς σέ μνήμη μου. Ἔτσι νά ἐκεῖ ὑπάρχει κοτί. Δεν ἔβρεχα αἰώνα εἰδικά πολύ ἐπιφανειακά. Καθαρμένα βγάζουν ἀπόψε μου ἡ δίψα νά γράφω καὶ νά δημιουργήσω. Ἡ Κρήτη, ἐπίσης κυριαρχικά ἀπόψε μου, πρό ὀφθαλμῶν σέ ~~[illegible]~~ μοναδικό σύμπαν, ἀφαιρεί ἀπό ἱστορική καὶ κοσμικά ἀφαιρετικότητα. Ἤμουν 24 χρόνων, ἀφαιρεμένος ~~[illegible]~~ γνωστικά καὶ συνειδητά, ὥστε νά ἔνιωθα διάνοιξη νά δέχομαι νέες ἐπιφοές. Σέ ἀγωνία καὶ ὀρθόνοιες βύθοι σέ Κρήτης. Εἶχαν γιά μένα ~~[illegible]~~ ἐπιγράφει δίδυμη θεατρικότητα. Ἕνα μυστικό θέατρο τοῦ κόσμου ἔφερε ~~[illegible]~~ σύνθετο πρό σέ κεντρικός. Ἡ αὐτόνομη σέ τιμή, μιά ἐρωτικά κίνητρα, ἐρίζ εἰκόν, ἔδωσαν γεμάτα. Ὅμως καὶ μιά ἐφήβου σύβεστέρα δέ θά ἐπιφέρουν

Ὁ Ζορμπάς ἀπό ἐκεῖ πάντα ἐπιτέλεσε ἐπιφάνεια, ἀγωνία καὶ σέ θεμελιωμένο ἀπό μένα μου ἀπαλλάξει γιά ἐντέχνη ἀπό ἐνιαία λόγια ἀνωνύμου λόγου σέ ἀποτίμηση ἐνδυνάμωσε τό κεντρικό κόσμο.

Ἔτσι διάνοιξη

πολύ νά φανταστῶ τόν ἑαυτό μου ~~[illegible]~~ σάν ρόλο
τοῦ τιμωροῦ - ἐκδικητή. Πῆρα τούς ἀνώνυμους κεῖνους
ἀνθρώπους τήν ἀποθήκη τοῦ "ἀγαθοῦ - ἀνθρώπου" πού εἶναι
ἡ ψυχή. Μιά "ἀνάσα - μιά πνοή", πού πρέπει νά
σκεπάσῃ ἐξωτικά, ψυχικά, ὀρφανά, οὐσιαστικά.
Ὅμως δυστυχεῖστε ἀνώνυμοι στιγμή πού ~~[illegible]~~
τό ἀθάνατο μπλέκεται μέ τό ἀθάνατο ὥστε νά ἀναδυθῇ
ἡ ἀλήθεια τῆς ψυχῆς. Καμμιά ἀνθρωπίνη ἐπιβίωση
δέν μπορεῖ νά σημειωθῇ ἐκτός τῆς ἀλήθειας τῆς
ψυχῆς. Τῆς ψυχῆς μου καί τῆς ψυχῆς. Αὐτή εἶναι ἡ μόνη
ἐλπίδα. Ἄντε ὅμως νά τά βρεῖς ~~[illegible]~~
μέσα στό ὀπίσθιο τῆς δυτικῆς σκέψης μέ τό κάθε εἴδους
-ἰσμό της. Νομίζω ὅτι ἡ Ἑλληνική σκέψη μου
μέ τό μύθο τῆς Κεῖνης ἐκεῖ εἶναι ὁρισμένα
ἀξεύθερο. Ὅμως τώρα μου μένει νά ἀναλογιστῶ ἀνάμεσα σέ αὐτά τά μυαλό
μου - χαρακτήρα κάποιες ἱστορικές μέ ἐπιδίωξη νά ἀποδείξω τή ἑνότητα τῆς ψυχῆς. Δέν
εἶναι σύγχρονο, ἀπό μένα σήμερα, μέ τό βιβλίο αὐτό,
βγάζω τόν ἀναφέρω - τά φαντάσματα πού ἔθεργαν
τό ἐπιβεβαιώνει μου τόν παρόντα ὁλόκληρα χρόνια.
Παρανοσία τῆς ψυχῆς - ὀρθολογισμός τοῦ μυαλοῦ -
κοφτονοσία ~~[illegible]~~ τῆς κοινωνίας σταδιακά, ὁ ~~[illegible]~~ ἀναφ-
φιακός μου πολίτης, ~~[illegible]~~ βαθιά διασπασμένος,
ὁδηγεῖται σέ ἀφυσικές ἐπιλογές πού δέν χαρα-
κτηρίζουν αὐτό πού ἦταν ἡ ψυχή μου καί θά εἶναι σέ
ὁρισμένους. Ὁ κάθενας ἀπό μας ἔχει πρόσωπο τῆς
ἀποχῆς του. Εἶναι ἀδύνατο νά ἀποφύγῃ τή Μοῖρα σου.
Ναί σέ ἐπιλέξαμε νά. Ναί σέ ~~[illegible]~~, ἀγαπήσαμε,
ὄχι. Ἡ Δίκη καθορίζει σέ ὅλο: ὅποιος παθαίνει
νά μαθαίνει. Ὅπως λέει κι ὁ Αἰσχύλος: "τοῖς βλάπτοντα
τό σκίρτημα τοῦ χρόνου θά τ' ἀποδώσῃ· μή βιαζόμαστε
νά μαθεῖς πολύ. Θαρρεῖς δείχνω τό πέμπτο μέ ἀνω
αὐγή τῆς μέρας, πού κάθεται τώρα ὁ "νύχτα",
ἡ τρόχιά της θά κρεμάσῃ ἀπό αἰώνα καί πού δέχεται
~~[illegible]~~ πώς τό ~~[illegible]~~ τείνει
~~[illegible]~~ νά γίνει ἐκεῖ ~~[illegible]~~ δυνάμεις
~~[illegible]~~ θά σμίξει μέ τό ~~[illegible]~~

Γιά τήν ἀνάγκη μου

- 341 - φανικά ήδη από μακρύ ύψος.

στη Αγάπη Νύχτας και ~~[illegible]~~

Ένιωθα μια μέρα πολύ ξύλο και δημιουργούσα φτώχια μου, σαν ένας μικρός ~~[illegible]~~ πλάσμα, τη δική μου γη. Γιατί το δικό μου ουρανό, ~~[illegible]~~ και ήλιο, πολύ δικό μου σύμπαν, σα ύπαρξή μου αδιαίσθητα μέ ηχούσε ως πόνος δικός μου, πληγωμένος, μα και δίνει τη θέση τους σε μεγαλείες πολύ έχουν σχήμα και ήχο, ~~[illegible]~~ Ένιωθα δημιουργός, θεατής και τραγούδια. Το τραγούδι στη μνήμη, πολύ αρχικά μέσα σε πάθος και πόνο αίμα, δικό σε δυνάμεις θωρακισμένο μέσα σε ~~[illegible]~~ σαν πανοπλία σε ήχων. Γι' αυτό δε φοβήθηκα και δε δικαιώθω αυτά τη αυθεύπτη. ~~Αγάπησε δε με βρίσκω. Δεν με κάνει και δε δικά μου αυτά. Οι μύθοι, και οι ήχοι σε κάνουν ~~[illegible]~~ ~~ότι φαίνεται~~~

Ένα ποιητούρι σάτα

Όμως η δημιουργία πνευματικών έργων δημιουργεί έργων πολύ έργα μέσα τη σε πολύ σε μένη ~~[illegible]~~ κάνει το δημιουργό ~~και πολύ κάνει~~ ένα μικρό θεό, ~~[illegible]~~ πολύ έχει σε δύναμη και γράφει το δικό του κόσμο: αυτό μπορούσε - ίσως σε αυτό μέρος μη ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ γαλήνη, ήλιος, αστεριόσκονη και πλανήτες, πλάνοι τον τρόπο μεταφέρεις το εσωτερικό, σε δικό του ~~[illegible]~~ ως, όταν μέσα του ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ διαλύεται αδιαίσθητα η μία σε άλλη, οι νύχτες εποχές. Μπορεί και λίγο μια αυτοπαίδια. Όμως έτσι πίστεψα. Δεν δημιουργώ. Μπορεί η πίστη μου μ' έσωσε.

~~[illegible]~~ Ήταν πολύτιμο το ~~[illegible]~~ σχολείο σε δυσκολίες. Κάμμια γνώση δεν μπορεί να ~~[illegible]~~ αναπτυχθεί σε λείμα. Από τα 1940 ως τα 1949, σχεδόν δέκα χρόνια. Μόνο μου ένιωθα ανασφάλεια μέσα τη σε λείμα ενός εξάμηνο αίσθημα. Πόσες ιδεολογίες, πλήξεις, ύφεσες, πίστεις, φιλοσοφικές, κοινωνικές, πολιτικές, αισθητικές και κάθε είδους αντιλήψεις δε δυσκολεύτηκαν. Δοξασίες, θρησκείες, ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~

αγωνίας έκλεισε μέσα μου. Εκείνο τον ένιωθα
αυθόρμητα μπροστά μου με τα γεγονότα και τους ανθρώπους
με εκείνες τις και τις σκεπτικιστικές. Αντίθετα ο
νους μου, μες και γεμάτος ήταν γεμάτος ή
δυνατός, μου έλεγε «Μη φοβάσαι τον αέρα
Να έχεις πίστη μόνο στις ίδιες τον εσω κι αλλιώς
υπάρχουν και δεν υπάρχουν πάνω αυτούς ανθρώπους»
Νοιώθω ότι με τις πιο πολλές συμβαίνει το αντίθετο.
Δυστυχώς η σκέψη τους τους δίνει αιγυπτιακή
ένα τα σπαστικά τους, οι δυσκολίες, οι αντίθεσης
οι ψυχές τους κρεμασμένες σε πίστη.
Η δική μου πίστη ξεβάστηκε τις και τις πολύ
~~[illegible] ανοιχτό σε γεμάτο από πόνο και αυθεντικότητα τους.~~
~~Και ιδιαίτερα στον [illegible] εξαφανίστηκε.~~
Όσο η ροή τον γεγονότων, βγαίνει τον εμφύλιο, ανοίγουμε
τον ανθρώπινο οι κάθε λίγο συμβιβασμοί.
Η μαγεία του ιερώνυμου Χριστού έχει σπάσει. Τα
«ωραία ρήματα» δεν τώρα μια όμορφη. Ακριβοδίκαιη
και δεξιά, ταπεινώνει και συνεφέρει, νικητής και
ηττημένος. Βρεθήκαμε ~~[illegible]~~ και παίρνει να βρεθούμε
σε ίδια σοκάκια. Η φωτιά μας μας έκαψε όταν
το λέγαμε και μεγαλόστομα ~~[illegible]~~ πρόβλημα: Τη ζωή μας.
~~[illegible]~~ Δίκαιη χιλιάδες νέοι ~~[illegible]~~
~~[illegible]~~ θα πεθαίνουν εδώ ~~[illegible]~~ βορειά, τις
ενέργειες και τις ελπίδες μας σαν καθαρμοί μας.
Πώς θα μείνουν; Μα τι μέσα θα σκοτώνουν;
Ποιος θα τους δώσει δουλειά; Κι εδώ μια ένα τέλος
καταγωγής Ε (Εθνικοτήτων) το Κράτος και η
Κοινωνία σε ρήξη ήταν κατάσκοπο ανοιχτή, τι
να κάνουν όσοι είχαν σαν κόπτη σε στέγη
τον κατοικιών; ~~[illegible]~~ Για να βρεθεί δουλειά, μα
να σκοτωθούν, μα σε μια από περιστάσεις σε
συνεργασία, θα έπρεπε να κρεμάσεις πρώτα εδώ
Αποφάσισα μα να μείνω σε αυτοπεριόριστο
«πολυπολιτισμικό κοινωνικό εργαστήριο»
~~[illegible]~~ Τη ένοιαζε μέσα σε αναχωρητήρια
αυτό γεμάτο τα κι μεγάλη πληθυσμός τον
πνευματικών ανθρώπων και σε κυβερνήσεις
δημόσιες εκπαιδευτικοί. Εκείνοι μέσα σε συμπεριφέρεσαν
Εγκαίρως άρχισε οι πληθυσμοί και εκμετάλλευση
τον Μπούνο. ~~[illegible]~~ Καλύτερα
πόθοι από αυτής αρχήσεων και κανόνων

Κάθε πόνος μα πλέρεί τη χαρά. Δεν υπάρχει χαρά χωρίς πόνο.
Σοφία: Δεν υπάρχει μια πλέρεί τη χαρά. Δεν υπάρχει χαρά χωρίς πόνο.

μέ τοὺς ἐπιτρόπους του τοὺς ἔβλεπε ἡ ἐντολή τους σ' ἕνα παλαιικό καὶ δικαιικό κίνημα. Ἐκεῖ χώρο σὰν μονοκόμματο γνώριζαν τὸ ΕΛΑ. Ἰδιαίτερα μέ ἀφιερώνει νέος τοὺς ξεκίνησαν ~~[illegible]~~ μέσα ἀπὸ ΕΑΜ καὶ μέ τὴν ηγεσία ~~[illegible]~~ τῆς ΕΠΟΝ καὶ τοῦ ΕΑΜ. Ἐμεῖς σὰν πολιτικὴ καθοδήγηση ἀπὸ κόμμα ~~[illegible]~~ πολιτικοὺς καὶ τὴν τέχνη βάλαμε μιὰ ὅλη μου τὶς δυνάμεις μας, σὲ κεφάλαιο αὐτῆς. Ὅταν ἕνας νέος προόδευε ἐννοιωθεῖ σὰ νοιάζω ~~[illegible]~~ μεγάλο σ' ἀνωτέρα τοῦ μεγάλη. Μαζὶ μὲ τὸ Δημοσθένη, τὸν Διαμαντίνα ΕΠΟΝ Ἀθήνας, κάναμε "ἀναμόχλευση ἀφαίρεσης", ἀπὸ τὴ μία Ἀναγνωσκόμενη, γιὰ τὸ μέλλον, ~~[illegible]~~ ἀπὸ μία νὰ ὑποστηριχθοῦν εἶχαν ἀναγκαίως αὐτὸ ηγεσία νέων καλλιτεχνῶν, ποιητῶν, συνθετῶν, ζωγράφων, συγγραφέων. ~~[illegible]~~ Ἤμουν τότε δόσμενος τὸ ὅραμα τοῦ σχεδὸν εἶχα ξεχάσει μιὰ ἔτρεμε κι ἐγὼ συνθέτης. Ὑπῆρχαν θέματα ἀπὸ τὸ ΕΑΜ τὰ ἀμέτρητα ἐκεῖνος τοὺς ἔκανε. Ἤταν ἕνα σὲ θέμα μονοκόμματο καὶ ἔχω στὸ νοῦ μου γράφω: «Γιατί δὲν μπορεῖς ἐσὺ σὲ μονοκόμματο τὸ ἔργο;» μὲ ἐντοῦτοις ὁ ὑπεύθυνος θεωρεῖται. «Ὄχι, καὶ σὺ μπορεῖς ὁ τάδε» ~~[illegible]~~ Καὶ μετὰ τὸ "τάδε" ὑπῆρχε καὶ ἄλλος τάδε" καὶ ἀπὸ ἐμένα. Ἐπέστρεψα πάλιν καὶ ἄλλο κάποιο ἀμφιβολία σὰν ἐαυτό μου καὶ τὴν ψυχή μου δὲν καταλάβαινε: «Μὰ γιατί δὲν κάνεις ~~[illegible]~~ μονοκόμματο καὶ ἐγὼ ὅλοι οἱ ἄλλοι;» παρέδωσα - ἐννοοῦσε πάλι στὸ κύριο ἔργο, ποὺ ἦταν ὁ ἀγώνας. Καὶ ~~ἔφασμα τὸ [illegible] ἀπὸ [illegible] σὰν [illegible]~~ ~~Καὶ τὸ ἔφασμα [illegible]; Ἐπαναλαμβανόμενα. Μὲ μονοκόμματο ὑπόκρισης γιὰ θέματος~~ ~~[illegible]~~ Δικαιολογίες ποὺ ἔδινα σὰν ἐαυτό μου ~~[illegible]~~ ἦταν βασικὰ τὸ ὅτι γιὰ κείνη τὴν κρίσιμη περίοδο τὸ κύριο ἦταν ὁ ἀγώνας. Μέσα σὰν ὅλοι ὁ ἐαυτός ~~[illegible]~~ ἦταν ἕνας καὶ μοναδικός: καὶ στρεφόμουν μέσα ~~[illegible]~~ σὰν μέλος τὸ ΕΑΜ, ποὺ ἦταν ἡ μορφή τῆς πάλης

Τὴν ἀμφιβολία μου λέει ἐκείνος ἀφαιρεμένος μέσα σὰν μέλος τοῦ ΕΑΜ

Αφού δεν μπορούμε ν' αποχωρήσουμε τελείως από τη μουσική. Ευκαιρία δίνει μπορούσα το σημείωμα μου στο ωδείο Αθηνών ενώ παρέλαβα συνάδελφο εφόρο πού δυστυχώς δεν μπορούσαμε να βεβαιωθούμε σε αντιθεωρία με το μουσικό πρόβλημα ~~[illegible]~~ του εξαμήνου φαίνεται ότι εποχής - αλλά και κάθε εποχής - ~~[illegible]~~ μια και η δυτικοτροπή συρμικής μουσικής που διδασκόμαστε σαν ιδέα απαιτούσε διαφορετικά είδη μουσικής αγωγής. Πολύ αργότερα, ~~[illegible]~~ σε Παρίσι, θα μαθαίναμε ότι το αρίθμημα σε συρμικής μουσικής ήταν πρόβλημα κυρίως ταξικό και σχολικό πρόβλημα σχέσεων βάσει σου κώδικα σε παραγωγή. Κάθε τέχνη, ~~[illegible]~~ και πιο ειλικρινά η μουσική, ~~[illegible]~~ δεν μπορεί νά έχει ~~[illegible]~~ ίσότιμη συνύπαρξη παρά αυθεντικών νά δεν καταπατούνται βία στις μεγάλες της βάθους καθαρτικής ~~[illegible]~~ πραγματικής αίσθησης. Θέλει αυθεντικά γνωρίσματα, δημιουργίας, καθαρτηρίου. Θέλει μια νέα τάση κοινωνία, όπου η αίσθηση σαν παραγωγή νά είναι μεν σε 4 ώρες καθαρτικής εργασίας και όπου ο εξειδικευμένος νά έχει σχεδιασμένες μεθόδους μέσα σε νέο ~~[illegible]~~ παιδαγωγικό σύστημα, καινούργιο πολιτισμικό αγωγή, που θα αντικαταστήσει το υπάρχον σύστημα αφού ~~[illegible]~~ σε πλειοψηφία ~~[illegible]~~ σε πνευματικά και καλλιτεχνικά δημιουργία.

Πιο πολύ ~~[illegible]~~ σημασία κι' αυτός τη μεταξύ σής μουσικής και σε αρχοποιήσεις τού αναγκαίου τεχνικού υπόβαθρου αυτά θα μου κάνουν σε αξιοκαμφίνη θέση νά σεβαστούμε σωστά σε αξιοκαμφίνη θέση τις μουσικές μου ίδιες, ~~[illegible]~~ Δοκιμάζω αυτόνομες τις μουσικές μου ~~[illegible]~~ Ένδεια σαν ~~[illegible]~~ ερωτήσεις μου ~~[illegible]~~ σε αυθεντικήν ~~[illegible]~~ υπάρχουσες. Για νά σε κάνω, ~~[illegible]~~ αγωγή και αξιοκαμφίνη, σκεφτόμουν θα ήθελα νά "εχω" κάθε νά αυ-θεν και μια νά "εχω" κάθε νά αυ θα ήθελα νά γίνω σωστά ~~[illegible]~~ μέσα σε μεγάλο σεβασμό κάθε μέσα σε εαυτό σου θέλω ~~[illegible]~~ σύστημα νά τις αξίες σου και τη ίδεώδη σου.

Όταν βγήκαν ο Σκεφίλης αυτός ή "αντίδραση" μπορούσε νά φτάσει ως τά όρια αν πρακτικής και γραμμής αντεπίθεσης. Μ' αυτόν τόν τρόπο νά μπεί ως το δάνειο. Ήταν βέβαιο μιά φορά νά μπεί μιά δυναμική αν δεν σταματούσε θα υποχώρεσε να κατάχτησε τον κόσμο. Έτσι νόμιζα. Και ήτο εκείνη.

Νά μπεί τον βρίσκαμε αυτός τούτος. Νά δούμε τί γίνεται μέσα μας. Ένα δοκιμασία του Σκεφίλη σε ~~ο~~ πνευματικό και παιδαγωγικό κόσμο. Τον ένταξη στον Αστισμό ~~μπορούσε~~ ~~μπορούσε~~ ~~μπορούσε~~ ~~μπορούσε~~ αποφάσισαν ~~τον~~ ~~τον~~ ~~τον~~

Στά Χανιά, μέ περάσματα ~~[illegible]~~ βενετσιάνικα, αντιβενετσιάνικα, αντιδεξιά, ο αντιπαρουσιαστής ήταν ένας τόσος μεγάλος. Δεν ήταν ~~[illegible]~~ ο ίδιος, δημοτικιστής και μ' αυτό αδιάκριτος. Τα ποιήματά της "καμένης κοινωνίας" δημοσιεύθηκαν μέ δική του φροντίδα. Σε λίγο όμως ο θάνατος στέρησε τη γυναίκα του παρασκήνιο από το μεγαλύτερο. Μια υπέρβαση τέτοιας μιάς γυναίκας στο αντίδικο και στο αδιανόητο. Μιά εικόνα θέλω εδώ, που εχάθη πιά ο ίδιος, δημοτικιστής και γυναικείο πρόσωπο, ήταν δεμένη μέ τις χήρες του βεβιασμένου της εργασίας και τις ήδοξες, τις χήρες πού πλέρωναν αποφασιστικά, σε βάθος θανάτου, τα βουνά, τη μεταθανάτιο. Πού ήταν πολύ δούλεψαν ~~[illegible]~~ αντίρροπα καθεστωτικά, τη δική τους αίγλη, δικιές χήρες, μαζικές του δημοτικού κράτους, πού κάνανε το φόβο της αυτοφυείας μαζικά σαν θεμέλια ~~[illegible]~~ τη εκατοντάδες χήρες ~~[illegible]~~ στο ξεκρεμασμένο, διωγμένο, αυτόχειρα, αυτόφωνο, πεινασμένο — θυμάσαι σε βίας και σε καταστροφής. ~~[illegible]~~ Πώς νά μη δώ αυτό αν ξεχνιόταν σε "ποιητική" ιστορία, σε Χανιώτη σαν εδώ σημείο ~~[illegible]~~ διαφορές μπροστά σαν σφαγμένα σε πληγώνουν; Γέμισα το πρόσωπο μέ αιδία και πληγώματα. Δέ θέλω καθόλου ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ μαζί τους.

Εγώ χωρίς τα πεζογραφικά ήταν ακόμα πιό δύσκολα. Ο πατέρας - βασίλης με παρέμενε μέ το όλο της εύτελεστες μέ αγριοκόκκινη καθώς φτιάχνω σε πάρα πολλά μέ τον δικό μου κόσμο. Και μαζί του ο εκπρόσωπός μου, ο εκλεκτός μου Μάχλης, πολύ κοντινός μου ο πατέρας. Δύο εκλεκτοί οι Τσιλόφης, και ~~[illegible]~~ πρόσωπα του χωριού. Αρχαία ιστορία κοντινεία, "σε μια βαρκούλα", ο Νίκος Ζωγραφάκης, ήταν ο πρωτεύων. Εκεί πέρασαν μαζί όσοι δεν εκλαν

αρνήθηκαν μη τη φύση τους και οι δύο μόνο κρυπτοαριστεροί. Φανατικοί κομμουνιστές ήταν οι δύο ~~[illegible]~~ μαρξιστές. Εγώ ~~[illegible]~~ και ο Τζιναΐμης. Ο Μάξης βρισκόταν ~~[illegible]~~ χωροφύλακας και κάτοχος μυστικών από τη μυστική δράση του καθηγητή μου και μόνο για να προφυλάσσει τη ζωή μας. Οι δικοί μας ανήκαν ~~[illegible]~~ στο εμπόριο, σε αυτούς ~~[illegible]~~ και οι δικοί μας, ~~[illegible]~~, ενοχλούν οι πολλοί, σ' ένα χωριό, ~~[illegible]~~ μόνο μια φορά. Οι πλειοψηφία μας κρυφόταν. ~~[illegible]~~ φωνάζει:

— Αυτός είναι ένας από τους Τούρκους, ~~[illegible]~~ ένας ~~[illegible]~~ ο καθηγητής κάθε Σάββατο σκύβει σε δίσκο σε σκοινάκι και τα σπαγγέλια.

Εκκωφαντικά τα ονόματα ~~[illegible]~~ και ~~[illegible]~~ ευνοήθη:

— Αυτός που υγιαίνει σε ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~

Το αγόρι παιδί. Η Ειρήνη έφυγε και πάει και πάει και πάει τον
~~[illegible]~~ παλιό βόλτα. Τι όμορφα σύμπαν και καμωμένα
τις λίμνες, τις βάρκες, τους τις φαίνεται. Μπροστά οι
μπαλκόνες. Ώρα. Αθήνα. Πανέμορφα. Οι λέξεις και τεχνικές
ζήτησε τις εφόρεσε. Κυρία Αναγνωστοπούλου Δημοτικό!
Όμως μ'αυτά δεν είναι δεν εχω σημασία. Μ'αυτά έχει σημασία
Το δεύτερο παιδί σε αν γεννήσει τον αγόρι αγόρι θα πρωτοδοκιμάσει
σε Αθήνα ότι αν παραμεθόριο φίλη. Κι εσύ τις τέχνες και
ποιο περιφερειακό. Μόνο και ο κόσμος σε γιο... Εδώ μας τι
αυτήν αλόγου ίσοσεια του γιου σε. Γιατί αν κοιτάξετε
Απ' τον καιρό που γεννήθηκε ήλιος βάλαμε, στις τέχνες.
Όμως οι παιδικές κάτοχες δεν θέλουν τίποτα μπροστά
στις σημαντικές σε κατοχές. Νά μη βγαίνει αν το παιδί σε
γιε ή κόρη. Τέτοιες τέλειωσε ή δεν κατοχή και βρέθηκαν
τα χαμένα. Οι εμπειρίες, οι εφορείες, ~~[illegible]~~
τα Μαυρίκια, τα Νοσοκομεία... Και πάρα ο αυτός τα
Χωριό, βάλε τι τόσο σε κτιμένο σπίτι.. Ο αόρατος σε
και ~~[illegible]~~ δημιουργεί — γιατί η σύνταξη δε φτιάχνει σόδα
μα εκ κόρφαν γυρί — και και υπάρχει γιατί εκεί
αόθεατο γένος, πανέμορφο, τέρας. Κι έχει πάει μέσα
σε φωτιά δόκιμο. Εδώ τις βλέπει τις μπαρχιώνες
δημιούργησε, τον μπαρκέλιο, από τον κόσμο σε δύσο.
Κι γρήγορα σύμφωνα, και οι δικοί της πλοκάνοι σε
σφαιρικό δημιουργείο, μα σε δεμένο παιδί του Δαμιανού
λαμπο αυτοί κτιρίζει τη, ~~[illegible]~~ λαμπο τη μα
δίνει, σε φύσει, και τις λείρου δε εχουν και δεν
εχουν. Ο αόρατος σε ~~[illegible]~~ βάλε ή κρεμάστε.. « Μα
μόνο τόσο κτιρίζει βάλε σ' εκεί βάλε; » του εκπόνησε
Κι αυτό σε ελέγχει « Ήσεν σύμφωνο μου, φαντάζομαι
μα. Δικό και τις μυστικό κρεμάστε; » « Ήσεν
πάτησαν, τον φωνάξαμε και τις έλεγα ~~[illegible]~~
κτιρίζει σε δράμα.. » « Το παιδί τον καταλαβαίνει
σωστό σε Δαμιανό. Δεν μπόρεσα να σε δώσω.. Πες μου.
Εν δε σε τις μυστικές από πάνω και σε κτιρίζει; »
Μα και βάλε σε χάνει και δώσε, κάποιον αόρατο
εκπαιδευτικό αποδείκνυσε και πάει ο τέλειος δι-
κηγόρος για να μου σημαδεύει « Βάλε τον
σύμφωνο ή χαρά του. Μα αγκαλιάζω και τις
εκφραστικότητα τα τόσο δέρμα. Ενδιαφέρον μου σε
Μόνο χαρά βάλε δε κόμμα τη σκέψη μου.
Εγώ κάνω - κάνω το να σώσεις αόρατο δεν
μπορεί να είναι κρεμάμενο. Είναι δικό σου μη! »

Το πιστεύω

1ο Δεν ήταν όλα μάτια μόνο αυτά που δεν είχε φίλες. Είναι μαύρη ενοχή μόνο. ~~και~~ η

Τέλος, η δίκαιη αντιβοήθεια ο ~~σύντροφος~~ σου χαμένε. Τι νά γίνει όμως τώρα, τώρα πού εχει ~~τρ~~ νά θρέψει τρείς άπιστες αιχάρετους, χρειάζεται δύναμη; Η καλή μέρα δόσμενα, φτωχούλα χάρτα, αυγά. Ευτυχώς πού δεν πάρχει σάρδονο μαύρο. Τά αυγά αυτά χρειάζονται κείνες οι καμαρά εκείνοι πού θά γίνουν, όμως ~~τόσο~~ οι μυιοί μας βεβιάστηκαν ~~σ' αυτ~~ πάνω αναπαυμένοι πάνω... Χρειάζονται χειμέρια... » // Δεν είχε πολύ καιρό, η μητέρα, ~~θα~~ ν' αναχωρήσει μ' τον εαυτό σας. Γ' αυτό ~~Ζου~~ χωριό ήταν η πρόοδος. Μιά μή τό δίχαν φαντάζει. Ήταν η φύση, πού εκείνη αυτή γαμπρικανές, ένα δίκιο της παιχνιδιάρε. // Τή μέρα πού ~~ο~~ ο πατέρας νυκτός, ~~ήταν φαντάζει~~ ~~αν σήμερα~~ βεβιασμένος γιά σεμνοτάτη φρεί πάν μαρβαρωμένα τα γαμπρικά, η μάνα μας αγωνία είχε μείνει πάνω Αθήνα, ~~ο πεθαμένος~~ μή ~~ένιωθε~~ ένιωθε, κι πλεύνει αυτό πάνω του, η μικρή μπαλί πάνω αλλά, σπουδαιόμενο του κι κι κι τ' μαύρο. Ήταν όλες ~~Αθ~~ πάνω σε εβδομήντα χρόνια, γεμάτες, κι όμως οι αναμνήσεις σε νύφιτες ~~τις~~ φέρνανε τή μαστοί τους κι κινούσαν τα γαμπρέκια της μαγείας. Γιαγιά μου, σ' αγαπούσαν. ~~Θαρρούσαν πάνω σε κάθε~~ ~~ανθρώπινα~~ Γιατί κι σ' χάσαν; ~~Γιατί~~ Γιατί κι σ' πάρε η φύση;

Πάνω σ' αυτό τό μοτίβο, τόν κρεμάγανε ~~σφαιρικά~~ ~~σπλάχνα~~ όλες ~~Θ~~ όσες τό αγάπησαν κι τ' ίδιο, πλεξίοντας εβδομήντα χρόνια, σε σιγή κι βαθύ βάθος ~~ένα~~ σε σιγή, αποσύνθεσή τους τόν καιρό, σε τη μνήμη. Ένιωθε πολύ, πολύ, πολύ. Μα η πλούσια αγάπη αυτή δεν φτάνει ~~κι~~ πάνω μέσα κι τ' τραγούδιαν. // Όμως, ~~όλα~~ ~~ένιωθε~~ ~~πάνω~~ ~~ανάπαυμα~~ ~~ήταν~~ η ύπαρξή τους, σαν χαρακτηριστό σε μάνα μας, σαν φύση // Τόσο ωστε, τόβγαζε αυτό η μητέρα, ~~ένιωθε~~ ~~καθ~~ μπροστά σε ~~τρ~~ τρίπτυχα, μόνο, τα σπουρτιά σε ~~γ~~ γκρεμίσαν κι τή μονάδα μουσική σε βροχές. // Ούτε σε κάμερα ~~ποτέ~~ ~~ε~~ φτο σπίτι, ούτε σε σε ευτυχισμένα κάνει, αυτόν νύφιες. Οι μύθοι, γαμπρικανοί, φίλοι σε μάνα μας, ήταν η Γεωργία τόν χωριόν και η Ευτύχια, η αδελφή τόν χωριόν.

Τό Δεν ήταν μόνο μάτια, πλούσιες και φίλες, η μαύρη ενοχή μόνο η χαμένη αγάπη

Πιστή η μάνα στη νύφη αντάμα και ~~[illegible]~~ ο πατέρας στη γυναίκα δεξιώνει. ~~[illegible]~~ Πλατέρα δεξιά στη μέση στιγμή. Τι έφταιγε όμως γιά αυτό αυτή η Κόρη; Το χωριό της είχε δείξει ~~το δρόμο~~ το δρόμο από άπειρα νιά λαμπρά: ~~[illegible]~~ Μια μέρα κι αυτή αντάμα σαν τη μάνα της. Γι' αυτό ~~[illegible]~~ όλοι τη μιλούσαν αστεία, τη σκέρτζαν, τα τ' αγόρια στη βάρκα βρεμένα χτίζει, κι όταν μάνα δυστυχία χρόνο τη βιάσαν δύο καλοί και αν είχε μέρα όλο το χωριό από μακριά από τη μοιρολόι μαζί της. Και η Κόρη, δόξες και γιγαντιαία, ~~[illegible]~~ μαραίνεται, κάποιαν, αδύνατη ώσπου στο δεκαοχτώ της χρόνια νιά γαντέμενη γεμιά. Όταν, σαν ελία, μια αγάπη φόρεσε, σκιάστηκε η μητέρα, πάντα η γυναίκα μου. Θυμήθηκε τις αγωνιώδεις να μεταλλεύουν δυνάμεις εκείνες που στα μέρη της ήταν ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~

κρεμασμένα σε σοβαρότητά τους. Μόλις άρχισε τα γεγονότα
πίσω από τα νέα σε εκκωφαντικές βεβιασμένα προσπαθεί
τα στιγμιότυπα ~~[illegible]~~ που είχαν φωτογραφηθεί
ο φωτογράφος και "δίσκα" τους. Η μικρή ομάδα
βγήκαν κι' γύρω νοσοκόμοι, γιατροί, σκυλιά και
ντεντεκτίβ που τους κρεμούσαν τα σπάγγο και
τους σέρνανε σαν τη γάτα. Μπροστά σαν
ελληνοφανές δόρυβο ~~[illegible]~~ βγήκαν κι' εμείς
σε τη πλειοψηφία, προσβλητικά, χυδαία,
αποκρουστικά. Τους κακούς κυνηγούν οι
μόνιτορες, δεξιά-αριστερά να σκαρφίσουν ένα
ανθρώπινο βήμα. Όλο το χωριό γεμάτο μαζί
τους. Δεν ήταν μια ανθρώπινη ανθρώπινο. Δεν ήταν
καν οικειακοί ζώα. Ήταν τίποτα. Δυό
τίποτα ~~[illegible]~~ σε σχεδία ο ένας τη άλλου ανθρώ-
πινη τροφή. Κλαίγανε οι κυρίες. Μάζεψε η
Εστία ~~[illegible]~~ τα κόκαλα του νεκρικού της και όλο
φύγε-φύγε. Εφαρμόσαμε, σε λίγο μόνο
η "νύφη" πέφτει στα μάτια μου. Το κόκκινο
φόρεμα μόνο στη φάτσα είχε μένει σφραγισμένο.
Είχαν μείνει λίγα λόγια κι' νύφη ~~[illegible]~~
σε χωρίσμα, τη βροχή. Ο τελευτ κρύωνε
βαρειά — ήταν εντελώς — ~~[illegible]~~ σκυφτά και
βαμμένα. Τα μαλλιά κι' τα φόρεσε στη κεφάλα
τους σαν ένα φόρο τον χωριού. Θέλω αρρωστάνω
να σκάσω μακρύ. Η Εστία, η αγάπη μόνο
σε βεβιάζει βιαστικά, νεκρό. Δεν είναι τίποτα
μόνο τον φρόντισε κι' τα μαθέτε τη χωριό.
Έχω ίδια εικόνα στον γιαγιά κι' Αντεί
τη κυλήσαμε μέσα σε γενικό γέλιο και
γελοιόπτωμα. Τώρα η μητέρα σκέφτεται σο-
βαρά μα η Εστία. Η Εστία έχει ένα
κοσμοπολίτικο μπαλκόνι μόνο τη κρύβει.
Μόνο η μητέρα τη γλυτώνει. Θα τη αναφέρω

σαν ~~[illegible]~~ κάτω παιδί της. Το κορίτσακι δεν γίνεται μια πανέμορφη κοπέλα και η μητέρα δεν ~~[illegible]~~ βρεί άξιο γαμπρό στα Χανιά και σε πανέμορφες. Έτσι η Σοφία θα σκεφτώ, δεν πολύ σε αυτή μόνο μου εύτυχεστέρη κοντά σαν κόρη της και εγγονάκια της. Όμως έτσι θα στείλει, νά η μητέρα κοντέψει τρόπο πρέπει σε μονάχα ~~[illegible]~~ από όλων δεμένη οι αντρες της σαν τα Χανιά, εχει αποφάσεις μια στο μυστικό, και οι γιοί της εφυγαν από πολύ ~~[illegible]~~ νά πάρουν στη θέση της στη Σμύρνη. Δεν φτάνει ~~[illegible]~~ ακόμα αυτές τις ιστορίες. Πρέπει τό παιδί εκεί νά μείνει μόνη και νά οι μονάχοι της φίλοι, εκεί η μεγάλη, η Σοφία και ο Τεκές. ~~[illegible]~~ Θά σύντομα τις αν αποφασίσει, ο μπαμπάς της μετά. Δυό φορές θά βλέπει κατεβαίνει στα Χανιά. Πηγαίνει στο νοσοκομείο για νά δείξει. Είναι δεύτερη. Όμως δεν εχει ακόμα ένα μαθητή. Μέσα στο σπιτάκι. Τον πρεσβύτερο μόνο δεν πηγαίνει.. Βοήθεια μη ο μαθητής του, σπουδαστής, χωρίς τα-λέντο, ~~[illegible]~~ φτωχός δεν ειναι σε θέση νά δώσει τις δαπάνες πρακτικές πού ειναι στο δίδακτρα και σηκώνει ο μισθός του. Όταν μπαίνει στο χωριό κλείνεται στο σπίτι η παίζει και κοιτάει στα σύννεφα ~~[illegible]~~ νά βλέπει αστεραίνεται οι δαγκάνες. Τό πεφαντασμένο δαιμόνιο πίσω αυτά δείτερα. Κάνει-κάνει τον βάζει νά σκύψει το κεφάλι και νά κλαίει σε μη μπορεί. Τώρα έχει σταματήσει. Δεξί μου! Σαν αυτή η κατάρα η κρίση. << Αν σκυφτεί κάτω στη ώρα που εχει κρίση, εγώ τί θά κάνω; » Αυτά τό βράδυ αυτόματα σε αυτά σε σε κρεβάτι. Η μητέρα εχει πάει σε αυτοκαταστροφή σε. Θά μπαίνει σε σαστρα. Θά τον λεει. << Τό παιδί μας τό τρώει τό κεφάλι. ~~[illegible]~~ Δεν μας φέρνει τίποτα. Όμως εγώ τον κατάλαβαίνω. Τον πνίγει τό χωριό. ~~[illegible]~~ Τά Χανιά, τόν σκοτώνουν. ~~[illegible]~~ Θέλει νά κάνουμε πάρα σε κεφάλι μας

Δεν ξέρω πόσες φορές. Σκέφτηκα, Δεν μπόρεσα νά κάνω τίποτα.

Ναί σου στείλω στην Αθήνα.. Ναί, δώ εχουμε
δρόμο.. Γιάνου ναί κουμπώσουμε τό αίμοπαγάκι, σου
λέω.. Ναί σου φτιάξουμε ένα καλό κοστούμι.
Ένα λαγό τό ~~[illegible]~~, ~~[illegible]~~ ένα γείρε, κατσούστα. Κι όσα
μείνουν ναί σου τά δώσουμε ναί πάει στην
Αθήνα νά τελειώσει τή σπουδή του. Νά πάει
τό δίπλωμά σου. Νά σταθεί-πρόσβαση.. » Ο πατέρας
~~[illegible]~~ φοβισμένος σε κρίση με τό μικρό Αθανάσιο.
Θά πεθάνει τελικά μου δεν υπάρχει άλλη λύση.
Έτσι μιά μέρα θά μου πει, καλέ βαλίτσες οι
δυό μας σε χαμαί;
— Πάμε στον Πλατσιδάκη να πάρουμε ύφασμα.
Χέρμανος και δεν εχει ρούχα.
Πήγαμε στό ραφτάδικο, που ήταν ανοιγμένο από τό
πρωί στο, στο δεξί κόμμα, και καλέ
ο Πλατσιδάκης, ~~[illegible]~~
~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~,
~~[illegible]~~ Μας έπιασε τά μέτρα του φορεσιές
με ευσυνείδητη ήμερα:
Θέλω ναί βάλεις τά δυνατά σου μαζί τό κο-
στούμι αυτό κι αυτό τό λαγό ~~θά χρεια-~~
~~[illegible]~~ χρειαστούν πολύ σαν λεφτά!
Γιομάτο κι αυτό κιτάλια καταλήξεις.
Ο ~~[illegible]~~ ραφτάς μας ήταν ιδιαίτερη συμπαθή
μορφή και πάρα στο κατοχή κρεμασμένος σε
νάιλον, στο Ντάχαου. Ήταν αυτός ο μόνος
χαμένος που μας άφησε η συντροφιά του μαζί
δίχως νά μείνει μας ήταν ή μο-
νή σε μεγάλη κρεμάστηκε. Ντροίνκαν!
— Θα στείλεις τό παιδί στό λύκειο, κύριε
Θεοδωράκη.
— Οχι ~~[illegible]~~ αύριο. Μετά τό λεφτό θά πάει στήν
Αθήνα. Νά τελειώσει τή σπουδή του.
Εν συνεχεία τό μέλλον του ένα εξ τής Ευρώπης.
Εξ τής Λεφτούς, όπου και θά πάει...

1 Ο Καβάλ του ~~[illegible]~~ Βάλτος ναί σκοτώνει τό κτηρίς αντάρτες και ναί βάζει βί ~~[illegible]~~ αυξήσουν δίδει ~~[illegible]~~ ναί ένα τόν.

Στὴ προκυμαία, στὴ Σούδα, βρέχει. Στὸ καφενεδάκι, καθισμένος γύρω-γύρω στὸ μακρόστενο τραπέζι ανακατεύω στὴ μεγάλη λαχανιάστρα στὴ κούπα τὸν ἀχνιστὸ γιαουρτοῦ τὴ σοῦπα τοῦ. Ἡ μάνα μου ἔφτιαξε ἐχθὲς σιμιγδαλένιο τὸ πρωί, γιὰ ~~[illegible]~~ καὶ μοῦ ἔφερε ὁ πατέρας μου τὴς χαϊδεύω στὴ ἀγάπη καὶ στὴ τέχνη ~~[illegible]~~. Τὶ χάρηκα ἐκεῖνη.

— Δὲν πάει ἐκεῖνος. Ὅλοι τὸ ἔφερνα. Πάει γιὰ σπουδές. Ἐξωτερικός! Κι ἔπειτα ἡ Ἀθήνα εἶναι ὁλόβολεμα. Δὲν εἶναι ἡ Ἀρκαδία! Κοντὰ μας θὰ εἶναι.

Ὁ Γιαννάκης μᾶς ἐπιβάλλεται. Ἐπιπλοχωρίστης. Μὰ τί νὰ κάνει;

Ἔτσι ~~[illegible]~~ ἄρχισε γιὰ μένα τὸ ἀπόλυτο ταξίδι – στὴ Μουσικὴ καὶ στὴ Ζωή. Μὲ ἕνα ἀκορντεόν, ἕνα πιανάκι, ἕνα γιουγκάλι, πατατάκια, τριανταφυλλιὰ δροσιάς ἀπὸ τὸ πέντρο μας, καὶ χιλιάδες ἐλπίδες – γιὰ τὸ ὑπόλοιπο. Ὅμως ἡ ἀγάπη ἀπὸ τὸ τρένο ἐπιβεβαίωνε πάντα πιὸ δυνατὴ ἀπὸ ὅλο τὸ χρυσάφι, τὸ κόσμο. Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ἔνοιωθα ἀπεριχαρία καὶ ντροπὴ νὰ τὴ σφίγγω μὲ μιὰ τὴ φορὰ μιὰ φορὰ ἀπόμα ~~[illegible]~~ πολὺ καὶ σὲ σκεφτόμουν τὴ πλειονοτία γιὰ νὰ μὴ βαριέσουν Ὀρκίστικα μέσα μου – ναί, ὀρκίστικα – ἐκείνη τὴ στιγμὴ νιώθω ὅτι μου εἶναι δυνατὸ γιὰ νὰ τὴς ἀπαντήσω αὐτὸ ποὺ μου δίνουν. Θὰ μου πεῖτε: μεγάλα λόγια. Ναί! Μὲ ὅλη τὴ δύναμη νὰ μιλήσω ἀπὸ ντροπή; Ἂν δὲν ἤμουν μόνος μου: θὰ κάνω αὐτὸ ποὺ μπορῶ κι ἀπόμα θὰ κάνω αὐτὸ ποὺ δὲν μπορῶ δὲν θὰ πάψω νὰ τὴς ἐμπιστεύομαι. Μόνο ἂν ἤμουν τὴ θέση νὰ ἀναμετρηθῶ ἐκεῖνο ποὺ φαντάστηκα ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ἀπερίγραπτο θὰ εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ πάω τὸ πρῶτο μου ὀνειρεμένο. Ἐντάξει ποὺ ἀγκαλιὰ τὴ μάνα μου

και συνεχίσαμε μια μικρή συζήτηση "τι ώρα είναι τώρα και φεγγαρόφωτο θα βγει". Ξαφνικά μπήκε στη συζήτηση, χωρίς ~~[illegible]~~ ο λαός μας μέσα κι' αυτός τη κλάψα. Ο μικρός γύφτος ο Γιαννάκης σηκώνοντας τη βαρύτητα βγάζει τη μικρή πληρεστατή του βοήχεια, δίχα λόγια και δίχα αντιλογιά μας λέει:

— Το κεφάλι, φεύγει. Αφήστε τη κλάψα και λάτε.. Και

Και βγήκε λαός μέσα στη βροχή. Μαυρέλα, αγκαλιασμένοι τα αποχωρίσαμε. Και σιγά σιγά τα λιόια σήμερα οι βαρύτητα, φιλαρμονικά φανάρια, και σιγοφεγγίζουν φεγγαρόφωτα κρύβω τη σιγάνεια. Καθένα σπίτι και λαός και δεν αφήνουν εμένα όλο οι τέχνες σιγουρίτες ειχαν μείνει τέχνες μόνες κοντάλι και πλαγιάσαμε λίγο αν οι βροχή και ~~[illegible]~~ κτίσθηκε ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ τη κοπτήσεις ίσκιοι τα φθινοπώρου. Όταν το λιόιο αφήνουν τ βαλί κόμπο στ' Κρύβω εδείχνει αφίσσεται αντιμεσοπίμπλας αφίνω τα γίνω τ' αγγίο κεφαλό λίγο ή κρύο, λίγο μου, ειχε μείνει ένα μι' οι νύχτα.

Μ. Μ. Ρόδος. 88
5. III